

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ВРЕМЕ НА ПРЕЗРЕНИЕ

Част 4 от „Вещерът“

Превод от полски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

*Ръцете ти във кръв са, Фалка,
и роклята ти е във кръв.
Гори заради своите
престъпления,
пламни и във мъчения умри!*

*Детска
песничка,
изпълнявана
по време на
изгарянето на
куклата Фалка
в навечерието
на Саовине.*

ПЪРВА ГЛАВА

ВЕЩЕЦИ, т.е. вещици сред нордлингите (виж) — тайнствена и елитарна каста на жреци-войни, вероятно подразделение на друидите (виж). Според народното въображение в. били надарени с магическа сила и свръхчовешки способности и се сражавали със зли духове, чудовища и всякакви тъмни сили. В действителност владеещите майсторски оръжията в. били използвани от владетелите на Севера в племенните междуособици. По време на битка в. изпадали в транс, предизвикан, както се смята, от самохипноза или упойващи средства, и се биели безразсъдно, без изобщо да реагират на болката и дори на сериозните увреждания, което затвърждавало вярата в свръхестествените им способности. Теорията, според която в. били продукти на мутация или генно инженерство, не е получила потвърждение. В. са герои на многобройни предания на нордлингите (виж Ф. Деланхой, „Митове и легенди на народите на Севера“).

Ефенберг и Талбот,
Енциклопедия
Maxima Mundi, том XV

За да можеш да си изкарваш прехраната като конен куриер, казваше редовно Аплегат на постъпващите на работа младоци, са необходими две неща — златна глава и железен задник.

Златната глава е необходима, поучаваше Аплегат младите куриери, тъй като под дрехите, в привързаната към голите гърди

плоска кожена кесия, куриерът носи само съобщения с по-малка важност, които без опасения могат да бъдат поверени на ненадеждните хартия или пергамент. Истински важните, секретните вести, от които зависи много, куриерът трябва да запомни и да ги повтори пред когото трябва. Дума по дума — а понякога тези думи не са лесни. Те са трудни и за изговаряне, не само за запомняне. А за да ги запомниш и да ги повториш без грешка, трябва да имаш наистина златна глава.

А какво е преимущество на железния задник, хе, това всеки куриер бързо го изпитва сам. Когато му се наложи да прекара върху седлото три дни и три нощи и да се друса сто или двеста мили по пътищата, а понякога, ако се наложи — и по местности без пътища. Е, естествено, без да седи непрекъснато върху седлото, а и да слиза да отпочива от време на време. Защото човекът може да е много издръжлив, но конят — не чак толкова. И когато след почивката трябва да се качиш отново на коня, ти се струва, че задникът ти крещи: „Помощ, убиват ме!“.

„А на кого са му притрябвали в наши дни конни куриери, господин Аплегат“, чудят се понякога младоците. Например никой не може да достигне от Венгерберг до Визима за по-малко от четири или пет дни, дори и да язди най-бързия бегач. А колко време ще отнеме на един магьосник от Венгерберг, за да изпрати магическо известие на магьосник във Визима? Половин час, ако не и още по-малко. Конят на куриера може да окуцее. Куриерът може да бъде убит от разбойници или от „катериците“, може да бъде разкъсан от вълци или грифони. Имало е куриер, няма куриер. А вестта на магьосника винаги ще достигне до получателя си, няма да обърка пътя, няма да закъснее или да се изгуби. За какво са куриерите, щом навсякъде има магьосници, във всеки кралски двор? Куриерите вече са ненужни, господин Аплегат.

Известно време Аплегат също мислеше, че никой няма нужда от него. Беше трийсет и шест годишен, нисък, но силен и жилав, работата не го плашеше, и, разбира се, имаше златна глава. Можеше да си намери друга работа, за да изхранва себе си и жена си, и да спести някой грош за зестри на двете си все още неомъжени дъщери, както и да продължи да помага на вече омъжената си щерка, на чийто мъж, абсолютен карък, постоянно не му вървеше. Но Аплегат не искаше

друга работа и не можеше да си представи да работи нещо друго. Той беше кралски конен куриер.

И изведнъж, след дълъг период на забрава и унизително бездействие, Аплегат отново стана потребен. По пътищата и горските пътеки отново загърмяха копита. Както едно време, куриерите започнаха отново да яздят из страната, разнасяйки известия от замък на замък.

Аплегат знаеше защо е така. Виждаше много, а чуваше още повече. От него се искаше веднага да изтрива от паметта си предадените известия, да ги забравя така, че да не може да си ги припомни дори когато го изтезават. Но Аплегат помнеше. И знаеше защо кралете изведнъж са престанали да общуват помежду си с помощта на магии. Съобщенията, които пренасяха куриерите, трябваше да останат тайна за магьосниците. Кралете изведнъж престанаха да се доверяват на маговете и престанаха да им поверяват тайните си.

Аплегат не знаеше, а и не искаше да знае поради каква причина кралете и магьосниците са охладнели помежду си. Според него както кралете, така и магьосниците бяха същества, трудни за разбиране, с непредсказуемо поведение — особено когато дойдат тежки времена. А това, че бяха настъпили тежки времена, не можеше да не се забележи, когато препускаш от крепост до крепост, от замък до замък, от кралство в кралство.

По пътищата беше пълно с войници. На всяка крачка се натъкваше на колони от пехота или конница, всеки от срещнатите командири беше напрегнат, развълнуван, рязък и толкова важен, сякаш от него зависи съдбата на света. И крепостите, и замъците бяха пълни с въоръжени хора; там денем и нощем цареше трескаво оживление. Незабележимите обикновено бургграфи и кащеляни сега непрестанно тичаха по коридорите и дворовете, раздразнени като оси преди буря, крещяха, ругаеха, раздаваха заповеди и ритници наляво и надясно. Към укрепленията и гарнизоните денем и нощем се точеха колони с тежко натоварени талиги, а насреща им бързо и леко се носеха вече изпразнените каруци. По прашните пътища препускаха подкарани направо от конюшните стада скокливи тригодишни жребци. Непривикналите с юздите и с въоръжените ездачи кончета се радваха на последните си дни свобода, като осигуряваха много допълнителна

работа на конярите и създаваха доста грижи на всички останали, които се движеха по пътищата.

Накратко казано, над горещия, застинал въздух беше надвиснала война.

Аплегат се надигна на стремената и се огледа. Долу, в подножието на хълма, проблясваше река, която се извиваше с остри завои между ливадите и разположените нагъсто дървета. На юг, отвъд реката, се простираха гори. Куриерът пришпори коня. Трябваше да бърза.

Беше на два дни път от целта си. Кралската заповед и пощата го бяха застигнали в Хаге, където си почиваше след завръщането си от Третогор. Напусна крепостта през нощта, измина в галоп пътя край левия бряг на Понтар, пресече границата с Темерия преди съмване, а сега, по пладне на следващия ден, вече беше на брега на Исмена. Ако крал Фолтест се беше оказал във Визима, Аплегат щеше да му връчи посланието още предишната нощ. За съжаление кралят не беше в столицата — той беше заминал за южния край на страната си, в Марибор, почти на двеста мили от Визима. Аплегат знаеше това, затова в района на Белия мост напусна водещия на запад път и пое през горите, към Еландер. Поемаше известен риск. В тукашните гори върлуваха „катериците“ — горко им на онези, които попаднаха в ръцете им или се натъкнаха на стрелите им. Но на кралския куриер му се налагаше да рискува. Такава му беше работата.

Прекося реката без усилие — от юни не беше валяло, равнището на водата в Исмена беше спаднало значително. Придържайки се към покрайнините на гората, се добра до пътя, водещ на югоизток от Визима, към металургичните заводи, ковачниците и селищата на джуджетата в планините Махакам. По пътя се носеха каруци, изпреварвани често от конни разезди. Аплегат въздъхна с облекчение. Там, където беше многолюдно, нямаше *Scoia'tael*^[1]. Кампанията против воюващите с хората елфи течеше вече от година в Темерия, преследваните из горите отряди на „катериците“ се бяха разделили на по-малки групички, а малките групи се държаха по-надалеч от оживените пътища и не устройваха засади по тях.

Привечер вече се намираще на западната граница на княжество Еландер, на кръстопътя близо до селцето Завада, откъдето право до Марибор водеше отъпкан, многолюден път с дължина четирийсет и

две мили. На кръстопътя имаше кръчма. Аплегат реши да отпочине, заедно с коня. Знаеше, че ако тръгне на разсъмване, то без особено да изтощава коня си, още преди залез-слънце щеше да види сребристочерните знамена на червените покриви на кулите на мариборския замък.

Свали седлото на кобилата си и сам я изтри, като преди това отпрати слугата. Аплегат беше кралски куриер, а кралските куриери не позволяваха на никого да докосва конете им. Изяде солидна порция пържени яйца със салам и четвърт ръжен хляб, изпи литър бира. Послуша клюки. Най-разнообразни. В кръчмата бяха спрели за почивка пътешественици от всички краища на света.

Аплегат узна, че в Дол Ангра отново е имало инциденти, отново отряд от лирийската кавалерия се е натъкнал на границата на нилфгардски патрул, отново Меве, кралицата на Лирия, на висок глас е обвинила Нилфгард в провокация и е помолила за помощ крал Демавенд от Аедирн. В Третогор била извършена публична екзекуция на редански барон, който тайно предавал сведения на емисари на нилфгардския император Емхир. Обединени в голяма група отряди на *Scoia'tael* в Каедвен устроили клане във Форт Лейд. За отмъщение населението на Ард Карайг организирано погром и избило повече от четиристотин нехора, живеещи в столицата.

Идващи от юг търговци разказваха, че в Темерия, сред цинтрийските емигранти, събрани под знамената на маршал Висегерд, царели мъка и траур. Защото се потвърдила страшната новина за смъртта на Лъвчето, принцеса Цирила, последната от рода на кралица Каланте, Лъвицата от Цинтра.

Носеха се и някои още по-страшни и зловещи слухове. Например, че в няколко села в околностите на Алдерсберг кравите изведнъж са започнали да дават кръв вместо мляко, а на разсъмване в мъглата се виждала Девицата Мора, предвестница на ужасна гибел. В Бруге, в района на гората Брокилон, където е забраненото кралство на горските дриади, се е появил Дивия лов, галопиращо по небето шествие от привидения, а всички знаят, че Дивия лов предвещава война. А от нос Бремерворд са забелязали призрачен кораб, на чиято палуба имало привидение — черен рицар с шлем, украсен с крилете на хищна птица...

Куриерът престана да слуша по-нататък — той беше твърде изморен. Отиде в общата спалня, просна се върху леглото си и заспа като пън.

Стана на разсъмване. Когато излезе на двора, се учуди — оказа се, че не е първият, който възнамерява да отпътува, а това рядко се случваше. При кладенеца стоеше оседлан вран жребец, а до него, при коритото, жена с мъжки дрехи миеше ръцете си. Когато чу стъпките на Аплегат, тя се обърна и с мокри длани събра и отметна буйните си черни коси. Куриерът се поклони. Жената леко кимна.

Когато влезе в конюшнията, за малко да се сблъска с второ ранобудно птиче — млада девойка с кадифена шапчица, която точно в момента извеждаше петниста кобила. Девойката разтъркваше очите си и се прозяваше, облягайки се на хълбока на коня.

— Олеле — промърмори тя, докато минаваше покрай куриера, — сигурно ще заспя върху коня... Ще си заспя като нищо... Уаааа...

— Прохладата ще те ободри, когато пришпориш кобилката — изрече учтиво Аплегат, докато сваляше седлото си от гредата. — Лек път, млада госпожице.

Девойката се обърна и го изгледа така, сякаш го виждаше за първи път. Очите ѝ бяха огромни и зелени като изумруди. Аплегат наметна чула върху коня си.

— Пожелавам ви лек път — повтори той. Обикновено не беше многословен или словоохотлив, но сега изпитваше потребност да побъбри с ближния, дори това да бе най-обикновена сънена сополанка. Може би причината за това бяха дългите самотни дни по пътищата или защото сополанката приличаше мъничко на средната му дъщеря. — Нека боговете ви пазят от нещастия и неприятни приключения — добави той. — Че сте само две, и при това — жени... А сега времената са лоши. Навсякъде по пътищата дебнат опасности...

Девойката отвори широко зелените си очи. Куриерът почувства студ върху раменете си, побиха го тръпки.

— Опасност... — изрече изведнъж девойката със странен, променен глас. — Опасността е тиха. Не чуваш как долита със сивите си пера. Сънувах нещо. Пясък... Пясъкът беше нагорещен от слънцето...

— Какво? — застина Аплегат, притиснал седлото към корема си. — Какво говорите, госпожице? Какъв пясък?

Девојката потрепна, разтърка лицето си. Петнистата кобила разтърси глава.

— Цири! — извика рязко чернокосата жена от двора, докато оправяше подпръга и дисагите на врания кон. — Побързай!

Девојката се прозина, гледайки в Аплегат, и примигна, създавайки впечатление, че е учудена от присъствието му в конюшњата. Куриерът мълчеше.

— Цири — повтори жената. — Да не заспа?

— Идвам, госпожо Йенефер!

Когато Аплегат най-накрая оседла коня си и го изкара на двора, вече нямаше и следа от жената и девојката. Някакъв петел изкукурига провлачено и хрипливо, разлая се куче, сред дърветата се обади кукувица. Куриерът скочи върху седлото. Изведнъж си спомни за зелените очи на сънената девојка и за странните ѝ думи. Тиха опасност? Сиви пера? Горещ пясък? Помисли си, че момичето сигурно не е съвсем наред с разсъдъка. Сега се срещаха мнозина такива — побъркани девојчета, насилени по време на войната от мародери или от други скитници... Да, определено беше чалната. А може би просто още беше полузаспала, не бе успяла да се събуди напълно? Какви ли неща не говорят хората при събуждане, когато все още са между съня и реалността...

Отново го побиха тръпки и почувства болка между лопатките си. Помасажира раменете си с юмрук.

Веднага щом се озова на мариборския път, пришпори коня и се понесе в галоп. Трябваше да бърза.

* * *

Куриерът не почива дълго в Марибор — денят още не беше свършил, когато вятърът отново засвири в ушите му. Новият кон — сив жребец от мариборските конюшни, се движеше енергично, изпълнал шия, и размахваше опашка. Край пътя се мяркаха върби. Аплегат усещаше до гърдите си кесията с дипломатическата поща. Задните части го боляха.

— Пфу, дано си строшиш врата, проклет въздушен змей! — извика подире му един колар, дърпайки юздите на впрегнатите коне,

уплашени от прелетелия покрай тях бързоног жребец. — Пришпорил го, сякаш смъртта се носи по петите му! Давай, давай, празноглавецо, така или иначе не можеш да избягаш от нея!

Аплегат избърса насълзените си от вятъра очи.

Предишната вечер предаде на Фолтест писмата, а после му изрецитира тайното послание на крал Демавенд:

От Демавенд до Фолтест. В Дол Ангра всичко е готово. Маскираните чакат заповедта. Набелязан момент — втората нощ след юлското новолуние. Хората трябва да бъдат свалени на отсрещния бряг два дни по-късно.

Над пътя се носеха ята врани и гръмогласно грачеха. Те летяха на изток, към Махакам и Дол Ангра, към Венгерберг. Куриерът си повтори наум думите на тайното послание, изпратено чрез него от краля на Темерия до краля на Аедирн:

От Фолтест до Демавенд. Първо — да отложим акцията. Умниците са свикали Събор на остров Танед, искат да се съберат и да обсъдят нещо. Този Събор може да промени много неща. Второ — търсенето на Лъвчето може да бъде прекратено. Потвърдено е. Лъвчето е мъртво.

Аплегат пришпори жребеца. Трябваше да бърза.

* * *

Тесният горски път беше задръстен от каруци. Аплегат дръпна юздите и със спокоен ход на коня се приближи до последната от дългата редица талиги. Веднага съобрази, че не може да се промъкне през задръстването. Не можеше да става и дума да се върне назад — твърде много време щеше да изгуби. Не му се искаше и да се набутва в

блатистия гъсталак, за да заобиколи задръстването, още повече, че се смрачаваше.

— Какво е станало? — попита той коларите от последната каруца, двама старци, единият от които, изглежда, беше задрямал, а другият приличаше на мъртвец. — Нападение? „Катериците“? Отговорете! Бързам...

Преди някой от старците да успее да му отговори, откъм невидимата сред гората предна част на колоната се разнесоха викове. Коларите трескаво започнаха да се катерят на каруците и зашибаха с камшиците конете и воловете, придружавайки ударите с изтънчени проклетия. Колоната тежко помръдна от мястото си. Задрямалият старец се сепна, раздвижи брадата си, цъкна с език на мулетата и ги шибна с юздите. Старецът, приличащ на мъртвец, възкръсна, вдигна сламената шапка от очите си и погледна към Аплегат.

— Вижте го — каза. — Той бързал. Е, синко, извадил си късмет. Дойде точно навреме.

— Аха — размърда брадата си другият старец и подкара мулетата. — Точно навреме. Ако беше дошъл на обяд, щеше да висиш тук с нас и да чакаш да започнат да пропускат свободно. Всички ние бързаме, но се наложи да чакаме. Как да минеш, като пътя е затворен?

— Затворен ли е бил пътят? И защо?

— Появил се е някакъв свиреп човекоядец, синко. Нападнал един рицар, който пътувал само със слугата си. Чудовището май е откъснало главата на рицаря, заедно с шлема, и е разпорило корема на коня му. Слугата успял да се измъкне и разправял, че там било някакъв ужас, че пътят бил почервенял от кървища...

— Какво е било това чудовище? — попита Аплегат, удържайки коня, за да може да продължи разговора с коларите от едва влачещата се каруца. — Дракон?

— Не, не дракон — отговори другият старец, онзи със сламената шапка. — Разправят, че било мантикора или нещо подобно. Слугата казал, че било някакъв летящ звяр, огромен и свиреп. Много ожесточен! Мислели, че ще изяде рицаря и ще отлети, но къде ти! Седнала на пътя гадината, озъбила се и започнала да съска... И запретила пътя, както тапа запушва бутилка, защото всеки, който я зърнел, изоставял каруцата си и хуквал да бяга назад. Тези каруци се точат на половин миля разстояние, а наоколо, както сам виждаш,

синко, има само гъсталаци и тресавище — нито да заобиколиш, нито да се върнеш. Така че стоим и чакаме...

— Толкова много мъже! — възнегодува куриерът. — А сте стояли като пънове! Трябвало е да вземете брадвите или копията и да изгоните гадината от пътя или да я убиете.

— Е, някои опитаха — каза старецът, хвана юздите и подкара мулетата, защото колоната беше започнала да се движи по-бързо. — Три джуджета от търговската стража, а заедно с тях и четирима новобранци, които бяха тръгнали към крепостта Карерас, за да се присъединят към войската. Гадината нанесла ужасни удари на джуджетата, а новобранците...

— Избягали — довърши вторият старец, след което се изплю сочно и надалеч, някъде в пространството между задните части на мулетата. — Избягали веднага, щом зърнали тази мантикора. Единият май се изпуснал в гащите си. О, гледай, гледай, синко! Това е той! Там!

— Какво ви прихваща! — започна леко да се нервира Аплегат. — Посеркото ли искате да ми покажете? Не ме интересува...

— Не бе! Чудовището! Убитото чудовище. Войниците го качват във фургон. Виждаш ли?

Аплегат се надигна в стремената. Въпреки спускащата се тъмнина и тълпата от любопитстващи успя да види как войниците вдигат огромното светлосиво туловище. Прилеповите криле и скорпионската опашка на чудовището се влачеха отпуснато по земята. Войниците извикаха в хор, вдигайки чудовището по-нависоко, и го стовариха върху една от каруците. Впрегнатите в каруцата коне, обезпокоени от вида и от смрадта на кръвта и мършата, зацвилиха и дръпнаха теглича.

— Не стойте! — извика на старците командващият войниците десетник. — Минавайте нататък! Не задръствайте пътя!

Дядото подкара мулетата, каруцата подскочи върху колелата си. Аплегат сръга коня с пети и се изравни с тях.

— Явно войниците са видели сметката на звяра?

— Къде ти — възрази старецът. — Откакто са дошли, войниците само тормозят хората и ругаят. Ту стой, ту тръгвай, ту това, ту онова. Но не изгаряха от нетърпение да се доближат до чудовището. Извикаха вещер.

— Вещер?

— Точно така — потвърди другият старец. — Някой си спомни, че е видял вещер в селото и изпратиха да го повикат. После той мина покрай нас. Имаше бели коси, противна физиономия и страховит меч на рамото. Не мина и час и някой отпред извика, че можем да тръгваме, защото вещерът е видял сметката на гадината. Тогава най-накрая се помръднахме напред и точно в тоя момент се появи ти, синко.

— Ха! — изрече Аплегат замислено. — От колко години се нося по пътищата, а още не съм попадал на вещер. Някой видя ли как се е справил с чудовището?

— Аз видях! — извика един юноша с разрошен перчем, приближавайки се от другата страна на каруцата. Яздеше без седло, като управляваше мършавата си кранта с помощта на юздата. — Всичко видях! Защото бях при войниците, най-отпред!

— Вижте го сополанкото — каза старецът, който управляваше каруцата. — Още има мляко около устата, а се прави на умен. Искаш ли да опиташ камшика?

— Оставете го, бащице — намеси се Аплегат. — Скоро ще стигнем кръстопътя, оттам ще тръгна към Карерас, и преди това искам да науча каква е тази работа с вещера. Разказвай, малкия.

— Ето как стана — заговори бързо момчето, яздейки успоредно на каруцата. — Този вещер дойде при военния комендант. Каза, че името му е Герант. Командирът отговори, че каквото и да му е името, по-добре да се хваща за работа. И му показа къде седи чудовището. Вещерът се приближи и заоглежда наоколо. Чудовището беше на сто крачки, а може и малко повече, но вещерът го зърна само отдалеч и веднага каза, че това е някаква изключително голяма мантикора, и ще го убие, ако получи двеста крони.

— Двеста крони? — задави се вторият старец. — Той какво, да не е полудял?

— И господин комендантът каза същото, само че малко по-грубо. А вещерът отговори, че толкова струва и че на него му е все едно, нека чудовището си седяло на пътя, ако ще и до края на света. Командирът отвърна, че няма да плати толкова, по-добре да почака докато тази твар си отлети сама. Тогава вещерът каза, че няма да отлети, защото е гадна и свирепа. А дори и да отлети, ще се върне, защото това е нейната ловна тера... терет... теретор...

— Стига си протакал, сополанко! — разсърди се първият старец, който безуспешно се опитваше да издуха носа си с пръсти, без да пуска юздата. — Разказвай какво стана!

— Че аз какво разправам? Вещерът рече, че чудовището няма да отлети, а цяла нощ ще яде убития рицар, защото нали той е в броня, трудно ще го изчовърка отвътре. В този момент се приближиха търговците и се заеха да се пазарят с вещера — така и така, щели да съберат сто крони и да му ги дадат. Вещерът отговори, че звярът се казва мантикора и е изключително опасен, така че могат да си заврат стоте крони в задниците, той нямало да си заложи главата за толкова. Като чу това, комендантът се вбеси и каза, че това им е работата на вещерите и на кучетата — да си залагат главите, и оприличи самия вещер със задник. Търговците явно се уплашиха да не би и вещерът да се разсърди и да си тръгне, затова се съгласиха на сто и петдесет крони. И вещерът извади меча си и тръгна по пътя, към мястото, където седеше чудовището. А комендантът направи знак против уроки подир него и каза, че не може да проумее защо по земята бродят такива адски изчадия. Един търговец му възрази, че вместо да преследва елфите из горите, ако войската гонеше страшилищата от пътищата, то нямаше да има нужда от вещери и че...

— Стига си се отвличал — прекъсна го старецът, — разказвай какво видя.

— Аз пазих коня на вещера — похвали се момчето. — Кафява кобила с бяло петно.

— Да върви по дяволите кобилата! Как вещерът уби чудовището — видя ли?

— Тъъ... — заекна момчето. — Не видях... Избутаха ме назад. Всички започнаха да крещят и конете се уплашиха, и тогава...

— Разправах аз — изрече старецът с презрение, — че нищо не е видял сополанкото.

— Видях вещера, когато се връщаше! — наежи се момчето. — А комендантът, който наблюдаваше всичко, пребледня и каза тихо на войниците, че това са магии или елфически трикове и че обикновените хора не могат да боравят толкова бързо с меча... Вещерът си взе парите от търговците, яхна кобилата и си тръгна.

— Хм... — промърмори Аплегат. — Накъде тръгна? По пътя към Карерас? Ако е нататък, може да го догоня. Поне да го зърна.

— Не — каза момчето. — На кръстопътя зави към Дориан. Много бързаше.

* * *

Вещерът рядко сънуваше, а дори и това да се случеше, никога не помнеше сънищата си, след като се събуди. Дори и кошмарите — а обикновено сънищата му бяха кошмари.

И сега сънува кошмар, но този път си спомняше поне фрагмент от него. От вихъра на някакви неясни, внушаващи тревога фигури, странни, зловещи сцени и непонятни, но ужасяващи думи и звуци, внезапно се откри ясен и чист образ. Цири. Не такава, каквато я помнеше от Каер Морхен. Пепелявите ѝ коси, които се развяваха, докато се носеше в галоп, бяха по-дълги — като тогава, при първата им среща в Брокилон. Докато тя преминаваше покрай него, той понечи да извика, но не можа да издаде нито звук. Искаше да се втурне след нея, но имаше усещането, че е потопен до кръста в застинала смола. А Цири, изглежда, не го виждаше, и галопираше нататък, в нощта, сред уродливи елхи и върби, размахващи клони като живи. Гералт видя, че я преследват. След нея се носеше вран кон, ездачът му беше с черни доспехи и шлем, украсен с крилете на хищна птица.

Гералт не можеше нито да се помръдне, нито да извика. Можеше само да гледа как крилатият рицар я догонва, хваща я за косите, сваля я от седлото и галопира нататък, влачейки я след себе си. Можеше само да гледа как лицето на Цири посинява от болка, а от устата ѝ се изтръгва беззвучен вик. „Събуди се! — каза си той, неспособен да понесе кошмара. — Събуди се! Събуди се веднага!“

И се събуди.

Лежа дълго време неподвижно, припомняйки си съня. После стана. Измъкна изпод възглавницата кесията си и бързо преброи десеткроновите монети. Сто и петдесет за вчерашната мантикора. Петдесет за мъглака, който беше убил по поръчение на кмета на едно село под Карерас. И петдесет за върколака, срещу когото го бяха изпратили заселниците от Бурдорф.

Петдесет за върколак. Доста, като се има предвид, че работата беше лека. Върколакът не се защитаваше. Преследван в пещера без

изход, той беше паднал на колене, очаквайки удара на меча. На вечерта му беше мъчно за него.

Но парите му трябваха.

Не мина и час и Гералт вече крачеше по улиците на град Дориан, търсейки една позната пресечка и една позната табелка.

* * *

Надписът на табелката гласеше: „Кодрингер и Фен, консултации и правни услуги“. Гералт знаеше много добре, че това, което вършеха Кодрингер и Фен, по принцип имаше малко общо с правото, и самите партньори имаха множество причини да избягват каквито и да било контакти както със закона, така и с неговите представители. Вещерът дълбоко се съмняваше, че и клиентите, посещаващи кантората, знаеха какво означава думата „консултации“.

На долния етаж на сградата нямаше вход, само солидно залостени порти, вероятно водещи до плевня или конюшня. За да се добере до входа, човек трябваше да заобиколи къщата откъм задната ѝ страна, да влезе в мръсен, пълен с патици и кокошки двор, оттам да се качи по едни стълби, да премине през тесен балкон и през тъмен коридор. Едва тогава посетителят се озоваваше пред солидна, обкована махагонова врата с голямо месингово клепало във формата на лъвска глава.

Гералт почука и бързо отстъпи назад. Знаеше, че монтираният във вратата механизъм може да изстрелва от скрити в обкова отвори двайсетцалови^[2] железни игли. Теоретично иглите излитаха от вратата само в случай, че някой се опита да манипулира ключалката или когато Кодрингер или Фен натиснат спусковото устройство, но Гералт вече неведнъж се беше убеждавал, че не съществуват безпогрешни механизми и че всеки от тях понякога действа дори когато не би трябвало да действа. И обратното.

Във вратата явно имаше някакво устройство за разпознаване на гостите, вероятно магическо. След като посетителят почукаше с клепалото, никога никой отвътре не питаше за нищо и не изискваше да му се отговори. Вратата се отваряше и на прага заставаше Кодрингер. Винаги Кодрингер, и никога — Фен.

— Здравей, Гералт — каза Кодрингер. — Влизай. Няма нужда така да се притискаш към нишата, демонтирах защитното устройство. Преди няколко дни нещо в него се развали. Започна да се включва от само себе си и надупчи един амбулантен търговец. Влизай смело. При мен ли идваш?

— Не. — Вещерът влезе в обширното, мрачно преддверие, в което, както винаги, се носеше котешка миризма. — Не при теб. При Фен.

Кодрингер се разсмя на висок глас, затвърждавайки подозрението на вещера, че Фен е изцяло митична фигура, служеща за замазване на очите на всякакви съдебни чиновници, служители на закона, събирачи на данъци и други омразни на Кодрингер личности.

Влязоха в кантората, в която беше по-светло, защото стаята се намираще на втория етаж и слънцето осветяваше снабдените със солидни решетки прозорци през по-голямата част от деня. Гералт седна в стола, предназначен за клиенти. Срещу него, в меко кресло зад дъбовото бюро, се настани Кодрингер — решилият да се титулува „адвокат“ човек, за когото нямаше нищо невъзможно. Ако някой имаше трудности, грижи, проблеми — отиваше при Кодрингер. И бързо се сдобиваше с доказателства за нечестност и злоупотреби на деловите си партньори. Или му отпускаха банков кредит без обезпечение и гаранции. Единствен от дълъг списък кредитори получаваше плащане от фирма, обявила фалит. Получаваше наследство, въпреки че богатият му чичо го е заплашвал, че няма да му остави пукната пара. Печелеше процес за наследство, защото дори най-близките роднини неочаквано оттегляха претенциите си. Синът му излизаше от затвора, освободен или заради неопровержими доказателства за невинността му, или поради липса на доказателства за вината му, а дори и да имаше улики против него, те изчезваха по тайнствен начин, а свидетелите един през друг се отказваха от вече дадените показания. Ухажващ дъщеря му зестрогонец изведнъж насочваше интереса си към друга девойка. Любовник на жена му или съблазнител на дъщеря му счупваше три от крайниците си в резултат на нещастен случай, в това число поне един горен. Заклет враг или друга много неприятна личност преставаше да вреди — най-често изчезваше безследно. Да, ако някой имаше проблеми, пътуваше до Дориан, отскачаше до фирмата „Кодрингер и Фен“ и чукаше на

махагоновата врата. На прага заставаха „адвокатът“ Кодрингер, нисък и мършав, с прошарени коси и нездравата на вид кожа на човек, който рядко се показва на чист въздух. Кодрингер го канеше в кантората си, сядаше в креслото, вземаше в скута си големия черно-бял котарак и започваше да го гали. И двамата — Кодрингер и котаракът — измерваха клиента с неприятен, предизвикващ тревога поглед на жълто-зелените си очи.

— Получих писмото ти. — Кодрингер и котаракът отправиха жълто-зелените си погледи към вещера. — Посети ме също и Лютичето. Той мина през Дориан преди няколко седмици. Разказа ми това-онова за твоите тегоби. Но каза много малко неща. Твърде малко.

— Наистина ли? Изумяваш ме. Това е първият случай, поне известен на мен, в който Лютичето не е казал твърде много.

— Лютичето — Кодрингер не се усмихна — каза малко неща, защото знаеше малко. И каза по-малко, отколкото знаеше, просто защото ти си му забранил да говори за някои неща. Откъде това недоверие у теб? И то към колега?

Гералт демонстрира възмущение едва забележимо. Кодрингер се канеше да се направи, че не е забелязал, но не успя, защото котаракът забеляза. Той отвори широко очи, оголи белите си зъби и почти беззвучно изсъска.

— Не дразни котарака ми — каза адвокатът и се опита да успокои животното с галене. — Засегна те думата „колега“? Та това си е самата истина. Аз също съм вещер. Аз също избавям хората от чудовища и от чудовищни грижи. И също върша това срещу заплащане.

— Има някои разлики — промърмори Гералт, на фона на все още враждебния поглед, който котаракът му бе отправил.

— Има — съгласи се Кодрингер. — Ти си анахроничен вещер, а аз съм съвременен вещер, в крак с духа на времето. Затова скоро ти ще бъдеш безработен, а аз ще просперирам. На света няма да останат вампири, виверни, ендриаги и върколаци. А мерзавци ще има винаги.

— Но ти разрешаваш проблемите предимно на мерзавците, Кодрингер. Загазилите бедняци не могат да си позволят услугите ти.

— Бедняците не могат да си позволят и твоите услуги. Бедняците никога не могат да си позволят нищо и именно затова са бедняци.

— Удивително логично! И толкова новаторско, че спира дъха.

— Истината има тази особеност, че спира дъха. А истината е точно в това, че базата и опората на нашите професии са мерзавците. С тази разлика, че твоите вече са почти реликт, а моите са реални и набират сила.

— Добре, добре. Да преминем към делата.

— Отдавна е време да го направим — кимна Кодрингер и започна да гали котарака, който се напрегна и замърка силно, забивайки нокти в коляното му. — И нека се захванем с тези дела по реда на тяхната важност. Първо, моят хонорар, колега вещер, е двеста и петдесет новиградски крони. Разполагаш ли с такава сума? Или и ти си в категорията на загазилите бедняци?

— Нека първо се убедим, че си заработил тази сума.

— Ограничи убеждаването — изрече студено адвокатът — изключително до собствената си особа, и при това побързай. А когато се убедиш, сложи парите на масата. И тогава ще преминем към следващите по важност дела.

Гералт отвърза кесията от колана си и с дрънчене я запрати на масата. Котаракът моментално скочи от коленете на Кодрингер и избяга. Адвокатът скри кесията в чекмеджето на бюрото, без да провери съдържанието ѝ.

— Изплаши котарака ми — каза той с явен упрек.

— Извинявай. Мислех, че звънът на монети е последното, от което може да се изплаши. Казвай какво успя да научиш.

— Този Риенс, който толкова те интересува — започна Кодрингер, — е доста тайнствена личност. Успях да установя само, че е следвал две години в магьосническото училище в Бан Ард. Изхвърлили го оттам, след като го уличили в дребни кражби. Пред стените на училището, както обикновено, дебнели агентите на каедвенското разузнаване. Риенс позволил да го вербуват. Не успях да установя какво е вършел за разузнаването на Каедвен, но обикновено обучават изхвърлените от магьосническото училище за убийци. Връзва ли се?

— Абсолютно. Давай нататък.

— Следващата информация е от Цинтра. Господин Риенс е лежал в затвора там. По времето на кралица Каланте.

— За какво?

— Представи си, за дългове. Лежал е кратко, някой го е измъкнал, като е платил дълговете му заедно с лихвите. Трансакцията е била извършена по банков път, от името на анонимен благодетел. Опитах се да проследя откъде идват парите, но след като минах през четири банки, се отказах. Този, който е измъкнал Риенс, е професионалист. И анонимността е била много важна за него.

Кодрингер млъкна, закашля се тежко и допря носната си кърпичка до устните си.

— И внезапно, след края на войната, господин Риенс се появил в Соден, в Ангрен и в Бруге — продължи той след малко, след като изтри устните си и погледна в носната кърпичка. — Променен до неузнаваемост или поне, ако се съди по поведението му, и по наличието на пари в брой, които изобщо не пестял. Що се отнася до името, наглият мерзавец не си направил труда да го промени — продължавал да използва името „Риенс“. И като Риенс започнал да издирва интензивно някои лица от женски пол. Навестил друидите от Ангренския кръг — тези, които приемат сираци от войната. След известно време намерили тялото на един от друидите в близката гора — осакатено, със следи от изтезания. После Риенс се появил в Заречие...

— Знам — прекъсна го Гералт. — Знам какво е направил със селското семейство от Заречие. За двеста и петдесет крони разчитах на повече. Засега новина за мен беше само информацията за магьосническото училище и каедвенското разузнаване. Останалото го знам. Знам, че Риенс е безпощаден убиец. Знам, че е нагъл негодник, който дори не се опитва да се представя под фалшиви имена. Знам, че изпълнява нечия поръчка. Чия, Кодрингер?

— На някакъв магьосник. Този магьосник го е измъкнал от затвора. Ти самият ме информира, а и Лютичето потвърди, че Риенс използва магия. Истинска магия, а не фокусите, които би могъл да знае като студент, изхвърлен от академията. Следователно някой му помага, снабдява го с амулети, вероятно го обучава тайно. Някои от официално практикуващите магове имат такива тайни ученици и момчета за всичко, които да изпълняват нелегални или мръсни поръчки. На магьоснически жаргон това се нарича „водене на каишка“.

— Ако действаше, воден от магьосническа каишка, Риенс би се възползвал от камуфлажна магия. А той не променя нито името, нито

външността си. Дори не е премахнал белега от изгаряне, причинен му от Йенефер.

— Точно това е потвърждение, че е воден на каишка. — Кодрингер се закашля и изтри устни с кърпичката си. — Защото магьосническият камуфлаж не е никакъв камуфлаж, само дилетантите използват такива неща. Ако Риенс се криеше зад магическо було или илюзорна маска, за това би сигнализирала всяка магическа аларма, а такива аларми сега има практически на всяка градска порта. А магьосниците усещат безпогрешно илюзорните маски. И в най-голямата тълпа от хора, и в най-голямата навалица Риенс би привлякъл вниманието на всеки магьосник, също както ако от ушите му излизаше огън, а от задника — кълба дим. Повтарям, Риенс действа по поръчение на магьосник и действа така, че да не привлича вниманието на други магьосници.

— Някои го смятат за нилфгардски шпионин.

— Знам за това. Така мисли, например, Дийкстра, шефът на разузнаването на Редания. Дийкстра греши рядко, затова може да се приеме, че и този път е прав. Но едното не изключва другото. Момчето за всичко на магьосника може да е същевременно и нилфгардски шпионин.

— Което би означавало, че някой официално практикуващ магьосник шпионира за Нилфгард посредством своя таен помощник.

— Глупости. — Кодрингер се закашля и внимателно огледа кърпичката. — Магьосник да шпионира за Нилфгард? За какво му е? Заради пари? Смешно. Защото разчита на по-голяма власт под управлението на победоносния император Емхир? Още по-смешно. Не е тайна, че Емхир вар Емрейс държи изкъсо своите магьосници. Магьосниците в Нилфгард са със статута на служители — каквито са, например, конярите. И властта на магьосниците е не по-голяма от тази на конярите. Някой от нашите разюздани магове да реши да се бори за победата на император, който би го третирал като коняр? Филипа Ейлхарт, която диктува на Визимир Редански кралските укази и декрети? Сабрина Глевисиг, която прекъсва речите на Хенселт от Каедвен с удар на юмрук по масата и нарежда на краля да млъкне и да слуша? Вилгефорц от Рогевеен, който наскоро отговори на Демавенд от Аедирн, че в момента не разполага със свободно време за него?

— По-накратко, Кодрингер. Та какво за Риенс?

— Обичайното. Нилфгардското разузнаване се опитва да се добере до магьосника, привличайки за сътрудничество неговото момче за всичко. От това, което ми е известно, съдя, че Риенс не би се погнушил от нилфгардските флорени и не би се поколебал да предаде господаря си.

— А сега ти говориш глупости. Дори нашите разюздани магове биха съобразили, че са ги предали, а изобличеният Риенс би увиснал на бесилото. Ако извади късмет.

— Какво дете си, Гералт. Разкритите шпиони не ги бесят, а ги използват. Подхвърлят им фалшива информация, опитват се да ги направят двойни агенти...

— Не отегчавай детето, Кодрингер. Не ме интересуват нито задкулисните игри на разузнаването, нито политиката. Риенс върви по петите ми и искам да знам защо и по чие поръчение. Излиза, че е по поръчение на някакъв магьосник. Кой е този магьосник?

— Още не знам. Но скоро ще знам.

— „Скоро“ е прекалено късно за мен — процеди вещерът.

— Не изключвам да си се забъркал в някоя неприятна история, Гералт — изрече със сериозен тон Кодрингер. — Добре, че си се обърнал към мен, аз умея да измъквам от неприятни истории. По принцип и теб вече те измъкнах.

— Наистина ли?

— Наистина. — Адвокатът доближи кърпичката до устните си и се закашля. — Разбираш ли, колега, освен магьосника, и вероятно Нилфгард, в играта има и трета страна. Представи си, посетиха ме агенти от тайните служби на крал Фолтест. Имали си неприятности. Кралят им заповядал да търсят някаква изчезнала принцеса. Когато се оказало, че нещата не са толкова прости, агентите решили да се обърнат към специалист по не толкова прости дела. Излагайки проблема, те намекнаха на специалиста, че един вещер може да знае нещичко за изчезналата принцеса. Нещо повече — той може да знае дори къде се намира тя.

— И какво им отговори специалистът?

— Отначало изрази недоумение. Изненада се, че споменатият вещер не е затворен в тъмница, защото там чрез традиционните методи от него може да се измъкне всичко, което знае, и дори много от нещата, които не знае, но ще измисли, за да задоволи любопитството на

разпитващите. Агентите отговориха, че техният шеф им е забранил това. Те обясниха, че вещерите имат много чувствителна нервна система и че при изтезания веднага умират, тъй като им се пръскат вените в мозъка — както се изразиха образно те. Затова им било заповядано само да следят вещера, но и тази задача не им се оказала по силите. Специалистът похвали агентите за благоразумието им и им заръча да се отбият след две седмици.

— И те отбиха ли се?

— И още как. И тогава специалистът, който вече те смяташе за свой клиент, им представи неопровержимо доказателство за това, че вещерът Гералт не е имал, няма и не може да има нищо общо с търсената принцеса. Защото специалистът намери свидетели за гибелта на принцеса Цирила, внучката на кралица Каланте и дъщерята на княгиня Павеа. Цирила е умряла преди три години в лагера за бежанци в Ангрен. От дифтерия. Девојката страдала страшно преди смъртта си. Няма да повярваш, но темерийските агенти се просълзиха, докато слушаха моите очевидци.

— Аз също се просълзих. Доколкото разбирам, темерийските агенти не са могли или не са искали да ти предложат повече от двеста и петдесет крони?

— Твоят сарказъм кара сърцето ми да се къса, вещерю. Измъквам те от неприятна история, а ти, вместо да ми благодариш, гледаш да ме уязвиш.

— Благодаря и моля за извинение. Защо крал Фолтест е заповядал на агентите си да търсят Цири, Кодрингер? И какво им е наредено да направят, когато я намерят?

— Ама че си недосетлив. Разбира се, че им е наредено да я убият. Смятат я за претендентка за трона на Цинтра, а всъщност имат други планове.

— Тук нещо не се връзва, Кодрингер. Тронът на Цинтра изгоря заедно с кралския дворец, града и цялата страна. Сега там управлява Нилфгард. Фолтест знае добре това, останалите крале — също. Как може Цири да претендира за трон, който вече не съществува?

— Да вървим. — Кодрингер се изправи. — Нека да се опитаме заедно да намерим отговора на този въпрос. И същевременно ще ти докажа, че ти се доверявам... Мога ли да узная какво те заинтригува толкова в този портрет?

— Това, че е надупчен така, сякаш някой кълвач го е кълвал няколко сезона — отговори Гералт, гледайки картината в позлатена рамка, висяща на стената срещу бюрото на адвоката. — И това, че на него е изобразен изключителен идиот.

— Това е покойният ми баща. — Кодрингер леко се намръщи. — Да, изключителен идиот. Сложих портрета тук, за да ми бъде винаги пред очите. Да ми служи за предупреждение. Да вървим, вещерю.

Излязоха в преддверието. При вида на вещера котаракът, който лежеше наред килима и страстно лижеше извитата си под странен ъгъл задна лапа, незабавно избяга в тъмния коридор.

— Защо котките така не те обичат, Гералт? Това има ли нещо общо с...

— Да — отсече Гералт. — Има...

Махагоновият панел на стената безшумно се разтвори, откривайки таен проход. Кодрингер влезе пръв. Панелът, несъмнено задвижван магически, се затвори зад тях, но те не потънаха в тъмнина. От дълбините на тайния коридор струеше светлина.

В помещението на края на коридора беше прохладно и сухо, във въздуха се носеше тежката, задушлива миризма на прах и свещи.

— Ще се запознаеш с моя сътрудник, Гералт.

— С Фен? — усмихна се вещерът. — Не може да бъде.

— Може. Признай си — подозираше, че Фен не съществува, нали?

— Откъде накъде?

Между стигащите до ниския таван стелажи и полици с книги се разнесе скърцане, а след малко оттам излезе странно превозно средство. Това беше високо кресло, снабдено с колела. В креслото седеше дребосък с огромна глава върху непропорционално тесни рамене. Дребосъкът нямаше крака.

— Запознайте се — каза Кодрингер. — Яков Фен, учен правист, мой партньор и неоценим сътрудник. А това е нашият гост и клиент...

— ... Вещерът Гералт от Ривия — довърши с усмивка сакатият. — Не беше трудно да се досетя. Работя по въпроса от няколко месеца. Последвайте ме, господа.

Те тръгнаха след проскърцащото кресло по лабиринта между стелажите, прегънали се под тежестта на томове, на които би завидяла и университетската библиотека в Оксенфурт. Гералт

предположи, че книгите са трупани от няколко поколения Кодрингерови и Фенови. Приятно му беше, че му оказват толкова доверие, радваше се също така, че най-накрая се е запознал с Фен. Обаче не се съмняваше, че личността на учения правист, макар и абсолютно реална, беше отчасти и митична. Митичният Фен, несъмненото алтер его на Кодрингер, често беше забелязван в района, а прикованият към креслото учен правист вероятно никога не напускаше сградата.

Средата на стаята беше осветена особено добре, тук имаше ниска, достъпна за креслото на колела масичка, на която бяха натрупани купища книги, свитъци пергаменти и кожи, листа хартия, шишенца с мастило и туш, връзки пера и многобройни загадъчни принадлежности. Всъщност не всички бяха загадъчни. Гералт разпозна приспособления за фалшифициране на печати и диамантена шкурка за премахване на записи от официални документи. Насред масичката лежеше малък арбалет, който изстрелваше топчета, а до него, сложени върху кадифена тъкан, гледаха огромни увеличителни стъкла, изработени от шлифован планински кристал. Такива стъкла бяха рядкост и струваха цяло състояние.

— Откри ли нещо ново, Фен?

— Не много — усмихна се сакатият. Усмивката му беше мила и предразполагаща. — Ограничих списъка от потенциалните работодатели на Риенс до двайсет и осем магьосници...

— Да оставим това засега — бързо го прекъсна Кодрингер. — Сега ни интересува друго. Изложи пред Гералт причините, поради които агентите на Четирите кралства толкова се интересуват от изчезналата принцеса на Цинтра.

— Във вените на девойката тече кръвта на кралица Каланте — каза Фен, сякаш изумен от необходимостта да обяснява очевидното. — Тя е последната от царския род. Цинтра има важно стратегическо и политическо значение. Изчезналата, оказала се недосегаема претендентка за трона, е неудобна, а може би дори и опасна, ако попадне под неподходящо влияние. Например, под влиянието на Нилфгард.

— Доколкото си спомням — отвърна Гералт, — в Цинтра законът лишава жените от правото да наследяват трона.

— Вярно е — потвърди Фен и отново се усмихна. — Но нали една жена винаги може да стане нечия съпруга и майка на потомък от мъжки пол. Разузнавателните служби на Четирите кралства са научили за предприетите от Риенс трескави издирвания на принцесата и са убедени, че става въпрос точно за това. Така че са решили да не дадат на принцесата възможността да стане съпруга и майка. Чрез прост, но ефективен начин.

— Но принцесата е мъртва — изрече бързо Кодрингер, наблюдавайки промените върху лицето на Гералт, предизвикани от думите на усмихнатия дребосък. — Агентите узнаха това и прекратиха търсенето.

— Прекратили са го временно. — Вещерът с доста усилия запази спокоен и студен тон. — Лъжата има свойството винаги да излиза наяве. Освен това кралските агенти са само една от страните, участващи в играта. Агентите, както самите вие казахте, са преследвали Цири, за да провалят плановете на други, които също я търсят. А тези други може да се окажат не толкова податливи на дезинформация. Наех ви, за да намерите начин да се гарантира безопасността на детето. Какво предлагате?

— Имаме някаква концепция. — Фен погледна съдружника си, но не разгада нареждане да мълчи по лицето му. — Искаме да разпространим широко слуха, че не само принцеса Цирила, но и евентуалните ѝ мъжки потомци нямат права върху трона на Цинтра.

— В Цинтра няма наследство по женска линия — поясни Кодрингер, борейки се с поредния пристъп на кашлицата си. — Наследството се предава изключително по мъжка линия.

— Абсолютно вярно — потвърди правистът. — Преди малко Гералт сам го каза. Това е древен закон, който дори дяволицата Каланте не успя да отмени, въпреки всичките си старания.

— Опитва се да отмени този закон чрез интрига — убедително каза Кодрингер и попи устните си с кърпичката. — Незаконна интрига. Обясни, Фен.

— Каланте е била единствената дъщеря на крал Дагорад и кралица Адалия. След смъртта на родителите си тя се е противопоставила на аристокрацията, която е виждала в нейно лице само съпруга за новия крал. А тя е искала да управлява еднолично и само за показност и за поддържане на династията се е съгласила на

институцията на княз-съпруг, седящ до нея, но без никакви правомощия. Древните родове се възпротивили. Каланте трябвало да избира между една от трите възможности — гражданска война, абдикация в полза на друга династия или брак с Рьогнер, княз на Ебинг. Тя избрала третата възможност. Управлявала страната, но седнала отстрани на Рьогнер. Естествено, не позволила да я покорят или да я изпратят в пенсия. Тя била Лъвицата от Цинтра. Но официално управлявал Рьогнер, макар и никой да не го наричал Лъв.

— А Каланте — добави Кодрингер — положила какви ли не усилия, за да забременее и да роди син. Но нищо не се получило. Родила Павеа, после пометнала два пъти и станало ясно, че няма да има повече деца. Всичките ѝ планове се провалили. Такава ѝ била орисията. Пресъхналата утроба сложила край на огромните ѝ амбиции.

Гералт се намръщи:

— Отвратително банален си, Кодрингер.

— Знам. Истината също е била банална. Защото Рьогнер започнал да се оглежда за млада княгиня със съответните широки бедра, за предпочитане с проверена плодовитост до три поколения назад включително. А Каланте започнала да губи почва под краката си. Всяко ядене, всяка чаша вино можели да предизвикат смъртта ѝ, всеки лов можел да завърши с нещастен случай. Мнозина казват, че точно тогава Лъвицата от Цинтра взела инициативата в свои ръце. Рьогнер починал. В страната бушувала едра шарка и смъртта на краля не учудила никого.

— Започвам да разбирам — обади се вестерът, на вид равнодушно — какви ще бъдат слуховете, които смятате да разпространите широко. Цири ще се окаже внучка на убийца на съпруга си?

— Не изпреварвай фактите, Гералт. Давай нататък, Фен.

— Каланте спасила живота си — усмихна се дребосъкът, — но короната все още ѝ се изплъзвала. Когато след смъртта на Рьогнер Лъвицата се сдобила с абсолютна власт, аристокрацията отново се възпротивила категорично на нарушаването на законите и престъпването на традициите. На трона на Цинтра трябвало да седи крал, а не кралица. Поставили ѝ въпроса директно — веднага щом малката Павеа започне поне малко да прилича на жена, тя трябвало да се омъжи и съпругът ѝ да стане новият крал. Възможността за

повторен брак на безплодната кралица дори не била повдигната. Лъвицата от Цинтра разбрала, че може да разчита най-много на ролята на кралица-майка. Още по-лошо било това, че съпругът на Павеата можел да се превърне в човека, който напълно да отстрани своята тъща от управлението.

— Отново ще бъде банален — предупреди Кодрингер. — Каланте се стараела да отложи задомяването на Павеата. Отхвърлила предложението на първия кандидат, когато девойката била на десет години, и на втория, когато станала на тринайсет. Аристократите разгадали плановете ѝ и поискали петнайсетият рожден ден на Павеата да бъде последният ѝ девически рожден ден. На Каланте ѝ се наложило да се съгласи. Но още по-рано тя постигнала това, на което разчитала. Павеата останала девойка прекалено дълго време. Най-накрая така я засърбяла крастата, че се нахвърлила на първия попаднал ѝ скитник, който при това бил омагьосан и превърнат в чудовище. Имало и някакви свръхестествени обстоятелства, някакви предсказания, магии, обещания... Някакво Право на Изненадата. Нали, Гералт? Сигурно помниш какво се е случило по-нататък. Каланте повикала в Цинтра един вещер, а вещерът ги натворил едни... без да знае, че е манипулиран, свалил магията от чудовищния Таралеж, правейки възможна женитбата му с Павеата. По този начин вещерът осигурил на Каланте запазването на трона. Връзката на Павеата с размагьосаното чудовище била толкова голям шок за велможите, че те веднага одобрили изненадващия брак на Лъвицата с Ейст Туирсеах. Ярлът от островите Скелиге им се сторил по-добър от скитника Таралеж. По този начин Каланте продължила да управлява страната. Ейст, както и всички островитяни, се отнасял към Лъвицата от Цинтра с твърде голямо уважение, за да ѝ противоречи в нещо, а изпълнението на кралските задължения просто го отегчавало. Така че той оставил управлението изцяло в нейните ръце. А Каланте, тъпчейки се с медикаменти и еликсири, примъквала съпруга си в леглото и денем, и нощем. Искала да управлява до последния си ден. И ако е кралица-майка, то поне да бъде на собствения си син. Но, както казах, големи амбиции, обаче...

— Вече го каза. Не се повтаряй.

— А княгиня Павеата, съпругата на странния Таралеж, още по време на сватбената церемония носела подозрително свободна рокля.

Отчаяната Каланте променила плановете си. Ако не е нейният собствен син, помислила си, нека поне да е синът на Павеа. Но Павеа родила дъщеря. Проклятие или какво? Обаче княгинята можела да ражда още. Тоест, би могла. Но станала жертва на загадъчен нещастен случай. Тя и този странен Таралеш загинали при неизяснени обстоятелства по време на корабкрушение.

— Не стигаш ли твърде далеч, Кодрингер?

— Само се опитвам да изясня ситуацията, нищо повече. След смъртта на Павеа Каланте била сломена, но за кратко. Последната ѝ надежда била внучката ѝ. Дъщерята на Павеа, Цирила. Цири, вилнеещото из царския двор възплъщение на дяволче. За някои любимка, особено за по-възрастните хора, защото им напомняла за Каланте в детските ѝ години. За други... изрод, дъщеря на чудовищния Таралеш, над която, освен всичко друго, предявявал права и един вещер. И сега достигаем до същността на проблема — любимката на Каланте, явно подготвяна за приемница на престола, възприемана от някои като възплъщение на кралицата, Лъвчето, носещо кръвта на Лъвицата, още тогава някои считали, че няма права над трона. Цирила нямала добър произход. Павеа сключила неравностоен брак, смесвайки кралската кръв с кръв на скитник с неизвестен произход.

— Хитро, Кодрингер. Но това не е вярно. Бащата на Цири не беше който и да било. Беше княз.

— Какви ги говориш? Не знаех. От кое кралство?

— От някакво на юг... От Маехт... Да, точно от Маехт.

— Любопитно — промърмори Кодрингер. — Маехт отдавна вече е под властта на Нилфгард. Влиза в провинция Метина.

— Но си остава кралство — вметна Фен. — Там управлява крал.

— Управлява Емхир вар Емрейс — отсече Кодрингер. — Който и да седи сега на трона, той седи там по милостта и волята на Емхир. Но след като се заговорихме за това — провери кого е сложил Емхир за крал. Аз не помня.

— Вече търся. — Сакатият побутна колелата на креслото си, отдалечи се със скърцане към стелажите, свали оттам дебело руло от свитъци и се зае да ги преглежда, като хвърляше вече видените на пода. — Хм... Намерих го. Кралство Маехт. В герба си има сребърни риби и корона върху разделено на четири синьо-червено поле...

— Зарежи хералдиката, Фен. Кой е крал там?

— Хоет, наричан Справедливия. Избран чрез гласуване...

— ... От Емхир от Нилфгард — довърши студено Кодрингер.

— ... Преди девет години.

— Не е този — подхвърли бързо адвокатът. — Този не ни интересува. Кой е бил преди него?

— Минутка. Ето го. Акерспарк. Умрял...

— Умрял от остро възпаление на белите дробове, пробити с кама от убиец, изпратен от Емхир или от онзи другия, Справедливия. — Кодрингер отново демонстрира своята досетливост. — Гералт, споменатият Акерспарк събужда ли у теб някакви асоциации? Може ли да е бил таткото на този Таралеж?

— Да — потвърди вещерът след кратък размисъл. — Акерспарк. Спомням си, че Дуни наричаше така баща си.

— Дуни?

— Това беше името му. Беше княз, син на този Акерспарк...

— Не — прекъсна го Фен, загледан в свитъка. — Тук са изброени всички. Законнородени синове: Орм, Горм, Торм, Хорм и Гонзалес. Законнородени дъщери: Аля, Валя, Нина, Паулина, Малвина и Аржентина...

— Оттеглям обвиненията си срещу Нилфгард и Справедливия — заяви сериозно Кодрингер. — Акерспарк не са го убили. Той просто се е чифтосвал до смърт. Защото със сигурност е имал и незаконнородени деца, нали, Фен?

— Имал е. Доста. Но тук не виждам никой на име Дуни.

— Няма и да видиш. Твоят Таралеж, Гералт, не е никакъв княз. Дори и наистина онзи дървенияк Акерспарк да го е заченал някъде, между него и правото на титла са стояли — освен Нилфгард — дълга редица законнородени Ормове, Гормове и Гонзалеси с тяхното собствено, вероятно многобройно потомство. От формална гледна точка бракът на Павеа е неравностоен.

— А Цири, като дете от неравностоен брак, няма права върху трона?

— Браво.

Фен се приближи със скърцане до масата, побутвайки колелата.

— Това е аргумент — каза той, вдигайки огромната си глава. — Само аргумент. Не забравяй, Гералт, че не се борим нито за короната на принцеса Цирила, нито за да я лишим от короната. От

разпространените слухове трябва да следва, че момичето не може да се използва, за да се заграби Цинтра. И ако някой предприеме такъв опит, той лесно може да бъде поставен под съмнение. Момичето ще престане да бъде фигура в политическата игра, ще стане незначителна пешка. И в същото време...

— Ще й позволят да живее.

— От формална гледна точка, каква тежест има този ваш аргумент?

Фен погледна към Кодрингер, после към вещера.

— Не много голяма — призна той. — В Цирила тече кръвта на Каланте, макар и поразредена. В нормални условия може би щяха да я отстранят от трона, но сега условията не са нормални. Кръвта на Лъвицата има политическо значение...

— Кръв... — Гералт потри челото си. — Какво означава „дете на Старата кръв“, Кодрингер?

— Не разбирам. Някой, говорил за Цири, е употребил този израз?

— Да.

— Кой?

— Не е важно кой. Какво означава?

— *Luned aeo Hen Ichaer* — изрече внезапно Фен, отдалечавайки се от масичката. — Дословно това не означава „дете“, а „дъщеря на Старата кръв“. Хм... Старата кръв... Срещал съм това определение. Не помня точно къде... Като че ли ставаше въпрос за някакво елфическо предсказание. В някои версии на текста на пророчеството на Итлина, по-старите версии, се споменава Старата кръв на елфите, или *Aen Hen Ichaer*. Но ние тук не разполагаме с пълния текст на пророчеството. Трябва да се обърнем към елфите...

— Да оставим това — прекъсна го студено Кодрингер. — Няма нужда от допълнителни проблеми, Фен, няма нужда от предсказания и тайни. Благодаря ти засега. Всичко хубаво и плодотворна работа. Гералт, заповядай. Да се върнем в кантората.

— Твърде малък е, нали? — осведоми се вещерът, когато се върнаха в кабинета и седнаха в креслата си, от двете страни на бюрото. — Хонорарът. Прекалено нисък ли е?

Кодрингер вдигна метален предмет с формата на звезда от бюрото и го повъртя между пръстите си.

— Прекалено нисък е, Гералт. Ровенето в елфическите предсказания за мен е дяволско натоварване, загуба на време и средства. Необходимо е да се намери подход към елфите, защото никой освен тях не е в състояние да разбере нищичко в записите им. В повечето случаи елфическите ръкописи са претърпкани със символика и акростихове, а понякога — направо с шифрована информация. Старата реч винаги е най-малко двузначна, а в писмен вид може да има и десет значения. Елфите никога не са били склонни да помагат на някого, който се опитва да разбере пророчествата им. А в наши дни, когато в горите тече кървава война с „катериците“, когато се стига до погроми, е опасно дори да се доближаваме до тях. Елфите може да ни обявят за провокатори, а хората — да ни обявят за предатели...

— Колко, Кодрингер?

Адвокатът замълча за минута, без да престава да си играе със стоманената звезда.

— Десет процента — изрече най-накрая.

— Десет процента от какво?

— Не се шегувай с мен, вещерю. Работата става сериозна. Все по-малко е ясно за какво става въпрос, а обикновено когато нещата не са ясни, със сигурност става въпрос за пари. Тогава процентите са ми по-мили от обичайния хонорар. Ще ми дадеш десет процента от това, което ще спечелиш от тази история. Разбира се, вече платената сума ще ти се приспадне. Ще съставим ли договор?

— Не. Не искам да те вкарвам в разходи. Десет процента от нула дава нула, Кодрингер. Аз няма да спечеля нищо от това, драги колега.

— Повтарям — не се шегувай с мен. Не вярвам, че действаш, без да имаш някаква изгода. Не вярвам, че зад това не се крие...

— Много слабо ме интересува в какво вярваш. Няма да има никакъв договор. И никакви проценти. Определи размера на хонорара за събраната информация.

— Всеки друг бих изхвърлил вън, като щях да съм сигурен, че се опитва да ме измами — закашля се Кодрингер. — Но ти, анахронични вещерю, си необичайно благороден и безкористно наивен. Това е в твоя стил — прекрасно и патетично-старомодно... Да си рискуваш живота напразно...

— Да не губим време. Колко, Кодрингер?

— Още толкова. Общо петстотин.

— Съжалявам — поклати глава Гералт, — но такава сума не ми е по джоба. Или поне засега.

— Повтарям предложението, което ти направих в самото начало на запознанството ни — изрече бавно адвокатът и продължи да си играе със звездата. — Приеми работа от мен и ще ти стане по джоба. Ще можеш да си позволиш и информацията, и други удоволствия.

— Не, Кодрингер.

— Защо?

— Няма да разбереш.

— Сега вече нараняваш не сърцето ми, а професионалната ми гордост. Защото аз се лаская с мисълта, че по принцип разбирам всичко. В основата на нашите професии лежи човешката низост, но ти упорито предпочиташ анахроничното пред съвременното.

— Браво — усмихна се вещерът.

Кодрингер отново се закашля, изтри устните си, погледна кърпичката, след което вдигна глава и впери в Гералт жълто-зелените си очи.

— Погледна ли в списъка на маговете, който лежеше върху масичката на Фен? Списъка на потенциалните работодатели на Риенс?

— Погледнах.

— Няма да ти дам списъка, докато не установя кой точно е онзи, когото търсим. Не се подвеждай от това, което си видял. Лютичето ми каза, че Филипа Ейлхарт най-вероятно знае кой стои зад Риенс, но не е пожелала да ти даде тази информация. Филипа не би тръгнала да прикрива някой случаен. Значи зад този боклук стои важна фигура.

Вещерът мълчеше.

— Пази се, Гералт. Ти си в сериозна опасност. Някой си играе с теб. Някой предвижда точно действията ти, някой просто направлява тези действия. Потисни арогантността и самонадеяността си. Този, който си играе с теб, не е вампир или върколак. Не са и братята Мишеле. Не е дори и Риенс. Дете на Старата кръв, по дяволите! Като че ли бяха малко тронът на Цинтра, магьосниците, кралете и Нилфгард, а на всичко отгоре и *елфите*! Спри тази игра, вещерю, излез от нея! Разруши плановете им, направи това, което никой не очаква. Разкъсай тази безумна връзка, не допускай да те асоциират с Цирила. Остави я на Йенефер, а ти самият се върни в Каер Морхен и не си подавай носа оттам. Укрий се в планините, а аз ще се поровя в

елфическите ръкописи — спокойно, без да бързам, задълбочено. А когато вече имам информация за Детето със Старата кръв, когато вече знам името на занимаващия се с тази история магьосник, ти ще си успял да събереш парите и ще направим размяна.

— Не мога да чакам. Момичето е в опасност.

— Вярно е. Но на мен ми е известно, че те смятат за пречка по пътя към нея. Пречка, която трябва да се премахне с всякакви средства. Точно затова ти си в опасност. Ще се заемат с момичето едва след като приключат с теб.

— Или когато аз прекъсна играта, оттегля се и се укрива в Каер Морхен. Платих ти прекалено много, за да ми даваш такива съвети, Кодрингер.

Адвокатът завъртя златната звезда между пръстите си.

— Работя активно от известно време за сумата, която ми плати, вещерю — каза той, съдържайки кашлицата си. — Съветът, който ти давам, е добре обмислен. Изчезни, укривай се в Каер Морхен. И тогава онези, които търсят Цирила, ще я получат.

Гералт присви очи и се усмихна. Кодрингер не трепна.

— Знаем какво говоря — продължи той, издържайки погледа и усмивката. — Преследвачите на твоята Цири ще я намерят и ще направят с нея каквото си поискат. А през това време и двамата ще бъдете в безопасност.

— Моля, обясни. Ако може, по-бързо.

— Намерих едно момиче. Дворянка от Цинтра, сираче от войната. Била е в лагери за бежанци, понастоящем измерва и крои тъкани, приютил я е един шивач от Бруге. Не се отличава по нищо от връстничките си, освен по едно — много прилича на портрета от една миниатюра, изобразяваща Лъвчето от Цинтра... Искаш ли да погледнеш?

— Не, Кодрингер. Не искам. И не съм съгласен с такова решение.

— Гералт — адвокатът сложи длан върху клепачите си, — какво те спира? Ако искаш да спасиш тази твоя Цири... Струва ми се, че сега не можеш да си позволиш лукса да се държиш презрително. Не, не се изразих добре. Не можеш да си позволиш лукса да презираш презрителното държание. Идва време на презрение, колега вещерю, време на огромно, безкрайно презрение. Трябва да се приспособиш. Това, което ти предлагам, е проста алтернатива. Някой ще умре, за да

живее друг. Тази, която обичаш, ще оцелее. Ще умре друга девойка, която не познаваш, която никога не си виждал...

— Която мога да пренебрегна? — прекъсна го вещерът. — За това, че обичам, трябва да заплатя с презрение към самия себе си? Не, Кодрингер. Остави онова дете на мира, нека да продължи да мери и крои дрехи. Унищожил портретчето й. Изгори го. А за моите трудно изработени двеста и петдесет крони, които хвърли в чекмеджето си, ми дай нещо друго. Информация, Йенефер и Цири са напуснали Еландер. Сигурен съм, че знаеш за това. Сигурен съм, че знаеш също накъде са тръгнали. Сигурен съм и че знаеш дали някой ги преследва.

Кодрингер забарабани с пръсти по бюрото и се закашля.

— Въпреки предупрежденията, вълкът иска да продължи лова — каза той. — Не вижда, че отива право към стръвта, заложената от истинските ловци.

— Не бъди банален. Бъди конкретен.

— Както искаш. Не е трудно да се досетя, че Йенефер отива на Събора на магьосниците, свикан в началото на юли в Гарщанг на остров Танед. Движи се бързо и не използва магия, така че е трудно да бъде засечена. Преди седмица все още беше в Еландер. Изчислих, че за три-четири дни ще се добере до град Горс Велен, който е на една крачка от Танед. По пътя към Танед би трябвало да мине през селището Анхор. Ако тръгнеш веднага, имаш шанс да пресечеш пътя на онези, които ги преследват. Защото наистина ги преследват.

— Надявам се — Гералт се усмихна неприятно, — че това не са кралски агенти?

— Не — отговори адвокатът, загледан в металната звезда, с която си играеше. — Не са агенти. Но не е и Риенс, който се проявява като по-умен от теб, защото след боя с братята Мишеле се е скрил в миша дупка и не си подава носа оттам. Подир Йенефер пътуват трима наемни главорези.

— И както се досещам, ти ги познаваш?

— Аз познавам всички. И затова искам да ти предложи да ги оставиш на мира. Не ходи в Анхор. А аз ще се възползвам от познанствата си и връзките си и ще ги пусна подир Риенс. Ако успея...

Той изведнъж млъкна и замахна силно. Стоманената звезда полетя и с грохот се врязва в портрета, точно в челото на Кодрингер старши, като разкъса платното и се заби почти наполовина в стената.

— Добре беше, нали? — усмихна се широко адвокатът. — Това нещо се нарича „орион“. Отвъдокеанско изобретение. Тренирам от месец, вече уцелвам от всеки опит. Може и да е от полза. От трийсет крачки разстояние тази звезда е безотказна и смъртоносна, а може да се скрие в ръкавицата или в периферията на шапката. От година орионите са на въоръжение в нилфгардските специални служби. Ха-ха-ха, ако Риенс шпионира в полза на Нилфгард, ще е забавно да го намерят с орион в слепоочието... Какво ще кажеш?

— Нищо. Това са си твои проблеми. Двеста и петдесетте крони са в чекмеджето ти.

— Ясно — кимна Кодрингер. — Съдейки по думите ти, даваш ми свобода на действие. Да помълчим малко, Гералт. Да почетем скорошната смърт на господин Риенс с минута мълчание. Защо се мръщиш, по дяволите? Не изпитваш уважение към величието на смъртта?

— Изпитвам. И то твърде голямо, за да слушам спокойно как разни идиоти й се надсмиват. Някога мислил ли си за собствената си смърт, Кодрингер?

Адвокатът се закашля тежко и дълго време разглежда кърпичката, с която прикриваше устните си. После вдигна поглед.

— Разбира се — каза той тихо. — Мислил съм. И то доста. Но моите мисли не ти влизат в работата, вещерю. Ще отидеш ли в Анхор?

— Ще отида.

— Ралф Блунден с прякор Професора. Хеймо Кантор. Късият Якс. Говорят ли ти нещо тези имена? И тримата владеят добре меча. По-добре от Мишеле. Така че препоръчвам по-сигурно, далекобойно оръжие, например нилфгардски звезди. Искаш ли да ти продам няколко бройки? Имам много.

— Не, благодаря. Не са практични. Свистят, докато летят.

— Свистенето въздейства на психиката. Жертвата се парализира от страх.

— Възможно е. Но може и да я предупреди. Аз бих успял да отскоча.

— Ако видиш какво хвърлят в теб — сигурно. Знам, че можеш да избегнеш стрела, изстреляна от лък или дори от арбалет... Но в гръб...

— В гръб — също.

— Глупости.

— Да се обзаложим — изрече студено Гералт. — Ще се обърна с лице към портрета на твоя татко-идиот, а ти ще хвърлиш към мен един от тези ориони. Ако уцелиш — печелиш. Ако не уцелиш — губиш. Ако загубиш — ще разшифроваш елфическите ръкописи. Ще откриеш информацията за Детето на Старата кръв. Спешно. И на кредит.

— А ако спечеля?

— Пак ще откриеш информацията и ще я покажеш на Йенефер. Тя ще ти плати. Няма да останеш излъган.

Кодрингер отвори чекмеджето и извади втори орион.

— Разчиташ, че няма да приема облога. — Това не беше въпрос, а твърдение.

— Не — усмихна се вещерът. — Сигурен съм, че ще го приемеш.

— Рискуваш. Забрави ли? Аз нямам никакви скрупули.

— Не съм забравил. Нали идва време на презрение, а ти вървиш в крак с прогреса и духа на времето. Обаче аз взех навътре забележката за анахроничната наивност и този път рискувам не без надеждата да спечеля. Е, какво? Обзаложихме ли се?

— Обзаложихме се. — Кодрингер хвана стоманената звезда за един от лъчите и се изправи. — Любопитството винаги е вземало връх над разсъдъка в мен, да не споменавам за безпричинното милосърдие. Обърни се.

Вещерът се обърна. Погледна гъсто надупчения портрет и забития в него орион. А после затвори очи.

Звездата изсвистя и се заби в стената, на четири цала от рамката на портрета.

— По дяволите! — изкрещя Кодрингер. — Кучи син, дори не трепна!

Гералт се обърна и се усмихна. Много мръснишки.

— А защо да потрепвам? Чух, че хвърляш така, че да не улучиш.

* * *

В странноприемницата беше пусто. В ъгъла, на една пейка, седеше млада жена със синини около очите. Срамежливо извърнала се, тя кърмеше детето си. Широкоплещест младеж, вероятно съпругът ѝ, дремеше до нея, облегал гръб на стената. В сенките зад печката

седеше още някой, когото Аплегат не можеше да види добре в полумрака на стаята.

Собственикът вдигна глава, видя Аплегат, забеляза униформата му и металната плочка с герба на Аедирн на гърдите му и моментално се навъси. Аплегат беше свикнал да го посрещат по този начин. Той беше кралски куриер и имаше абсолютното право на смяна на коня. Кралските декрети бяха категорични по въпроса — във всеки град, във всяко село, във всяка странноприемница и гостилница кралският куриер имаше право да поиска отпочинал кон и горко на онзи, който откажеше. Естествено, куриерът оставяше своя кон и вземаше новия срещу разписка — собственикът можеше да се обърне към старейшината и да получи компенсация. Обаче не се знаеше каква ще бъде тя. Така че на куриерите винаги се гледаше с неприязън и опасение — ще поиска ли той смяна, или не? Ще отведе ли завинаги нашата Злотка? Нашата отгледана от малка Краска? Нашия глезен Воронек? На Аплегат вече му се беше налагало да вижда ревящи дечица, вкопчили се в оседлания си любимец и приятел, когото извеждаха от конюшните; неведнъж беше виждал и лица на възрастни, пребледнели от несправедливостта и чувството на безсилие.

— Нямам нужда от отпочинал кон — побърза да каже той. Стори му се, че собственикът въздъхна с облекчение. — Само ще похапна, изгладнях по пътя — добави куриерът. — Има ли нещо в гърнето?

— Само малко супа остана, сега ще ви донеса. Седнете. Ще нощувате ли? Вече се стъмва.

Аплегат се замисли. Преди два дни се беше срещнал с Хансом, негов познат куриер, и изпълнявайки заповедите си, бяха разменили послания. Хансом взе писмата и посланието за крал Демавенд и потегли през Темерия и Махакам към Венгерберг. Аплегат, който взе пощата за крал Визимир Редански, се отпрати към Оксенфурт и Третогор. Оставаха му повече от триста мили път.

— Ще похапна и ще тръгвам — реши той. — Пълнолуние е, а пътят е равен.

— Както желаете.

Супата беше рядка и безвкусна, но куриерът не обръщаше внимание на такива дреболии. Наслаждаваше се на вкуса на храната вкъщи, когато готвеше съпругата му, а по време на път ядеше каквото

му попадне. Сега сърбаше бавно, хванал неловко лъжицата с изтръпнали от държането на юздите пръсти.

Дремещият на пейката до печката котарак изведнъж вдигна глава и започна да съска.

— Кралски куриер?

Аплегат потрепна. Въпросът беше зададен от човека, седящ в сенките. Той излезе на светло и се приближи до куриера. Имаше бели като мляко коси, стегнати с минаваща през челото кожена лента. Носеше черен кафтан, покрит със сребърни гвоздеи, и високи ботуши. Над дясното му рамо проблясваше сферичната основа на ръкохватката на закачения на гърба му меч.

— Накъде пътуваш?

— Накъдето ме изпрати кралската воля — отговори студено Аплегат. Никога не отговаряше по друг начин на подобни въпроси.

Белокосият мълча известно време, оглеждайки внимателно куриера. Имаше неестествено бледо лице и странни тъмни очи.

— Кралската воля вероятно те кара да бързаш? — каза най-накрая той с неприятен, леко хриплив глас. — Сигурно трябва да потеглиш спешно?

— А на вас това какво ви влиза в работата? Какъв сте вие, че да ме подканвате да тръгвам?

— Аз съм никой — усмихна се с неприязън белокосият. — И не те подканвам. Но на твоето място бих тръгнал колкото се може по-бързо. Не искам да ти се случи нещо лошо.

Аплегат имаше изпитан на практика отговор и на такива забележки. Кратък и лаконичен. Неагресивен и спокоен — но същевременно напомняше на кого служат кралските куриери и какво заплашва онези, които се осмелят да посегнат на куриер. Но в гласа на непознатия имаше нещо, което накара Аплегат да се въздържа от обичайния отговор.

— Трябва да дам възможност на коня ми да отдъхне, господине. Час, може би два.

— Разбирам — кимна белокосият и вдигна глава, сякаш вслушвайки се в долитащите отвън гласове. Аплегат също наостри слух, но чу само песента на щурците. — Почивай си тогава. — Белокосият оправи минаващия през гърдите му ремък на меча. — Но не излизай навън. Каквото и да стане, не излизай.

Аплегат се въздържа от въпроси. Той усети инстинктивно, че така ще е по-добре. Наведе се над чинията си и възобнови ловенето на малобройните пръжки, плуващи в супата. Когато вдигна глава, белокосият вече не беше в помещението.

След две минути зацвили кон, затропаха копита.

В стаята влязоха трима мъже. Когато ги видя, кръчмарят започна бързо да търка чашите. Жената с бебето се премести по-близо до дремещия мъж и го събуди с побутване. Аплегат придвижи към себе си стола, на който беше оставил колана и сабята си.

Мъжете тръгнаха към тезгяха, хвърляйки бързи изпитателни погледи към гостите. Вървяха бавно, подрънквайки с шпорите и с оръжията си.

— Добре дошли, милостиви господа — изкашля се кръчмарят. — Какво ще желаете?

— Ракия — каза единият, нисък и набит, с дълги като на маймуна ръце, въоръжен с две зерикански саби, чиито ремъци са пресичаха върху гърдите му. — Ще пийнеш ли, професоре?

— Позитивно с удоволствие — съгласи се вторият мъж, намествайки върху острия си нос очила със златни рамки, украсени с шлифовани сини планински кристали. — Стига спиртът да не е фалшифициран с някакви съставки.

Кръчмарят наля. Аплегат забеляза, че ръцете му треперят. Мъжете се обърнаха с гръб към тезгяха и се облегнаха на него, като отпиваха бавно от глинените си чашки.

— Любезни стопанино — обади се внезапно очилатият, — струва ми се, че неотдавна оттук са минали две дами, които са се отправили към Горс Велен?

— Оттук минават всякакви хора — измънка стопанинът.

— Издирвани дами — изрече бавно очилатият. — Не може да не си ги съзрял. Едната от тях е чернокоса и необикновено красива. Носи се върху вран жребец. Втората е по-млада и зеленоока и пътешества на гърба на петниста кобила. Да са били тук?

— Не — изпревари Аплегат кръчмаря, усещайки внезапен студ върху раменете си. — Не са били тук.

Сивопера опасност. Горещ пясък...

— Куриер?

Аплегат кимна.

— Откъде и накъде?

— Откъдето и накъдето ме изпрати кралската повеля.

— Случайно да си се натъкнал по пътя на дамите, които проучвам?

— Не.

— Нещо много бързо отричаш — намеси се третият мъж, висок и слаб като върлина. Косите му бяха черни и блестящи, като намазани с мазнина. — Не забелязах да си напругаш особено паметта.

— Стига, Хеймо — махна с ръка очилаткото. — Това е куриер. Не предизвиквай проблеми. Как се казва това населено място, стопанино?

— Анхор.

— Какво е разстоянието до Горс Велен?

— А?

— Колко мили е дотам?

— Не съм мерил милите. Но е на три дни езда.

— С кон?

— С каруца.

— Хей! — внезапно възкликна полугласно ниският, изправи се и погледна към двора през отворената врата. — Погледни през прозореца, професоре. Какъв е този? Дали не е...

Очилатият погледна навън и лицето му изведнъж се намръщи.

— Да — изсъска той. — Действително е той. Провървя ни все пак.

— Ще почакаме ли да влезе?

— Няма да влезе. Видял е конете ни.

— Знае, че ние...

— Млъкни, Якса. Той говори нещо.

— Имате избор — разнесе се от двора леко хриплив, но висок глас, който Аплегат веднага разпозна. — Един от вас ще излезе и ще ми каже кой го е наел. Тогава ще си тръгнете без произшествия. Или излезте и тримата. Аз чакам.

— Кучи син... — промърмори чернокосият. — Знае. Какво ще правим?

Очилатият бавно остави чашката на бара.

— Това, за което ни е платено.

Той плю върху дланите си, размърда пръсти и извади меча си. Когато видяха това, другите двама също оголиха остриетата си. Собственикът отвори уста, за да извика, но веднага я затвори, срещайки студения поглед иззад синкавите очила.

— Всички да стоят тук — изсъска очилаткото. — И нито звук! Хеймо, когато се започне, опитай се да му минеш в гръб. Е, момчета, късмет. Излизаме.

Започна се веднага, щом излязоха. Стонове, тропот на крака, звънтене на мечове. А после вик. От онези, от които на човек му се изправят косите.

Стопанинът пребледня, жената със синините около очите извика приглушено, притискайки с две ръце бебето към гърдите си. Котаракът върху пейката скочи на крака и изви гръб, а опашката му настръхна като четка. Аплегат бързо отмести стола си към ъгъла. Държеше сабята на коленете си, но не я изваждаше от ножницата.

Откъм двора отново се разнесе тропот, последван от свистене и звънтене на мечове.

— Ах, ти... — извика някой диво, и в този вик, макар и да завърши с ужасна ругатня, имаше повече отчаяние, отколкото ярост. — Ти...

Свистене на мечове. И отново висок, пронизващ писък, който сякаш разкъсваше въздуха на парчета. Тупване, сякаш върху дъските е паднал тежък чувал със зърно. Откъм конюшнията — тропане на копита, цвилене на изплашени коне.

Върху дъските — отново тропане, тежките, бързи крачки на бягащ човек. Жената с кърмачето се притисна към мъжа, кръчмарят опря гръб в стената. Аплегат извади сабята си, но все още я криеше под масата. Стъпките на бягащия човек се приближаваха към кръчмата, беше ясно, че след миг ще застане на вратата. Но преди това да се случи, изсвистя острие.

Човекът изкрещя и веднага след това влетя в помещението. Изглеждаше, че ще падне на прага, но не падна. Бавно направи няколко крачки и едва тогава рухна тежко наред кръчмата, вдигайки прахта, натрупала се в процепите на пода. Падна по лице, свивайки ръцете си и краката си в коленете. Кристалните очила паднаха с дрънчене върху дъските и се разбиха на синкава каша. Изпод неподвижното тяло бавно започна да се разтича тъмна, лъщяща локва.

Никой не помръдна. Никой не издаде нито звук.

В помещението влезе белокосият.

С едно ловко движение прибра меча, който до момента здраво стискаше, в ножницата. Човекът се приближи към тезгяха, като дори не удостои с поглед лежащия на пода труп. Кръчмарят се присви.

— Лоши хора... — каза хрипливо белокосият. — Лоши хора, обаче умряха. Когато дойде съдебният изпълнител, може да се окаже, че е била определена награда за главите им. Нека постъпят с нея както сметнат за необходимо.

Кръчмарят закима усърдно.

— Може и да се случи съдружници или приятели на тези лоши хора да разпитват за съдбата им — продължи след малко белокосият. — На тях им кажи, че ги е разкъсал Вълка. Белия вълк. И им заръчай често да се оглеждат. Някой ден, когато се обърнат назад, ще видят Вълка.

* * *

Когато три дни по-късно Аплегат достигна до портите на Третогор, вече отдавна беше минало полунощ. Вбеси се, защото му се наложи да стърчи дълго време над рова и да вика — стражите спяха като мъртъвци и се забавиха страшно много с отварянето на портата. Олекна му, след като ги напсува здраво — до трето поколение назад. После с удоволствие изслуша как разбуденият началник-караул допълва думите му със съвсем нови подробности и пожелания за майките, бабите и прабабите на войниците. Разбира се, Аплегат не можеше и да си мечтае да бъде приет от крал Визимир през нощта. Но това всъщност го устройваше — той се надяваше да поспи до сутринта, поне до утринните камбани. Обаче грешеше. Вместо да му посочат място за почивка, незабавно го отведоха в караулното помещение. В стаята го чакаше не градоначалникът, а друг човек, едър и дебел — това беше Дийкстра, довереникът на краля на Редания. Дийкстра — куриерът знаеше това — беше упълномощен да изслушва сведенията, предназначени само за краля. Аплегат му връчи писмата.

— Има ли устно послание?

— Да, господине.

— Говори.

— „От Демавенд за Визимир — изрецитира Аплегат, примижавайки. — Първо: Маскираните ще бъдат готови на втората нощ след юлското новолуние. Наблюдавай Фолтест, да не ни подведе. Второ: Няма да почета с личното си присъствие Събора на умниците в Танед, не те съветвам и ти да го правиш. Трето: Лъвчето е мъртво.“

Дийкстра леко се намръщи и забарабани с пръсти по масата.

— Ето писмата за крал Демавенд. А устното послание... Слушай добре и го запомни точно. Ще го предадеш на твоя крал дума по дума. Само на него. На никого друго. На никого, разбра ли?

— Разбрах, господине.

— Съобщението е следното: „От Визимир за Демавенд. Маскираните непременно да бъдат спрени. Някой ни е предал. Пламък е събрал армия в Дол Ангра и само чака повод.“ Повтори.

Аплегат повтори.

— Добре — кимна Дийкстра. — Ще тръгнеш веднага щом изгрее слънцето.

— От пет дни съм на път, благородни господине. — Куриерът потърка задника си. — Да можем да поспя поне до обяд. Ще позволите ли?

— А твоят крал Демавенд сега спи ли нощем? А аз спя ли? Дори само за този въпрос би трябвало да си изядеш боя, момче. Похапни, после си поотдъхни върху сеното. А на разсъмване ще потеглиш. Наредих да ти дадат расов жребец, ще видиш — носи се като вихър. И не се цупи. Вземи си кесията с допълнителна премия, за да не говориш после, че Визимир е стиснат.

— Благодаря, господине.

— Внимавай в горите край Понтар. Там са били забелязани „катерици“. А и най-обикновените разбойници не са рядкост там.

— Знам, знам, господине. О, какво видях преди три дни...

— Какво видях?

Аплегат бързо преразказа събитията в Анхор. Дийкстра слушаше, скръстил огромните си ръце на гърдите си.

— Професора... — изрече той замислено. — Хеймо Кантор и Късия Якс. Убити от вещер. В Анхор, на пътя, водещ към Горс Велен, тоест към Танед, към Гарщанг... А Лъвчето мъртво ли е?

— Какво казахте, господине?

— Нищо. — Дийкстра вдигна глава. — Нищо, което да е предназначено за теб. Отпочини си. А при изгрев-слънце — на път.

Аплегат изяде каквото му поднесоха, полежа малко, но дори не можа да затвори очи от умора, а на зазоряване вече беше излязъл от градската порта. Жребецът наистина се оказа бърз, но поривист. Аплегат не обичаше такива коне.

Гърбът между лявата плешка и гръбначния стълб го сърбеше страшно — явно го беше ухапала бълха, докато беше дрямал в конюшнията. И нямаше как да се почеше.

Жребецът се вдигна на задните си крака и изцвили. Куриерът го пришпори и конят се понесе в галоп. Трябваше да бърза.

* * *

— *Gar'ean* — изсъска Каирбре, поглеждайки иззад клоните на дървото, от което наблюдаваше пътя. — *En Dh'oine aen evall a strsedede!*

Торувел се надигна от земята, хвана колана с меч и го препаса около кръста си, побутна с върха на обувката си бедрото на Яевин, който дремеше отстрани, облегат на стената на ямата. Елфът скочи, изсъска, опарен от нагорещения пясък, който беше докоснал с ръка.

— *Que suess's?*

— Конник на пътя.

— Един? — Яевин вдигна лъка и колчана си. — Каирбре? Само един ли е?

— Един е. Приближава се.

— Тогава да му видим сметката. Един *Dh'oine* по-малко.

— Успокой се. — Торувел го хвана за ръкава. — Защо? Задачата ни е да разузнаем и после да се присъединим към отряда. Защо да убиваме цивилни на пътя? Нима това е борбата за свобода?

— Точно това е. Отдръпни се.

— Ако на пътя остане труп, всеки преминаващ патрул ще вдигне шум. Войската ще започне да ни преследва. Ще завардят бродовете, може да имаме трудности с преминаването на другия бряг на реката!

— По този път минават малко конници. Докато открият трупа, ще бъдем далеч.

— Този конник също вече е далеч — подхвърли от дървото Каирбре. — Вместо да бърборите, трябваше да стреляш. Сега вече не можеш да го достигнеш. Поне на двеста стъпки разстояние е.

— С моята шейсетфунтовка? — Яевин погали лъка си. — Трийсетцаловата ми флейта? Освен това онзи не е на двеста стъпки. Това са най-много сто и петдесет стъпки. *Mirę, que spar aen'le.*

— Яевин, престани...

— Thaess аер, Toruviel...

Елфът завъртя шапката така, че да не му пречи закрепената за нея катерича опашка, опъна тетивата бързо и силно до ухото си, прицели се прецизно и стреля.

Аплегат не чу нищо. Това беше „тиха“ стрела, специално снабдена с дълги и тънки сиви пера, а по дължината и бяха издълбани жлеbove за увеличаване на еластичността и намаляване на тежестта. Тривърхият, остър като брадва накрайник се вряза в гърба на куриера, между плешката и гръбначния стълб. Върховете бяха разположени под ъгъл — при забиването си в тялото накрайникът се завъртя като винт, разсичайки мускулите, разкъсвайки кръвоносните съдове и чупейки костите. Аплегат падна върху шията на коня и се плъзна на земята като чувал с вълна.

Пясъкът на пътя беше горещ — слънцето така го беше нагряло, че от него се вдигаше пара. Но куриерът вече не усещаше това. Беше умрял мигновено.

[1] Наименование на елфически на горски банди, наричани „катериците“. — Б.р. ↑

[2] Цал — полска мярка за дължина, равна на 2,5 см. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Да кажа, че съм я познавал, би било преувеличение. Мисля, че освен вечерата и магьосницата, никой не я познаваше наистина. Когато я видях за пръв път, не ми направи особено впечатление, въпреки доста необичайните съпътстващи обстоятелства. Познавах хора, които твърдяха, че още веднага, от първата си среща с девойката, са усещали полъха на смъртта, идващ от нея. Обаче на мен тя ми се стори съвсем обикновена, макар и да знаех, че не е обикновена — и затова усилено се стараех да забележа, открия, почувствам необикновеното в нея. Но не забелязах нищо и не усетих нищо. Нищо, което би могло да бъде сигнал, предчувствие или предзнаменование за по-късните трагични събития. Тези събития, причина за които беше тя. И които тя самата предизвика.

Лютичето
„Половин век
поезия“

При самия кръстопът, там, където свършваше гората, в земята бяха забити девет стълба. На върха на всеки от стълбовете беше нанизано колело от каруца. Над колелата кръжаха врани и гарвани и кълвяха и разкъсваха труповете, привързани към обръчите и спиците. Наистина, височината на стълбовете и голямото количество птици позволяваха да се види само, че върху колелата има някакви останки. Но това несъмнено бяха трупове. Нямахме какво друго да бъде.

Цири извърна глава и с погнуса сбърчи нос. Вятърът духаше откъм стълбовете и над кръстопътя се носеше непоносимата смрад на разлагаща се плът.

— Забележителна декорация. — Йенефер се наведе в седлото и се изплю на земята, забравила, че съвсем неотдавна се беше накарала здравата на Цири за подобна постъпка. — Живописна и ароматна. Но защо тук, накрая на гората? Обикновено тези неща ги слагат веднага след градските стени. Права ли съм, добри хора?

— Това са „катерици“, благородна госпожо — побърза да разясни един от пътуващите търговци, които настигнаха на кръстовището, докато спираше петнистия кон, впрегнат в каруцата му. — Елфи. Там, на тези стълбове. Затова и стълбовете стоят в гората. За предупреждение към останалите „катерици“.

— Означава ли това — погледна го магьосницата, — че хванатите живи *Scoia'tael* ги довеждат тук...

— Елфите рядко допускат да бъдат хванати живи, госпожо — прекъсна я търговецът. — А дори и войниците да успеят да хванат някого, го откарват в града, защото има заселници нехора. Когато те видят екзекуцията на пазарския площад, веднага им минава желанието да се присъединят към „катериците“. Обаче когато убият такива елфи в битка, докарват труповете им на кръстопътя и ги овесват на стълбовете. Понякога ги возят доста отдалеч — когато ги докарат, вече здравата са се размирисали...

— Като си помисля само — промърмори Йенефер, — че на нас ни е забранено да практикуваме некромантия от уважение към величието на смъртта и тленните останки, на които им се полагат почести, покой, ритуални и церемониални погребения...

— Какво казахте, госпожо?

— Нищо. Давай по-бързо, Цири, да се махаме по-надалеч от това място. Пфу, имам чувството, че цялата съм пропита от тази смрад.

— Аз също, олеле-е-е — каза Цири, обикаляйки като рис впряга на търговеца. — Да потеглим в галоп, а?

— Добре... Цири! В галоп, а не като подивели!

* * *

Скоро зърнаха град — голям, заобиколен от стени, увенчани с кули с островърхи блестящи покриви. А отвъд града в лъчите на утринното слънце искреше синьо-зелено море, осеяно тук-там с белите петънца на платна. Цири спря коня си на края на пясъчната урва, надигна се в стремената, жадно подуши аромата на бриза.

— Горс Велен — каза Йенефер, приближавайки се и спирайки до нея. — Пристигнахме най-накрая. Връщаме се на пътя.

На пътя отново преминаха в лек галоп, оставяйки зад гърба си няколко волски впряга и пешеходци, натоварени с наръчи дърва. Когато изпревариха всички и останаха сами, магьосницата задържа коня си и с жест спря Цири.

— Приблужи се — каза тя. — Още по-близо. Взemi юздата ми и води коня ми. Ще ми трябва и двете ми ръце.

— Защо?

— Взemi юздата, помолих те.

Йенефер измъкна от дисагите сребърно огледалце, потърка го, тихо изрече заклинание. Огледалцето се изплъзна от дланта ѝ, издигна се и увисна над шията на коня, точно срещу лицето на магьосницата.

Цири въздъхна изумено, облиза устни.

Магьосницата извади от дисагите гребен, свали шапката си и няколко минути енергично разресва косите си. Цири мълчеше. Знаеше, че докато Йенефер се грижи за косите си, не бива да ѝ се пречи или да я разсейват. Живописният и наглед небрежен безпорядък на нейните буйни и извити къдрици се появяваше в резултат на продължителни старания и изискваше доста усилия.

Магьосницата бръкна отново в дисагите. Сложи си диамантени обеци на ушите и стегна гривни на китките си. Свали шала си и разкопча блузата си, оголвайки шията си, при което вече се виждаше и черната кадифена панделка, украсена с обсидианова звезда.

— Ха! — не издържа най-накрая Цири. — Знам защо правиш това. Искаш да изглеждаш добре, защото отиваме в града! Познах ли?

— Позна.

— А аз?

— Какво ти?

— Също искам да изглеждам добре. Ще се среща...

— Сложи си шапката — изрече рязко Йенефер, без да спира да се вглежда във висящото над ушите на коня огледало. — Точно там,

където беше. И скрий косите си под нея.

Цири гневно изсумтя, но веднага се подчини. Отдавна се беше научила да различава оттенъците в гласа на магьосницата. Знаеше кога може да опита да спори, и кога — не.

След като най-накрая приведе в ред къдриците на челото си, Йенефер извади от дисагите си зелено стъклено шишенце.

— Цири — каза тя, вече по-меко, — нашето пътешествие е обвито в тайна и още не е свършило. Затова трябва да криеш косите си под шапката. На всички градски порти има хора, на които им се плаща за точно и старателно наблюдение на пътниците. Разбираш ли?

— Не — отговори нахално Цири, дърпайки юздата на врания жребец на магьосницата. — Ти така се разкраси, че на тези наблюдатели на портата ще им изскочат очите! И това ако е потайност!

— Градът, към който сме се насочили, се казва Горс Велен — усмихна се Йенефер. — Аз нямам нужда да се крия в Горс Велен, а даже, бих казала, напротив. Но при теб нещата са по-различни. Никой не бива да те запомня.

— Тези, които зяпат теб, ще забележат и мен!

Магьосницата отвори шишенцето, от което се разнесе ухание на люляк и касис. Сложи на върха на пръста си малко от съдържанието на шишенцето и го втри под очите си.

— Съмнявам се, че някой ще ти обърне внимание — изрече тя със загадъчна усмивка.

* * *

Пред моста имаше дълга колона от конници и каруци, а пред портата се тълпяха пешеходци, чакайки да минат през пункта за проверка. Цири изсумтя, възмутена от перспективата за дълго чакане. Обаче Йенефер се изправи в седлото и потегли в тръс, гледайки високо над главите на пешеходците, които бързо отстъпваха, правейки й път и покланяйки се с уважение. Стражите с дълги ризници също забелязаха магьосницата веднага и й освободиха пътека, без да жаят дръжките на копията, с които налагаха опърничавите или твърде бавните.

— Тук, тук, благородна госпожо! — извика един от стражите, зяпнал Йенефер и пребледнял. — Влезте тук, моля! Отстъпете!

Отстъпете, нахалници!

Спешно извиканият началник на караула се подаде от караулното, навъсен и ядосан, но когато видя Йенефер, се изчерви, опули очи и отвори уста, след което се поклони ниско.

— Покорно ви приветствам в Горс Велен, благородна госпожо — промърмори той, като се изпъна и се опули още повече. — На вашите услуги съм... Мога ли с нещо да ви услужа? Да осигуря ескорт? Гид? Може би да повикам някого?

— Няма нужда. — Йенефер се изправи в седлото и го погледна отвисоко. — Ще бъда в града за кратко. Отивам в Танед.

— О, разбира се... — Войникът заприсъпва от крак на крак, без да откъсва поглед от лицето на магьосницата. Останалите стражи се държаха по същия начин. Цири се изпъчи гордо и вирна глава, но забеляза, че никой не я гледа. Сякаш изобщо не съществуваше.

— Разбира се — повтори командирът на стражата. — Да, в Танед... На Събора. Естествено. В такъв случай ви пожелавам...

— Благодаря. — Магьосницата подкара коня си, като очевидно изобщо не я интересуваше какво е искал да ѝ пожелае командирът. Цири я последва. Стражите се кланяха на преминаващата Йенефер, като все така не удостояваха с поглед девойката.

— Не те попитаха дори за името ти — промърмори тя, настигайки Йенефер и ловко насочвайки коня между издълбаните в калта коловози. — Нито за това къде отиваме! Омагьоса ли ги?

— Не тях. Себе си.

Магьосницата се обърна и Цири ахна. Очите на Йенефер пламтяха с виолетов блясък, а лицето ѝ сияеше от красота. Ослепителна. Предизвикателна. Опасна. И неестествена.

— Зеленото шишенце! — веднага се досети Цири. — Какво имаше в него?

— Гламарие. Еликсир, по-точно — мехлем за специални случаи. Цири, трябва ли да минаваш през всяка локва по пътя?

— Искам да измия краката на коня над копитата!

— Не е валил дъжд цял месец. Това не е вода, а помия и конска пикня!

— Аха... Кажи ми, защо използва този еликсир? Чак толкова важно ли беше...

— Това е Горс Велен — прекъсна я Йенефер. — Град, който дължи в значителна степен благополучието си на магьосниците. Или по-точно — на магьосничките. Ти сама видя как се отнасят към магьосничките. А на мен не ми се искаше нито да се представям, нито да доказвам коя съм. Предпочетох това да бъде ясно от пръв поглед. След онази червена къща ще завием наляво. По-бавно, Цири, сдържай коня си, защото ще бутнеш някое дете.

— А защо трябваше да идваме тук?

— Вече ти говорих за това.

Цири изсумтя, стисна устни, силно сръга коня с пета. Кобилата се вдигна на задните си крака, като едва не се стовари върху разминаващата се с тях каруца. Коларят се надигна от капрата и понечи да я нагости с каруцарски букет от ругатни, но при вида на Йенефер бързо седна обратно и се зае внимателно да изучава цървулите си.

— Още един такъв скок — процеди Йенефер, — и ще се скараме. Държиш се като недорасла коза. Срамувам се от теб.

— Искаш да ме дадеш в някакво училище, нали? Аз не искам!

— Тихо! Хората ни зяпат.

— Зяпат теб, не мен! Не искам да ходя в никакво училище! Обеща ми, че винаги ще бъдеш с мен, а сега искаш да ме изоставиш! Сама! Не искам да бъда сама!

— Няма да си сама. В училището има много девойки на твоята възраст. Ще имаш много приятелки.

— Не искам приятелки. Искам да съм с теб и с... Мислех си, че...

Йенефер се обърна рязко.

— Какво си мислеше?

— Мислех си, че отиваме при Гералт. — Цири предизвикателно вдигна глава. — Знам много добре за какво мислеше по време на целия път. И защо въздишаше нощем...

— Достатъчно — изсъска магьосницата, а видът на пламтящите ѝ очи накара Цири да притисне лице в конската грива. — Прекалено нагла си станала. Напомням ти, че времето, когато можеше да възразяваш, е отминало безвъзвратно. И това е така по твоята собствена воля. И сега трябва да си послушна. И да правиш това, което ти наредя. Разбра ли?

Цири кимна.

— Това, което ти наредя, ще бъде най-доброто за теб. Винаги. И затова ще ме слушаш и ще изпълняваш всичките ми разпореждания. Ясно ли е? Спри коня. Пристигнахме.

— Това ли е училището? — промърмори Цири, хвърляйки поглед към внушителната фасада на сградата. — Това вече...

— Нито дума повече. Слизай. И се дръж подобаващо. Това не е училището, училището се намира в Аретуза, не в Горс Велен. Това е банка.

— А за какво ни е банка?

— Помисли. Слизай, казах. Не в локвата! Остави коня, за това си има прислуга. Свали ръкавиците. В банка не се влиза с ръкавици за езда. Погледни ме. Оправи шапчицата си. Изравни якичката. Изправи се. Не знаеш какво да правиш с ръцете си? Тогава не прави нищо!

Цири въздъхна.

Слугите, които се изсипаха от сградата, бяха джуджета. Цири ги зараглежда с интерес. Макар и да бяха също толкова ниски, яки и брадати, те по нищо не приличаха на нейния приятел Ярпен Зигрин и неговите „момчета“. Слугите бяха безлични, еднакво облечени, никакви. И раболепни, което изобщо не можеше да се каже за Ярпен Зигрин и момчетата му.

Йенефер и Цири влязоха вътре. Магическият еликсир продължаваше да действа, така че появата на Йенефер моментално предизвика голямо раздвижване, суетене, поклони, раболепие, поздравления и деклариране на готовност да се услужи, прекратени с появата на извънредно дебело, богато облечено и белобрадо джудже.

— Уважаема Йенефер! — забуча джуджето, подрънквайки със златната верижка, висяща на мощния му врат, значително по-ниско от бялата му брада. — Каква изненада! И каква чест. Моля, заповядайте в кантората. А вие там, не стойте и не зяпайте! Хващайте се за работа, заемайте се със сметките! Вилфи, веднага донеси в кантората бутилка „Кастел де Ньоф“, реколта... Ти сам знаеш коя реколта. Живо, на бегом! Заповядай, заповядай, Йенефер. Истинско удоволствие е да те видя. Изглеждаш... Ех, по дяволите, направо спираш дъха!

— Ти също се държиш, Джанкарди — усмихна се магьосницата.

— Надявам се. Моля, моля при мен, в кантората. Не, не, първо дамте. Нали знаеш пътя, Йенефер?

В кантората беше мраничко и приятно прохладно, във въздуха се носеше миризма, която Цири помнеше от кулата на писаря Яре — миризмата на мастило, пергаменти и прах, покриваща дъбовите мебели, gobлените и старите книги.

— Сядайте, моля. — Банкерът придърпа едно тежко кресло за Йенефер, огледа Цири с интерес. — Хм...

— Дай й някаква книга, Молнар — подхвърли небрежно магьосницата, забелязвайки погледа му. — Тя обожаваше книгите. Ще седне накрая на масата и няма да ни пречи. Нали, Цири?

Цири не сметна за необходимо да потвърждава.

— Книга, хм, хм... — притесни се джуджето, приближавайки се към скрина. — Какво имаме тук? О, книга за приходите и разходите... Не, не това. Мита и пристанищни такси... Също не. Кредит и акредитив? Не. О, а това как е попаднало тук? Дявол знае... Но може би точно това ще бъде. Заповядай, момиче.

Книгата се наричаше *Physiologus* и беше страшно стара и доста раздърпана. Цири предпазливо прелисти корицата и няколко страници. Произведението я заинтересува веднага, защото се отнасяше за загадъчни чудовища и зверове и беше пълно с гравюри. Следващите няколко минути тя се стараеше да разделя вниманието си между книгата и разговора на магьосницата с банкера.

— Имаш ли някакви писма за мен, Молнар?

— Не. — Банкерът наля вино на Йенефер и на себе си. — Не е идвало нито едно ново. Последното, отпреди месец, ти го препратих по обичайния начин.

— Получих го, благодаря. А случайно... някой да се е интересувал от тези писма?

— Тук — не — усмихна се Молнар Джанкарди. — Но това беше изстрел точно в целта, скъпа моя. Банка „Вивалди“ доверително ме информира, че някой се е опитал да проследи писмата. Освен това техният филиал във Венгерберг е разкрил опит да се проследят операциите по личната ти сметка. Един от служителите се е оказал нелоялен.

Джуджето млъкна и погледна Йенефер изпод гъстите си вежди. Цири наостри слух. Йенефер мълчеше, играейки си с обсидиановата си звезда.

— Вивалди — поде банкерът, понижавайки глас — не е можел или не е искал да провежда следствие. Нелоялният и податлив на подкупи служител паднал пиян в един ров и се удавил. Нещастен случай. Жалко. Твърде бързо, твърде невнимателно...

— Загубата не е голяма, няма да страдаме — наду устни магьосницата. — Знам кой се интересува от писмата ми и от сметките ми, разследването на Вивалди не би разкрило нищо сензационно.

— Щом така смяташ... — Джанкарди се почеса по брадичката. — В Танед ли отиваш, Йенефер? На големия Събор на магьосниците?

— Естествено.

— Да решавате съдбините на света?

— Нека да не преувеличаваме.

— Носят се най-различни слухове — сухо рече банкерът. — И се случват най-различни неща.

— Какви, ако не е тайна?

— От миналата година — каза Джанкарди, поглаждайки брадата си — се наблюдават удивителни колебания в данъчната политика... Знам, че това не те интересува...

— Говори.

— Удвоен размер на общия данък и данък сгради, както и данъците, вземани директно от военните власти. Всички търговци и предприемачи трябва да плащат допълнително на кралската хазна „десети грош“, напълно нов данък, по един грош от всеки нобел оборот. Джуджетата, гномите, елфите и полуръстовете освен това плащат повишени общ данък и данък сгради. А ако осъществяват търговска или производствена дейност, отгоре на всичко се облагат и с „дарителски“ данък за нехора, възлизащ на десет процента. По такъв начин аз отчислявам в хазната над шейсет на сто от доходите си. Моята банка, в това число и всичките ѝ филиали, дава на Четирите кралства шестстотин гривена годишно. За твоє сведение, това е почти тройно повече от данъците, които някой богат дук или граф плаща на кралската хазна.

— А хората не плащат ли „дарителски“ данък за армията?

— Не. Плащат само общ данък и данък сгради.

— Следователно — поклати глава магьосницата — джуджетата и другите нехора финансират провеждащата се в горите кампания

против *Scoia'tael*. Очаквах нещо такова. Но какво общо има това със Събора на Танед?

— След вашите събори винаги става нещо — промърмори банкерът. — Впрочем, надявам се този път да стане обратното — съборът ви да сложи край на това, което става. Много бих се радвал, например, да спрат тези странни скокове в цените.

— Поясни.

Джуджето се разположи удобно в креслото и сплете пръсти върху прикрития от брадата му корем.

— Работя в своята област от доста години — каза той. — Достатъчно дълго, за да съм се научил да свързвам движението на някои цени с определени факти. В последно време цените на скъпоценните камъни скочиха много. Много се търсят.

— Обменят пари в брой срещу скъпоценности, за да избегнат загуби при колебанията на курса и обезценяването на парите?

— И това също. Освен това камъните имат още едно огромно предимство. Лежащата в джоба кесия с няколко унции диаманти се равнява по стойност на около петдесет гривена, а такава сума в монети тежи дващсет и пет фунта и изисква доста солидна торба. С кесия в джоба може да се бяга доста по-бързо, отколкото с торба на рамо. А и двете ти ръце са свободни, което също не е без значение. С едната си ръка можеш да държиш жена си, а с другата, ако се наложи — и да халосаш някого.

Цири тихичко прихна, но Йенефер веднага я успокои със страховит поглед.

— Следователно — вдигна глава тя — има такива, които предварително се подготвят да бягат. Интересно, накъде?

— Най-високо се котира далечният Север. Хенгфорс, Ковир, Повис. Първо, защото е наистина далече. Второ, тези държави са неутрални и са в добри отношения с Нилфгард.

— Разбирам. — Язвителната усмивка не слизаше от лицето на магьосницата. — Значи диамантите в джоба, жената — за ръката, и на Север? А не е ли твърде рано? Всъщност, както и да е. Какво друго поскъпва, Молнар?

— Лодките.

— Какво?

— Лодките — повтори джуджето и се озъби. — Всички корабостроители от крайбрежието строят лодки, поръчани от интендантите на армията на крал Фолтест. Интендантите плащат добре и постоянно правят нови поръчки. Ако имаш свободен капитал, Йенефер, вложи го в лодки. Златен бизнес. Изработваш лодка от тръстика и кора, представяш фактура за гемия от първокачествено борова дърво, делиш горницата наполовина с интенданта...

— Стига шегички, Джанкарди. Обясни за какво става въпрос.

— Тези лодки — каза неохотно bankerът, гледайки в тавана, — ги транспортират на юг. До Соден и Бруге, за Яруга. Но доколкото ми е известно, не ги използват, за да ловят риба с тях, а ги крият в горите по десния бряг. И разправят, че войниците с часове тренират да влизат и излизат от тях. Засега на сушата.

— Аха — прехапа устни Йенефер. — Но защо някои бързат толкова много за север? Яруга е на юг.

— Съществуват основателни опасения — промърмори bankerът, поглеждайки Цири, — че император Емхир вар Емрейс няма да остане възхитен от вестта, че тези лодки са пуснати във водата. Някои предполагат, че това може да разгневи Емхир, и тогава би било най-добре да са колкото се може по-далеч от нилфгардската граница... По дяволите, поне до жътва. Ако жътвата е отминала, ще въздъхна с облекчение. Ако има нещо да става, ще бъде преди жътва.

— Реколтата ще бъде в хамбарите — изрече бавно Йенефер.

— Съгласен съм. Трудно е конете да пасат на стърнището, а крепост с пълни хамбари се обсажда дълго... Времето благоприятства земеделците и реколтата обещава да е добра. Да, времето е необикновено хубаво. Слънцето пече, не се очакват дъждове... А в Дол Ангра Яруга е много плитка... Лесно е да се прекоси. И в двете посоки.

— Защо Дол Ангра?

— Надявам се — bankerът поглади брадата си, измервайки магьосницата с проникателен поглед, — че мога да ти се доверя.

— Винаги си можел, Джанкарди. И нищо не се е променило.

— Дол Ангра — изрече бавно bankerът, — това са Лирия и Аедирн, които имат военен съюз с Темерия. Нали не мислиш, че Фолтест купува тези лодки за себе си?

— Не — отговори бавно магьосницата. — Не мисля. Благодаря за информацията, Молнар. Кой знае, може и да имаш право? Може и на Събора да ни се удаде да повлияем на съдбата на света и населяващите го хора?

— Не забравяйте и за джуджетата — изсумтя Джанкарди. — И за техните банки.

— Ще се постареем. Но след като вече заговорихме за това...

— Слушам те внимателно.

— Имам разходи, Молнар. А ако изтегля нещо от сметката при Вивалди, сигурно ще има още някой, готов да се удави, така че...

— Йенефер — прекъсна я джуджетото, — ти имаш неограничен кредит при мен. Погромът във Венгерберг се случи много отдавна. Може и да си го забравила, но аз няма да го забравя никога. Никой от семейство Джанкарди няма да го забрави. Колко ти трябва?

— Хиляда и петстотин темерийски орени, които да се преведат във филиала на Чианфанели в Еландер, на името на храма на Мелителе.

— Смятай го за направено. Приятен превод — даренията за храмове не се облагат с данъци. Какво още?

— Колко е сега годишната такса за обучение в училището в Аретуза?

Цири наостри слух.

— Хиляда и двеста новиградски крони — каза Джанкарди. — За новите ученички не жаят нищо — живеят в Аретуза като принцеси. А от тях се издържа половината град — шивачи, обуцари, сладкари, доставчици...

— Знам. Внеси две хиляди по сметката на училището. Анонимно. С уговорката, че са за записване и предплата за обучение... За една ученичка.

Джанкарди остави перото, погледна към Цири и се усмихна с разбиране. Цири слушаше внимателно, преструвайки се, че разглежда книгата.

— Това ли е всичко, Йенефер?

— Още триста новиградски крони за мен, в брой. За Събора на Танед ще ми трябва поне три рокли.

— Защо са ти пари в брой? Ще ти дам банков чек. За петстотин. Вносните платове също поскъпнаха доста, а ти няма да тръгнеш да

обличаш вълна или лен. И ако нещо ти потрябва — за теб или за ученичката в Аретуза, — моите магазини и складове са на твое разположение.

— Благодаря. За какъв процент ще се договорим?

— Ти си платила процентите предварително на семейство Джанкарди, Йенефер — вдигна глава джуджето. — По време на погрома във Венгерберг. Да не говорим повече за това.

— Не обичам такива дългове, Молнар.

— Аз също. Но аз съм търговец, джудже на делата. Знам какво е това дълг. Знам неговата цена. Повтарям — да не говорим повече за това. Нещата, за които помоли, можеш да ги смяташ за изпълнени. Нещата, за които не си помолила — също.

Йенефер повдигна вежди.

— Един близък за теб вещер неотдавна е посетил град Дориан — изкикоти се Джанкарди. — Доложиха ми, че е задлъжнял към тамошния лихвар със сто крони. Лихварят работи за мен. Ще уредя този дълг, Йенефер.

Магьосницата хвърли поглед към Цири и силно сви устни.

— Молнар — изрече студено тя, — не си пъхай пръстите между перилата на врата с развалени панти. Съмнявам се, че той все още ме смята за близка, а ако разбере за покриването на дълга, направо ще ме намрази. Та нали го познаваш, той е маниакално честолюбив. Отдавна ли е бил в Дориан?

— Преди десет дни. После са го видели в Малък Лег. Както ми съобщиха, оттам е отишъл в Хирундум, защото е получил поръчка от тамошните фермери. Както обикновено — да убие някакво чудовище...

— За което, както обикновено му дават грошове — гласът на Йенефер леко се измени, — които, както обикновено, едва стигат за лечението му, ако чудовището го рани. Както обикновено става. Ако искаш да направиш нещо за мен, Молнар, свържи се с фермерите от Хирундум и ги накарай да увеличат възнаграждението. Така че да има с какво да живее.

— Както обикновено — изсумтя Джанкарди. — А ако той все пак узнае това?

Йенефер погледна към Цири, която ги зяпаше и слушаше, без дори да се прави на заинтересована от *Physiologus*.

— А от кого би могъл да го узнае? — процеди магьосницата.

Цири сведе поглед. Банкерът се усмихна многозначително и поглади брадата си.

— Преди да се насочиш към Танед, ще минеш ли през Хирундум? Случайно, разбира се?

— Не — извърна поглед магьосницата. — Няма да мина оттам. Нека да сменим темата, Молнар.

Джанкарди отново поглади брадата си и погледна Цири. Момичето наведе глава, закашля се и се размърда в креслото.

— Правилно — съгласи се той. — Време е да сменим темата. Но твоята подопечна явно се отегчи от книгата... и от разговора ни. А това, за което искам да поговорим с теб сега, ще я отегчи още повече, както ми се струва... Съдбата на света, съдбата на джуджетата в този свят, съдбата на техните банки — каква скучна тема за млади девойки, бъдещи ученички в Аретуза! Пусни я малко изпод крилетете си, Йенефер. Нека се разходи из града...

— О, да! — извика Цири.

Магьосницата се възмути и вече отваряше уста, за да възрази, но изведнъж размисли. Цири не беше сигурна, но ѝ се стори, че причината за това беше едва забележимото намигване на банкера, докато отправяше предложението си.

— Нека момичето разгледа забележителностите на древния град Горс Велен — добави Джанкарди, усмихвайки се широко. — Полага ѝ се малко свобода преди... Аретуза. А ние тук ще поговорим още малко за някои... хм... лични неща. Не, не предлагам момичето да се скита само, въпреки че градът е безопасен. Ще ѝ дам спътник и закрилник — един от младшите ми чиновници.

— Да ме прощаваш, Молнар — Йенефер не отговори на усмивката му, — но ми се струва, че в настоящите времена, дори и в безопасен град, компанията на едно джудже...

— Не съм си и помислял да е джудже — възмути се Джанкарди. — Чиновникът, за когото говоря, е син на уважаван търговец, човек до мозъка на костите си, както се казва. Да не мислеше, че вземам на работа само джуджета? Хей, Вилфи! Докарай ми тук Фабио, моментално!

— Цири. — Магьосницата се приближи до девойката и леко се наведе. — Само без глупости, да не се налага после да се срамувам от

теб. И си дръж езика зад зъбите пред чиновника, разбра ли? Обещай ми, че ще внимаваш какво правиш и какво говориш. Не ми кимай. Обещанията се дават на глас.

— Обещавам, госпожо Йенефер.

— От време на време поглеждай слънцето. По пладне се върни. А ако... Не, не мисля, че някой те е познал. Но ако видиш, че някой прекалено се вглежда в теб...

Магьосницата извади от джоба си малък, покрит с руни хризопраз с формата на пясъчен часовник.

— Скрый го в торбата си. Гледай да не го изгубиш. Ако се наложи... Помниш ли заклинанието? Само че внимателно, активирането дава силно ехо, а действащият амулет излъчва вълни. Ако наблизко се окаже някой предразположен към магии, няма да успееш да се маскираш, даже напротив. А, ето ти и това... В случай, че решиш да купиш нещо.

— Благодаря, госпожо Йенефер. — Цири сложи амuleта и монетите в торбата си и се вгледа с любопитство в момчето, което влезе в кантората. Младежът беше луничав, а разрешените му кестеняви коси падаха върху високата яка на чиновническата му униформа.

— Фабио Сахс — представи го Джанкарди.

Момчето се поклони почтително.

— Фабио, това е госпожа Йенефер, наша почетна гостенка и уважавана клиентка. А тази госпожица, нейната възпитаничка, иска да разгледа града. Ще ѝ правиш компания и ще ѝ бъдеш гид и закрильник.

Момчето отново се поклони, този път явно в посока на Цири.

— Цири — изрече студено Йенефер, — стани, моля те.

Цири се изправи, леко учудена, защото знаеше, че обичаят не изисква това. И в този момент разбра. Чиновникът, който изглеждаше като неин връстник, беше с една глава по-нисък от нея.

— Молнар — каза магьосницата, — кой кого ще защитава? Не можа ли да избереш за тази задача някой с по-сериозни размери?

Момчето се изчерви и погледна въпросително началника си. Джанкарди кимна. Служителят отново се поклони.

— Благородна госпожо — рече той свободно и без смущение, — може и да не съм висок на ръст, но може да се разчита на мен. Познавам добре града, района около крепостните стени и цялата

околност. Ще дам всичко от себе си, за да защитя тази госпожица. А когато аз, Фабио Сахс Младши, син на Фабио Сахс, давам всичко от себе си, тогава... малцина от по-високите могат да се сравняват с мен.

Йенефер го изгледа внимателно, после се обърна към банкера.

— Поздравявам те, Молнар — каза тя, — умееш да подбиращ сътрудниците си. Младият ти служител ще те радва в бъдеще. Добрият метал звънти, когато го удариш. Цири, без никакво притеснение те поверявам на грижите на Фабио, сина на Фабио, защото той е сериозен и достоен за доверие мъж.

Момчето се изчерви до корените на кестенявите си коси. Цири почувства, че също се изчервява.

— Фабио. — Джуджето отвори едно сандъче и порови из съдържанието му. — Ето ти половин нобел и три... два петака. В случай че госпожицата пожелае нещо. Ако не пожелае нищо — ще ми ги върнеш. Е, можете да тръгвате.

— По пладне, Цири — напомни ѝ Йенефер. — Нито минута по-късно.

— Помня, помня.

— Казвам се Фабио — рече момчето, след като притичаха по стълбите и излязоха на шумната улица. — А ти си Цири, нали?

— Да.

— Какво искаш да видиш в Горс Велен, Цири? Главната улица? Уличката на златарите? Морското пристанище? А може би пазарния площад и панаира?

— Всичко.

— Хм... — притесни се момчето. — Имаме време само до пладне... Най-добре ще е да отидем на пазарния площад. Днес е пазарен ден, там могат да се видят много интересни неща! Но първо да се качим на крепостната стена, оттам се виждат целият залив и прочутият остров Танед. Какво ще кажеш?

— Да вървим.

По улицата с подрънкване преминаваха каруци, топуркаха коне и волове, бъчвари търкаляха бурета, навсякъде беше шумно и цареше суетня. Цири леко се обърка от движението и суматохата, отстъпи неловко от дървения тротоар и нагази до глезени в калта и мръсотията. Фабио понечи да я хване под ръка, но тя се изплъзна:

— Мога да ходя и сама!

— Хм... Добре тогава. Да вървим. Сега сме на главната градска улица. Тя се казва Кардо и свързва двете порти — Главната и Морската. Оттук се стига до кметството. Виждаш ли кулата със златния ветропоказател? Точно това е кметството. А там, където виси шарената табела, е кръчмата „Под развързания корсет“. Но там, хм... там няма да ходим. Да скъсим пътя, да минем през рибния пазар, който е на Кръговата улица.

Свърнаха в една пресечка и излязоха на малко площадче, сгушено между стените на къщите. Площадчето беше запълнено със сергии, бъчви и каци, от които се носеше силна миризма на риба. Тук се извършваше оживена й шумна търговска дейност, продавачите и купувачите се опитваха да надвикат кръжащите над главите им чайки. До зидовете седяха котки и се правеха, че рибата изобщо не ги интересува.

— Твоята госпожа — каза изведнъж Фабио, докато лавираше между сергиите — е много строга.

— Знам.

— Тя не ти е близка роднина, нали? Веднага си личи!

— Да. А по какво си личи?

— Много е красива — изрече Фабио с жестоката, разоръжаваща откровеност на млад човек.

Цири се обърна като пружина, но преди да успее да отговори на Фабио с някоя язвителна забележка относно луничките и ръста му, момчето вече я мъкнеше между каруците, бъчвите и сергиите, като същевременно й обясняваше, че издигащата се над площада кула се нарича „Кулата на крадците“, че камъните, с които е построена, са взети от морското дъно, и че растящите около кулата дървета се наричат чинари.

— Ти си ужасно неразговорчива, Цири — отбеляза той изведнъж.

— Аз ли? — учуди се тя. — Нищо подобно! Просто те слушам внимателно. Знаеш ли, че разказваш много интересно? Тъкмо исках да те попитам...

— Да, питай.

— Колко далеч оттук е... град Аретуза?

— Изобщо не е далеч! Само че съвсем не е град. Нека да се качим на стената и ще ти покажа. Ей там са стълбите.

Крепостната стена беше висока, а стълбището — стръмно. Фабио се изпоти и се задъха и в това нямаше нищо чудно, защото през цялото време той бърбореше. Цири научи, че заобикалящата града стена е била построена неотдавна, за разлика от самия град, издигнат още от елфите, че е висока трийсет и пет стъпала, и че това е така нареченият казематен зид, състоящ се от изсечен камък и неизпечени тухли, защото такъв материал издържа по-добре ударите на тараните.

На върха ги посрещна морският бриз. Цири с удоволствие го вдиша след гъстия и неподвижен градски задух. Тя опря лакти на ръба на стената и се загледа надолу към оцветеното от платна пристанище.

— Какво е това, Фабио? Тази планина?

— Остров Танед.

Островът изглеждаше много близо. И не приличаше на остров, а на забит в морското дъно гигантски каменен стълб, огромен зикурат^[1], обхванат от виещ се спираловиден път, зигзагообразни стълбища и тераси. Терасите зеленееха от горички и градини, а от зеленината се подаваха прилепени към скалите като лястовичи гнезда бели островърхи кули и покрити с орнаменти куполи, увенчаващи групи от заобиколени с галерии сгради. Тези здания изобщо не създаваха впечатлението, че са строени, а изглеждаха като изсечени в скалите на тази морска планина.

— Всичко това е построено от елфите — поясни Фабио. — Говори се, че е било с помощта на елфическа магия. Но от незапомнени времена Танед принадлежи на магьосниците. Близо до върха, там, където се виждат онези блестящи куполи, се намира дворецът Гарщанг. Там след няколко дни ще започне големият Събор на маговете. А ето там, виж, на самия връх, има една самотна висока кула със зъбци — това е Тор Лара, Кулата на Чайката...

— Може ли да се стигне дотам по суша? Та то е съвсем близо.

— Може. Има мост, той свързва брега на залива с острова. Оттук не можем да го видим, защото дърветата го закриват. А виждаш ли червените покриви в подножието на планината? Това е дворецът Локсия. Мостът води дотам. Само през Локсия може да се стигне до пътя, водещ към терасите по-горе...

— А там, където са онези прелестни галерии и мостчета? И градинки? Как се задържат върху скалите и не падат? Какъв е този дворец?

— Точно това е Аретуза, за която питаше. Там се намира знаменитото училище за млади магьоснички.

— Ах... — Цири облиза устни. — Значи е там... Фабио?

— Да?

— Виждаш ли понякога младите магьоснички, които учат в това училище? В тази Аретуза?

Момчето я погледна изумено.

— Никога! Никой не ги вижда! Забранено им е да напускат острова и да идват в града. А на територията на училището не допускат никого. Дори данъчните и съдебните изпълнители — ако имат работа с магьосниците, могат да отидат само до Локсия. На най-ниското равнище.

— Така си и знаех — поклати глава Цири, загледана в блестящите покриви на Аретуза. — Това не е училище, а затвор. На остров, на скала и над пропаст. Затвор и нищо друго.

— Донякъде е така — съгласи се Фабио след кратък размисъл. — Оттам сигурно е трудно да се излезе... Но все пак не е като в затвор. Просто ученичките са млади девойки. Трябва да бъдат пазени...

— От какво?

— Ами... — запъна се момчето. — Нали знаеш...

— Не знам.

— Хм... Мисля, че... Ох, Цири, та нали никой не ги затваря в училището насила. Те сами искат...

— И още как. — Цири се усмихна лукаво. — Искат го — и седят заключени в този затвор. Ако не искаха, не биха допуснали да ги затворят там. Всичко е много просто — трябва да се избяга навреме. Още преди да си попаднал там, защото после може да е много по-трудно...

— Как така да се избяга? А къде би могъл някой...

— Някой... не би имал къде да избяга, горкичкият — прекъсна го Цири. — Фабио? А къде е град... Хирундум?

Момчето я погледна смаяно.

— Хирундум не е град — каза той. — Това е голяма ферма. Там има градини, доставящи плодове и зеленчуци за всички градове в околността. Има езерца, в които се отглеждат шарани и други риби...

— А колко далеч е този Хирундум? Накъде е? Покажи ми.

— А защо искаш да знаеш това?

— Покажи ми, моля те.

— Виждаш ли пътя, водещ на запад? Там, където са каруците? Точно по него се стига до Хирундум. Петнайсетина мили, през цялото време се пътува покрай гори.

— Петнайсет мили — повтори Цири. — Не е много, ако имаш добър кон... Благодаря, Фабио.

— За какво ми благодариш?

— Няма значение. Сега ме отведи на пазарния площад. Обеща ми.

— Да вървим.

Цири още не беше попадала на такъв шум и такава блъсканица като царуващите на пазарния площад в Горс Велен. Шумният рибен пазар, през който бяха минали неотдавна, изглеждаше като тих храм в сравнение с пазарния площад. Площадът беше огромен и въпреки това на Цири ѝ се струваше, че могат само да мечтаят да проникнат на територията на пазара, и им остава единствено да го наблюдават отдалече. Фабио обаче смело се вля в тълпата, мъкнейки момичето след себе си. На Цири ѝ се зави свят.

Продавачите се развикаха, купувачите крещяха още по-силно, изгубилите се в тълпата деца виеха и плачеха. Мучеше добитък, блееха овце, кудкудякаха кокошки и крякаха гъски. Джуджетата търговци удряха ожесточено с чукчета по някакви тенекии, а когато спираха за малко, за да пият вода, започваха да се ругаят грозно. От няколко места на площада се разнасяха звуци на свирки, гусли и цимбали — явно разни музиканти изнасяха концерти там. Отгоре на всичко някой невидим в тълпата постоянно надуваше тромпет. Той определено не беше музикант.

Цири отскочи от пътя на една бягаща в тръс, пронизващо квичаша свиня, и се натъкна на клетка с кокошки. Бутнаха я и тя настъпи нещо меко и мяучещо. Отскочи и едва не попадна под копитата на някакво огромно, вонящо, отвратително и ужасяващо животно, което разблъскваше хората с косматите си хълбоци.

— Какво беше това? — извика тя, опитвайки се да запази равновесие. — Фабио?

— Камила. Не се плаши.

— Не се плаша! Ама че работа!

Цири започна да се озърта с любопитство. Понаблюдава работата на няколко полуръста, които пред очите на публиката изработваха декоративни мехове от козя кожа, полюбува се на красивите кукли, изложени на сергията на двойка полуелфи. Огледа изделията от малахит и яспис, продавани от един навъсен и мърморещ гном. С интерес и със самочувствието на познавач разгледа мечовете в една оръжейна работилница. Позяпа група девойки, които плетяха кошници от върбови клони и стигна до извода, че няма нищо по-лошо от такъв вид работа.

Човекът с тромпета вече не се чуваше. Тя реши, че най-вероятно някой го е утрепал.

— Какво ухае толкова апетитно?

— Понички. — Фабио хвана кесията си. — Искаш ли да хапнеш една?

— Искам да хапна две.

Продавачът им подаде три понички, прие петака и им върна четири медни монети, едната от които строши на две. Цири, която постепенно живваше отново, наблюдаваше операциите на продавача, докато лакомо поглъщаше първата поничка.

— Не е ли тръгнал отгук изразът „не струва пукнат грош“? — попита тя, заемайки се с втората поничка.

— Отгук. — Фабио дояждаше своята поничка. — Нали няма по-малки монети от грош. А там, откъдето си родом, не се ли употребяват полугрошове?

— Не. — Цири облиза пръстите си. — Там, откъдето съм родом, се употребяват златни дукати. Освен това чупенето беше ненужно и излишно.

— Защо?

— Защото искам да изям трета поничка.

Поничките с пълнеж от сливов мармалад действаша като най-вълшебния еликсир. Настроението на Цири се подобри и гъмжащият от народ площад престана да я ужасява, а даже започна да ѝ се харесва. Тя не позволяваше вече на Фабио да я мъкне след себе си, а даже го задърпа подир себе си в гъстата тълпа, към мястото, от което някой произнасяше реч, покачил се върху импровизирана трибуна от бъчви. Оказа се, че ораторът е възрастен дебеланко. По бръснатата му глава и тъмнокафявата роба Цири разпозна в него странстващ жрец. Вече беше

срещала такива — от време на време посещаваха храма на Мелителе в Еландер. Майка Ненеке никога не ги наричаше по друг начин, освен „онези глупави фанатици“.

— На света има само един закон! — крещеше дебелият жрец. — Божият закон! Цялата природа е подчинена на този закон, цялата земя и всичко, което живее на тази земя! А вълшебството и магията са врагове на този закон! Така че проклетите да са магьосниците и близък е денят на гнева, в който огън от небесата ще унищожи скверния им остров. Ще рухнат стените на Локсия, Аретуза и Гарцанг, зад които точно сега се събират тези неверници, за да плетат интригите си. Ще рухнат тези стени...

— И ще се наложи да бъдат построени наново, мамка му — промърмори застаналият до Цири калфа-зидар с престилка, изцапана с вар.

— Увещавам ви, добри и благочестиви хора — продължаваше да вика жрецът, — не вярвайте на магьосниците, не се обръщайте към тях нито за съвети, нито с молби! Не позволявайте да ви подведе нито красивата им външност, нито гладкият им говор, защото истина ви казвам, магьосниците са като белосани гробници — отвън красиви, но вътре изгнили!

— Вижте го! — обади се млада жена с кошница, пълна с моркови. — Колко е силен на думи! Завижда на маговете — и в това е цялата работа.

— Сигурно — подкрепи я зидарят. — На него главата му е плешива като яйце, а търбухът му виси до коленете. А магьосниците нито дебелеят, нито оплешивяват... Магьосничките пък са невероятно красиви...

— Продали са си душите на дявола за тази красота! — извика един нисък тип с обуцарско чукче на колана.

— Глупак си ти! Ако не бяха добрите госпожи от Аретуза, отдавна да си си събрал парцалите и да си си тръгнал. Трябва да им благодариш, че имаш какво да ядеш!

Фабио дръпна Цири за ръкава и те отново се потопиха в тълпата, която ги понесе към центъра на площада. Чу се тропане на барабан и гръмогласни възгласи, призоваващи към тишина. Тълпата нямаше намерение да млъква, но това не пречеше на глашатая от дървения подиум. Той имаше висок, школуван глас и умееше да го използва.

— Известявам ви — извика той, развивайки руло пергамент, — че Хюго Ансбах, полуръст по рождение, е обявен извън закона, защото е подслонил няколко от злоумишлениците елфи, наричани „катерици“. Същото се отнася и за Юстин Ингвар, ковач, джудже по рождение, който е ковал безплатно стрели за тези злодеи. Двамата са обявени за издирване. Ако някой ги хване, ще получи награда — петдесет крони в брой. А ако някой им помогне или ги приюти, за съучастничеството си ще получи същото наказание, което е отредено за тях. А ако ги хванат в някое село, всички селяни ще си платят...

— Че кой ще даде убежище на полуръст? — извика някой от тълпата. — Търсете в техните ферми и когато го намерите — всички тях, нехората — в ямата!

— Не в ямата, а направо на бесилото!

Глашатаят се зае да чете по-нататъшните обяви на градоначалника и Градския съвет, но Цири изгуби интерес. Тя тъкмо се канеше да се измъкне от тълпата, когато усети нечия ръка върху задника си. Това действие не беше случайно, а нагло и много умело.

Като че ли в блъсканицата нямаше как да се обърне, но в Каер Морхен Цири се беше научила да се движи на места, в които движението е невъзможно. Тя се обърна, създавайки суматоха около себе си. Застаналият зад гърба ѝ млад жрец с бръсната глава се ухили с нагла, тренирана усмивка. Е, и какво, казваше тази усмивка, какво ще направиш сега? Ще се изчервиш и с това ще се приключи, нали?

Явно жрецът никога не си беше имал работа с ученички на Йенефер.

— Махни си ръцете от мен, плешив пън! — развика се Цири, пребледняла от ярост. — Сложи си ги на твоя задник, белосана гробница!!!

Възползвайки се от факта, че заклещеният в тълпата жрец не може да помръдне, Цири се приготви да го изрита, но Фабио ѝ попречи и бързо я повлече далече от жреца и от местопроизшествието. Виждайки, че трепери от ярост, той ѝ предложи няколко посипани с пудра захар бухти, при вида на които тя моментално забрави за инцидента. Бяха се спрели при една сергия, откъдето се виждаше ешафод с позорен стълб. На стълба обаче нямаше престъпник, а ешафодът беше отрупан с гирлянди от цветя и служеше за естрада на група издокарани като папагали пътуващи музиканти, които с всички

сили дрънкаха на гусли и надуваха дудуци и пищялки. Млада чернокоса девойка с елече с вшити украшения пееше и танцуваше, разтърсвайки тамбурата си и весело потропвайки с малките си пантофки:

*Вървяла си магичка през гората,
и някакви гадини я нахапали.
Гадините измрели всичките,
още жива е магичката.*

Тълпящите се около ешафода зрители се смееха до припадък и пляскаха в ритъма на песента. Продавачът на сладките бухти хвърли поредната порция в цвърчащото олио. Фабио облиза пръстите си и дръпна Цири за ръкава.

Сергиите бяха безброй и навсякъде предлагаха по нещо вкусно. Изядоха по още една сладка с крем, а малко по-късно — съвместно — една пушена змиорка, след което излапаха и нещо много странно, изпържено и нанизано на пръчка. После се повъртяха около една каца с кисело зеле, и се направиха, че го пробват, за да купят по-голямо количество. Но когато се наядоха, без да купят нищо, продавачката ги нарече помиярчета.

Продължиха нататък. За останалите пари Фабио купи кошничка с круши. Цири погледна в небето, но реши, че още не е пладне.

— Фабио? А какви са тези палатки и будки там, при стената?

— Най-различни развлечения. Искаш ли да погледнеш?

— Искам.

Пред първата палатка стояха само мъже, пристъпващи възбудено от крак на крак. Отвътре долитаха звуци на флейта.

— „Тъмнокожата Лейла — прочете с усилие Цири разкривения надпис върху платното — показва всички тайни на своето тяло в танца“. Някаква глупост! Какви тайни...

— Да вървим по-нататък, да вървим по-нататък — повтаряше Фабио, изчервил се целият. — О, виж, това е интересно. Тук приема врачка, предсказваща бъдещето. Имам още два гроша, ще са достатъчни...

— Пари на вятъра — изсумтя Цири. — Виж ти, предсказания за два гроша! За да се предсказва, трябва да си пророчица. Пророкуването е голям талант. Дори сред магьосничките само една от сто е способна на такова нещо...

— Една врачка предсказа на голямата ми сестра, че ще се омъжи, и точно така стана — отбеляза момчето. — Недей да правиш фасони, Цири. Ела да ни гледат...

— Аз не искам да се омъжвам. Не искам да ми гадаят бъдещето. Тук е горещо, а от тази палатка смърди на тамян, няма да вляза там. Ако искаш — иди сам, ще те изчакам. Само не знам за какво са ти тези предсказания. Какво искаш да узнаеш?

— Ами... — запъна се Фабио. — Най-много искам да узная... ще пътешествам ли. Искам да пътешествам. Да обиколя целия свят...

„Ще пътешества — помисли си изведнъж Цири, усещайки как ѝ се завива свят. — Ще пътешества на големи бели платноходи... Ще се добере до страни, които никой преди него не е виждал... Фабио Сахс, откривателят... На негово име ще нарекат полуостров накрая на континент, който все още няма име. На петдесет и четири годишна възраст, когато вече ще има жена, син и три дъщери, ще умре далеч от дома и близките си... От болест, която все още няма име...“

— Цири! Какво ти става?

Тя потърка лицето си с длан. Струваше ѝ се, че се издига нагоре във водата, че се носи към повърхността от дъното на дълбоко, леденостудено езеро.

— Нищо... — промърмори тя, докато се оглеждаше и идваше на себе си. — Зави ми се свят... Това е заради проклетата жега. И заради тамяна от палатката...

— По-скоро е от зелето — изрече сериозно Фабио. — Не трябваше да ядем толкова. На мен също ми кипи в корема.

— Нищо ми няма! — Цири енергично вдигна глава, чувствайки се наистина по-добре. Мислите, които се въртяха в главата ѝ като вихър, се разсеяха и потънаха в забвение. — Да вървим, Фабио. Да вървим нататък.

— Искаш ли круша?

— Разбира се, че искам.

До крепостната стена група малчугани играеше с пумпал на пари. Въртящият се пумпал, омотан здраво с въжета, трябваше с ловки

насочващи удари с бич да се прекара през начертани с тебешир полета. Цири печелеше на пумпал срещу повечето момчета в Скелиге, биеше и всички послушнички в храма на Мелителе. Тя вече се канеше да се включи в играта и не само да обере медните монети на хайманите, но и направо да им свали дрехите от гърбовете, когато вниманието ѝ беше привлечено от гръмки викове.

На самия край на редицата от палатки и будки, притисната към крепостната стена и каменните стълби, стоеше странно полукръгло ограждение, образувано от платнища, опънати върху прътове с височина един сажен^[2]. Между два от прътовете имаше вход, препречен от висок, сипаничав мъж, който беше облечен с гамбезон^[3] и раирани панталони, напъхани в моряшки ботуши. Пред него се тълпеше група хора. След като пуснеха в шепата на сипаничавия по няколко монети, един след друг хората влизаха зад платнището. Сипаничавият пускаше монетите в голяма торба, раздрънкваше ги и викаше:

— Насам, добри хора! Насам! Ще видите със собствените си очи най-страховитата твар, създадена от боговете! Страх и ужас! Жив василиск, отровно страшилище от зериканските пустини, възплъщение на дявола, ненаситен човекоядец! Още не сте виждали такава чудовище, хора! Току-що хванато, докарано от морето с кораб! Вижте, вижте жив свиреп василиск със собствените си очи! Последна възможност! Само тук, при мен, за три петака! За жените с деца — два петака!

— Ха! — възкликна Цири, докато разгонваше осите от крушата. — Василиск? И то жив? Непременно трябва да го видя. Досега съм виждала само гравюри. Да вървим, Фабио.

— Парите ми свършиха...

— Аз имам. Ще платя и за теб. Хайде, смело.

— Трябва да дадете шест. — Сипаничавият погледна към хвърлените в дланта му медни монети. — По три петака на човек. По-евтино е само за жени с деца.

— Той — Цири посочи Фабио с крушата — е дете. А аз съм жена.

— По-евтино е само за жени с деца в ръцете — замърмори сипаничавият. — Хайде, добави два петака, хитро момиче, или се

разкарай оттук и направи път на другите. Побързайте, хора! Останаха само три свободни места!

Зад заграждението от платнища се блъскаха граждани, обградили плътно в кръг подиум, изкован от дъски, на който имаше покрита с килим клетка. След като пушна останалите зрители, сипаничавият скочи на подиума, взе една дълга тояга и свали с нея килима. Разнесе се миризма на мърша и неприятната воня на влечуго. Зрителите замърмориха и леко отстъпиха назад.

— Внимателно, добри хора — обяви сипаничавият. — Не стойте прекалено близо, защото е опасно!

В клетката, очевидно твърде малка за него, свит на кълбо лежеше гущер, покрит с тъмни люспи със странни шарки. Когато сипаничавият почука по клетката с тоягата, гадината се размърда, застърга с люспите си по прътите на клетката, протегна дългата си шия и засъска пронизващо, демонстрирайки острите си бели конусовидни зъби, контрастиращи ярко с почти черната люспеста покривка около устата ѝ. Зрителите ахнаха. Едно рошаво кученце, което жена с вид на търговка държеше в ръцете си, избухна в яростен лай.

— Гледайте внимателно, добри хора — извика сипаничавият. — И се радвайте, че в нашите краища няма подобни чудовища! Това е ужасяващ василиск от далечната Зерикания! Не се приближавайте, не се приближавайте, защото макар и да е затворен в клетка, той може да ви отрови само с дъха си!

Цири и Фабио най-накрая се промъкнаха през кръга от хора.

— Василискът — продължаваше сипаничавият от подиума, облегал се на тоягата като страж на алебарда — е най-отровната гадина на света! Защото василискът е кралят на всички змии! Ако василиските бяха повече, светът ни щеше да е обречен на гибел! За голямо щастие това чудовище се среща много рядко, защото се излюпва от яйца, снесени от петел. А вие знаете сами, хорица, че не всеки петел снася яйца, а само такива скапаняци, които като кокошки си подлагат задниците на други петли.

Зрителите реагираха с дружен смях на шегата. Не се засмя само Цири, която не откъсваше поглед от съществуването. А то, раздражено от шума, се извиваше, удряше се в решетките на клетката и ги хапеше, напразно опитвайки се да разтвори наранените си криле в тясното пространство.

— Яйцето, снесено от такъв петел, трябва да се мъти от сто и една отровни змии — продължаваше да говори сипаничавият. — А когато от яйцето се измъти василискът...

— Това не е василиск — заяви Цири, отхапвайки от крушата си. Сипаничавият я погледна накриво.

— ... Когато се измъти василискът, повтарям — натърти той, — изяжда всички змии в гнездото и поглъща отровата им, без това изобщо да му навреди. Отровата в него става толкова много, че може да я предава не само с ухапване или докосване, но дори и с дъха си! Ако някой рицар на кон прободне василиск с копието си, то отровата преминава нагоре по дървото и убива на място не само рицаря, но и коня!

— Това е абсолютна лъжа! — изрече на всеослушание Цири, докато изплюваше семка от крушата.

— Това е самата истина! — възрази сипаничавият. — Убива и коня, и ездача!

— Да бе, да!

— Млъквай, госпожичке! — извика търговката с кученцето. — Не пречи! Интересно ни е, искаме да послушаме!

— Цири, престани — прошепна Фабио, сръгвайки я в хълбока.

Цири изсумтя и бръкна в кошницата за поредната круша.

— Всеки звяр бяга от василиска, веднага щом чуе съскането му — повиши глас сипаничавият, опитвайки се да надвика надигация се сред зрителите шум. — Всеки звяр, дори драконът, какъв ти дракон, дори кокодрилът, а кокодрилът е ужасяващ — всеки, който го е виждал, знае това. Само едно същество не се страхува от василиска и това е бялката. Когато бялката зърне чудовището в пустинята, бяга колкото се може по-бързо в гората и там намира и изяжда някаква билка, известна само на нея. Тогава вече отровата на василиска става безопасна за нея и тя може да го ухапе смъртоносно...

Цири прихна и издаде с уста продължителен, доста непристоен звук.

— Хей, умнице! — не издържа сипаничавият. — Ако нещо не ти харесва, разкарай се оттук. Няма нужда насила да слушаш и да зяпаш василиска.

— Това не е никакъв василиск.

— Нима? А какво е тогава, госпожичке умнице?

— Виверн — отбеляза Цири, хвърляйки огризката на крушата и облизвайки пръстите си. — Най-обикновен виверн. Млад, малък, изгладнял и мръсен. Но е виверн, и туйто! На Старата реч: *wyvern*.

— О, вижте я нея! — възкликна сипаничавият. — Каква била умна и учена! Затваряй си устата, да не те...

— Опа! — обади се светлокос юноша с кадифена шапка и наметало без герб, каквото носят оръженоците, хванал под ръка слаба и бледа девойка с рокля с кайсиев цвят. — По-спокойно, уважаеми ловецо на зверове! Не заплашвайте благородната девойка, за да не ви усмиря с меча си! Освен това тук ми намирисва на мошеничество!

— Какво мошеничество, млади господин рицарю? — възмути се сипаничавият. — Лъже тая сополан... Исках да кажа — тази благородна госпожица. Това е василиск!

— Това е виверн — повтори Цири.

— Какъв верн? Това е василиск! Вижте само колко е свиреп, как съска, как хапе клетката! Какви зъби има! Казвам ви, зъби като на...

— Като на виверн — намръщи се Цири.

— Ако съвсем си се побъркала — сипаничавият я дари с поглед, на който би завидял и истински василиск — то приближи се към него! Приблужи се да ти дъхне! Да видят всички как ще пукнеш, как ще се озъбиш от отровата!

— Моля! — Цири изтръгна ръката си от Фабио и пристъпи напред.

— Няма да допусна това! — извика светлокосият оръженосец, пусна ръката на кайсиевата си приятелка и препречи пътя на Цири. — Не можеш да направиш това! Рисуваеш твърде много, скъпа лейди!

Цири, която още никой не беше наричал по този начин, леко се изчерви, погледна юношата и запърха с мигли по същия начин, както неведнъж беше пробвала пред писаря Яре.

— Няма никакъв риск, благородни рицарю — усмихна се тя кокетно, въпреки предупрежденията на Йенефер, която доста често ѝ припомняше притчата за глупака и сиренцето. — Нищо няма да ми се случи. Това за отровния дъх е измишльотина!

— И все пак бих искал да съм до теб. — Юношата положи длан върху ръкохватката на меча. — За защита и охрана... Ще позволиш ли?

— Позволявам. — Цири не разбираше защо яростта върху лицето на кайсиевата девойка ѝ доставя такова удоволствие.

— Тя е под моя защита и охрана! — Фабио вдигна брадичка и погледна предизвикателно оръженосеца. — Аз също идвам с нея!

— Господа — каза Цири важно и вирна нос, — по-спокойно. Не се блъскайте. Има място за всички.

Кръгът от зрители се развълнува и зашумя, когато тя пристъпи смело към клетката, почти усещайки дишането на двете момчета във врата си. Вивернът засъска яростно и се замята, зловонието на влечуго удари зрителите в ноздрите. Фабио изсумтя на висок глас, но Цири не отстъпи. Приблужи се още повече и протегна ръка, почти докосвайки клетката. Чудовището се хвърли върху прътите и ги ухапа. Тълпата отново се развълнува, някой нададе вик.

— Е, и какво? — обърна се Цири, гордо сложила ръце на кръста. — Умрях ли? Отрови ли ме с дъха си чудовището? Той е толкова василиск, колкото аз...

Тя млъкна, забелязвайки внезапната бледност върху лицата на оръженосеца и Фабио. Мигновено се обърна и видя, че два от прътите на клетката се раздалечават под напора на разярения гуцер, и че ръждивите им пирони се измъкват от рамката.

— Бягайте! — извика тя гръмогласно. — Клетката се чупи!

Зрителите с пищене се хвърлиха към изхода. Някои се опитаха да разкъсат платнището, но се заплетоха в него, и тичащите подир тях също се заплетоха, в резултат на което се получи струпване от надаващи крясъци хора. Оръженосецът хвана Цири за ръката в момента, в който тя се опитваше да отскочи, така че двамата се завъртяха, спънаха се и паднаха, увличайки и Фабио. Рошавото кученце на търговката се зае да лае, сипаничавият — да ругае грозно, а напълно дезориентираната кайсиева девойка — да пици пронизително.

Прътовете на клетката се изтръгнаха с трясък, вивернът се измъкна на свобода. Сипаничавият отскочи от подиума и се опита да удържи чудовището с тоягата, но звярът я изби с един удар на лапата, изви се и го удари със своята покрита с шипове опашка, превръщайки покритата му с белези буза в кървава маса. Съскайки и разтваряйки ранените си криле, вивернът излетя от подиума и веднага се хвърли върху Цири, Фабио и оръженосеца, опитвайки се да се издигне над земята. Кайсиевата девойка изгуби съзнание и се строполи по гръб. Цири се сви, за да скочи, но осъзна, че няма да успее.

Спаси ги рошовото кученце, което се изтръгна от ръцете на търговката — тя се беше спънала, замотана в шестте си поли. Тънко джафкайки, кученцето се хвърли върху чудовището. Вивернът изсъска, надигна се, стисна кученцето с нокти, изви се с невероятно бързо змийско движение и впи зъби в шията на кученцето. То изпищя диво.

Оръженосецът се надигна на колене и се пресегна за меча си, но не напипа ръкохватката, защото Цири се оказа по-бърза. Тя мълниеносно измъкна оръжието му от калъфката и скочи, завъртайки се странично. Вивернът се надигна, откъснатата глава на кученцето висеше от зъбестата му паст.

Всички движения, научени в Каер Морхен, както се стори на Цири, се извършиха от само себе си, почти без никаква воля и усилие от нейна страна. Тя съсече стъписания виверн през корема и веднага направи финт, а хвърлилият се към предишното ѝ местоположение виверн се строполи върху пясъка, пръскайки кръв. Цири го прескочи, отбягвайки ловко свистящата му опашка, и уверено, точно и силно удари чудовището в хълбока, отскочи, направи машинално излишен вече финт и веднага нанесе нов удар, чупейки гръбнака му. Вивернът се сви и застина, само змийската опашка продължи още известно време да се извива и да удря в пясъка.

Цири побърза да мушне окървавения меч в ръката на оръженосеца.

— Няма страшно! — извика тя на бягащата тълпа и на все още оплетените в платницата зрители. — Чудовището е убито! Този мъжествен рицар се справи с него...

Изведнъж тя усети спазъм в гърлото и блъбукане в стомаха си, пред очите ѝ причерня. Нещо със страшна сила я удари в задника така, че зъбите ѝ изтракаха. Тя се огледа объркано. Оказа се, че нищо не я е ударило, а просто е паднала.

— Цири... — прошепна прилекналият над нея Фабио. — Какво ти е? О, богове, бледа си като мъртвец...

— Жалко, че не можеш да видиш себе си — промълви тя.

Наоколо се тълпяха хора. Някои ръгаха тялото на виверна с пръчки и ръжени, други оказваха помощ на сипаничавия, останалите възхваляваха героичния оръженосец, безстрашният изстребител на дракони, единственият, запазил спокойствие и предотвратил касапницата. Оръженосецът успокояваше кайсиевата девойка, без да

спира да гледа объркано острието на меча, покрито с размазани струи засъхваща кръв.

— Моят герой... — Кайсиевата девойка се беше свестила и се беше хвърлила на шията на оръженосеца. — Моят спасител! Моят любим!

— Фабио — каза със слаб глас Цири, виждайки пробиващите си път през тълпата градски стражи, — помогни ми да стана и ме измъкни оттук. По-бързо.

— Горките деца... — Някаква дебела гражданка с елегантна шапка ги погледна, когато се провираха през тълпата. — Как го закъсахте. Ако не беше храбрият рицар, майките ви щяха да си изплачат очите!

— Разберете чий оръженосец е този млад рицар! — извика един занаятчия с кожена престилка. — Заслужил си е награда!

— А ловецът на зверове — на позорния стълб! Да се бичува! Да доведе такова чудовище в града, сред хората...

— Вода, вода! Госпожицата отново припадна!

— Клетата ми Мушичка! — изведнъж изпищя търговката, навеждайки се над останките на рошовото кутре. — Клетото ми кученце! Хора-а-а! Хванете онази девойка, онази многознайка, дето ядоса дракона! Къде е тя? Хванете я! Не е виновен ловецът на зверове, а тя!

Градските стражи, подкрепяни от многобройни доброволци, се заеха да обикалят тълпата и да се оглеждат.

— Фабио — прошепна Цири, — да се разделим. Ще се срещнем на уличката, по която дойдохме. Върви. Ако някой те задържи и попита за мен — не ме познаваш и не знаеш коя съм.

— Но... Цири...

— Върви!

Тя стисна в шепа амулета на Йенефер и промърмори активиращо заклинание. Магията подейства мигновено и точно навреме. Стражите, които вече си проправяха път в нейна посока, се спряха объркани.

— По дяволите! — учуди се единият от тях, който като че ли гледаше право в Цири. — Къде е тя? Та нали току-що я видях...

— Там, там! — извика вторият, гледайки в противоположната посока.

Цири се обърна и си тръгна, все още леко опиянена и обезсилена от адреналина и от активирането на амулета. Амулетът действаше така, както и трябваше да действа — абсолютно никой не я забелязваше и никой не ѝ обръщаше внимание. Абсолютно никой. В резултат на това, докато успее да се измъкне от тълпата, безброй пъти я блъскаха, настъпваха и ритяха. По чудо избягна един хвърлен от каруца сандък. За малко да ѝ извадят окото с една вилица. Както се оказваше, заклинанието си имаше хубавите и лошите страни — при това лошите не бяха по-малко от хубавите.

Действието на амулета не продължи дълго. Цири нямаше достатъчно сили, за да го овладее и да удължи времето на действие на заклинанието. За щастие действието на магията прекъсна в подходящия момент — когато тя вече се беше измъкнала от тълпата и видя Фабио, който я чакаше на улицата.

— Олеле — каза момчето. — Олеле, Цири. Ти дойде. Притеснявах се...

— Напрасно. Да вървим, по-бързо. Пладне вече мина, трябва да се връщам.

— Добре се справи с онова чудовище — погледна я с уважение момчето. — И действаше страшно бързо! Къде си научила това?

— Кое? Оръженосецът уби виверна.

— Не е вярно. Аз видях...

— Нищо не си видял. Моля те, Фабио, никому нито дума. Никому. И особено на госпожа Йенефер. Леле, ще ми даде да се разбере, ако узнае... — Цири помълча малко. — Тези там — посочи тя зад гърба си, в посока на пазарния площад — бяха прави. Аз раздразних виверна. Всичко стана заради мен...

— Не беше заради теб — възрази с увереност Фабио. — Клетката беше изгнила и закована криво-ляво. Можеше да се разпадне всеки момент, след час, утре, вдругиден... Даже по-добре, че се случи сега, защото ти спаси...

— Не аз, а оръженосецът! — изкрещя Цири. — Оръженосецът! Набий си го в главата най-накрая! Казвам ти, ако ме издадеш, ще те превърна в... В нещо ужасно! Знам магии! Ще те омагьосам...

— Хей! — разнесе се зад гърбовете им. — Стига толкова!

Една от следващите ги жени имаше тъмни, гладко сресани коси, блестящи очи и тънки устни. На раменете си носеше късо наметало от

виолетово кадифе, обшито с кожа от катерици.

— Защо не си в училището, ученичке? — попита тя с леден, звучен глас, оглеждайки Цири изпитателно.

— Почакай, Тисая — каза втората жена, по-млада, светлокоса и висока, със зелена рокля с голямо деколте. — Аз не я познавам. Тя сигурно не е ученичка...

— Ученичка е — прекъсна я тъмнокосата. — Сигурна съм, че е едно от твоите момичета. Та ти не ги познаваш всичките по физиономия. Една от онези, които избягаха от Локсия по време на безпорядъка при смяната на жилищата. И сега тя ще си признае сама. Е, ученичке, слушам те.

— Какво? — намръщи се Цири.

Жената стисна тънките си устни и намести маншетите на ръкавиците си.

— От кого открадна камуфлажния амулет? Или някой ти го даде?

— Какво?

— Не изпитвай търпението ми, ученичке. Името ти, класа ти, коя е наставницата ти? По-бързо!

— Какво?

— На глупава ли се правиш, ученичке? Името ти! Как се казваш? Цири стисна устни, в очите ѝ се появиха зелени огънчета.

— Анна Ингебора Клопсток — процеди нагло тя.

Жената вдигна ръка и в този момент Цири осъзна огромната си грешка. Йенефер само веднъж, уморена от безкрайните ѝ капризи, ѝ беше демонстрирала как действа парализиращата магия. Усещането беше изключително неприятно. Сега се случи същото.

Фабио извика приглушено и се хвърли към Цири, но другата жена, светлокосата, го хвана за яката и го закова на място. Момчето се опита да се освободи, но ръката на жената беше като от желязо. Цири не можеше дори да трепне. Струваше ѝ се, че полека-лека се среща със земята. Тъмнокосата се наведе и я погледна с блестящите си очи.

— Аз не съм привърженица на телесните наказания — каза тя студено, докато отново нагласяше маншетите на ръкавиците си. — Но ще се постарая да бъдеш наказана, ученичке. Не за непослушанието, нито за кражбата на амулета или за самоотлъчката. И не защото носиш непозволени дрехи или защото ходиш с момче и му говориш за неща,

за които не ти е позволено да говориш. Ще бъдеш напердасана за това, че не можа да разпознаеш архимагистър.

— Не! — изкрещя Фабио. — Не я наказвай, благородна госпожо! Аз съм служител в банката на господин Молнар Джанкарди, а тази госпожица е...

— Млъкни! — извика Цири. — Млък...

Заклинанието за лишаване от способността да говори беше приложено бързо и брутално. Тя усети кръв върху устните си.

— Е? — светлокосата подкани Фабио, като пусна смачканата му яка и нежно я погали. — Говори. Коя е тази надменна госпожица?

* * *

Маргарита Льоантил излезе от басейна и разплиска вода наоколо. Цири не можа да се сдържи и я огледа. Тя беше виждала неведнъж Йенефер гола и не очакваше, че някой може да има посвършена фигура. Обаче грешеше. При вида на голата Маргарита Льоантил биха почервенели от завист дори мраморните статуи на богини и нимфи.

Магьосницата хвана ведрото със студена вода и го плисна върху бюста си, ругаейки непристойно и тръскайки тяло.

— Хей, момиче — извика тя на Цири. — Бъди така добра да ми подадеш кърпата. И престани да ме зяпаш.

Все още обидена, Цири тихо изсумтя. След като Фабио издаде коя е, магьосниците я влачиха насила през половината град, правейки я за посмешище, разбира се, в банката на Джанкарди всичко се изясни. Магьосничките се извиниха на Йенефер и обясниха поведението си. Работата беше там, че ученичките от Аретуза временно бяха прехвърлени в Локсия, тъй като помещенията на училището бяха необходими за жилища на участниците и гостите на Събора на магьосниците. Възползвайки се от суматохата при пренасянето, няколко възпитаници бяха избягали от Танед и бяха отишли в града. Маргарита Льоантил и Тисая де Врие, разтревожени от активирането на амулета на Цири, я бяха взели за една от бегълките.

И двете магьоснички се извиниха на Йенефер, но нито едната, нито другата дори не помислиха да се извинят на Цири. Докато

слушаше извиненията, Йенефер гледаше към нея и Цири почувства как ушите ѝ пламват. А най-много си изпати Фабио — Молнар Джанкарди така го нахока, че в очите на момчето се появиха сълзи. На Цири ѝ беше мъчно, но в същото време се гордееше с него — Фабио удържа на думата си и дори не спомена виверна.

Стана ясно, че Йенефер познава много добре Тисая и Маргарита. Магьосничките я поканиха в „Сребърната чапла“, най-хубавата и най-скъпата странноприемница в Горс Велен, където Тисая де Врие беше отседнала при пристигането си, отлагайки по известна само на нея причина появата си на острова. Маргарита Льоантил, която, както се оказа, беше ректор на Аретуза, беше приела поканата на по-възрастната магьосница и двете временно споделяха жилището. Странноприемницата се оказа наистина разкошна — в подземието имаше баня, която Маргарита и Тисая бяха наели изключително за собствено ползване срещу невъобразима сума пари. Разбира се, Йенефер и Цири бяха поканени да използват и банята — и ето че всички вече от няколко часа ту плуваха в басейна, ту се потяха на пара, като при това не спираха да клюкарстват.

Цири подаде кърпата на магьосницата. Маргарита леко я щипна по бузата. Цири отново изсумтя и скочи с плясък в ухаещата на розмарин вода на басейна.

— Плува като малко тюленче — засмя се Маргарита, лягайки на дървения шезлонг до Йенефер. — И е стройна като морска нимфа. Ще ми я дадеш ли, Йенефер?

— Нали точно затова съм я довела.

— В кой курс да я запиша? Знае ли основите?

— Знае ги. Но нека да започне като всички останали — от младшата група. Няма да ѝ навреди.

— Разумно — каза Тисая де Врие, заета с пренареждане на чашите за вино върху мраморната маса, покрита с капки кондензирана пара. — Разумно, Йенефер. На момичето ще ѝ бъде по-лесно, ако започне заедно с другите новачки.

Цири се измъкна от басейна и седна на ръба, изстисквайки косата си и пляскайки с крака във водата. Йенефер и Маргарита лениво обменяха клюки, като от време на време триеха лица с намокрени със студена вода кърпички. Тисая, целомъдрено загърнала се с чаршаф, не

се включваше в разговора и създаваше впечатление, че е напълно погълната от подреждането на масата.

— Моля за извинение, благородни дами! — обади се изведнъж отгоре невидимият собственик на странноприемницата. — Простете, че си позволих да ви попреча, но... някакъв офицер желае да види спешно госпожа де Врие! Казва, че е неотложно!

Маргарита Льоантил се изкикоти и намигна на Йенефер. Двете едновременно отметнаха кърпите от бедрата си и заеха доста изискани и предизвикателни пози.

— Нека офицерът влезе! — извика Маргарита, сдържайки смеха си. — Каним го! Вече сме готови!

— Като децата сте! — въздъхна Тисая де Врие, клатейки глава. — Загърни се, Цири.

Офицерът влезе, но се оказа, че приготовленията на магьосничките са били напразни. При вида им офицерът не се смути, не се изчерви, не отвори уста, не се опули. Защото офицерът беше жена. Висока, стройна жена с буйна черна коса и меч на кръста.

— Госпожо — каза сухо жената, покланяйки се леко на Тисая де Врие. — Докладвам, че изпълних заповедите ви. Моля за разрешение да се върна в гарнизона.

— Разрешавам — отговори кратко Тисая. — Благодаря за ескорта и за помощта. Лек път.

Йенефер приседна на шезлонга, без да откъсва поглед от златисто-черно-червената панделка на рамото на жената войн.

— Не се ли познаваме?

Жената войн се поклони сдържано и изтри изпотеното си лице. В банята беше горещо, а тя стоеше с ризница и кожен кафтан.

— Често съм била във Венгерберг, госпожо Йенефер — каза жената. — Казвам се Райла.

— Съдейки по панделката, служиш в специалните части на крал Демавенд?

— Да, госпожо.

— С какъв чин?

— Капитан.

— Много добре — разсмя се Маргарита Льоантил. — Констатирам с удоволствие, че във войската на Демавенд най-накрая са започнали да дават офицерски чинове на войници с яйчници.

— Ще разрешите ли да се оттегля? — жената войн се изпъна, положила длан върху ръкохватката на меча.

— Разрешавам.

След малко Маргарита попита:

— Усетих враждебност в гласа ти, Йена. Какво имаш против госпожа капитана?

Йенефер се изправи и взе от масата две чаши.

— Видя ли стълбовете на кръстопътищата? — попита тя. — Трябваше да ги видиш, трябваше да усетиш смрадта на разлагащи се тела. Тези стълбове са тяхна идея и тяхно дело. На нея и на подчинените ѝ от специалните отряди. Банда садисти!

— Това е война, Йенефер. Тази Райла неведнъж е виждала братя по оръжие, попаднали живи в ръцете на „катериците“. Овесени за ръцете по дърветата като мишени за стрелба с лък. Слепени, кастрирани, с крака, обгорени на клади. Дори Фалка би завидяла на *Scoia'tael* за жестокостите, извършвани от тях.

— Методите на специалните отряди също доста напомнят за методите на Фалка. Но не става въпрос за това, Рита. Не се разчувствам от съдбата на елфите, знам какво представлява войната. Знам също как се печели война. Печели се от войници, които убедено и самоотвержено защитават страната си, дома си. Не от наемници като тази Райла, биещи се за пари, които не умеят и не желаят да жертват себе си. Те дори не знаят какво представлява саможертвата. А дори и да знаят, я презират.

— Да вървят по дяволите, с тяхната саможертва и тяхното презрение. Какво ни касае нас това? Цири, наметни нещо и изтичай до горе за още една гарафа. Днес искам да се напия.

Тисая де Врие въздъхна и поклати глава. Това не убягна от вниманието на Маргарита.

— За щастие — изкикоти се тя — вече не сме в училището, скъпа магистърке. И можем да правим каквото си поискаме.

— Дори в присъствието на бъдеща възпитаничка? — попита жлъчно Тисая. — Когато аз бях ректор на Аретуза...

— Помним, помним — прекъсна я с усмивка Йенефер. — Колкото и да искаме, не можем да го забравим. Отиди за още една гарафа, Цири.

Горе, докато чакаше за гарафата, Цири стана свидетелка на потеглянето на капитана и отряда ѝ от четирима войници. С любопитство и изумление тя наблюдаваше поведението и изразенията им, изучаваше дрехите и оръжията им. Райла, чернокосата капитанка, в момента се караше със собственика на странноприемницата:

— Няма да чакам до разсъмване! И изобщо не ме интересува, че портите са затворени! Искам незабавно да изляза извън крепостните стени! Знам, че в конюшната на странноприемницата има таен изход! Заповядвам ти да го отвориш!

— Нарезданията ми...

— Изобщо не ми пука какво ти е наредено! Аз изпълнявам заповедите на архимагистър де Врие!

— Добре, добре, капитане, не викайте. Ще ви отворя...

Тайният проход се оказа тесен, здраво залостен коридор, водещ отвъд крепостните стени. Преди Цири да получи гарафата, тя видя как проходът беше отворен и Райла и отрядът ѝ излязоха навън, в нощта.

Цири се замисли.

* * *

— Е, най-накрая! — зарадва се Маргарита, неясно дали на Цири, или на гарафата. Цири остави гарафата на масата, явно не на точното място, защото Тисая де Врие веднага я премести. Йенефер си наля в чашата, с което наруши порядъка, и се наложи Тисая отново да мести съда. Цири с ужас си представи Тисая в ролята на учителка.

Йенефер и Маргарита се върнаха към прекъснатия разговор, без да забравят за гарафата. На Цири ѝ беше ясно, че скоро ще трябва отново да се качва горе за нова кана. Тя се замисли, като същевременно се вслушваше в беседата на магьосничките.

— Не, Йена — поклати глава Маргарита. — Както виждам, при теб не е системно. Аз скъсах с Ларс. Вече всичко приключи. *Elaine deireadh*, както казват елфите.

— И затова искаш да се напиеш?

— Също и за това — потвърди Маргарита Льоантил. — Тъжно ми е, не крия. Все пак бяхме заедно с него четири години. Но се наложи да скъсам с него. Убедих се, че не мелим брашно заедно...

— Още повече, че Ларс е женен — изсумтя Тисая де Врие, разглеждайки златистото вино в кристалната чаша.

— Точно това няма никакво значение — сви рамене магьосницата. — Всички привлекателни мъже на интересувашката ме възраст са женени, не може да се направи нищо по въпроса. Ларс ме обичаше, а и на мен известно време ми се струваше, че... Ах, какво има да се обяснява тук? Той искаше прекалено много. Той заплашваше моята свобода, а на мен ми се повдига само при мисълта за моногамия. Впрочем, аз взех пример от теб, Йена. Помниш ли разговора ни във Венгерберг? Когато ти реши да скъсаш с твоя вещер? Тогава те съветвах да размислиш, казвах ти, че любовта не се намира на улицата. И все пак ти беше права. Любовта си е любов, а животът си е живот. Любовта отминава...

— Не я слушай, Йенефер — изрече студено Тисая. — Тя е огорчена и озлобена. Знаеш ли защо няма да отиде на банкета в Аретуза? Защото се срамува да се появи там сама, без мъжа, с когото са я свързвали четири години. Заради когото са ѝ завиждали. Когато загуби, защото не можеше да оцени любовта му.

— А дали да не поговорим за нещо друго? — предложи Йенефер, наглед безгрижно, но с леко променен глас. — Налей ни, Цири. По дяволите, тази гарафа е много малка. Ще ни донесеш ли още една?

— Донеси две — засмя се Маргарита. — За награда ще получиш глътка и ще седнеш при нас, няма нужда да се вслушваш отдалеч. Твоето обучение ще започне сега и тук, в банята, още преди да ми паднеш в ръцете в Аретуза.

— Обучение! — Тисая вдигна очи към тавана. — О, богове!

— Мълчи, скъпа магистърке. — Маргарита се плесна с длан по мокрото бедро, правейки се на ядосана. — Сега аз съм ректор на училището! Не успя да ме скъсаш на последните изпити!

— За което съжалявам.

— Аз също, представи си. Ако сега имах частна практика, като Йена, нямаше да ми се налага да се мъча с ученичките, да бърша носовете на ревлите и да се карам с по-наперените. Послушай ме, Цири, и се учи. Магьосничките винаги действат. Добре или зле — това става ясно по-късно. Но трябва да се действа, смело да държиш живота за гривата. Повярвай ми, малката, съжалявам изключително само за

бездействието, нерешителността, колебанията. Никога не съжалявам за действията и постъпките си, дори и понякога да носят тъга и огорчение. Погледни тази сериозна госпожа, която седи там, прави гримаси и подрежда всичко, което ѝ падне. Това е Тисая де Врие, архимагистър, възпитала десетки магьоснички. Учейки ги, че трябва да действат. Че нерешителността...

— Престани, Рита.

— Тисая е права — каза Йенефер, която не откъсваше поглед от ъгъла на банята. — Престани. Знам, че ти е мъчно за Ларс, но не превръщай мъката си в наука за живота. Момичето все още има време да се научи на това и то не в училището. Цири, отиди за вино.

Цири се изправи. Вече беше напълно облечена.

И изпълнена с решителност.

* * *

— Какво? — изкрещя Йенефер. — Как така? Как си е тръгнала?!

— Нареди ми... — измънка собственикът на странноприемницата, който беше преbledнял и притиснал гръб към стената. — Нареди ми да оседлая коня й...

— И ти я послуша? Вместо да се обърнеш към нас?

— Госпожо! Откъде можех да зная? Сигурен бях, че тръгва по ваша заповед... Изобщо не ми хрумна, че...

— Проклет глупак!

— По-спокойно, Йенефер. — Тисая сложи ръка на челото си. — Не се поддавай на емоциите. Сега е нощ. Няма да я пуснат през портата.

— Тя нареди да ѝ отворя тайния проход... — прошепна собственикът на странноприемницата.

— И ти отвори ли й?

— Заради вашия Събор в града е пълно с магьосници — наведе поглед стопанинът. — Хората ги е страх, никой не смее да им застане на пътя... Какво можех да ѝ кажа? Тя говореше точно като вас, със съвсем същия тон... И гледаше по същия начин. Никой не смееше дори да я погледне в очите, какво остава да ѝ задава въпроси... Беше точно

като вас... Като две капки вода... Нареди да ѝ дам перо и мастило. И написа съобщение.

— Дай го!

Тисая де Врие я изпревари и зачете на глас:

Госпожо Йенефер!

Прости ми. Отивам в Хирундум, защото искам да видя Гералт. Преди да отида в училището, искам да го видя. Прости ми за непослушанието, но съм длъжна. Знам, че ще ме накажеш, но не искам да съжалявам за бездействието и колебанията си. Ако се наложи да съжалявам за нещо, нека да бъде за действията и постъпките ми. Аз съм магьосница. Хващам живота си за гривата. Ще се върна колкото мога по-бързо.

Цири

— Това ли е всичко?

— Има и послепис:

Кажи на госпожа Рита, че няма да ѝ се налага да ми бърше носа в училище.

Маргарита Льоантил поклати глава с недоверие. А Йенефер започна да ругае. Собственикът на странноприемницата се изчерви и отвори уста. Много пъти беше слушал проклетия, но никога досега — такива.

* * *

Вятърът духаше в посока от сушата към морето. Вълни от облаци заливаха увисналата над гората луна. Пътят към Хирундум тънеше в мрак. Препускането в галоп стана опасно. Цири задържа коня

си и премина в тръс. Дори и не си помисли за още по-бавен ход. Тя бързаше.

Отдалеч се чуваше грохотът на надигаща се буря, хоризонтът постоянно се осветяваше от мълнии, на чийто фон се очертаваше назъбеният трион на върховете на дърветата.

Цири спря коня. Беше на кръстопът — пътят се разделяше на две, разклоненията изглеждаха по един и същ начин.

„Защо Фабио не спомена за кръстопът? Както и да е, нали аз никога не бъркам, винаги знам в коя посока да поема... Но защо сега не се досещам накъде да тръгна?“

Над главата ѝ беззвучно прелетя огромен силует. Цири усети как сърцето ѝ се свива. Конят изцвили и се понесе в галоп, избирайки дясното разклонение. Малко по-късно тя го спря.

— Това беше само най-обикновена сова — изрече тя, стараяйки се да успокои себе си и коня. — Обикновена птица... Няма нищо страшно...

Вятърът се усилваше, тъмните облаци закриха изцяло луната. Но напред по пътя, в пролуката сред гората, беше по-светло. Тя се понесе по-бързо, пясъкът пръскаше изпод копитата на коня.

Скоро ѝ се наложи да спре. Пред нея имаше пропаст и се виждаше морето, от което се издигаше познатият черен конус на острова. От мястото, където стоеше, не се виждаха светлините на Гарцанг, Локсия и Аретуза. Виждаше се само самотната кула, издигаща се над Танед.

Тор Лара.

Чу се гръм, а миг по-късно ослепителната лента на мълния свърза облачното небе и върха на острова. Тор Лара погледна към нея с червените очи на прозорците си, на Цири за миг ѝ се стори, че във вътрешността на кулата лумва огън.

„Тор Лара... Кулата на Чайката... Защо това име буди такъв ужас у мен?“

Вихърът раздвижи дърветата, клоните им зашумяха. Цири примижа, по бузите ѝ удариха листа и прахоляк. Тя обърна цвилещия и вдигащ се на задните си крака кон. Беше се ориентирала. Остров Танед сочеше север, а тя трябваше да язди на запад. Пясъчният път се очертаваше в мрака като светла бяла лента. Тя препусна в галоп.

Отново проехтя гръмотевица и в светлината на мълнията Цири неочаквано видя конници. Тъмни, размити, подвижни силуети от двете страни на пътя. Чу вик:

— *Gar'ean!*

Без да мисли, тя се спря, дръпна юздите, обърна се в обратна посока и пришпори коня в галоп. Зад нея — вик, свистене, цвилене, тропот на копита.

— *Gar'ean! Dh'oine!*

Галоп, тропот на копита, вятър. Мрак, в който се мяркат белите стволове на крайпътните брези. Грохот. Мълния, под чиято светлина двама конници се опитват да ѝ препречат пътя. Един протяга ръка, иска да хване поводата ѝ. За шапката му е прикрепена опашката на катерица. Цири сръгва коня с пети, притиска се към шията му, понася се покрай конниците. Зад нея — вик, свистене, грохот на гръм. Светкавица.

— *Spar'le, Yaeyinn!*

Галоп, галоп! „По-бързо, конче!“ Гръм. Светкавица, Кръстопът. Наляво! „Никога не греша!“ Отново кръстопът. Надясно! „Галоп, конче! По-бързо, по-бързо!“

Пътят се изкачва нагоре, под копитата — пясък, конят, макар и пришпорван, забавя ход...

На върха на хълма тя се огледа. Поредната мълния освети пътя. Напълно пуст. Тя се заслуша, но чу само шума на вятъра в листака. Изгърмя.

„Тук няма никой. «Катериците»... Те са само спомен от Каедвен. Розата от Шаеравед... Всичко това само ми се е привидяло. Тук няма жива душа, никой не ме преследва...“

Със страшна сила я лъхна вятър. „Вятърът духа от сушата — помисли си тя, — а аз го усещам с дясната си буза... Заблудила съм се.“

Мълния. В светлината ѝ заискри повърхността на морето, от мрака изплува черният конус на остров Танед. И Тор Лара. Кулата на Чайката. Кулата, която я привличаше като магнит... „Но аз не искам в тази кула. Отивам в Хирундум. Защото трябва да видя Гералт.“

Нова светкавица.

Между нея и пропастта стоеше черен кон. Върху него — рицар с шлем, украсен с крилете на хищна птица. Крилете изведнъж се

разлюляха, птицата се понесе в полет...

Цинтра!

Парализиращ страх. Ръцете стискат до болка ремъците на повода. Мълния. Черният рицар спира коня. Вместо лице той има зловеща маска. Крилете плющят...

Конят се понесе в галоп, без да го пришпорва. Мрак, осветяван от мълнии. Гората свършва. Под копитата — пясък, жвакане на кал. Отзад — шум от плющенето на крилете на хищната птица. Все по-близо... По-близо...

Бесен галоп, очите сълзят от вятъра. Мълниите пресичат небето, в светлината им Цири вижда елхи и върби от двете страни на пътя. Но това не са дървета. Това са слуги на Краля на елфите. Слуги на черния рицар, който се носи след нея, а крилете на хищна птица плющят върху шлема му. Уродливите чудовища от двете страни на пътя протягат към нея своите покрити с буци ръце, смеят се диво, разтварят се черни отвори — уста с челюсти... Цири се притиска към шията на коня. Клоните свистят, удрят я, хващат я за дрехите. Уродливите стволоче трещат, челюстите им щракат, носи се ехиден смях...

Лъвче от Цинтра! Дете на Старата кръв!

Черният рицар вече е съвсем близо. Цири усеща ръката му, която се опитва да я хване за косите. Подкарваният с викове кон се носи напред, с рязък скок преодолява невидима преграда, с трясък чупи тръстиката, спъва се...

Тя дръпна поводите, навеждайки се силно назад в седлото, и обърна хрипящия кон. Извика диво, яростно. Извади меча от ножницата и го вдигна над главата си. „Това вече не е Цинтра! Аз вече не съм дете! Не съм беззащитна! Няма да позволя...“

— Няма да позволя! Няма да ме докоснеш! Никога няма да ме докоснеш!

Конят с плясък падна във водата, стигаща до търбуха му. Цири се наведе, извика, удари коня с пети, скочи обратно върху дигата. „Езерца — помисли си тя. — Фабио спомена за езерца, в които се отглежда риба. Това е Хирундум. Пристигнах. Аз никога не греша...“

Светкавица. Зад гърба ѝ е дигата, по-надалеч е черната стена на гората, врязала се като трион в небето. И няма никой. Само стонът на вятъра нарушава тишината. Някъде в блатата кряка уплашена патица.

Никой. Върху дигата няма никой. „Никой не ме преследва. Това е било мираж, кошмар. Спомен за Цинтра. Само ми се е сторило.“

В далечината се вижда светлинка. Фенер. Или огън. „Това е ферма. Хирундум. Вече е близо. Само още едно усилие...“

Светкавица. Една, втора, трета. Не се чува гръм. Изведнъж вятърът утихва. Конят цвили, тръска глава и се изправя на задните си крака.

На черното небе се появява млечнобяла, бързо избледняваща ивица, извиваща се като змия. Вятърът отново удря върбите и вдига от дигата облак от листа и суха трева.

Далечното пламъче изчезва. Потъва и се разтваря в море от милиарди сини огънчета, които внезапно избухват и пламват в блатото. Конят пръхти, цвили, носи се по дигата. Цири с усилие се задържа на седлото.

В движещата се по небето ивица се появяват неясните силуети на конници. Те се приближават все повече и повече и се виждат все по-ясно. Виждат се клатеци се биволски рога и раздърпани пера върху шлемовете, под шлемовете белеят озъбени черепи. Ездачите седят върху скелетите на коне, покрити с окъсани чулове. Бесният вятър вие във върбите, остриетата на мълниите непрекъснато прорязват черното небе. Вятърът вие все по-гръмко. Не, това не е вятър. Това е злоещо пеене.

Кошмарната кавалкада завива и се понася право към нея. Копитата на призрачните коне разбъркват бледите огънчета, висящи над блатото. Начело на кавалкадата галопира Кралят на Дивия лов. Ръждясалият шлем се люлее над черепа, зеят дупките на очните кухини, в които пламти синкав огън. Развява се разкъсано наметало. По покрития с ръжда нагръдник с грохот се удря огърлица, празна като стара шушулка. Някога на нея е имало скъпоценни камъни. Но те са изпадали по време на дългата гонка по небето. И са се превърнали в звезди...

„Това не е истина! Това не се случва в действителност! Това е кошмар, илюзия, мираж! Само ми се струва, че се случва!“

Кралят на Лова задържа своя кон-скелет и избухва в див, ужасяващ смях.

Дете на Старата кръв! Ти ни принадлежиш! Ти си наша! Присъедини се към кортежа, присъедини се към нашия Лов! Ще се

носим, ще се носим до края, до вечността, до края на съществуването! Ти си наша, звездоока дъщеря на Хаоса! Присъедини се, познай радостта на Лова! Ти си наша, ти си една от нас! Мястото ти е сред нас!

— Не! — крещи Цири. — Махайте се! Вие сте трупове!

Кралят на Лова се смее, изгнилите зъби над ръждясалите доспехи изтракват. Очните кухни на черепа пламтят в синьо.

Да, ние сме трупове. Но ти си смъртта!

Цири се притисна към шията на коня. Нямахше нужда да го пришпорва. Усещайки настигащите ги призраци, конят се носеше по дигата с главоломни подскоци.

* * *

Полуръстът Барни Хофмайер, фермер от Хирундум, вдигна къдравата си глава, вслушвайки се в далечните гръмотевици.

— Опасно нещо е подобна буря без дъжд — каза той. — Ще удари някъде мълния — и пожарът е готов...

— Малко дъжд нямаше да попречи — въздъхна Лютичето, донастройвайки лютнята. — Защото въздухът е такъв, че можеш да го срежеш с нож... Ризата се лепи за гърба, комарите хапят... Но сигурно всичко ще се размине. Беше надвиснала буря, но от известно време проблясва някъде на север. Вероятно над морето.

— Над Танед — потвърди полуръстът. — Това е най-високата точка в областта. Тази кула на острова, Тор Лара, просто привлича проклетите мълнии. По време на силна буря изглежда така, сякаш е обхваната от огън. Така свирепо я удрят, че не знам как не се разпада...

— Това е заради магията — заяви убедено трубадурът. — Всичко на Танед е магическо, дори самата скала. А магьосниците не ги е страх от мълнии. Какви ги говоря! Знаеш ли, Барни, че те умеят да ловят мълниите?

— Да бе! Лъжеш, Лютиче.

— Нека гръм ме... — Поетът млъкна, поглеждайки неспокойно небето. — Нека ме клъвне гъска, ако лъжа. Казвам ти, Хофмайер, маговете ловят мълнии. Виждал съм го със собствените си очи. Старият Горазд, онзи, когото по-късно убиха на Соденския хълм,

веднъж хвана мълния пред очите ми. Взе една дълга жица, завърза единия ѝ край за върха на кулата, а другия...

— Другия край е трябвало да го мушне в една бутилка — извика изведнъж тичащият по верандата син на Хофмайер, малък полуръст с перчем, гъст и къдрав като овче руно. — Стъклена бутилка, като онези, в които татко си вари виното. Мълнията по жицата — и право в бутилката...

— Влизай вкъщи, Франклин! — извика фермерът. — В леглото, лягай да спиш, хайде! Скоро ще стане полунощ, а утре трябва да се работи. И внимавай да не те хвана, че по време на буря се занимаваш с бутилки и жици, ще играе ремъкът! Няма да можеш да си седнеш на задника две седмици! Петуния, прибери го оттам! А на нас ни донеси още бира!

— Стига ви толкова! — възрази гневно Петуния Хофмайер, докато прибираще сина си от двора. — Достатъчно изпихте.

— Не викай! Само дебни кога вещерът ще се върне. Гостите трябва да се угощават.

— Когато се върне — тогава ще донеса. За него.

— Ама че стисната жена — промърмори Хофмайер, но така, че тя да не го чуе. — Точно като земляците си Бибервелтови от Ливадата, които до един са пинтии... А вещерът вече доста дълго го няма. Откакто тръгна към езерцата, сякаш пропадна вдън земя. Странен човек. Видя ли как вечерта гледаше момичетата, Циния и Тангеринка, докато играеха на двора. Погледът му беше странен. А сега... Не мога да се отърва от усещането, че отиде нататък, за да бъде сам. А и ми гостува само защото моята ферма е встрани, далеч от останалите. Ти го познаваш по-добре, Лютиче, кажи...

— Да го познавам? — Поетът уби един комар на шията си и задрънка на лютнята си, вглеждайки се в черните силуети на върбите над езерцата. — Не, Барни. Не го познавам. Мисля, че никой не го познава. Но с него става нещо, виждам го. Защо той дойде тук, в Хирундум? За да е по-близо до Танед? А когато вчера му предложих да се разходим до Горс Велен, откъдето се вижда Танед, той веднага отказа. Какво го задържа тук? Може би сте му направили някакво изгодно предложение?

— Къде ти — промърмори полуръстът. — Честно казано, изобщо не ми се вярва някое чудовище да се е появило тук. Онова хлапе, което

се удави в едно от езерцата, може да е имало спазми. Обаче всички нададоха вой — това е воден дух или кикимора, трябва да се извика вещер... А парите, които му обещахме, са почти нищожни, направо срамота. Обаче той какво? Три нощи броди край дигите, през деня или спи, или реди и мълчи като пън, гледа децата, къщата... Странно. Особено, бих казал.

— И правилно би казал.

Проблесна мълния, осветявайки двора и постройките на фермата. За миг се мярнаха белите развалини на елфическа къща край дигите. След миг над градините се разнесе грохотът на гръмотевицата. Духна силен вятър, дърветата и тръстиките край езерцата зашумяха и се превиха, огледалото на водата се смръщи и стана матово, наежи се от стърчащите листа на лилиите.

— Все пак бурята идва към нас — погледна към небето фермерът. — Може би маговете са я прогонили със заклинания от острова? На Танед са се събрали над двеста от тях... Как мислиш, Лютиче, за какво ще се съвещават те там, на своя Събор? Дали от тази работа ще излезе нещо добро?

— За нас ли? Съмнявам се. — Трубадурът прекара палеца си през струните на лютнята. — Тези събори обикновено представляват модни ревюта, клюки, удобна възможност за клеветене и вътрешно разчистване на сметки. Спорове за това дали магията трябва да се разпространява, или да си остане привилегия на елита. Караници между тези, които служат на кралете, и онези, които предпочитат отдалеч да оказват натиск на кралете...

— Ха! — възкликна Барни Хофмайер. — Кой знае защо ми се струва, че по време на настоящия Събор на Танед постоянно ще святка и гърми, като по време на буря...

— Възможно е. Нас това какво ни засяга?

— Теб — нищо — изрече навъсено полуръстът. — Защото знаеш само да дрънкаш на лютнята и да пееш. Гледаш заобикалящия те свят и виждаш само рими и ноти. А нас тук само за последната седмица два пъти конници ни стъпкаха с копита ряпата и зелето. Войската преследва „катериците“, „катериците“ извършват набези и бягат, а и на едните, и на другите пътят им минава през нашето зеле...

— Не е моментът да се жали зелето, когато гори гората — издекламира Лютичето.

— Лютиче — погледна го накриво Барни Хофмайер, — като кажеш нещо толкова, не знам дали да плача, да се смея или да те сригам в задника. Сериозно ти говоря! И ще ти кажа, че настъпиха лоши времена. По пътищата — трупове, набити на кол и висящи на бесилки; из горите и по поляните — също трупове, мамка му, тази страна сигурно вече изглежда както по времето на Фалка. И как да се живее тук? През деня идват кралски войници и ни заплашват, че ще ни оковат, защото помагаме на „катериците“. А през нощта се появяват елфите и опитай да откажеш да им помогнеш! Веднага ни обещават поетично да ни покажат как нощта ще придобие червен облик. Толкова са поетични, че направо да ти се доповръща. И така я караме — между чука и наковалнята...

— Разчиташ на това, че Съборът на магьосниците ще промени нещо?

— Ами разчитам. Ти самият каза, че сред магьосниците има два лагера. Вече се е случвало магьосниците да вразумяват крале и да слагат край на войни и безредици. Нали именно маговете заключиха мир с Нилфгард преди три години? Значи може и сега...

Барни Хофмайер замълча и наостри уши. Лютичето заглуши с длан звука на струните.

От мрака при дигата бавно закрачи вещерът. Отново проблесна мълния. Когато изгърмя, вещерът вече беше до тях, в двора.

— Е, и как е, Гералт? — попита Лютичето, за да прекъсне неловкото мълчание. — Проследи ли гадината?

— Не. Тази нощ не е подходяща. Неспokoйна е... Уморен съм, Лютиче.

— Тогава седни да отдъхнеш.

— Нямам предвид това.

— Наистина — промърмори полуръстът, гледайки в небето и послушвайки се. — Неспokoйна нощ, нещо лошо е надвиснало във въздуха... Животните се мятат в обора... А сред шума на вятъра се чуват викове...

— Дивият лов — тихо каза вещерът. — Затворете добре капациите на прозорците, господин Хофмайер.

— Дивият лов? — изуми се Барни. — Привиденията?

— Няма страшно. Ще преминат високо. През лятото Ловът винаги преминава високо. Но децата може да се събудят. Ловът носи

със себе си нощни кошмари. По-добре да се затворят капациите на прозорците.

— Дивият лов предвещава война — каза Лютичето и отправи нагоре неспокоен поглед.

— Глупости! Суеверие!

— Не! Малко преди нападението на Нилфгард срещу Цинтра...

— Тихо! — прекъсна го с жест вещерът и се изправи рязко, загледан в мрака.

— Какво се...

— Конници.

— Мамка му! — извика Хофмайер, скачайки от пейката. — През нощта може да са само *Scoia'tael*...

— Един кон — прекъсна го вещерът, вземайки меча си от пейката. — Един-единствен кон. Останалите са привиденията от Лова... По дяволите, не е възможно... През лятото?

Лютичето също скочи, но го беше срам да избяга, защото нито Гералт, нито Барни се канеха да бягат. Вещерът извади меча си от ножницата и се втурна към дигата, а полуръстът, без да се колебае, се затича подире му, въоръжен с вила. Отново блесна светкавица, на дигата се мярна носещ се в галоп кон. А подир коня се беше устремило нещо размито, нещо необикновено, изтъкано от мрак и сияние, вихър, мираж. Нещо, предизвикващо панически страх, отвращение, сковаващ вътрешностите ужас.

Вещерът извика, вдигайки меча. Ездачът го забеляза, пришпори коня, огледа се. Вещерът извика още веднъж. Чу се гръм.

Проблесна, но този път не заради светкавица. Лютичето падна на колене до пейката и би изпълзял под нея, ако не се беше оказала толкова ниска. Барни изпусна вилата. Петуния Хофмайер, която беше изтичала извън къщата, изпищя.

Ослепителният блясък се материализира в прозрачна сфера, във вътрешността на която се мярна силует, който моментално придоби контури и форма. Лютичето я разпозна веднага. Той познаваше тези черни, разпилени къдрици и обсидиановата звезда върху кадифето. Това, което не му беше познато и никога преди това не беше виждал, беше лицето. Лицето на Гнева и Яростта, лицето на богинята на Отмъщението, Гибелта и Смъртта.

Йенефер вдигна ръка и изкрещя заклинание, от дланта ѝ със свистене се изстреля пръскаща искри спирала, която разсече нощното небе, отразявайки се в повърхността на езерото. Спиралата се заби като метално копие в преследващото самотния конник кълбо. Кълбото закипя, на Лютичето му се стори, че чува зловещи викове и вижда кошмарни силуети на призрачни коне. Това продължи за части от секундата, защото кълбото изведнъж се сви, събра се в малка топка и се понесе нагоре, към небето, удължавайки се в движение и подобно на комета влачейки опашка подир себе си. Спусна се мрак, разсейван само от трепкащия блясък на газената лампа в ръцете на Петуния Хофмайер.

Ездачът спря коня си пред къщата, скочи от седлото и се олюля. Лютичето веднага съобрази кой е това. Никога по-рано не беше виждал тази слаба, сламеноруса девойка, ала веднага я разпозна.

— Гералт... — прошепна момичето. — Госпожо Йенефер... Извинявайте... Трябваше. Нали знаете...

— Цири — каза вещерът. Йенефер пристъпи към девойката, обаче се спря. Мълчеше.

„Към кого ще пристъпи? — запита се Лютичето. Никой от тях, нито вещерът, нито магьосницата, не се помръдна и не направи никакъв жест. — При кого ще отиде първо? При него? Или при нея?“

Цири не тръгна нито към него, нито към нея. Неспособна да направи избор, тя изгуби съзнание.

* * *

Къщата беше пуста, полуръстът и цялото му семейство бяха отишли да работят още на разсъмване. Цири се правеше, че спи, но чу как Гералт и Йенефер излизат. Тя се измъкна от леглото, бързо се облече, тихичко излезе от стаята и ги последва в градината.

Гералт и Йенефер свърнаха към дигата, разделяща покритите с водни лилии езерца. Скрита зад разрушената стена, Цири наблюдаваше през един процеп вещера и магьосницата. Момичето мислеше, че Лютичето, известният поет, чиито стихове беше чела неведнъж, още спи. Тя грешеше. Поетът не спеше. И я хвана на местопрестъплението.

— Хей — изкикоти се той, внезапно приближавайки се. — Бива ли така — да шпионираш и да подслушваш. Бъди по-деликатна, малката. Позволи им да останат малко насаме.

Цири се изчерви, но веднага стисна устни.

— Първо, не съм малка — изрече твърдо тя. — Второ, струва ми се, че не им преча. Нали?

Лютичето стана малко по-сериозен.

— Като че ли не — каза той. — Даже ми се струва, че им помагаш.

— Така ли? Как?

— Не се прави, че не знаеш. Вчера всичко беше разиграно много хитро. Но мен не можеш да ме подведеш. Направи се, че припадаш, нали?

— Да — промълви Цири, извърщайки поглед. — Госпожа Йенефер веднага се досети, но Гералт — не...

— Двамата те занесоха в къщата. Ръцете им се докосваха. Седяха над постелята ти чак до сутринта, но не казаха нито дума. Едва сега решиха да поговорят. Там, на дигата, при езерцето. А ти реши да подслушаш за какво си говорят... И да ги шпионираш през процепа в стената. Толкова ли е важно за теб да знаеш какво правят?

— Те не правят нищо. — Цири леко се изчерви. — Говорят си и това е всичко.

— А ти... — Лютичето приседна на тревата под едно ябълково дърво и се облегна на дънера му, като преди това се убеди, че няма мравки или гъсеници. — Ти искаш да знаеш за какво си говорят, нали?

— Да... Не! Всъщност... Всъщност така или иначе не мога да чуя нищо. Твърде далече са.

— Ако искаш — засмя се бардът, — ще ти кажа.

— А ти откъде можеш да знаеш това?

— Ха, ха. Аз, скъпа Цири, съм поет. Поетите знаят всичко за тези неща. Нещо повече — поетите знаят за тези неща повече, отколкото самите събеседници.

— Да бе!

— Давам ти думата си! Думата на поет.

— Така ли? Тогава... Тогава кажи за какво си говорят? Обясни ми какво означава всичко това!

— Погледни още веднъж през процепа и виж какво правят.

— Хм... — Цири прехапа горната си устна, след това се наведе към отвора. — Госпожа Йенефер стои до една върба... Къса листа и се занимава със звездата си... Нищо не казва, дори не поглежда към Гералт... А Гералт стои до нея. Навел глава. И нещо говори. Не, мълчи. Леле, изражението му е много... странно.

— Детински просто. — Лютичето си намери в тревата една ябълка, избърса я в панталона си и я огледа критично. — Сега я моли да му прости всичките глупави думи и постъпки. Извинява се за нетърпението, за недостатъчните вяра и надежда, за упоритостта, за ожесточението, за капризите и позите, недостойни за един мъж. Извинява се за нещата, които някога не е разбирал, и за онези, които не е искал да разбере...

— Всичко това е абсолютна лъжа! — Цири се изправи и с рязко движение отметна косата от челото си. — Всичко си го измисляш!

— Извинява се за това, което е осъзнал едва сега. — Лютичето се загледа в небето, а в гласа му започнаха да се долавят ритми, характерни за баладите. — За това, което би искал да разбере, но се бои, че може и да не успее... И за това, което със сигурност никога няма да разбере. Извинява се и моли за прошка... Хм... Разбиране... Съмнение... Предопределение? Всичко е банално, по дяволите...

— Не е вярно! — тропна с крак Цири. — Гералт изобщо не говори такива неща! Той... Всъщност, той мълчи. Нали видях. Стои там с нея и мълчи...

— В това се състои ролята на поезията, Цири. Да говориш за онова, за което другите мълчат.

— Глупава е тази твоя роля. Всичко си измисляш!

— И в това също се състои ролята на поезията. Хей, чувам откъм езерцето възбудени гласове. Я погледни бързичко и виж какво става.

Цири погледна през процепа и каза:

— Гералт стои с наведена глава. А Йенефер страшно му крещи. Крещи и размахва ръце. Олеле... Какво може да означава това?

— Детински просто. — Лютичето отново погледна към плуващите по небето облаци. — Сега тя му се извинява.

[1] Зикурат — древен шумерски храм с формата на стъпаловидна каменна пирамида. — Б.пр. ↑

[2] Сажен — мярка за дължина, равна на 2,134 м. — Б.пр. ↑

[3] Гамбезон — дебела подплатена куртка, която се носи под ризницата. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

И ето, вземам те, за да си моя и да те защитавам, в добро и зло, денем и нощем, в болест и здраве, защото те обичам с цялото си сърце и се заклевам да те обичам вечно, докато смъртта ни раздели.

Старинна венчална
формула

Ние не знаем много за любовта. Любовта е като крушата — сладка е и има определена форма. Но опитайте да определите формата на крушата!

Лютичето
„Половин век
поезия“

Гералт имаше основания да подозира — и той наистина подозираше, — че банкетите на магьосниците се различават от пиروвете и тържествата на обикновените простосмъртни. Но не очакваше, че разликата ще се окаже толкова голяма и съществена.

Предложението на Йенефер да я придружава на банкета, предшестващ Събора на магьосниците, се оказа неочаквано за него, но не и шокиращо. Все пак това не беше първото подобно предложение, което получаваше. Още навремето, когато живееха заедно и нещата между тях вървяха добре, Йенефер искаше да посещава съборите и пировете на магьосниците в неговата компания. Но той отказваше решително. Беше сигурен, че магьосниците ще гледат на него в най-добрия случай като на чудак и сензация, а в най-лошия — като на натрапник и парий. Йенефер се подиграваше на опасенията му, но не

настояваше. И тъй като в други ситуации тя умееше да настоява така, че цялата къща се тресеше и се сипеше стъкло, Гералт ставаше все по-уверен, че решенията му са били правилни.

Този път той се съгласи. Без колебание. Предложението дойде след дълъг, откровен и емоционален разговор. Разговор, който ги сближи отново, засенчи и изпрати в забвение старите им конфликти, разтопи леда на огорчението, гордостта и ожесточението. След разговора на дигата в Хирундум, Гералт би се съгласил на всяко, абсолютно всяко предложение от страна на Йенефер. Не би отказал дори съвместно посещение на пъкъла, за да изпият по чаша кипящ катран в компанията на огнени демони.

Освен това без Цири нямаше да го има нито този разговор, нито тази среща. Цири, от която, ако може да се вярва на Кодрингер, се беше заинтересувал някакъв магьосник. Гералт разчиташе, че присъствието му на Събора ще провокира този магьосник и ще го накара да действа. Но не каза нито дума за това на Йенефер.

Гералт, Йенефер, Цири и Лютичето тръгнаха от Хирундум направо към Танед. Отначало се спряха в огромния комплекс на двореца Локсия, разположен при югоизточното подножие на планината. Дворецът вече гъмжеше от гостите на събора и съпровождащите ги лица, но за Йенефер веднага се намериха покои. Останаха в Локсия цял ден. През целия този ден Гералт разговаряше с Цири, Лютичето тичаше насам-натам, събирайки и разпространявайки слухове, а магьосницата си избираше и мереше рокли. А когато настъпи вечерта, вечерът и Йенефер се присъединиха към пъстрото шествие, насочило се към Аретуза — дворецът, в който щеше да се проведе банкетът. И сега, вече в Аретуза, Гералт се чудеше и се изумяваше, макар че си беше дал дума да не се учудва от нищо.

Огромната централна зала на двореца беше под формата на буквата „Г“. По-дългата стена имаше прозорци, тесни и невероятно високи, достигащи едва ли не до поддържания от колони свод. Сводът също беше висок. Толкова висок, че беше трудно да се разгледат детайлите, украсяващи фреските, чийто основен мотив беше многократно повтарящо се изображение на пет голи фигури. На прозорците имаше витражи, които сигурно струваха цяло състояние, но въпреки това в залата ясно се усещаше течение. Гералт се учуди, че свещите не угасват, но когато се вгледа по-внимателно, престана да се

чуди. Канделабрите бяха магически, а може би дори илюзорни. Във всеки случай даваха много светлина, доста повече, отколкото обикновените свещи.

Когато влязоха, в залата се намираха не по-малко от сто души. Според оценката на вещера залата можеше да побере поне три пъти повече, дори ако по средата, както повеляваше обичаят, се наредяха маси във формата на подкова. Но традиционните подкови изобщо ги нямаше. Изглежда, щеше да се пирува на крак, с разходки покрай стените, украсени с гоблени, гирлянди и развяващи се от течението знамена. Под гоблените и гирляндите имаше редици от дълги маси. Масите бяха отрупани с изискани ястия в още по-изискани сервиси, сред изискани букети цветя и изискани скулптури от лед. Когато се загледа внимателно, Гералт установи, че изискаността е доста повече от яденето.

— Това не е трапеза — отбеляза намръщено той, поглаждайки своя къс, черен, обшит със сребро и връзан в талията кафтан, с който го беше издокарала Йенефер. Такива кафтани — последен писък на модата — се наричаха дублети. Вещерът нямаше никаква представа откъде се е взело това наименование. И нямаше желание да научава.

Йенефер не реагира на забележката му. Гералт и не очакваше реакция — той знаеше добре, че магьосницата обикновено не реагира на подобни забележки. Но не се отказа. Продължи да мърмори. Просто му се искаше да покапризничи.

— Няма музика. Страшно духа. Няма къде да се седне. На крак ли ще ядем и прием?

Магьосницата го дари с продължителен теменужен поглед.

— Точно така — изрече тя неочаквано спокойно. — Ще ядем на крак. Освен това трябва да знаеш, че дългото пребиваване при масата с ястията се смята за нетактично.

— Ще се постарая да съм тактичен — измърмори той. — Още повече, че няма при какво да се задържам, както виждам.

— Да пиеш без мярка също се смята за много нетактично — продължаваше да го поучава Йенефер, без да обръща внимание на мърморенето му. — Избягването на разговори се смята за нетактично и неппростимо...

— А това — прекъсна я той, — че онзи мършавият, с кретенските панталони точно в момента ме сочи с пръст на двете си

придружителки, смята ли се за нетактично?

— Да. Но не особено много.

— Какво ще правим, Йен?

— Ще обикаляме залата, ще поздравяваме, ще отправяме комплименти, ще разговаряме... Престани да поглаждаш дублета си и да си оправяш косата...

— Ти не ми позволи да си я прихвана с лента.

— Лентата ти е претенциозна. Хайде, хвани ме под ръка и да вървим. Да се стърчи до входа се смята за нетактично.

Започнаха да обикалят из залата, която постепенно се пълнеше с гости. Гералт беше зверски гладен, но бързо се убеди, че Йенефер не се шегува. Ставаше очевидно, че според приетия от магьосниците етикет наистина се яде и пие малко и сякаш с неохота. Отгоре на това всяко спиране до масата с ястията изискваше изпълнението на някои обществени задължения. Някой забелязваше някого, изразяваше радостта си от този факт, приближаваше се и поздравяваше, колкото възторжено, толкова и фалшиво. След задължителното имитиране на целувка по бузата или след отблъскващото със своята деликатност ръкостискане, неискрените усмивки или още по-неискрените, макар и умело поднесени, комплименти, следваше кратък и отчайващо банален разговор на безсмислена тема.

Вещерът се оглеждаше внимателно, опитвайки се да открие познати лица с надеждата, че не е единственият тук, който не принадлежи към магьосническото Братство. Йенефер го уверяваше, че не е единственият, но той не виждаше други като него или не можеше да ги разпознае.

Пажове разносяха вино на подноси, лавирайки между гостите. Йенефер изобщо не пиеше. Гералт искаше да пие, но не можеше. Дублетът пиеше. Потта под мишниците му.

Ловко направлявайки вещера с ръце, магьосницата го избута от масата и го отведе в самия център на залата, в центъра на всеобщото внимание. Съпротивата беше безуспешна. Той разбираше за какво става въпрос. Това беше най-обикновена демонстрация.

Гералт знаеше какво може да очаква, затова със стоическо спокойствие понасяше напълно нездравото любопитство в погледите на магьосничките и загадъчните усмивки на магьосниците. Макар и Йенефер да го уверяваше, че правилата на добрия тон и тактичността

забраняват да се използва магия на подобни събития, той не вярваше, че маговете успяват да се сдържат, особено при положение, че Йенефер провокационно го поставя в центъра на вниманието. И правилно не вярваше. На няколко пъти усети треперенето на медальона си и убожданията на магически импулси. Някои от магиците — особено такива от женски пол — се опитваха да четат най-безцеремонно мислите му. Той беше готов за това, знаеше за какво става въпрос и знаеше как да реагира. Гледаше към вървящата до него Йенефер, към черно-бяло-диамантената Йенефер с гарвановочерни коси и теменужени очи и сондиращите го магьосници се смущаваха, разконцентрираха се и за негово най-голямо удоволствие явно губеха самоувереност. „Да — мислено им отговаряше той, — не се лъжете. Има я само нея, до мен, тук и сега, и само това има значение. Тук и сега. А коя е била по-рано, къде е била по-рано и с кого е била по-рано — няма никакво, абсолютно никакво значение. Сега тя е с мен, тук, сред вас. С мен и с никой друг. Точно това си мисля за нея, постоянно; непрестанно мисля за нея, усещам аромата на парфюма ѝ и чувствам топлината на тялото ѝ. А вие можете да пукнете от завист.“

Магьосницата стисна силно ръката му, леко притискайки се към него.

— Благодаря — промърмори тя, насочвайки се отново към масите. — Но без прекалена демонстративност, моля те.

— А вие, магьосниците, винаги ли приемате искреността за демонстративност? Не е ли защото не вярвате в искреността дори тогава, когато я прочитате в чуждите мисли?

— Да. Точно затова.

— Но все пак ми благодариш?

— Защото на теб ти вярвам. — Тя стисна ръката му още по-силно и посегна да си вземе чиния. — Сложи ми малко съомга, вечерю. И раци.

— Това са раци от Повис. Сигурно са ги уловили поне преди месец, а времето е горещо. Не те ли е страх...

— Тези раци — прекъсна го тя — тази сутрин все още са лазели по морското дъно. Телепортацията е прекрасно изобретение.

— Вярно е — съгласи се той. — Няма да е лошо да се разпространи, не мислиш ли?

— Работим по въпроса. Слагай, слагай, гладна съм.

— Обичам те, Йен.

— Помолих те, без излишни демонстрации... — Тя се сепна, вдигна глава, отметна назад черните си къдрици, отвори широко теменужените си очи. — Гералт! За първи път ми признаваш това!

— Невъзможно. Шегуваш се.

— Нищо подобно. По-рано само си мислеше, днес ми го каза.

— Нима разликата е толкова голяма?

— Огромна.

— Йен...

— Не говори с пълна уста. Аз също те обичам. Не съм ли ти го казвала? О, богове, ще се задушиш! Вдигни ръце, ще те потупам по гърба. Дишай по-дълбоко.

— Йен...

— Дишай, дишай, сега ще ти мине.

— Йен!

— Да. Откровеност за откровеност.

— Да не ти е лошо?

— Чаках това. — Тя изстиска един лимон върху съомгата. — Не можех да реагирам на признания, направени мислено. Дочаках думите, можех да им отговоря и отговорих. Чувствам се прекрасно.

— Какво се е случило?

— Ще ти разкажа по-късно. Яж. Съомгата е чудесна, заклевам се в Силата, наистина е чудесна.

— Мога ли да те целуна? Сега, тук, пред всички?

— Не.

— Йенефер! — Минаващата покрай тях тъмнокоса магьосница измъкна ръка изпод лакътя на съпровождащия я мъж и се приближи. — Все пак дойде? Това е чудесно! Не съм те виждала от векове!

— Сабрина! — Йенефер се зарадва толкова искрено, че всеки освен Гералт би повярвал на реакцията ѝ. — Скъпа! Толкова се радвам!

Магьосничките внимателно се прегърнаха и всяка от тях разцелува въздуха около ушите и диамантено-ониксовите обеци на другата. Обещите на двете магьосници, наподобяващи миниатюрни гроздови зърна, бяха еднакви — във въздуха веднага замириса на люта вражда.

— Гералт, запознай се — това е приятелката ми от училище, Сабрина Глевисиг от Ард Карайг.

Вещерът се поклонил и целунал високо подадената му ръка. Вече беше успял да съобрази, че всички магьосници очакват при среща да им се целува ръката — жест, който ги поставяше наравно с принцесите. Сабрина Глевисиг вдигнала глава, обещите ѝ се разклатиха и издрънчаха. Тихичко, но демонстративно и нахално.

— Толкова исках да се запозная с теб, Гералт. — Както и всички магьосници, и тя не признаваше никакви учтиви форми на обръщение. — Радвам се, страшно се радвам. Най-накрая престана да го криеш от нас, Йена. Честно казано, странно е, че толкова дълго отлага. Абсолютно няма от какво да се срамуваш.

— И аз така мисля — отговори безгрижно Йенефер, леко присвивайки очи и демонстративно отмятайки коси от собствените си обеци. — Красива блузка, Сабрина. Направо възхитителна. Нали, Гералт?

Вещерът кимна и преглътна. Черната копринена блуза на Сабрина Глевисиг разкриваше абсолютно всичко, което можеше да се покаже, а определено имаше какво. Карминовата пола, стегната със сребърно коланче с голяма катарамата във формата на роза, беше с цепка отстрани по последна мода. Но модата изискваше цепката да е до средата на прасеца, а при Сабрина беше до средата на бедрото. Много красиво бедро.

— Какво ново в Каедвен? — попита Йенефер, правейки се, че не вижда накъде гледа Гералт. — Твоят крал Хенселт все още ли хаби сили и средства за преследването на „катерици“ из гората? И все още ли мечтае за наказателен поход срещу елфите в Дола на Блатхан?

— Да оставим на мира политиката — усмихна се Сабрина. Леко удълженият ѝ нос и хищният поглед я правеха да прилича на класическите изображения на вещици. — Утре, на съвета, ще ни дойде до гуша от политика. И ще се наслушаме за... морал. За необходимостта от мирно съжителство... За приятелски отношения... За необходимостта от съгласуване на плановете и намеренията на нашите крале... На какво още ще се наслушаме, Йенефер? Какво друго са ни приготвили за утре Капитулът и Вилгефорц?

— Да оставим на мира политиката.

Сабрина Глевисиг се разсмя под акомпанимента на тихо подрънкващите обеци.

— Правилно. Да почакаме до утре. Утре... Утре всичко ще се изясни. Ах, тази политика, тези безкрайни съвещания... Колко лошо се отразяват на кожата. За щастие имам прекрасен крем, повярвай ми, скъпа, бръчките изчезват като сън... Искаш ли да ти дам рецептата?

— Благодаря, скъпа, но аз нямам нужда от това. Наистина.

— Ах, знам. В училище винаги завиждах на кожата ти. Богове, колко години изминаха?

Йенефер се направи, че се покланя на някого от минаващите покрай тях. Сабрина се усмихна на вещера и изпъчи онова, което не можеше да се скрие от черната рокля. Гералт преглътна отново, старайки се да не гледа прекалено нахално в розовите зърна на гърдите ѝ, прекалено явно стърчащи изпод прозрачната тъкан. Погледна плахо Йенефер. Магьосницата се усмихна, но той я познаваше достатъчно добре. Тя беше бясна.

— Ох, извинете ме — обади се тя изведнъж. — Виждам там Филипа, непременно трябва да поговоря с нея. Идваш ли, Гералт? До после, Сабрина.

— До после, Йена. — Сабрина Глевисиг погледна вещера в очите. — Още веднъж те поздравявам... за вкуса.

— Благодаря. — Гласът на Йенефер беше подозрително студен. — Благодаря, скъпа.

Филипа Ейлхарт беше в компанията на Дийкстра. Гералт, който някога беше имал бегъл контакт с реданския шпионин, по принцип би трябвало да се зарадва — най-накрая попадеше на някой познат, който също като него не принадлежеше към Братството. Но той не се зарадва.

— Радвам се да те видя, Йена. — Филипа целуна въздуха около обеците на Йенефер. — Здравей, Гералт. И двамата познавате граф Дийкстра, нали?

— Че кой не го познава? — Йенефер наведе глава и подаде на Дийкстра ръка, която шпионинът целуна, като междувременно направи реверанс. — Радвам се да ви видя отново, графе.

— И аз се радвам да те видя отново, Йенефер — увери я шефът на тайните служби на крал Визимир. — Още повече в толкова приятна компания. Господин Гералт, моите най-дълбоки почитания...

Въздържайки се от уверенията, че неговите почитания са още дълбоки, Гералт стисна подадената ръка, по-точно — опита се да го направи, защото нейните размери надвишаваха всякакви норми и правеха стискането й невъзможно.

Огромният шпионин беше облечен със светлобежов дублет, доста неофициално разкопчан. Явно беше, че графът се чувства удобно в него.

— Забелязах, че разговаряте със Сабрина? — подхвърли Филипа.

— Разговаряхме — изсумтя Йенефер. — Видя ли какво носи? Една жена трябва да е лишена и от вкус, и от срам, за да... По дяволите, тя е по-стара от мен с... Както и да е. Поне да имаше какво да показва! Отвратителна маймуна!

— Пробва ли да ви подпита? Всички знаят, че шпионира за Хенселт от Каедвен.

— Сериозно? — Йенефер се направи на изумена, което беше възприето като превъзходна шега.

— А вие, господин графе, добре ли се чувствате на нашето тържество? — попита Йенефер, когато Филипа и Дийкстра спряха да се смеят.

— Страшно добре — отвърна с поклон шпионинът на крал Визимир.

— Като се има предвид — усмихна се Филипа, — че графът е тук по служба, това уверение е голям комплимент за нас. И както всеки подобен комплимент — не е особено искрен. Само преди минута той ми призна, че би предпочел милия, уютен полумрак, миризмата на факли и леко прегорялото месо на шиш. Липсва му също традиционната, залята със сос и бира маса, по която да може да удря с юмрук в такт с пиянските песни и под която би могъл да се свлече грациозно на зазоряване, за да заспи сред оглозганите от хрътките кокали. И, представете си, остана глух към моите аргументи, илюстриращи предимствата на нашия начин на пируване.

— Наистина ли? — Вещерът погледна към шпионина с повече симпатия. — И какви бяха тези аргументи, мога ли да узная?

Този път въпросът му беше възприет като изискана шега и двете магьоснички се разсмяха едновременно.

— Ох, мъже — каза Филипа. — Нищо не разбирате. Нима в полумрака и дима, когато се седи на маса, могат да се забележат

роклите и женските фигури?

Гералт не успя да намери отговор и само се поклони. Йенефер лекичко стисна ръката му.

— Ох — възкликна тя, — виждам там Трис Мериголд. Непременно трябва да поговоря с нея... Извинявайте, че ще ви напусна. Ще се видим по-късно, Филипа. Със сигурност още днес ще намерим случай да поговорим. Нали, графе?

— Несъмнено — усмихна се Дийкстра и се поклони ниско. — Винаги съм на твоите услуги, Йенефер. И при най-дребния знак от твоя страна.

Те се приближиха към Трис, чиято рокля преливаше в безброй оттенъци на синьото и светлозеленото. Когато ги видя, Трис прекъсна разговора си с двама магьосници, засмя се радостно, прегърна Йенефер и ритуалът с целуването на въздуха около ушите се повтори. Гералт пое подадената му длан, но реши да постъпи в разрез с церемонията — прегърна червенокосата магьосница и я целуна по меката като праскова буза. Трис леко се изчерви.

Магьосниците се представиха. Единият беше Дрителм от Понт Ванис, а другият — неговият брат Детмолд. И двамата служеха на крал Естерад от Ковир. Оказаха се неразговорчиви и се оттеглиха при първия удобен случай.

— Говорехте с Филипа и Дийкстра от Третогор — отбеляза Трикс, играейки си с висящото на шията ѝ инкрустирано с диаманти и сребро лазуритно сърчице. — Разбира се, знаете кой е Дийкстра.

— Знаем — каза Йенефер. — Той говори ли с теб? Пробва ли да те подпитва?

— Пробва. — Магьосницата се усмихна многозначително и се разсмя. Доста предпазливо. — Но Филипа му пречеше, колкото можеше. Мислех, че са в по-добри отношения.

— Отношенията им са прекрасни — предупреди я със сериозно изражение Йенефер. — Внимавай, Трис. Гледай да не изпуснеш нито дума за... знаеш за кого.

— Знам. Ще внимавам. Между другото... — Трис понижи глас. — Какво се чува от нея? Ще мога ли да я видя?

— Ако най-накрая се решиш да започнеш да преподаваш в Аретуза — усмихна се Йенефер, — ще можете да се виждате много често.

— Ах! — ококори се Трис. — Разбирам. А дали Цири...

— По-тихо, Трис. Ще поговорим по-късно. Утре. След съвещанието.

— Утре? — усмихна се странно Трис.

Йенефер смръщи вежди, но преди да успее да попита нещо, в залата се усети леко раздвижване.

— Ето ги — изкашля се Трис. — Дойдоха най-накрая.

— Да — потвърди Йенефер, откъсвайки поглед от лицето на приятелката си. — Дойдоха. Гералт, сега можеш да се запознаеш с членовете на Капитула и Висшия съвет. Ако се появи удобен случай, ще те представя, но няма да навреди, ако преди това знаеш кой кой е.

Събралите се магьосници отстъпиха, почтително кланяйки се на влизащите в залата лица. Първ вървеше позастарял, но силен наглед мъж с изключително скромнен вълнен костюм. До него крачеше висока жена с остри черти на лицето и тъмни, гладко сресани коси.

— Това е Герхарт от Аеле, известен под името Хен Гедимдейт, най-старият от живите магьосници — каза шепнешком Йенефер. — Жената до него е Тисая де Врие. Тя е само мъничко по-млада от Хен, но не се притеснява да взема еликсири.

След първата двойка вървеше привлекателна жена с много дълги тъмnozлатисти коси; украсената ѝ с дантели резедава пола шумолеше.

— Франческа Финдабаир, наричана Енид ан Глеана, Маргаритката от Долината. Недей да се пулиш, вещерю. Смятат я за най-красивата жена на света.

— Тя член ли е на Капитула? — прошепна вещерът. — Изглежда ми много млада. Магически еликсири?

— Не и в нейния случай. Франческа е чиста елфка. Обърни внимание на мъжа, който я съпровожда. Това е Вилгефорц от Рогевеен. Ето, той наистина е млад. Но е невероятно талантлив.

Определението „млад“, както знаеше Гералт, се използваше за магьосниците до стогодишна възраст включително. Вилгефорц изглеждаше на трийсет и пет, беше висок и с прекрасно телосложение, носеше къс кафтан по рицарска мода, но, разбира се, без герб. И беше доста красив. Това се набиваше на очи, въпреки факта, че до него се носеше ефирната Франческа Финдабаир с огромните черни очи и спираща дъха красота.

— Ниският мъж, който върви до Вилгефорц, е Артауд Теранова — поясни Трис Мериголд. — Петимата образуват Капитула...

— А девойката със странното лице, която върви след Вилгефорц?

— Това е неговата асистентка, Лидия ван Бредеворт — изрече студено Йенефер. — Незначителна личност, но вглеждането в лицето ѝ се смята за страшно нетактично. По-добре обърни внимание на тримата, които вървят зад нея — това са членовете на Съвета. Феркарт от Цидарис, Радклиф от Оксенфурт и Кардуин от Лан Ексетер.

— И това е целият Съвет? Пълният състав? Мислех, че са повече.

— Капитулът има пет члена, в Съвета — още пет. Филипа Ейлхарт също влиза в Съвета.

— Пак не излизат — поклати глава вещерът, а Трис се изкикоти.

— Не си ли му казала? Наистина ли нищо не знаеш, Гералт?

— За кое?

— Йенефер също е член на Съвета. От времето на битката при Соден. Още ли не си се похвалила, скъпа?

— Не, скъпа. — Магьосницата погледна приятелката си право в очите. — Първо, не обичам да се хваля. Второ, нямах време за това. Не бях виждала Гералт от много отдавна, имаме много да наваксваме. Събрал се е дълъг списък. Отмятаме точките една по една.

— Разбира се — каза неуверено Трис. — Хм... След толкова много време... Разбирам. Имате за какво да си поговорите.

— Разговорите са в края на списъка — усмихна се двусмислено Йенефер, дарявайки вещера с поредния продължителен поглед. — В самия край, Трис.

Червенокосата магьосница явно се смути и леко се изчерви.

— Разбирам — повтори тя и сконфузено започна да си играе с лазуритното си сърчице.

— Много се радвам, че разбираш. Гералт, донеси ни вино. Не, не от този паж. От онзи, по-далечния.

Гералт я послуша, доловил ясно заповедта в гласа ѝ. Докато вземаше бокалите от подноса на пажа, той наблюдаваше скришом двете магьосници. Йенефер говореше бързо и тихо, Трис Мериголд слушаше с наведена глава. Когато се върна, Трис вече я нямаше. Йенефер не прояви никакъв интерес към донесеното вино, затова Гералт остави двата ненужни вече бокала на масата.

— Нали не си прекалила? — попита той студено.

Очите на Йенефер припламнаха в теменужено.

— Не се опитвай да ме правиш на идиотка. Мислиш ли, че не знаех за нея и теб?

— Ако работата е в това...

— Именно в това е — прекъсна го тя. — Не прави глупави физиономии и се въздържай от коментари. И преди всичко не се опитвай да ме лъжеш. Познавам Трис по-отдавна от теб, харесваме се, прекрасно се разбираме и ще продължим да се разбираме, въпреки разни дребни... инциденти. А сега ми се стори, че у нея са се появили някои съмнения. Така че ги разсеях и това е всичко. Да забравим за това.

Той нямаше нищо против. Йенефер отметна къдриците си назад.

— А сега ще те оставя за малко, трябва да поговоря с Тисая и Франческа. Похапни нещо, къркорят ти червата. И бъди внимателен. Няколко души със сигурност ще ти се лепнат. Не им позволявай да те изядат на закуска и не ми опетнявай репутацията.

— Бъди спокойна.

— Гералт?

— Да?

— Неотдавна изяви желание да ме целунеш, тук, пред всички. Все още ли е в сила?

— Все така.

— Постарай се да не ми размажеш грима.

Гералт хвърли поглед с крайчеца на окоото си към събралите се. Филипа Ейлхарт, застанала недалеч с група млади магьосници, му намигна и се направи, че ръкопляска.

Йенефер отлепи устните си от него и въздъхна дълбоко.

— Дребна работа, но приятна — промърмори тя. — Е, тръгвам. Скоро ще се върна. А после, след банкета... Хм...

— Да?

— Не яж нищо с чесън, моля те.

Когато тя се отдалечи, вещерът заряза етикета и разкопча дублета си, изпи двата бокала и се опита да се заеме сериозно с яденето. Не се получи.

— Гералт?

— Господин графе?

— Не ме титулувай — намръщи се Дийкстра. — Не съм никакъв граф. Визимир ми нареди да се представям така, за да не се дразнят дворяните и маговете от селския ми произход. Е, как върви демонстрацията на рокли и женски фигури? И преструването, че си изкарваш добре?

— Аз нямам нужда да се преструвам. Не съм тук по служба.

— Интересно — усмихна се шпионинът. — Това още веднъж потвърждава всеобщото мнение за теб, че си единствен и неповторим по рода си. Защото всички останали са тук служебно.

— Точно от това се опасявах. — Гералт също сметна за нужно да се усмихне. — Чувствах, че ще бъда тук единствен по рода си. Тоест не на място.

Шпионинът изследва най-близките чинии, вдигна едната и си взе голям зелен стрък от неизвестно на Гералт растение.

— Използвам случая да ти благодаря за братята Мишеле — каза той. — Мнозина в Редания въздъхнаха с облекчение, след като ти им видя сметката и на четиримата при оксенфуртското пристанище. Така съм се смял, когато извиканият при разследването медик от университета заяви, след като огледа раните, че някой е използвал коса, закрепена да стърчи напред.

Гералт се въздържа от коментар. Дийкстра си взе втори стрък.

— Жалко — продължи той, все още дъвчейки, — че след ликвидирането им не си се обърнал към кмета. Имаше награда за главите им и не беше никак малка.

— Щях да имам прекалено големи грижи с данъчните. — Вещерът реши също да опита зеления стрък, който обаче се оказа с вкус на насапунисана целина. — Освен това трябваше да напусна спешно града, защото... Но аз сигурно те отегчавам, Дийкстра, защото и без мен знаеш всичко.

— Къде ти — усмихна се шпионинът. — Не знам всичко. Че откъде да го знам?

— От доклада на Филипа Ейлхарт, да речем — за да не търсиш по-надалеч.

— Доклади, разкази, слухове. Налага се да ги изслушвам, такава ми е професията. Но професията ми също така ме задължава да ги пресявам през много гъсто сито. Представи си, наскоро до мен достигна слуха, че някой е заклал знаменития Професор и двете му

приятелчета. Случило се в една странноприемница в Анхор. Този, който го е направил, също изобщо не е настоявал да си получи наградата.

Гералт сви рамене.

— Слухове. Пресей ги през гъстото сито — и виж какво ще остане.

— Няма нужда. Знам какво ще остане. Често такива неща са целенасочена дезинформация. И като заговорихме за дезинформация — как е малката Цирила, клетата болна девойка, толкова податлива на дифтерит? Здрава ли е?

— Спри се, Дийкстра — отговори студено Гералт, гледайки шпионина право в очите. — Знам, че си тук по служба, но не бъди прекалено усърден.

Шпионинът се изкикоти. Две преминаващи покрай тях магьосници ги погледнаха с учудване. И с интерес.

— Крал Визимир — каза Дийкстра, след като престана да се киска — ми плаща допълнителна премия за всяка разкрита тайна. Прекаленото усърдие ми осигурява приемлив стандарт на живот. Сигурно ще се смееш, но имам жена и деца.

— Не виждам нищо смешно в това. Продължавай да работиш за стандарта на живот на жена си и децата си, но не за моя сметка, моля те. В тази зала, както ми се струва, не липсват тайни и загадки.

— Даже напротив! Цялата Аретуза е една голяма загадка. Сигурно си забелязал? Тук нещо виси във въздуха, Гералт. И за по-голяма яснота ще добавя — нямам предвид канделабрите.

— Не разбирам.

— Вярвам ти. Защото и аз не разбирам. Но много бих искал да разбера. А ти не би ли искал? Ах, извинявай. Ти вероятно и без това знаеш всичко тук. Чрез очарователната Йенефер от Венгерберг, за да не се налага да търсиш по-отдалеч. Като си помисля само, че имаше времена, в които на мен ми се случваше да науча това-онова от очарователната Йенефер. Ах, къде отидоха ланските снегове?

— Наистина не разбирам накъде биеш, Дийкстра. Не можеш ли да се изразяваш малко по-ясно? Опитай. Но само ако не е разговор по служба. Извинявай, но нямам намерение да работя за допълнителните ти премии.

— Мислиш, че пробвам да те разпитвам? — направи физиономия шпионинът. — Да измъкна информация с хитрост? Обиждаш ме, Гералт. Просто ми е интересно дали забелязваш в тази зала същата закономерност, която ми се набива в очите.

— И коя е тази закономерност?

— Не те ли учудва отсъствието на кралски особи? Ако имаше такива, щяхме да ги забележим без никакви усилия.

— Не, ни най-малко не ме учудва. — Гералт най-накрая успя да си бодне една маслина с клечка за зъби. — Вероятно кралските особи предпочитат традиционните пиршества, на маси, под които могат да се свлекат грациозно на зазоряване. Освен това...

— Освен това какво? — Дийкстра сложи в устата си четири маслини, които беше взел от чинията с пръсти, без изобщо да се притеснява.

— Освен това — вечерът гледаше към разхождащите се из залата групи — на кралете не им се е искало да си правят труда. Вместо това са изпратили армия от шпиони. От членове на Братството и хора извън него. Навярно за да подушат какво виси във въздуха тук.

Дийкстра изплю на масата костилките от маслините, свали от една сребърна поставка дълга вилица и започна да рови с нея в дълбока кристална салатиера.

— А Вилгефорц — каза той, без да прекратява заниманието си — се погрижи тук да няма недостиг на шпиони. Получи всички шпиони в едно гърне. Защо са му на Вилгефорц всички кралски шпиони в едно гърне, вечерю?

— Нямам представа. И слабо ме интересува. Нали ти казах — тук съм на частно посещение. Бих казал, че съм извън гърнето.

Шпионинът на крал Визимир измъкна от салатиерата малко октоподче и го огледа с отвращение.

— И те ядат това — поклати той глава с престорено съчувствие, после се обърна към Гералт. — Чуй ме внимателно, вечерю. Увереността ти, че си тук на частно посещение и че нищо тук не те засяга и не може да те засегне... Всичко това ме заинтригува и ме изпълни с хазартна страст. Какво ти е отношението към хазарта?

— По-ясно, моля.

— Предлагам ти да се обзаложим. — Дийкстра вдигна вилицата с набученото на нея главоного. — Твърдя, че още в близкия час

Вилгефорц ще те покани на дълъг разговор. Твърдя, че по време на този разговор той ще ти докаже, че не си тук на частно посещение, а си в неговото гърне. Ако греша, ще изям пред очите ти тази гадост заедно с пипалата и с цялото им съдържание. Приемаш ли облога?

— А аз какво трябва да изям, ако загубя?

— Нищо. — Дийкстра бързо се огледа. — Ако загубиш, ще ми предадеш съдържанието на разговора ви.

Вещерът мълча известно време, спокойно вгледан в шпионина.

— Довиждане, графе — каза той най-накрая. — Благодаря за разговора. Беше поучителен.

Дийкстра леко се ядоса.

— Така значи...

— Така значи — прекъсна го Гералт. — Довиждане.

Шпионинът сви рамене, хвърли октопода заедно с вилицата в салатиерата, обърна се и си тръгна. Гералт не погледна подире му. Тръгна бавно към другата маса, воден от желанието да се добере до огромните розово-бели скариди, натрупани в сребърен поднос и заобиколени от листчета маруля и резени лимон. Страшно му се хапваха скариди, но усещаше вперените в него любопитни погледи и реши да си вземе от тях елегантно, спазвайки ритуала. Приблужи се, без да бърза и започна преднамерено бавно и с достойнство да си сипва ястия от други блюда.

До съседната маса стоеше Сабрина Глевисиг, увлечена в разговор с непознатата за него магьосница с яркочервени коси. Носеше бяла пола и блуза от бял жоржет. Блузата, подобно на тази на Сабрина, беше напълно прозрачна, но имаше няколко стратегически разположени бродерии. Гералт забеляза, че бродериите имат любопитно свойство — едновременно прикриваха и подчертаваха съответните места.

Магьосниците разговаряха, като похапваха резенчета с майонеза. Приказваха тихо и на Старата реч. И макар че не гледаха към него, те явно говореха по негов адрес. Той напрегна изострения си вещерски слух, правейки се, че се интересува изключително от скаридите.

— ... С Йенефер? — уточни червенокосата, играейки си с гердана от перли, обвил врата ѝ така, че изглеждаше като нашийник. — Сериозно ли говориш, Сабрина?

— Напълно — отвърна Сабрина Глевисиг. — Няма да повярваш, но това продължава вече няколко години. И изобщо не мога да разбера

как я понася тази коварна гадина.

— На какво се учудваш? Направила му е магия — и го държи. Малко ли пъти и самата аз съм го вършила?

— Но нали той е вещер? Не се поддава на такива магии. Или поне — на толкова продължителни.

— Значи е любов — въздъхна червенокосата. — А любовта е сляпа.

— Той е сляп — намръщи се Сабрина. — Ще повярваш ли, Марти, тя си позволи да ме представи като своя приятелка от училище. По дяволите, тя е по-стара от мен с... Както и да е. Казвам ти — тя ревнува своя вещер. Малката Мериголд само му се усмихна, а тази вещица я наруга, без да подбира думи, и я изгони. А сега... Погледни само. Стои там, разговаря с Францеска, но не изпуска от поглед вещера.

— Страх я е, че ще го отведем поне за тази нощ — изкикоти се червенокосата. — Какво ще кажеш, Сабрина? Да опитаме ли? Момчето е привлекателно, не е като нашите самозабравили се хърбели с техните претенции и комплекси...

— Говори по-тихо, Марти — прошепна Сабрина. — Не гледай към него и не се усмихвай. Йенефер ни наблюдава. И бъди на ниво. Искаш да го съблазниш? Това не изглежда красиво.

— Хм, права си — съгласи се след кратък размисъл Марти. — Ако, например, той дойде и предложи сам?

— Тогава — Сабрина Глевисиг погледна вещера хищно с черните си очи, — бих му дала, без да се замисля, дори и върху камъните.

— А аз — изкикоти се Марти — дори и върху таралеж.

Вперил поглед в покривката на масата, вещерът прикри смаяното си изражение зад една скарида и лист маруля, страшно доволен, че мутацията на кръвоносните му съдове прави невъзможно изчервяването му.

— Вещерю Гералт?

Той преглътна скаридата и се обърна. Застаналият пред него магьосник с познати черти на лицето леко се усмихна, докосвайки покритите с бродерия ревери на виолетовия си дублет.

— Дорегарай от Воле. Ние се познаваме. Срещали сме се...

— Помня. Извинявай, че не те познах веднага. Радвам се, че те виждам...

Магьосникът се усмихна доста по-широко и взе два бокала от подноса на минаващия наблизо сервитьор.

— Наблюдавам те от известно време — каза той, подавайки един от бокалите на Гералт. — Казваш, че се радваш на всички, на които те представя Йенефер. Лицемерие или липса на критичност?

— Учтивост.

— Към тях? — Дорегарай посочи присъстващите с широк жест. — Повярвай ми, не си струват усилията. Тази високомерна, завистлива и извратена банда няма да оцени учтивостта ти, а просто ще я приеме за сарказъм. С тях, вестерю, трябва да се държиш по собствения им маниер — грубо, арогантно, неучтиво и тогава може и да ги впечатлиш. Ще изпиеш ли чаша вино с мен?

— От разреденото, което предлагат тук? — усмихна се мило Гералт. — С огромно отвращение. Но ако на теб ти харесва... ще се помъча.

Наострили уши от своята маса, Сабрина и Марти изсумтяха. Дорегарай им хвърли пълен с презрение поглед, извърна се, чукна с чашата си бокала на вестера и се усмихна, този път искрено.

— Едно на нула за теб — призна магьосникът с лекота. — Бързо се учиш. По дяволите, къде си натрупал тези идеи, вестерю? По пътищата, където все още преследваш изчезващи видове? За твое здраве. Няма да повярваш, но си един от малцината в тази зала, за които бих вдигнал такъв тост.

— Наистина ли? — Гералт отпи от виното и деликатно млясна, оценявайки вкуса. — Въпреки факта, че работя за изтребването на изчезващи видове?

— Не се хващай за думата. — Магьосникът дружелюбно го потупа по рамото. — Банкетът едва е започнал. Сигурно ще ти се лепнат още няколко личности, така че си пести язвителните забележки. Що се отнася до занаята ти... Ти, Гералт, поне имаш достатъчно достойнство, за да не се окичваш с трофеи. А погледни наоколо. Е, по-смело, зарежи етикета, те обичат да бъдат гледани.

Вестерът послушно се вторачи в бюста на Сабрина Глевисиг.

— Погледни. — Дорегарай го хвана за ръкава и посочи с пръст към минаващата покрай тях магьосница, облечена с развяващ се тюл.

— Пантофки от кожата на рогата агама. Видя ли?

Гералт кимна. Неискрено, защото беше видял само онова, което по принцип би трябвало да се скрива от прозрачния тюл.

— Или виж, скална кобра. — Магьосникът безпогрешно разпозна поредните минаващи през залата пантофки. Модата, която беше скъсила роклите на педя над глезена, облекчаваше задачата му. — А там... Бял легван, Саламандър. Виверн. Очилат кайман. Василиск... Всичките са влечуги, застрашени от изчезване. По дяволите, нима не могат да носят обувки от телешка или свинска кожа?

— Ти, както винаги, за кожата, Дорегарай? — попита Филипа Ейлхарт, спирайки до тях. — За кожарство и обушарство? Каква тривиална и безвкусна тема.

— За едни е безвкусна, за други не е — презрително се намръщи магьосникът. — Имаш чудесно украшение на роклята, Филипа. Ако не се лъжа, диамантен хермелин? Много изящно. Сигурно знаеш, че този вид е изтребен напълно преди двайсет години — заради великолепната му кожа?

— Преди трийсет — поправи го Филипа, поглъщайки една след друга последните скариди, които Гералт така и не беше успял да изяде. — Знам, знам, този вид незабавно би възкръснал, ако бях казала на моделиерката ми да обшие роклята ми с кълчища. Помислих за това, но кълчищата не пасваха по цвят.

— Да отидем до масата от онази страна на залата — предложи безгрижно вещерът. — Видях там голяма чиния с черен хайвер. И тъй като лопатоносата есетра също е почти напълно изчезнал вид, трябва да побързаме.

— Хайвер в твоята компания? Мечтала съм си за това. — Филипа запърха с мигли и го хвана под ръка. Ухаеше възбуждащо на канела и ароматното растение нард. — Да вървим незабавно. Ще ни правиш ли компания, Дорегарай? Не? Е, тогава всичко хубаво, забавлявай се добре.

Магьосникът изсумтя и се извърна. Сабрина Глевисиг и червенокосата ѝ приятелка съпроводиха тръгващите си с погледи, по-отровни от онези на застрашените от изчезване каменни кобри.

— Дорегарай шпионира за крал Етайн от Цидарис — промърмори Филипа, безцеремонно притискайки се към Гералт. — Бъди предпазлив. Всичките тези влечуги и кожи са встъплението, с

което започват разпитите му. А Сабрина Глевисиг се вслушваше толкова внимателно...

— ... Защото шпионира за Хенселт от Каедвен — довърши вместо нея Гералт. — Знам, ти ми спомена. А онази червенокосата, приятелката й...

— Не е червенокоса, боядисала си е косата. Какво, да не си ослепял? Това е Марти Содергрэн.

— А тя за кого шпионира?

— Марти? — Филипа се разсмя, зъбите й проблеснаха между ярко начервените устни. — За никого. Марти не се интересува от политика.

— Интригуващо. Мислех, че всички тук шпионират.

— Мнозина, но не всичките — присви очи магьосницата. — Не и Марти Содергрэн. Марти е лечителка. И нимфоманка. Ах, гръм и мълния, виж! Изяли са целия хайвер! До последното зрънце! Изяли са и кейка. И какво ще правим сега?

— Сега — усмихна се невинно Гералт — ще ми разкажеш, че тук нещо виси във въздуха. Ще кажеш, че съм длъжен да забравя за неутралитета и да направя избор. Ще ми предложиш облог. Дори не смея да мечтая каква ще бъде наградата ми, ако спечеля. Но знам какво трябва да направя, ако загубя.

Филипа мълча дълго, без да отмества поглед.

— Трябваше да се досетя — изрече тя тихо. — Дийкстра не се е съдържал. Направил ти е предложение. А го предупредих, че презираш шпионите.

— Не презирам шпионите. Презирам шпионирането. И презирам презрението. Не ми предлагай никакви облози, Филипа. Да, аз също чувствам, че тук нещо виси във въздуха. И нека си виси колкото си ще. Това не ме засяга и ми е безразлично.

— Това вече си ми го казвал. В Оксенфурт.

— Радвам се, че не си забравила. Надявам се, че помниш и обстоятелствата, при които ти го казах?

— До последната подробност. Тогава не ти казах на кого служи онзи Риенс, или както там се казваше. И му позволих да избяга. Ах, колко ми беше ядосан тогава...

— Меко казано.

— Дойде моментът да се реабилитирам. Утре ще ти предам този Риенс. Не ме прекъсвай и не се мръщи. Това изобщо не е облог в стил Дийкстра. Това е обещание, а аз изпълнявам обещанията си. Не, никакви въпроси, моля те. Изчакай до утре. А сега да насочим вниманието си към хайвера и баналните клюки.

— Няма хайвер.

— Момент само.

Тя бързо се огледа, вдигна ръка и прошепна заклинание. Един сребърен съд във формата на извила се за скок риба моментално се напълни с хайвер от застрашената от изчезване лопатоноса есетра. Вещерът се усмихна.

— Можеш ли да се наядеш с илюзия?

— Не. Но можеш да погъделичкаш приятно снобския си вкус. Опитай.

— Хм... Наистина... Струва ми се по-вкусен от истинския...

— И не напълняваш — изрече гордо магьосницата, изстисквайки малко сок от един лимон над поредната лъжичка хайвер. — Мога ли да те помоля за чаша бяло вино?

— Заповядай.

— Филипа?

— Да?

— Говори се, че етикетът забранява тук да се правят заклинания. Може би щеше да е по-безопасно вместо илюзия за хайвер да измагьосаш само илюзия за вкуса му? Само усещането? Сигурно би могла...

— Разбира се, че мога да го направя. — Филипа Ейлхарт го погледна през кристала на чашата. — Конструкцията на това заклинание е по-проста дори от конструкцията на една тояга. Но ако бяхме получили само усещането за вкус, щеше да се изгуби удоволствието, което доставя самото действие. Процесът, съпровождащите го ритуални движения, жестове... Съпътстващият този процес разговор, контактът между очите... Ще те зарадвам с едно остроумно сравнение, искаш ли?

— Слушам и се радвам предварително.

— Бих могла да измагьосам и усещането за оргазъм.

Преди вещерът да успее да си възвърне дар словото, към него се приближи ниска и слаба магьосница с дълги, прави, сламеноруси коси.

Позна я веднага — това беше същата онази дама с чехли от кожата на рогата агама и блуза от зелен тюл, която не можеше да скрие дори такива дребни подробности като малката бенка над лявата си гръд.

— Извинявайте — каза тя, — но съм принудена да прекъсна флиртчето ви. Филипа, Радклиф и Детмолд те канят на кратък разговор. Спешно е.

— Какво да се прави, щом е така — идвам. До после, Гералт. Ще пофлиртуваме по-късно.

— Аха! — изгледа го блондинката. — Гералт. Вещерът, по когото си е изгубила ума Йенефер? Наблюдавах те и изобщо не ми хрумна кой ли може да си. Това страшно ме измъчваше.

— Познати са ми този род мъчения — каза той и учтиво се усмихна. — Точно в момента изпитвам такова.

— Извинявай за гафа. Аз съм Кейра Мец. О, хайвер!

— Внимавай, това е илюзия.

— По дяволите, имаш право! — Магъосницата хвърли лъжицата сякаш това беше опашка от черен скорпион. — Кой е бил толкова нагъл? Ти? Умееш да създаваш илюзия за черен хайвер? Ти ли беше?

— Аз — излъга той, без да спира да се усмихва. — Аз съм майстор на магиите, който се прави на вещер, за да остане инкогнито. Нима мислиш, че Йенефер би се заинтересувала от най-обикновен вещер?

Кейра Мец го погледна право в очите и изкриви устни.

На шията ѝ висеше медальон във формата на кръст „анкх“, обсипан с фианити.

— Може би искаш вино? — предложи Гералт, за да прекъсне неловкото мълчание. Опасяваше се, че шегата му не е била приета добре.

— Не, благодаря... колега магъоснико — изрече с леден глас Кейра. — Не пия. Не мога. Тази нощ възнамерявам да забременея.

— От кого? — попита, приближавайки се, приятелката на Сабрина Глевисиг, чиято коса беше боядисана в червено и която носеше прозрачна блуза от бял жоржет, украсена със стратегически разположени бродерии. — От кого? — повтори тя, невинно пърхайки с дългите си мигли.

Кейра се обърна и я огледа от пантофките от бяла игуана до диадемата от перли.

— А на теб какво ти влиза в работата?

— Нищо. Професионално любопитство. Няма ли да ми представиш събеседника си, известния Гералт от Ривия?

— С нежелание. Но знам, че от тебе няма отърване. Гералт, това е Марти Содергрэн. Лечителка. Нейната специалност са афродизиациите.

— Трябва ли да говорим за работа? О, вие сте ми оставили малко хайвер? Много мило от ваша страна!

— Внимавай! — обадиха се в хор Кейра и вещерът. — Това е илюзия!

— Наистина! — Марти Содергрэн се наведе, смръщи нослето си, след което взе оставения до съда бокал и огледа следите от червило по него. — Ясно, Филипа Ейлхарт. Кой друг ще се осмели на подобна наглост? Отвратителна змия. Знаете ли, че шпионира за Визимир от Редания?

— И е нимфоманка? — рискува вещерът.

Марти и Кейра пригнаха едновременно.

— Нима разчиташе на това, когато я забавляваше и ухажваше? — попита лечителката. — Ако е така, да знаеш, че някой здравата се е подиграл с теб. Филипа от известно време престана да се интересува от мъже.

— А може би ти си жена? — Кейра Мец наду блестящите си устни. — Може би само се преструваш на мъж, колега магьоснико? За да останеш инкогнито? Знаеш ли, Марти, преди малко той ми призна, че обича да се предрешава.

— Обича и умее — усмихна се ехидно Марти. — Вярно ли е, Гералт? Не много отдавна видях, как се преструваш, че имаш лош слух и не знаеш Старата реч.

— Той има много недостатъци — изрече студено Йенефер, докато се приближаваше и властно хвана вещера под ръка. — На практика има предимно недостатъци. Губите си времето, момичета.

— Така изглежда — съгласи се Марти Содергрэн, без да спира да се усмихва ехидно. — Е, в такъв случай ви пожелаваме приятни забавления. Да вървим, Кейра, да пийнем малко... безалкохолно. Може и аз да се реша на нещо тази нощ?

— Уф — въздъхна вещерът, когато се отдалечиха. — Точно навреме, Йенефер. Благодаря ти.

— Благодарих ми? Едва ли си искрен. В тази зала има точно единайсет жени, изпъчили гърди под прозрачните си блузки. Достатъчно беше да те оставя за половин час — и те излових да говориш с две от тях...

Йенефер млькна и погледна към съда с форма на риба.

— ... И да си похапвате илюзии — добави тя. — Ох, Гералт, Гералт... Да вървим. Отвори се възможност да те представя на няколко личности, с които си заслужава да се познаваш.

— Да не би една от тези личности да е Вилгефорц?

— Интересно, че питаш точно за него — присви очи магьосницата. — Да, Вилгефорц иска да се запознае с теб и да поговорите. Предупреждавам те — разговорът може да ти се стори банален и повърхностен, но не се подлъгвай. Вилгефорц е опитен, изключително интелигентен играч. Не знам какво иска от теб, но бъди внимателен.

— Ще внимавам — въздъхна Гералт. — Но не мисля, че този твой опитен играч е способен да ме свари неподготвен. Не и след това, което видях тук. Нахвърлиха ми се шпиони, върху мен се посипаха изчезващи влечуги и хермелини. Храниха ме с несъществуващ хайвер. Нехаресващи мъже нимфоманки поставяха под съмнение мъжествеността ми, заплашваха ме с изнасилване върху таралеж, заплашваха ме с бременност, а даже и с оргазъм, и то такъв, който не изисква ритуални движения. Бррр.

— Пи ли?

— Малко бяло вино от Цидарис. Но вероятно в него е имало афродизиак... Йен? След разговора с този Вилгефорц ще се върнем ли в Локсия?

— Няма да се върнем в Локсия.

— Моля?

— Искам да прекарам тази нощ в Аретуза. С теб. Афродизиак, казваш? Във виното? Любопитно...

* * *

— Йо-хо-хо — въздъхна Йенефер, протягайки се и качвайки бедрото си върху бедрото на вещера. — Йо-хо-хо-хо. От колко отдавна

не съм се любила... От ужасно отдавна.

Гералт измъкна пръсти от къдриците ѝ и нищо не каза. Първо, твърдението ѝ можеше да е провокация, той се страхуваше от скрита в стръвта кукичка. И второ, не искаше да разваля с думи вкуса на блаженството, който все още чувстваше върху устните си.

— От ужасно отдавна не съм се любила с мъж, който ми се е обяснил в любов и на когото аз съм се обяснила в любов — измърка тя след малко, когато стана ясно, че вечерът няма да се хване на въдицата. — Даже бях забравила какво е усещането. Хо-хо-хо.

Тя се изтегна още по-силно, изпъна ръце и хвана крайчетата на възглавницата, а гърдите ѝ, облени от лунната светлина, придобиха форма, от която Гералт го побиха тръпки. Той я прегърна и двамата полежаха неподвижно, потушавайки огъня на страстта.

Отвъд прозореца на стаичката вресяха цикади, чуваха се далечни, тихи гласове и смях, свидетелстващи, че банкетът все още продължава, макар и вече да беше доста късно.

— Гералт?

— Да, Йен?

— Разкажи.

— За разговора с Вилгефорц? Сега? Нека ти разкажа утре?

— Не, сега, моля те.

Той погледна към писалището в ъгъла на стаята. Там лежах книги, албуми и други предмети, които временно прехвърлената в Локсия ученичка не беше взела със себе си. Там, облежната на книгите, седеше парцалена кукла с надиплена рокличка, измачкана от често прегръщане, „Момичето не е взело куклата — помисли си той, — за да не бъде подложено на подигравките на колежките си в Локсия, в общата спалня. Не е взело куклата и сигурно сега не може да заспи без нея.“

Куклата го гледаше със своите очи-копчета. Той се извърна.

Когато Йенефер представяше Гералт на Капитула, той наблюдаваше внимателно елита на магьосниците. Хен Гедимдейт го удостои само с кратък, уморен поглед — беше очевидно, че банкетът вече е успял да изтощи и отегчи стареца. Артауд Теранова се поклонил, усмихвайки се многозначително и отмествайки поглед от него на Йенефер и обратно, но веднага щом забеляза погледите на останалите, стана сериозен. Сините елфически очи на Францеска Финдабаир бяха

непроницаеми и твърди като стъкло. Когато ѝ представяха Гералт, Маргаритката от Долината се усмихна. Усмивката ѝ, макар и изключително красива, накара вещиера да изтръпне от ужас. Тисая де Врие, макар и на вид изцяло погълната от непрестанното наместване на маншетите и бижутата си, му се усмихна не чак толкова красиво, но затова пък много по-искрено. И именно Тисая го заговори, припомняйки една от неговите благородни вещиерски постъпки, която той, между другото, не помнеше и подозираше, че тя е изсмукала от пръстите си.

И тогава в разговора се включи Вилгефорц. Вилгефорц от Рогевеен, магьосник с впечатляваща фигура, с благородни, правилни черти на лицето и с искрен и честен глас. Гералт знаеше, че от изглеждащи по този начин хора може да се очаква всичко.

Разговаряха кратко, чувствайки как ги наблюдават неспокойно. Йенефер гледаше към вещиера. Към Вилгефорц — младата магьосница с милите очи, която постоянно се прикриваше зад ветрило. Размениха няколко най-обикновени фрази, след което Вилгефорц предложи да продължат разговора си в по-тесен кръг. На Гералт му се стори, че Тисая де Врие беше единствената, която се учуди от това предложение.

— Заспа ли, Гералт? — думите на Йенефер го откъснаха от мислите му. — Готвеше се да ми разказваш за разговора ви.

Куклата от писалището го наблюдаваше със своите очи-копчета. Вещерът извърна поглед.

— Веднага щом влязохме в галерията — започна той след кратка пауза, — девойката със странното лице...

— Лидия ван Бредеворт. Асистентката на Вилгефорц.

— Да, вярно, ти ми каза. Незначителна личност. Та когато влязохме в галерията, тази незначителна личност се спря, погледна го и го попита нещо. Телепатично.

— Това не е било липса на такт. Лидия не може да използва гласа си.

— Досетих се. Защото Вилгефорц не ѝ отговори телепатично. Каза ѝ...

* * *

— Да, Лидия, това е добра идея — отговори Вилгефорц. — Ще се разходим по Галерията на славата. Можеш да хвърлиш поглед на историята на магията, Гералт от Ривия. Ти, разбира се, си запознат с нея, но сега ще имаш възможност да видиш илюстрирания ѝ вариант. Ако си ценител на изобразителното изкуство, не се ужасявай. Повечето рисунки са дело на студентки ентузиастки от Аретуза. Лидия, бъди така добра да разсееш царящия тук мрак.

Лидия ван Бредеворт махна с ръка във въздуха и в коридора веднага стана по-светло.

На първата картина беше изобразен древен платноход, мятан между стърчащи от бушуващото море рифове. На носа на кораба стоеше мъж с бяло облекло, а главата му беше заобиколена от светец ореол.

— Първото акостиране — досети се вещерът.

— Разбира се — потвърди Вилгефорц. — Корабът на Изгнаниците. Ян Бекер овладява Силата. Успокоява вълните, като с това доказва, че не е задължително магията да бъде зла и разрушителна — тя може да спасява живот.

— Това събитие наистина ли се е случило?

— Съмнявам се — усмихна се магьосникът. — Много вероятно е по време на първото пътешествие и акостирането Бекер и останалите да са си изповръщали червата, наведени през борда. Силата била овладяна едва след акостирането, което по странно стечение на обстоятелствата се оказало успешно. Да продължим нататък. Тук отново виждаш Ян Бекер, как кара водата да тече от скалата на мястото, където е построено първото селище. А тук заобиколеният от коленичили заселници Бекер разгонва облаците и спира пороя, за да спаси реколтата.

— А това? Какво събитие изобразява тази картина?

— Разпознаването на Избраните. Бекер и Джамбатиста подлагат на магическо изпитание пристигащите заселници, за да открият Извори. Тези деца са били отнемани от родителите си и изпращани в Мирт — първото седалище на маговете. Виждаш наистина исторически момент. Забележи — всички деца са изплашени, само тази решителна брюнетка с изпълнена с доверие усмивка протяга ръце към Джамбатиста. Това е прославилата се по-късно Агнес от Гланвил, първата жена-магьосница. Жената зад гърба ѝ е майка ѝ. Някак тъжна.

— А тази масова сцена?

— Новиградската уния. Бекер, Джамбатиста и Монк сключват примирие с владетелите, жреците и друидите. Нещо като пакт за ненападение и отделяне на магията от държавата. Страшен кич. Продължаваме нататък. Тук виждаме как Джеофре Монк поема към планината Понтар, тогава все още наричана *Aevon y Pont ar Gwennelen*, Реката на алабастровите мостове. Монк плувал до Лок Муине, за да склони тамошните елфи да приемат група деца Извори, които да бъдат обучавани от магове-елфи. Сигурно ще ти бъде интересно да узнаеш, че сред децата е било и момчето, наречено по-късно Герхарт от Аеле. Ти се запозна с него преди малко. Сега това момче се казва Хен Гедимдейт.

— Тук — вещерът погледна магьосника — е мястото на една бойна сцена. Няколко години след мирния и успешен поход на Монк войската на маршал Раупенек от Третогор организираше клане в Лок Муине и Еста Хаемлет, избивайки всички елфи, без да ги подбира по възраст и пол. И избухнала война, завършила с касапницата при Шаеравед.

— При твоето дълбоко познаване на историята — усмихна се отново Вилгефорц — не може да не знаеш, че в тази война не е участвал нито един от известните магьосници. Ето защо нито една от възпитаничките на училището не се е вдъхновила от тази тема. Да продължим нататък.

— Да продължим. А какво е изобразено тук, на това платно? А, знам! Рафар Белия помирява враждуващите крале и слага край на Шестгодишната война. А тук виждаме Рафар, отказващ да приеме короната. Красив, благороден жест.

— Така ли мислиш? — вирна глава Вилгефорц. — Е, във всеки случай това е бил жест с голямо значение. Но Рафар е приел поста първи съветник и фактически е управлявал страната, защото кралят е бил дебил.

— Галерията на славата... — промърмори вещерът, приближавайки се към следващата картина. — А какво имаме тук?

— Историческият момент на създаването на Първия Капитул и утвърждаването на Ордена. От ляво на дясно седят: Херберт Стамелфорд, Аврора Хенсън, Иво Ришер, Агнес от Гланвил, Джофри Монк и Радмир от Тор Карнед. Тук, ако трябва да сме искрени, е

мястото на допълнителна бойна сцена. Защото скоро в жестока война са били унищожени онези, които не искали да признаят Капитула и да се подчинят на Ордена. Сред тях — и Рафар Белия. Но историческите трактати премълчават този факт, за да не помрачават красивата легенда.

— А тук... Хм... Това сигурно е нарисувано от млада възпитаница? И то много млада...

— Несъмнено. Впрочем, това е алегория. Бих я нарекъл „Алегория за триумфиращата женственост“. Въздух, Вода, Земя и Огън. И четири знаменити магьосници, магистри, овладели силите на тези стихии. Агнес от Гланвил, Аврора Хенсън, Нина Фиораванти и Клара Лариса де Винтер. Погледни следващото, много удачно платно. На него също виждаш Клара Лариса, откриваща академията за девойки. В сградата, в която сега се намираме. А портретите са на прославените абсолвентки на Аретуза. Ето дългата история на триумфа на женствеността и постепенното феминизиране на професията: Яна от Муривел, Нора Вагнер, сестра ѝ Августа, Джейд Глевисиг, Летисия Шарбоне, Илона Льоантил, Карла Деметия Крест, Виолента Суарес, Ейприл Уенхавър... И единствената все още жива — Тисая де Врие...

Продължиха нататък. Копринената рокля на Лидия ван Бредепорт говореше с копринен шепот, а в този шепот се криеше ужасна тайна.

— А това? — спря се Гералт. — Що за отвратителна сцена?

— Мъченичеството на мага Радмир, на когото жив са му одрали кожата по време на въстанието на Фалка. На заден план гори град Мирт, запален по заповед на Фалка.

— За което скоро след това са изгорили самата Фалка. На кладата.

— Това е широко известен факт, темерските и реданските деца и до днес си играят на изгарянето на Фалка в навечерието на Саовин. Да се връщаме, за да можем да огледаме и другата страна на галерията... Виждам, че искаш да ме питаш нещо. Слушам те.

— Изумява ме хронологията. Разбира се, знам как действат еликсирите за подмладяване, но едновременното изобразяване на платната на живи личности и на отдавна починали...

— С други думи, учуден си, че срещна на банкета Хен Гедимдейт и Тисая де Врие, но не намери Бекер, Агнес от Гланвил, Стамелфорд

или Нина Фиораванти?

— Не. Знам, че не сте безсмъртни...

— Какво е смъртта? — прекъсна го Вилгефорц. — Според теб?

— Край.

— Край на какво?

— На съществуването. Както ми се струва, започнахме да философстваме.

— Природата не познава понятието философия, Гералт от Ривия. Философия — това е начинът, по който обикновено се наричат жалките и смешни опити на хората да разберат Природата. Като философия се определят и резултатите от тези опити. Това е все едно цветлото да се опитва да разбере причините за съществуването си и следствията от него, наричайки резултата от размишленията си „вечния и тайнствен конфликт между Грудката и Листата“, а дъжда — „Неразгаданата съзидателна сила“. Ние, магьосниците, не губим време да отгатваме какво представлява Природата. Ние знам какво представлява, защото и самите ние сме Природата. Разбираш ли ме?

— Старая се, но говори по-бавно, моля те. Не забравяй, че приказваш с цветло.

— Ти някога замислял ли си се над това какво е станало, когато Бекер е накарал водата да потече от скалата? Това, което се говори, е много просто: Бекер е овладял силата. Принудил е стихията да му се подчинява. Подчинил е Природата, започнал е да властва над нея... Какво е отношението ти към жените, Гералт?

— Моля?

Лидия ван Бредеворт се извърна с копrien шепот и замря в очакване. Гералт видя, че тя държи под мишницата си опакована картина. Нямаше никаква представа откъде се е взела тази картина — само преди миг Лидия не носеше нищо. Амулетът на шията му леко потрепна.

Вилгефорц се усмихна.

— Попитах те — напомни той — за твоето мнение относно отношенията между мъжете и жените.

— Относно кой аспект на тези отношения?

— Според теб жената може ли да бъде принудена да се подчинява? Разбира се, говоря за истинските жени, а не за самките. Може ли да бъде подчинена една истинска жена? Да бъде овладяна? Да

бъде заставена да се подчинява на волята ти? И ако да — по какъв начин? Отговори.

* * *

Парцалената кукла не откъсваше своите очи-копчета от тях. Йенефер извърна поглед.

— Отговори ли му?

— Отговорих.

Магьосницата стисна с лявата си ръка лакътя му, а с дясната — докосващите гърдите ѝ пръсти.

— По какъв начин?

— Ти знаеш много добре.

* * *

— Ти разбра — каза след малко Вилгефорц. — И вероятно винаги си го разбирал. Следователно ще разбереш и това, че ако умрат и изчезнат понятията воля и подчинение, заповед и послушание, господар и подчинен, ще бъде постигнато единение. Общност, сляла се в едно цяло. Взаимно проникване. А когато това настъпи, смъртта вече няма да има значение. Там, в залата на банкетата, присъства Ян Бекер, който е пил вода, потекла от скалата. Да се каже, че Бекер е умрял, е все едно да се каже, че водата е умряла. Погледни това платно.

Гералт погледна.

— Изключително красиво е — каза той след малко. И веднага усети как вещерският му медальон леко потрепва.

— Лидия ти благодари за одобрението — усмихна се Вилгефорц. — А аз те поздравявам за вкуса. Картината изобразява срещата на Крегенан от Лод и Лара Дорен аеп Шиадал, легендарните любовници, разделени и унищожени през Времето на презрение. Той е бил магьосник, а тя — елфка, една от елита на *Aen Saevherne*, или Просветените. Това, което е можело да стане началото на помирение, се е превърнало в трагедия.

— Знам тази легенда. Винаги съм я смятал за приказка. Така ли е било в действителност?

— Това никой не знае — отговори сериозно магьосникът. — Тоест почти никой. Лидия, окачи картината си тук, до тази. Гералт, поредното произведение на четката на Лидия. Това е портретът на Лара Дорен аеп Шиадал, нарисуван въз основа на древна миниатюра.

— Поздравявам те — поклони се вещерът на Лидия ван Бредепорт, и гласът му дори не трепна. — Това е истински шедьовър.

Гласът му не трепна, въпреки че Лара Дорен аеп Шиадал го гледаше от портрета с очите на Цири.

* * *

— Какво стана после?

— Лидия остана в галерията. Ние двамата излязохме на терасата. И той се позабавлява за моя сметка.

* * *

— Тук, Гералт. Стъпвай само по тъмните плочки, моля.

Долу шумеше морето, остров Танед се издигаше сред бялата пяна на прибоя. Вълните се разбиваха от стените на Локсия, лежащи точно под тях. Локсия, както и Аретуза, искреше от светлинки. Издиганият се над тях каменен блок на Гарщанг беше черен и мъртъв.

— Утре — магьосникът проследи погледа на вещера — членовете на Капитула и Съвета ще се облекат в традиционните дрехи, познати ти от древните гравюри — сиви, стигащи до земята наметала и островърхи шапки. Също така ще се въоръжим с дълги пръчки и жезли, като по този начин ще заприличаме на вълшебниците и вещерите, с които плашат децата. Такава е традицията. Придружени от няколко други делегати, ще тръгнем нагоре, към Гарщанг. Там, в специално подготвена зала, ще се съвещаваме. Останалите ще чакат завръщането ни и решенията ни в Аретуза.

— Съвещанието в Гарщанг, в тесен кръг, също ли е традиция?

— Напълно. Стара традиция, продиктувана от практически съображения. Случвало се е съвещанията на магьосниците да са бурни и да завършват с прекалено енергична обмяна на мнения. По време на една от тези обмени на мнения, мълния повредила прическата и роклята на Нина Фиораванти. След цяла година работа Нина успяла да покрие стените на Гарщанг с изключително мощна аура и антимагическа блокировка. Оттогава насам в Гарщанг не действа нито едно заклинание и дискусиите протичат спокойно. Особено ако преди това се съберат ножовете на дискутиращите.

— Разбирам. А каква е самотната кула, която се издига над Гарщанг? Някаква важна сграда ли е?

— Това е *Tor Lara*, Кулата на чайката. Развалина. Дали е важна? Изглежда, че да.

— Изглежда?

Магьосникът се облегна на перилата.

— Според преданията на елфите *Tor Lara* уж е свързана чрез телепортал с тайнствената, все още неоткрита *Tor Zireael*, Кулата на лястовичката.

— Уж? Не сте успели да откриете този телепортал? Не вярвам.

— И с основание. Намерихме портала, но се наложи да го блокираме. Мнозина протестираха, всички жадуваха експерименти, всеки искаше да се прослави, проучвайки *Tor Zireael*, митичното седалище на елфическите магове и мъдреци. Но порталът беше непоправимо повреден и работеше хаотично. Имаше жертви, така че го блокирахме. Да вървим, Гералт, застудява. По-внимателно. Стъпвай само по тъмните плочки.

— Защо само по тъмните?

— Тези сгради са полуразрушени. Влагата, ерозията, силните ветрове, соленият въздух — всичко това се отразява фатално на стените. Ремонтът би бил прекалено скъп, затова използваме илюзии. Престиж. Разбираш ли?

— Не съвсем.

Магьосникът махна с ръка и терасата изчезна. Под тях имаше пропаст, бездна, чието дъно беше нацърбено от стърчащи от морската пяна каменни зъбци. Стояха върху тънка ивица от тъмни плочки, наподобяващи въжено мостче, опънато между крилото на Аретуза и поддържащата терасата колона.

Гералт с усилие запази равновесие. Ако беше обикновен човек, а не вещер, нямаше да успее да се задържи на крака. Но макар и да устоя, той явно беше сварен неподготвен. Рязкото му движение нямаше как да убегне от вниманието на магьосника, а и изражението на Гералт се беше променило. Вятърът го накара да се олюлее върху тясната пътечка, пропастта се обади зловещо чрез шума на вълните.

— Страх те е от смъртта — усмихна се Вилгефорц. — Все пак те е страх.

* * *

Парцалената кукла ги гледаше със своите очи-копчета.

— Измамил те е — промърмори Йенефер, притискайки се към вещера. — Не е имало никаква опасност, със сигурност е застраховал теб и себе си с левитационно поле. Не би рискувал... Какво стана после?

— Преприяхме в другото крило на Аретуза. Той ме отведе в голяма стая, най-вероятно кабинет на някоя от учителките, може би дори на ректора. Седнахме около маса, на която имаше пясъчен часовник. Пясъкът се процеждаше. Усетих аромата от парфюма на Лидия и се досетих, че тя е в съседната стая...

— А Вилгефорц?

— Зададе ми въпрос.

* * *

— Защо не стана магьосник, Гералт? Никога ли не те е привличало Изкуството? Бъди искрен.

— Ще бъда. Привличало ме е.

— Тогава защо не се вслуша в гласа на влечението си?

— Реших, че е по-разумно да се вслушам в гласа на здравия разум.

— Тоест?

— Годишите на практикуване на вещерската професия ме научиха да преценявам добре силите си. Знаеш ли, Вилгефорц, някога

познавах едно джудже, което като дете си е мечтаело да стане елф. Как мислиш, щеше ли да стане, ако се беше вслушал в гласа на влечението си?

— Какво е това — сравнение? Паралел? Ако да, то е напълно несполучлив. Джуджето не е можело да стане елф. Защото не е имало майка-елфка.

Гералт мълча дълго.

— Е, да — изрече най-накрая. — Можеш да се досетя. Поровил си се в биографията ми. Можеш ли да ми кажеш с каква цел?

— Може да ми се е привидяла картина в Галерията на славата? — усмихна се леко магьосникът. — Ние седим на една маса, а на месинговата табелка пише: „Вилгефорц от Рогевеен сключва пакт с Гералт от Ривия“.

— Това би било алегория — каза вещерът — под заглавие „Знанието тържествува над невежеството“. Аз бих предпочел по-реалистична картина: „Вилгефорц обяснява на Гералт как стоят нещата“.

Вилгефорц сплете пръстите на двете си ръце на височината на устата.

— Това не е ли очевидно?

— Не.

— Забрави ли? Картината, която ми се е привидяла, виси в Галерията на славата, гледат я хората от бъдещите поколения, които прекрасно знаят каква е работата, какви събития са отразени на платното. Изобразените там Вилгефорц и Гералт се договарят и сключват пакт за взаимно разбиране, в резултат на което Гералт, следвайки гласа не на някакво си обикновено влечение, а на истинското призвание, най-накрая встъпва в редовете на маговете, слагайки край на онова не особено смислено и лишено от бъдеще съществуване, което е водил до момента.

— Като си помисля само — каза вещерът след много дълго мълчание, — че съвсем наскоро мислех, че нищо не е в състояние да ме учуди. Повярвай ми, Вилгефорц, дълго ще си спомням този банкет и тази феерия от изненади. Наистина е достойна за картина. Със заглавие: „Гералт напуска остров Танед, тресейки се от смях“.

— Не разбрах. — Магьосникът леко се наведе. — Изгубих се сред цветистата ти реч, изпълнена с изискани образи.

— Причините за неразбирането са ми ясни. Ние сме прекалено различни, за да се разберем. Ти си могъщ маг от Капитула, достигнал единение с Природата. А аз съм скитник, вещер, мутант, който язди по света и унищожава чудовища срещу заплащане...

— Цветистият изказ се смени с баналност — прекъсна го магьосникът.

— Твърде различни сме. — Гералт не позволи да бъде прекъснат. — И дребният факт, че майка ми случайно е била магьосница, не може да *заличи* това различие. Между другото, само от любопитство — каква беше твоята майка?

— Нямам никаква представа — отговори спокойно Вилгефорц. Вещерът веднага млъкна.

— Друидите от Ковирския кръг — продължи магьосникът — са ме намерили в канавка в Лан Ексетер. Приютили са ме и са ме възпитали. Като друид, разбира се. Знаеш ли какви са друидите? Те са също такива мутанти, скитници, които обикалят света и се кланят на свещените дъбове.

Вещерът мълчеше.

— А после — продължи Вилгефорц, — по време на някои друидски ритуали излязоха наяве способностите ми. Способности, които позволяваха сигурно и неоспоримо да се определи родословието ми. Произхождам — случайно, разбира се — от двама човеци, поне единият от които е бил магьосник.

Гералт мълчеше.

— Този, който откри моите способности, беше явно абсолютно случайно срещнат магьосник — спокойно продължи Вилгефорц. — И той ми направи огромна услуга — предложи ми да се обучавам и да се усъвършенствам, с перспектива да вляза в Братството на маговете.

— И ти прие предложението? — изрече приглушено вещерът.

— Не. — Гласът на Вилгефорц ставаше все по-студен и неприятен. — Отказах много неучтиво, даже грубо. Излях цялата си злоба върху стареца. Искях да се почувства виновен той и цялата му магическа сган. Виновен заради канавката в Лан Ексетер, разбира се, виновен заради това, че един или двама подли магове, лишени от сърца и човешки чувства мерзавци, са ме хвърлили в тази канавка след раждането ми, а не преди него. Магьосникът, естествено, нито ме разбра, нито се възмути от това, което му казах. Сви рамене и отмина,

като по този начин заклейми себе си и всичките си съратници като безчувствени, арогантни и достойни единствено за презрение подлещи.

Гералт мълчеше.

— Друидите ми дойдоха в повече — продължи Вилгефорц. — Така че напуснах свещените дъбрави и тръгнах по света. Вършех най-различни неща. Все още се срамувам от някои от тях. В края на краищата станах наемен войник. По-нататъшната ми съдба, както можеш да се досетиш, се разви по обичайния стереотип — войник-победител, войник-победен, мародер, грабител, насилник, убиец, а най-накрая и беглец, готов да се скрие накрай света от бесилото. Така че избягах накрай света. И там, на края на света, се запознах с една жена. Магьосница.

— Внимавай — прошепна вещерът, а очите му се присвиха. — Внимавай търсените насила сходства да не те отведат твърде далеч.

— Сходствата вече свършиха. — Магьосникът не сведе поглед. — Защото не можах да се справя с чувствата, които изпитвах към тази жена. Нейните чувства не ги разбирах, а и тя не се опитваше да ми помогне. Изоставих я. Защото беше промискуитетна, арогантна, злобна, безчувствена и студена. Не можех да я подчиня, а доминирането ѝ над мен беше унижително. Заряха я, след като научих, че се интересува от мен само защото интелектът ми и моята загадъчност засенчват факта, че не съм магьосник — а тя оказваше само на магьосници честта да спят с нея повече от веднъж. Изоставих я, защото... Защото ми беше като майка. Изведнъж осъзнах, че чувството, което изпитвам към нея, изобщо не е любов, а нещо много по-сложно и силно, но трудно за класифициране — смесица от страх, огорчение, гняв, угризения на съвестта и нужда от изкупление, чувство за вина, загуба и болка, перверзна потребност за страдание и покаяние. Това, което изпитвах към тази жена, беше омраза.

Гералт мълчеше.

Вилгефорц гледаше встрани.

— Изоставих я — продължи той след малко. — И не можех да живея с празнотата, която остана след нея. И изведнъж осъзнах, че причината за тази празнота не е отсъствието на жената, а липсата на онова, което бях изпитвал. Парадокс, нали? Мисля, че няма нужда да завършвам, ти се досещаш какво следва по-нататък. Станах магьосник.

От омраза. И едва тогава разбрах какъв глупак съм бил. Бях бъркал небето със звездите, отразени върху повърхността на езеро.

— Както правилно отбеляза, паралелите между нас не са пълни — промърмори Гералт. — Въпреки привидните сходства, нямаме много общи неща, Вилгефорц. Какво искаше да докажеш, разказвайки ми историята си? Че пътят към върховете на магическото изкуство е стръмен и труден, но достъпен за всеки? Дори за — извинявай за паралела — извънбрачните, захвърлени деца, скитниците и вещерите...

— Не — прекъсна го магьосникът. — Нямам намерение да доказвам, че този път е достъпен за всеки, защото това е очевидно и отдавна доказано. Не е необходимо и да доказвам, че за определен тип хора просто няма друг път.

— Значи нямам избор? — усмихна се вещерът. — Ще се наложи да склуча с теб пакт, достоен да стане тема за картина, и да стана магьосник? Само от генетични съображения? Хайде-хайде. И аз знам нещичко от теорията за наследствеността. Баща ми — както научих с немалко усилия — е бил скитник, невежа, грубиян и боец. Повечето ми гени може да са от баща ми, а не от майка ми. Фактът, че също мога да се бия добре, потвърждава това.

— Абсолютно — усмихна се магьосникът. — Слушай, почти целият пясък изтече, а аз, Вилгефорц от Рогевеен, магистър магик, член на Капитула, все още си бърбря, не без удоволствие, с един невежа и боец, син на невежа, боец и скитник. Говорим по въпроси, които, както е известно, обикновено се обсъждат край огньовете от грубияните и побойниците. Като генетиката, например. Откъде знаеш всъщност тази дума, уважаеми боецо? От храмовото училище в Еландер, в което се учат да четат на срички и да пишат двайсет и четирите руни? Какво те накара да четеш книги, в които се срещат тези и подобни думи? Къде се научи на риторика и красноречие? И за какво ти бяха необходими? За да общуваш с вампирите? Ти, драги генетичен скитнико, на когото се усмихва Тисая де Врие. Ти, драги вещерю, невежата, който очарова Филипа Ейлхарт така, че ръцете ѝ се разтреперват. И при мисълта за който Трис Мериголд цялата се изчервява. Да не споменавам за Йенефер от Венгерберг.

— Може би е добре, че не я споменавах. В часовника наистина останаха толкова малко песъчинки, че могат да се преброят. Не

рисувай повече картини, Вилгефорц, а ми кажи за какво става въпрос. Кажи ми го с прости думи. Представи си, че седим около огъня — двама скитници, печаш си прасенце, което току-що са откраднали, и безуспешно опитващи се да си пийнат брезов сок. Задавам ти прост въпрос. А ти отговаряш. Като скитник на скитник.

— И как звучи този прост въпрос?

— Какъв пакт ми предлагаш? Какъв договор трябва да сключим? Защо съм ти необходим в твоето гърне, Вилгефорц? Гърнето, в което, както ми се струва, вече започва да кипи? Какво тук виси във въздуха, освен канделабрите?

— Хм... — Магьосникът се замисли или се направи на замислен. — Въпросът не е прост, но ще се опитам да отговоря. Само че не като скитник на скитник. Ще ти отговоря... като един наемен боец на друг. Подобен на мен.

— Може.

— Тогава слушай, друже-боецо. Задава се здрава битка. Клане на живот и смърт, средно положение няма да има. Едните ще победят, другите ще ги изкълват гарваните. Казвам ти, друже, присъедини се към онези, които имат по-големи шансове. Към нас. Другите ги зарежи и плюй на тях, защото те нямат никакви шансове — защо трябва да загиваш заедно с тях? Не, не, друже, не се мръщи, знам какво искаш да кажеш. Искаш да кажеш, че си неутрален. Че изобщо не ти пука нито за едните, нито за другите, ти просто ще изчакаш да отmine клането — в планините, в Каер Морхен. Лоша идея, друже. С нас ще бъде всичко, което обичаш. Ако не се присъединиш към нас, ще изгубиш всичко това. И тогава ще те погълнат празнотата и омразата. Ще те унищожи настъпващото Време на презрение. Бъди благоразумен и застани на правилната страна, когато се наложи да избираш. А ще се наложи, можеш да ми вярваш.

— Изумително е колко много се дразнят всички от моя неутралитет — усмихна се неприятно Гералт. — Той става причина да ми предлагат пактове и договори, да ме призовават към сътрудничество, да ми обясняват колко е необходимо да направя избор и да се присъединя към правилната страна. Да приключваме този разговор, Вилгефорц. Губиш си времето. В тази игра не съм ти равностоен партньор. Не виждам възможност да се окажем заедно на картина в Галерията на славата. Още по-малко пък — на бойното поле.

Магьосникът мълчеше.

— Реди на дъската си царе, царици, офицери и пешки — продължи Гералт, — без да ми обръщаш внимание, защото на тази шахматна дъска аз имам не по-голямо значение от прахта, която я покрива. Това не е моята игра. Твърдиш, че ще ми се наложи да избирам. Грещиш. Няма да избирам. Ще се приспособя към случващото се. Ще се приспособя към избора на останалите. Винаги съм правил така.

— Ти си фаталист.

— Да. Макар че това е още една дума, която не би трябвало да знам. Повтарям — това не е моята игра.

— Нима? — Вилгефорц се наведе през масата. — В тази игра, вечерю, на шахматната дъска вече има черен кон, който за добро и зло е свързан с теб чрез предопределението. Знаеш за кого говоря. Не искаш да я загубиш, нали? Има само един-единствен начин да не я загубиш.

Очите на вещера се присвиха.

— Какво искате всичките от това дете?

— Има само един начин да узнаеш.

— Предупреждавам те — няма да допусна да й навредят...

— Има само един начин да направиш това. Да приемеш предложението ми, Гералт от Ривия. Обмисли го. Разполагаш с цяла нощ. Мисли си, гледайки небето. И звездите. И не ги бъркай с отражението им на повърхността на езерото. Пясъкът в часовника изтече.

* * *

— Страх ме е за Цири, Йен.

— Напразно.

— Но...

— Довери ми се — прегърна го тя. — Довери ми се, моля те. Не обръщай внимание на Вилгефорц. Той е играч. Искал е да те подведе, да те провокира. И отчасти е успял. Но това няма значение. Цири е под моята опека, а в Аретуза ще бъде в безопасност и ще може да развие способностите си, без никой да й пречи. Никой. Обаче забрави за това,

че ще стане вечерка. Тя има други таланти. И е предопределена за други дела. Можеш да ми вярваш.

— Вярвам ти.

— Това се казва напредък! А Вилгефорц недей да го мислиш. Утрешният ден ще изясни много неща и ще разреши много проблеми.

„Утрешният ден — помисли си той. — Тя крие нещо от мен. А аз се боя да попитам. Кодрингер беше прав. Забъркал съм се в голяма каша. Но сега нямам изход. Ще се наложи да изчакам и да видя какво ще донесе утрешният ден, който щял да изясни всичко. Трябва да й се доверя. Знам, че нещо ще се случи. Ще почакам. И ще се приспособя към ситуацията.“

Погледна към писалището.

— Йен?

— Тук съм.

— Когато учеше в Аретуза... Когато спеше в стая като тази... Имаше ли си кукла, без която не можеш да заспиш? И която през деня си слагала на писалището?

— Не. — Йенефер рязко се обърна. — Нямах дори и кукли. Не ме питай за това, Гералт. Моля те, не ме питай.

— Аретуза — прошепна той, оглеждайки се. — Аретуза на остров Танед. Нейният дом. За толкова много години... Когато излезе оттук, ще бъде зряла жена...

— Престани. Не мисли и не говори за това. По-добре...

— Какво, Йен?

— Люби ме.

Той я прегърна. Докосна я. Йенефер, невероятно мека и същевременно твърда, въздъхна гласно. Думите, които изричаха, се прекъсваха, губеха се сред въздишките и ускореното им дишане, преставаха да имат значение, разпадаха се. Двамата млъкнаха, съсредоточени във взаимното си търсене, в търсенето на истината. Търсиха дълго, нежно и грижливо, страхувайки се от светотатствените припряност, лекомислие и небрежност. Търсиха упорито, интензивно и страстно, страхувайки се от съмнението и нерешителността. Търсеха предпазливо, страхувайки се от светотатствената неделикатност.

Намериха се, преодолели страха, а малко след това откриха истината, която избухна под клепачите им — пронизваща и ослепителна със своята очевидност, разделяща със стон решително

стиснатите устни. И тогава времето потрепна конвулсивно и застина, всичко изчезна, а единственото функциониращо сетиво стана осезанието.

Вечността се претърколи, реалността се върна, а времето отново потрепна и се помръдна от мястото си — бавно, тежко, като огромна претоварена каруца. Гералт погледна през прозореца. Луната продължаваше да се извисява на небето, макар че това, което се беше случило преди малко, би трябвало да я е свалило на земята.

— Йо-хо-хо — обади се Йенефер след дълго мълчание, бавно бършейки сълзите от бузата си.

Лежаха неподвижно върху разбърканите завивки, потрепвайки, сред парещата топлина и угасващото щастие, в мълчание, а наоколо се простираше безформен мрак, пропит с ароматите на нощта и гласовете на цикадите. Гералт знаеше, че в такива моменти телепатичните способности на магьосницата се изострят и усилват, така че мислеше само за прекрасни неща. За неща, които можеха да ѝ донесат радост. За избухващата яркост на изгряващото слънце. За мъглата, стелеща се на разсъмване над планинските езера. За кристалните водопади, в които подскачат съомги, толкова блестящи, сякаш са направени от сребро. За топлите капки дъжд, барабанящи върху натежалите от росата листа на лопушите.

Мислеше за нея. Йенефер се усмихваше, заслушана в мислите му. Заради тази усмивка лунната сянка на нейните мигли върху бузите ѝ потрепваше.

* * *

— Къща? — попита изведнъж Йенефер. — Каква къща? Имаш къща? Искаш да построиш къща? О... извинявай. Не биваше да...

Той мълчеше. Ядосваше се на себе си. Мислейки за нея, неволно ѝ беше позволил да прочете мислите му за нея.

— Красива мечта. — Йенефер нежно го погали по ръката. — Къща. Собственоръчно построена къща и аз и ти — в нея. Ти би отглеждал коне и овце, а аз щях да се занимавам с градината, да готвя и да разчесвам вълната, която щяхме да продаваме. За парите, получени от вълната и от отглежданите земеделски продукти, щяхме

да купуваме всичко необходимо, като например медни гърнета и железни гребла. От време на време щеше да ни посещава Цири с мъжа си и трите им деца, понякога щеше да отскача за няколко дни и Трис Мериголд. Щяхме да остаряваме красиво и с достойнство. А когато ми стане скучно, ти щеше да ми свириш вечер със собственоръчно направена пищялка. Както всички знаят, свиренето на пищялка е най-доброто лекарство против лошо настроение.

Вещерът мълчеше.

Магьосницата се изкашля тихо.

— Извинявай — каза тя след малко.

Той се надигна, облегна се на лакътя си, наведе се и я целуна. Тя се обърна рязко и го прегърна.

— Каж ми нещо.

— Не искам да те загубя, Йен.

— Но аз съм твоя.

— Обаче тази нощ ще свърши.

— Всичко някога свършва.

„Не — помисли си той. — Не искам да бъде така. Уморен съм. Твърде уморен, за да приема перспективата за краищата, които са начала, изискващи да се започне всичко отново. Бих искал...“

— Не говори. — Тя бързо покри устните му с пръсти. — Не ми говори за това какво би искал и за какво мечтаеш. Защото може да се окаже, че не мога да изпълня желанията ти, а това ще ми причини болка.

— А какво искаш ти, Йен? За какво мечтаеш?

— Само за достижими неща.

— А аз?

— Ти вече си мой.

Той мълча дълго. И дочака мига, в който тя прекъсна мълчанието.

— Гералт?

— Ммм?

Люби ме, моля те.

Отначало, наситени един от друг, и двамата бяха изпълнени с фантазии и находчивост, идеи и новаторства, търсеха нещо ново. Както обикновено, бързо се оказа, че това е хем твърде много, хем твърде малко. Разбраха това едновременно и продължиха просто да се любят.

Когато Гералт дойде на себе си, луната продължаваше да е на мястото си. Цикадите бръмчаха яростно, сякаш и те искаха с безумие и самозабрава да преборят тревогата и страха си. От един близък прозорец в лявото крило на Аретуза някой, жадуващ да заспи, се развикваше, призовавайки към тишина. От по-далечен прозорец от другата страна някой, явно с артистична душа, ентузиазирано ръкопляскаше и сипеше поздравления.

— Ох, Йен... — прошепна вещерът с упрек в гласа.

— Имах си повод... — тя го целуна, а после притисна буза към възглавницата. — Имах си повод да крещя. Така че крещях. Тези неща не бива да се потискат, защото това е нездраво и противоестественно. Прегърни ме, ако можеш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТЕЛЕПОРТАЛЪТ ЛАРА, наричан също Порталът на Бенавент, на името на открилия го магьосник, се намира на най-горния етаж на Кулата на чайката на остров Танед. Неподвижен, периодично активен. Принцип на действие: неизвестен. Местоназначение: неизвестно, вероятно променено в резултат на саморазпадането; при активизиране са възможни многобройни разклонения или разсейвания.

Внимание: телепорталът е хаотичен и смъртно опасен. Експериментите са абсолютно забранени. В Кулата на чайката и в близката ѝ околност е забранено използването на магия, особено телепортираща. По изключение Капитулът разглежда молбите за влизане в Тор Лара и изследване на телепортала. Молбите трябва да бъдат подкрепени със започнати научно-изследователски проекти и специализации в съответната област.

Библиография: Джофри Монк, „Магията на Стария народ“; Имануел Бенавент, „Порталът в Тор Лара“; Нина Фиораванти, „Теория и практика на телепортацията“; Рансант Алваро, „Порталът на тайните“.

„Списък на забранените артефакти“,

Ars Magica, издание LVIII

В началото имаше само пулсиращ, мъждив хаос и каскада от картини, вихър, изпълнена със звуци и гласове бездна. Цири видя извисяващата се до небето кула, на върха на която танцуваха светкавици. Чу писък на хищна птица и самата тя беше тази птица, носеща се с огромна скорост, а под нея бушуваше морето. Видя малка парцалена кукла и изведнъж самата тя вече беше куклата, а наоколо цареше тъмнина, тътнеща от гласовете на цикади. Видя гигантска черно-бяла котка и веднага се превърна в тази котка, а наоколо имаше мрачна къща, потъмняла ламперия, носеше се аромат на свещи и стари книги. Чу как няколко пъти произнесоха името ѝ, призовавайки я. Видя сребърни съомги, скачащи през водопад, чу шум на дъжд, барабаниящ по листата. А после в ушите ѝ прокърнтя странният, продължителен вик на Йенефер. Точно този вик я събуди, изтръгна я от бездната на безвремието и хаоса.

Сега, грижливо опитвайки се да си спомни съня си, тя чуваше тихи звуци на лютня и флейта, бученето на тамбура, пеене и смях. Лютичето и група случайно срещнати пътуващи музиканти все още се веселяха в стаята в дъното на коридора.

През прозореца проникна слънчев лъч, разсейвайки мрака, и стаичката в Локсия започна да изглежда като място от сънищата. Цири отметна чаршафа. Беше се изпотила, косите ѝ бяха залепнали за челото. Вечерта не може да заспи дълго време — не ѝ достигаше въздух, макар и прозорецът да беше широко отворен. Знаеше каква е причината. Преди да излезе с Гералт, Йенефер обгърна стаята със защитна магия. Уж за да не може никой да влиза, но Цири подозираше, че Йенефер не иска тя да излиза. Просто беше арестувана. Йенефер, макар и да се радваше на срещата с Гералт, още не ѝ беше простила самоволното и безумно бягство до Хирундум, благодарение на което се беше състояла и тази среща.

Срещата на самата Цири с Гералт я разочарова и я изпълни с тъга. Вещерът беше немногословен, съдържан, неспокоен и явно не беше откровен. Разговорите им бяха накъсани, приключваха недовършени, спирани на средата на думата или при зададен въпрос. Очите и мислите на вещиера бяха от нея и отиваха някъде далеч. Цири знаеше къде точно.

От стаичката в дъното на коридора долитаха самотното тихо пеене на Лютичето и музиката на лютня, ромоляща като ручей върху

камъните. Цири позна мелодията, която бардът доизглаждаше от няколко дни. Баладата — Лютичето се беше похвалил няколко пъти — се казваше „Неуловима“ и трябваше да донесе на поета триумф на ежегодния турнир на бардове, провеждащ се късно есента в замъка Вартбург. Цири се заслуша в текста:

*Летиш над покривите мокри,
между жълтите лилии се гмуркаш,
но аз и така те разбирам,
естествено, ако успея.*

Тропаха копита, конници галопираха в нощта, на хоризонта небето беше обагрено от заревото на пожари. Някаква хищна птица нададе писък и разтвори криле, устремявайки се в полет. Цири отново потъна в сън и чу как някой неколкократно повтаря името й. Това беше ту Гералт, ту Йенефер, ту Трис Мериголд, а най-накрая — и то няколко пъти — непознатата слабичка светлокоса тъжна девойка, гледаща от миниатюра с месингова рамка.

После тя видя черно-бялата котка, а след минута вече беше тази котка, гледаше през нейните очи. Виждаше чуждо, мрачно жилище. Тя виждаше множество рафтове, пълни с книги, осветена с няколко свещника писалищна маса, а около нея — двама наведени над свитъци мъже. Единият кашляше и постоянно бършеше устните си с кърпичка. Другият, дребосък с огромна глава, седеше в кресло с колела. Той нямаше крака.

* * *

— Невероятно... — въздъхна Фен, пробягвайки с поглед по прашния пергамент. — Не мога да повярвам... Откъде взе тези документи?

— Няма да повярваш, ако ти кажа — закашля се Кодрингер. — Сега разбра ли каква е в действителност Цирила, принцесата на Цинтра? Дете на Старата кръв... Последният филиз на това проклето

дърво на омразата! Последната клонка, а на нея — последната отровна ябълка...

— Старата кръв... Толкова далеч в миналото... Павега, Каланте, Адалия, Елен, Фиона...

— И Фалка.

— Богове, това е невъзможно! Първо, Фалка не е имала деца! Второ, Фиона е била законна дъщеря...

— Първо, не знаем нищо за младостта на Фалка. И второ, не ме размивай, Фен. Знаеш, че като чуя думата „законен“, изпадам в пристъп на див смях. Вярвам в този документ, защото ми се струва, че е автентичен и казва истината. Фиона, прапрабабата на Павега, е била дъщеря на Фалка, чудовището в човешки облик. По дяволите, не вярвам във всевъзможните налудничави предсказания, пророчества и подобни глупости, но когато си спомня за пророчеството на Итлига...

— Осквернената кръв?

— Осквернена, заразена, прокълната — може да се разбира по различни начини. Но според легендата, ако си я спомняш, именно Фалка е била прокълната, защото Лара Дорен аеп Шиадал е проклела майка й...

— Това са приказки, Кодрингер.

— Прав си, приказки са. Но знаеш ли кога приказките престават да бъдат приказки? В момента, в който някой започва да вярва в тях. А някои вярват в приказката за Старата кръв. Особено в онази й част, в която се казва, че от кръвта на Фалка ще се роди отмъстител, който ще разруши Стария свят и върху неговите руини ще изгради нов.

— И този отмъстител може да е Цирила?

— Не. Не Цирила. Нейният син.

— А Цирила я търси...

— Емхир вар Емрейс, императорът на Нилфгард — завърши студено Кодрингер. — Сега разбираш ли? Независимо от нейната воля, Цирила трябва да стане майка на наследника на трона. Ерцхерцогът, на когото му предстои да стане Ерцхерцог на Мрака, е потомък и отмъстител на онази дяволица Фалка. Гибелта, а по-късно и новото сътворение на света трябва да се осъществят, както ми се струва, управлявано и контролирано.

Сакатият мълча дълго.

— А не ти ли се струва — попита той накрая, — че би трябвало да уведомиш Гералт за това?

— Гералт? — смръщи устни Кодрингер. — А какъв е той? Не е ли случайно онзи наивник, който неотдавна ми внушаваше, че действа напълно безкористно? О, разбира се, аз вярвам, че не се стреми към собствена изгода. Но се стреми към чужда изгода. Впрочем, неосъзнато. Той преследва водения на каишка Риенс, но при това не чувства нашийника на собствения си врат. И аз трябва да го информирам? Да помагам на онзи, който иска да завладее сам тази кокошка, снасяща златни яйца, за да шантажира Емхир или да спечели доверието му? Не, Фен, може да съм глупав, но не чак толкова.

— Вещерът също е воден на каишка? Чия?

— Помисли.

— Проклятие!

— Много точна дума. Единствената, която има влияние върху него. На която той се доверява. Но аз не ѝ се доверявам. И никога не съм ѝ се доверявал. Ще се включа в тази игра.

— Това е опасна игра, Кодрингер.

— Няма безопасни игри. Има само игри, които си струват и които не си струват риска, Фен, братко, не разбираш ли какво ни е попаднало в ръцете? Златна кокошка, която не на някой друг, а на нас ще снесе огромно яйце, цялото от жълтичко злато...

Кодрингер се закашля. Когато свали кърпичката от устата си, върху нея имаше кървави петна.

— Златото не може да излекува това — каза Фен, гледайки кърпичката в ръката на съдружника си. — Нито пък ще ми върне краката...

— Кой знае?

На вратата се почука. Фен неспокойно се завъртя в креслото на колела.

— Чакаш ли някого, Кодрингер?

— Да. Хората, които изпращам до Танед. За златната кокошка.

* * *

— Не отваряй! — извика Цири. — Не отваряй вратата. Зад нея има смърт! Не отваряй вратата!

— Отварям, отварям! — извика Кодрингер, вдигайки резето, после се обърна към мяукащия котак: — Стой тихо, загубено зверче...

И се сепна. На прага стояха не онези, които беше очаквал. Там стояха трима души, които не познаваше.

— Господин Кодрингер?

— Негова милост излезе по дела. — Адвокатът направи глупава физиономия и промени гласа си на леко писклив. — Аз съм прислужникът на негова милост, казвам се Гломб, Микаел Гломб. Какво мога да направя за вас, благородни господа?

— Нищо — каза единият от тримата, висок полуелф. — Щом негова милост го няма, ще оставим само писмо и съобщение. Ето писмото.

— Ще му го предам незабавно. — Кодрингер, вживявайки се прекрасно в ролята на раболепен лакей, се поклони ниско и посегна към завързания с червена връв пергамент. — А съобщението?

Връвта около свитъка се развърза, хвърли се напред като нападаща змия и се обви плътно около китката му. Високият дръпна силно. Кодрингер загуби равновесие, залитна напред, и инстинктивно се облегна с лявата си ръка в гърдите на полуелфа, за да не падне върху него. В тази поза не беше в състояние да избегне камата, която се заби в корема му. Той застана приглушено и понечи да се дръпне назад, но увитата около китката му връв не го пусна. Полуелфът отново го придърпа към себе си и отново нанесе удар. Този път Кодрингер увисна върху острието.

— Ето ги съобщението и поздравът от Риенс — изсъска високият полуелф, като вдигна рязко камата към гърлото на адвоката и го разпори като риба. — Върви в пъкъла, Кодрингер. Право в пъкъла.

Кодрингер захриптя, чувствайки как острието на камата проскърцва върху ребрата и гърдната му кост. Свлече се на пода, свит на кълбо. Искаше да извика, да предупреди Фен, но успя само да извреци и писъкът му веднага беше удавен в кървава вълна.

Високият полуелф прекрачи през тялото, а подир него в стаята влязоха и другите двама. Те бяха хора.

Фен не позволи да го изненадат.

Изсвистя тетива — и единият от бандитите падна по гръб, получил стоманено кълбо между очите. Фен се отдалечи с креслото от масичката, в напразен опит да презареди арбалета с треперещи ръце.

Високият скочи към него и със силен удар преобърна креслото. Дребосъкът се търкулна между разпилените по пода хартии. Безсилно пълзейки с ръцете и с чукачетата на краката си, той приличаше на осакатен паяк.

Полуелфът изрита арбалета, изхвърляйки го извън обсега на Фен. Без да обръща внимание на опитите на сакатия да пълзи, той бързо прегледа лежащите на писалището документи. Вниманието му беше привлечено от миниатюра с месингова рамка, на която бе изобразена светлокоса девойка. Той вдигна миниатюрата заедно с прикрепеното към нея листче.

Другият бандит изостави тялото на уцеления от арбалета и се приближи. Полуелфът вдигна въпросително вежди. Бандитът поклати глава.

Полуелфът прибра в пазвата си миниатюрата и няколко документа от писалището. После извади от мастилницата сноп пера и ги запали от една свещ. Изчака да се разгорят хубаво и ги хвърли върху писалището, сред свитъците, които веднага пламнаха.

Фен запищя.

Високият полуелф взе от вече горящата маса бутилката с течност за изтриване на мастило, застана над мятация се дребосък и я изля цялата върху него. Фен започна да вие протяжно. Вторият бандит свали от рафтовете наръч свитъци и затрупа с тях сакатия.

Огънят от писалището изригна към тавана. Втората, по-малка бутилка с течност за триене на петна избухна с трясък, пламъците облизаха рафтовете. Свитъците, рулата и папките започнаха да потъмняват, да се сгърчват и сякаш да оживяват. Фен виеше. Високият отстъпи от горящото писалище, направи от наръч хартии дълъг факел и го запали. Другият бандит хвърли върху сакатия още купчина свитъци.

Фен виеше.

Полуелфът стоеше над него, хванал пламтящия факел...

Черно-белият котарак на Кодрингер скочи върху близкия до къщата зид и приседна. В жълтите му очи играеше отблясъкът на пожара, превърнал приятната нощ в ужасяваща пародия на ден.

„Пожар! Пожар! Вода!“ Към къщата тичаха хора. Котаракът беше застинал и ги гледаше с почуда и презрение. Тези глупаци явно се стремяха към огнения ад, от който той едвам беше успял да се измъкне.

Котаракът на Кодрингер се извърна равнодушно и започна да облизва лапата си, изцапана с кръв.

* * *

Цири се събуди цялата в пот, стиснала чаршафа до болка. Наоколо цареше тишина и полумрак, пронизан като с кинжал от лъч лунна светлина.

„Пожар. Огън. Кръв, Кошмар... Не помня, нищо не помня...“

Вдиша дълбоко от свежия нощен въздух. Усещането за задух беше изчезнало. Тя знаеше защо.

Защитните заклинания вече не действаха.

„Нещо се е случило“, помисли си Цири. Скочи от леглото и бързо се облече. Препаса камата си. Мечът ѝ не беше при нея, Йенефер ѝ го беше взела и го беше дала на съхранение при Лютичето. Поетът със сигурност вече спеше, а в Локсия цареше тишина. Цири се зачуди дали да не отиде и да събуди барда, но в този момент усети в ушите си пулсиране и чу шума на кръвта си.

Падащият през прозореца лунен лъч се превърна в пътека. На края на пътеката, много далеч, имаше врата. Тя се разтвори — на прага ѝ стоеше Йенефер.

Тръгвай.

Зад гърба на магьосницата се заотваряха други врати. Една след друга. Безкрайно множество. В мрака се мяркаха черните стълбове на колони. А може би статуи. „Аз спя — помисли си Цири. — Спя. Това не е никаква пътека, това е светлина, ивица светлина. По нея е невъзможно да се върви.“

Тръгвай.

И Цири тръгна.

* * *

Ако не бяха глупавите скрупули на вечерата, ако не бяха непрактичните му принципи, много от по-нататъшните събития щяха да се развият по съвсем друг начин. Вероятно много неща изобщо нямаше да се случат. И тогава историята на света щеше да поеме в съвсем друга посока.

Но историята на света тръгна натам, накъдето тръгна, и главната причина за това беше фактът, че вечерът имаше скрупули. Когато се събуди сутринта и почувства необходимост да направи това, което всеки друг на негово място би направил, тоест да излезе на балкона и да се изпикае върху лехите с латинка, той не го направи. Имаше скрупули. Облече се тихичко, за да не събуди спящата дълбоко Йенефер, която лежеше неподвижно, сякаш без да диша. Излезе от стаята и тръгна към градината.

Банкетът още продължаваше, но ако се съди по звуците, приближаваше края си. Прозорците на балната зала все още светеха, хвърляйки отблясъци върху перистила и лехата с божурите. Затова вечерът се отдалечи нататък, в най-гъстите храсти, и там се загледа в проясняващото се небе и хоризонта, над който вече се издигаше червената ивица на изгрева.

Когато вече се връщаше, размишлявайки за важни проблеми, медальонът му силно потрепна. Вечерът го задържа с длан, чувствайки пронизващата цялото му тяло вибрация. Беше ясно — някой в Аретуза правеше заклинания. Гералт се заслуша и чу приглушени викове, грохот и бучене, разнасящи се от галерията в лявото крило на двореца.

Всеки друг на негово място непременно би се обърнал и би тръгнал в противоположната посока, правейки се, че нищо не е чул. И тогава историята на света също щеше да се развие по различен начин. Но вечерът имаше скрупули и беше свикнал да постъпва в съответствие с глупавите си, непрактични принципи.

Когато изтича в галерията, а след това — в коридора, там вече се водеше бой. Няколко бандити със сиви салтамарки се опитваха да обезвредят проснат на земята нисък магьосник. Обезвреждането се ръководеше от Дийкстра, шефът на разузнаването на Визимир, кралят на Редания. Преди Гералт да успее да предприеме нещо, двама от бандитите го притиснаха до стената, а трети допря до гърдите му тризъбото острие на корсека^[1].

Всички бандити имаха на гърдите си медальони с изображението на редански орел.

— Това се казва „да нагазиш в лайната“ — изрече тихо Дийкстра и се приближи. — А ти, вещерю, изглежда, имаш вроден талант да правиш това. Стой мирен и се старай да не привличаш ничие внимание.

Реданците най-накрая обезвредиха ниския магьосник и го вдигнаха, държейки го за ръцете. Това беше Артауд Теранова, член на Капитула.

Светлината, позволяваща да се видят подробностите, идваше от кълбо, висящо над главата на Кейра Мец — магьосничката, с която Гералт си беше побъбрил вечерта на банкетa. Той едва я позна — беше сменила лекия тюл със строги мъжки дрехи, а на кръста ѝ висеше кинжал.

— Оковете го — нареди тя кратко. В ръцете ѝ издрънчаха белезници, направени от синкав метал.

— Да не си посмяла да ми слагаш това! — извика Теранова. — Да не си посмяла, Мец! Аз съм член на Капитула!

— Беше. Сега си най-обикновен предател. И ще бъдеш третиран като предател.

— А ти си смотана курва, която...

Кейра отстъпи крачка назад, замахна и го удари с всички сили с юмрук в лицето. Главата на магьосника полетя назад и за миг на Гералт му се стори, че ще се откъсне от шията му. Теранова се отпусна в ръцете на хората, които го придържаха, от носа и устните му потече кръв. Магьосницата не го удари втори път, макар че беше замахнала. Вещерът забеляза месинговия блясък на бокса в ръката ѝ. Не се учуди. Кейра беше ниска и слаба, не би могла да нанесе такъв удар с невъоръжена ръка.

Той не помръдна. Бандитите го държаха здраво, а острието на корсека продължаваше да опира в гърдите му. Гералт не беше сигурен, че би помръднал, дори ако беше свободен. Просто нямаше да знае какво да прави.

Реданците щракнаха белезниците на извитите назад ръце на магьосника. Теранова закрепця, започна да се дърпа, приведи се, захриптя в опит да повърне. Гералт се досети от какво са направени белезниците. Това беше сплав от желязо и двумерит — рядък минерал,

притежаващ свойството да потиска магическите способности. Това потискане беше съпроводено с доста неприятни за магиците странични ефекти.

Кейра Мец вдигна глава и отметна косите си от челото. И в този момент видя Гералт.

— А какво прави той тук, по дяволите? Как попадна тук?

— Попадна — отвърна равнодушно Дийкстра. — Има талант да попада където не трябва. Какво да го правя?

Кейра се навъси и тропна с токчето на ботуша си.

— Задръж го. Сега нямам време.

Тя бързо излезе, последвана от реданците, влачещи Теранова. Светещото кълбо заплува подир магьосницата, но вече настъпваше утрото, бързо ставаше светло. По знак на Дийкстра хората му пуснаха Гералт. Шпионинът се приближи и погледна вещера в очите.

— Запази пълно спокойствие.

— Какво става тук? Какво е това...

— И пълно мълчание.

Кейра Мец се върна след малко и не беше сама. Съпровождаше я светлокосият магьосник, когото предишната вечер бяха представили на Гералт като Детмолд от Бан Ард. Когато видя вещера, той изруга и удари юмрук в дланта си.

— Проклятие! Това онзи същият ли е, когото си е харесала Йенефер?

— Той е — потвърди Кейра. — Гералт от Ривия. Проблемът е, че не знам как стоят нещата с Йенефер...

— И аз не знам — сви рамене Детмолд. — Във всеки случай, той вече е забъркан. Видя твърде много. Отведете го при Филипа, тя ще реши. Оковете го.

— Това не е необходимо — изрече бавно Дийкстра. — Аз отговарям за него. Ще го отведа, където трябва.

— Чудесно — кимна Детмолд. — Защото нямаме никакво време. Да вървим, Кейра, горе нещата се усложняват.

— Ама че са разгорещени — промърмори реданският шпионин, гледайки подир излезлите. — Няма опит, там е цялата работа. А държавните преврати и пучовете са като таратора. Той трябва да се яде студен. Да вървим, Гералт. Й помни: спокойно, достойно и без

авантюри. Не ме карай да съжалявам, че не позволих да те оковат или вържат.

— Какво става тук, Дийкстра?

— Още ли не си се досетил? — Шпионинът вървеше до него, тримата реданци ги следваха. — Каж ми честно, вечерю, как стана така, че се появи тук?

— Страх ме беше латинките да не изсъхнат.

— Гералт — погледна го Дийкстра накриво, — затънал си до гуша в лайната. В момента си изплувал и си държиш главата над повърхността, но краката ти още не са достигнали дъното на помийната яма. Някой ти подава ръка за помощ, рискувайки да се изцапа и да засмърди. Престани с тези глупави шеги. Йенефер те изпрати, нали?

— Не. Йенефер спи в топлото легло. Успокои ли се?

Огромният шпионин се обърна рязко, хвана вечеря за раменете и го притисна към стената на коридора.

— Не, не се успокоих, проклет глупако — изсъска той. — Нима още не си разбрал, тъпако, че порядъчните, верни на кралете магьосници тази нощ не спят? Че изобщо не са си лягали? В топлите легла спят подкупените от Нилфгард предатели. Изменниците, които сами подготвиха пуч, но за по-късно. Те не знаеха, че плановете и намеренията им са разкрити. И точно в момента ги измъкват от топлите легла, бият ги с боксове по зъбите, слагат им белезници от двумерит. С предателите е свършено, разбираш ли? Ако не искаш да отидеш на дъното заедно с тях, престани да се правиш на идиот. Вчера вечерта Вилгефорц вербува ли те? Или може би Йенефер е направила това още по-рано? Говори! По-бързо, защото лайната вече започват да ти влизат в устата.

— Тараторът, Дийкстра — напомни му Гералт. — Отведи ме при Филипа. Спокойно, достойно и без авантюри.

Шпионинът го пусна и отстъпи крачка назад.

— Да вървим — каза студено той. — По тези стълби нагоре. Но ще си довършим разговора. Обещавам ти.

* * *

Мястото, където се събираха четирите коридора, при поддържащите свода колони, беше осветено от газени лампи и магически кълба. Тук се тълпяха реданци и магьосници. Сред последните бяха членове на Съвета — Радклиф и Сабрина Глевисиг. Сабрина, както и Кейра Мец, беше с черни мъжки дрехи. Гералт се досети, че в извършващия се пред очите му пуч страните могат да бъдат различавани по облеклото.

Наведена над тяло, лежащо в локва кръв, на колене на пода седеше Трис Мериголд. Гералт позна Лидия ван Бредеворт. По косата и по копринената рокля. Не би я разпознал по лицето, защото това вече не беше лице, а ужасяваща маска с оголени до средата на бузите зъби и деформирана, счупена и накриво зараснала долна челюст.

— Покрийте я — сухо нареди Сабрина Глевисиг. — Когато умря, илюзията се разсея... По дяволите, покрийте я с нещо.

— Как се случи това, Радклиф? — попита Трис, отдръпвайки ръка от позлатената дръжка на кинжала, стърчащ под гърдите на Лидия. — Как можа да се случи? Нали нямаше да има трупове!

— Тя ни нападна — измънка магьосникът, навеждайки глава. — Когато извеждаха Вилгефорц, тя се нахвърли върху нас. Настана суматоха... Сам не знам как стана... Това е собствената ѝ кама.

— Покрийте ѝ лицето! — Сабрина бързо се извърна. Когато видя Гералт, хищните ѝ очи заблестяха като антрацити. — А този откъде се взе тук?

Трис мигновено скочи и се хвърли към вещера. Гералт видя дланта ѝ пред очите си, после нещо проблесна и наоколо се спусна мрак. Усети ръка на яката си, която рязко го дръпна.

— Дръжте го, ще падне — гласът на Трис беше неестествен, в него се долавяше престорен гняв. Тя отново го дръпна така, че той за миг се оказа до нея.

— Прости ми — чу той бързия ѝ шепот. — Така трябва.

Хората на Дийкстра го подхванаха.

Той раздвижи глава. Прехвърли се от зрението на останалите сетива. В коридорите цареше суматоха, въздухът често се раздвижваше, донасяше миризми. И гласове. Сабрина Глевисиг ругаеше. Трис я уговаряше. Вонящите на казарма реданци мъкнеха по пода безсилно тяло, шумолеше копринена рокля. Кръв. Мирис на кръв.

И мирис на озон. Мирис на магия. Възбудени гласове. Крачки, нервно потропване на токчета.

— Побързайте! Всичко това продължава прекалено дълго! Вече трябваше да сме в Гарщанг! — Филипа Ейлхарт нервничеше. — Сабрина, намери бързо Марти Содергрэн. Ако трябва, я измъкни от леглото. Гедимдейт е зле. Най-вероятно е получил инфаркт. Нека Марти се заеме с него. Но не й казвай нищо — нито на нея, нито на този, с когото спи. Трис, намери Дорегарай, Дрителм и Кардуин и ги отведи в Гарщанг.

— Защо?

— Те представят тук неутралните крале. Нека информират Етайн и Естерад за нашата акция и резултатите ѝ. Ще ги съпроводиш. Трис, имаш кръв по ръцете! Кой?

— Лидия.

— Проклятие. Кога? Как?

— Нима има значение как? — студен, спокоен глас. Тисая де Врие. Шумолене на рокля. Тисая беше с бална рокля. Не с реданска униформа. Гералт се заслуша, но не чу дрънченето на белезници от двумерит.

— Правиш се на развълнувана? — продължи Тисая. — Опечалена? Когато се организират метежи, когато нощем се довеждат въоръжени убийци, трябва да се имат предвид възможните жертви. Лидия е мъртва. Хен Гедимдейт умира. Преди малко видях Артауд с разбито лице. Колко още жертви ще има, Филипа Ейлхарт?

— Не знам — отговори твърдо Филипа. — Но няма да отстъпя.

— Разбира се. Ти не отстъпваш пред нищо.

Въздухът се раздвижи, токчетата затропаха по пода в познатия ритъм. Филипа вървеше към него. Той беше запомнил нервното почукване на токчетата, когато снощи минаваха заедно през залата на Аретуза, за да се почерпят с хайвер. Запомнил беше аромата на канела и нард. Сега този аромат се смесваше с мирис на сода. Гералт изключваше своето участие във всякакви преврати или пучове, но се запита дали ако участваше, би се сетил преди това да си изчисти зъбите.

— Той не те вижда, Фил — спокойно каза Дийкстра. — Той не вижда нищо и не е видял нищо. Онази с красивите коси го ослепи.

Гералт чуваше дишането на Филипа и долавяше всяко движение, но разклати объркано глава, правейки се на безпомощен. Магьосницата не се подлъга.

— Не се преструвай, Гералт. Трис ти е затъмнила погледа, но нали не те е лишила от разум. Що за чудо те доведе тук?

— Натресох се случайно. Къде е Йенефер?

— Благословени са неосведомените. — В гласа на Филипа нямаше насмешка. — Защото живеят по-дълго. Трябва да си благодарен на Трис. Това е леко заклинание, слепотата скоро ще отmine. Затова пък не си видял онова, което не бива да виждаш. Наглеждай го, Дийкстра. Аз след малко ще се върна.

Отново движение. Гласове. Звънкото сопрано на Кейра Мец, носовият бас на Радклиф. Тропане на редански ботуши. И възбуденият глас на Тисая де Врие:

— Пуснете я! Как можахте! Как можахте да постъпите така с нея!

— Тя е предателка! — Носово. Радклиф.

— Никога няма да повярвам!

— Кръвта вода не става. — Студено. Филипа Ейлхарт. — А император Емхир е обещал свобода на елфите. И собствена независима държава. Тук, по тези земи. Разбира се, след като бъдат изколени хората. И това беше достатъчно, за да ни предаде тя веднага.

— Отговори! — Тисая де Врие, емоционално. — Отговори й, Енид.

— Отговори, Францеска.

Звън на окови от двумерит. И напевният елфически акцент на Францеска Финдабаир, Маргаритката от Долината, най-красивата жена на света:

— *Va vort a me, Dh'oine. N'aen te a dice'n.*

— Това достатъчно ли ти е, Тисая? — гласът на Филипа, подобен на лай. — Сега вярваш ли ми? Ти, аз и всички ние сме и винаги сме били за нея *Dh'oine* — хора, на които тя, *Aen Seidhe*, няма какво да каже. А ти, Феркарт? Какво ти обещаха Вилгефорц и Емхир, за да се решиш на предателство?

— Върви по дяволите, побъркана пачавро!

Гералт затаи дъх, но не чу звука от удар на бокс по челюст. Филипа беше доста по-сдържана от Кейра. Или просто нямаше бокс.

— Радклиф, отведи предателите в Гарщанг! Детмолд, подай ръка на архимагистър де Врие. Вървете. След малко ще се присъединя към вас.

Стъпки. Аромат на канела и нард.

— Дийкстра?

— Да, Фил?

— Твоите подчинени повече не са нужни. Нека се връщат в Локсия.

— Трябва ли непременно...

— В Локсия, Дийкстра!

— Слушам, милостива господарке. — В гласа на шпионина прозвуча подигравка. — Свършихме черната работа, вече сме излишни. Всичко останало е работа само на магьосниците. Така че трябва да се махам от погледа на Ваше Височество. Не очаквам благодарности за помощта и съучастието в пуча, но съм сигурен, че Ваше Височество ще ме съхрани в благодарната си памет.

— Извинявай, Сигизмунд. Благодаря ти за помощта.

— Няма за какво, удоволствието беше изцяло мое. Ей, Воймир, събирай хората. Петима остават с мен. Другите ги отведи долу и ги качи на борда на „Спейд“. Само че тихо, безшумно, на пръсти, без изненади. По страничните коридори. В Локсия и в пристанището си дръжте устата затворена! Изпълнявай!

— Ти нищо не си видял, Гералт — прошепна Филипа Ейлхарт, ухаеща на канела, нард и сода. — Нищо не си чул. Никога не си разговарял с Вилгефорц. Сега Дийкстра ще те отведе в Локсия. Ще се постарая да те намеря там, когато... Когато всичко свърши. Обещах ти нещо снощи и ще си удържа на думата.

— А какво става с Йенефер?

— Той май има натрапчива идея. — Дийкстра се върна, тътрейки крака. — Йенефер, та Йенефер — докато ти писне. Не му обръщай внимание, Фил. Има по-важни неща за вършене. Намериха ли у Вилгефорц това, което се очакваше?

— Да. Заповядай, то е за теб.

— Охо! — Шумолене на разгръщаща се хартия. — Охо! Охо, охо! Прекрасно! Дук Нитерт! Чудесно! Барон...

— По-дискретно, без имена! И много те моля, като се върнеш в Третогор, не започвай веднага с екзекуциите. Не предизвиквай скандал

преждевременно.

— Не се бой. Момчетата от този списък, толкова алчни за нилфгардско злато, са в безопасност. Засега. Това ще бъдат любимите ми марионетки. За начало ще им привържа въжета към ръцете и краката. Едва по-късно ще им сложа и на шиите... Интересно, имаше ли и други писма? Предателите от Каедвен, Темерия, от Аедирн? Щях да съм доволен, ако можех да им хвърля един поглед. Поне с крайчеца на окото...

— Знам, че щеше да си доволен. Но това не е моя работа. Тези писма ги взеха Радклиф и Сабрина Глевисиг, те знаят как да постъпят с тях. А сега — всичко хубаво. Бързам.

— Фил...

— Да?

— Върни зрението на вечерера. Да не се спъва по стълбите.

* * *

В балната зала на Аретуза банкетът продължаваше, но смени характера си с по-традиционен и непринуден. Масите бяха преместени, магьосниците и магьосничките бяха донесли в залата намерени отнякъде столове, кресла и столчета, бяха насядали и се бяха отдали на разнообразни забавления, повечето от които не бяха особено тактични. Голяма група магьосници, насядали около бъчонка с ракия, пиеха, бърбореха и от време на време избухваха в неудържим смях. Тези, които съвсем неотдавна деликатно чоплеха изисканите мезета със сребърни вилички, сега безцеремонно гложгаха агнешки ребра, хванали ги с двете си ръце. Неколцина играеха на карти, пренебрегвайки останалите. Мнозина спяха. В ъгъла мъж и жена се целуваха страстно и разпалеността им показваше, че нещата няма да свършат с целувки.

— Погледни ги само, вечерю. — Дийкстра се наведе на перилото на галерията, разглеждайки магьосниците отгоре. — Как се веселят, самозабравили се. А през това време техният Съвет е хванал почти целия Капитул и ги съди за измяна и съюз с Нилфгард. Виж ги онези двамата. Сега ще започнат да си търсят някое потайно кътче и

още няма да са си свършили работата, когато Вилгефорц вече ще е обесен. Да, този свят все пак е много странен...

— Млъквай, Дийкстра.

* * *

Пътят, водещ към Локсия, преминаваше в стъпала, спускащи се зигзагообразно по склона. Стъпалата съединяваха тераси, украсени с изоставени в момента живи плетове, цветни лехи и изсъхнало агаве в саксии. На една от терасите Дийкстра се спря, приближи се до стената, към редица каменни глави на химери, от устата на които се процеждаше вода. Наведе се и отпи продължително.

Вещерът се приближи до перилата. Морето искреше в златисто, небето изглеждаше още по-кичозно, отколкото на картините в Галерията на славата. Долу се виждаше отрядът на отпратените от Аретуза реданци, които под строй се бяха насочили към пристанището. Точно в момента преминаваха през мостчето, свързващо брега с прохода в скалите.

Изведнъж вниманието на Гералт беше привлечено от самотна ярка фигура. Тя се набиваше на очи, защото се движеше бързо в посока, противоположна на реданците. Нагоре, към Аретуза.

— Е? — изкашля се подканващо Дийкстра. — Време е да тръгваме.

— Ако толкова бързаш, върви сам.

— Ама, разбира се — намръщи се шпионинът. — А ти ще се върнеш горе да спасяваш своята Йенефер. И ще направиш повече бели от пиян гном. Отиваме в Локсия, вечерю. Да нямаш миражи или нещо подобно? Да не мислиш, че те измъкнах от Аретуза от чувство на дълго стаявана любов? Как ли пък не. Измъкнах те, защото си ми нужен.

— Защо?

— Преструваш ли се? В Аретуза учат дванайсет девойки от най-знатните семейства в Редания. Не мога да влизам в конфликт с уважаемия ректор Маргарита Льоантил. Тя няма да ми предаде Цирила, принцесата на Цинтра, която Йенефер е довела в Танед. А на теб ще ти я даде. Ако я помолиш.

— А откъде ти хрумна смехотворното предположение, че ще я помоля?

— От смехотворното съображение, че ще поискаш да осигуриш безопасност за Цирила. Под моята опека и под опеката на крал Визимир тя ще бъде в безопасност. В Третогор. А на Танед изобщо няма да е в безопасност. Спести ми ехидните си коментари. Да, знам, че в началото кралете нямаха особено привлекателни планове относно момичето. Но всичко се промени. Сега стана ясно, че живата, здрава и намираща се в безопасност Цирила може да изиграе в приближаващата война по-важна роля, отколкото десет отряда тежка кавалерия. А мъртва не струва и пукната пара.

— Филипа Ейлхарт знае ли какво си замислил?

— Не знае. Не знае дори, че ми е известно, че момичето се намира в Локсия. Моята толкова скъпа някога Филипа си е вирнала носа, но засега в Редания все още управлява крал Визимир. Аз изпълнявам заповедите на Визимир, интригите на магьосниците не ме интересуват особено. Цирила ще се качи на „Спейд“ и ще отиде до Новиград, а оттам — в Третогор. И ще бъде в безопасност. Вярващ ли ми?

Вещерът се наведе към една от химерите и отпи от водата, лееща се от пастта на чудовището.

— Вярващ ли ми? — повтори Дийкстра, застанал над него.

Гералт се изправи, изтри бузата си и го удари с всички сили в челюстта. Шпионинът залитна, но не падна. Най-близкият от реданците подскочи и понечи да хване вещера, но улови въздуха и моментално се озова в седнало положение, плюейки зъби и кръв. Останалите се нахвърлиха върху него накуп. Настана безпорядък и суматоха, а вещерът се нуждаеше точно от това.

Един реданец с грохот се вряза в каменната муцуна на една от химерите. Струящата от пастта вода моментално стана червена. Друг получи юмручен удар в трахеята и се преви, сякаш са му изтръгнали гениталиите. Трети, ударен с лакът в окото, отскочи със стон. Дийкстра улови вещера в меча хватка. Гералт заби пета в стъпалото му и шпионинът заподскача смешно на един крак.

Поредният главорез се опита да съсече Гералт със сабята си, но успя да съсече единствено въздуха. Гералт го улови с едната си ръка за лакътя, а с другата — за китката, и го завъртя, като повали с него двама

други, опитващи се да станат. Реданецът беше силен и дори не помисли да пусне сабята. Гералт натисна по-силно и му строши ръката.

Продължавайки да скача от крак на крак, Дийкстра вдигна от земята корсеката на един от хората си и се опита да притисне Гералт до стената с тризъбото ѝ острие. Гералт се изплъзна, хвана дървената дръжка на оръжието с двете си ръце и използва познатия на учените принцип на лоста. Виждайки увеличаващите се пред погледа му тухли и процепи на зида, шпионинът пусна корсеката, но твърде късно — не успя да избегне удара на чатала си върху главата на една от химерите.

Гералт се възползва от корсеката, за да повали на земята поредния убиец, после опря оръжието до земята и пречупи с крак дръжката му, при което се получи тояга с големината на меч. Вещерът я изпробва, като халоса по шията Дийкстра, все още яхнал главата на химерата, след което я стовари върху бандита със строшената ръка, прекъсвайки воя му. Шевовеите на дублета под мишниците на Гералт отдавна се бяха пръснали и той се чувстваше значително по-свободно.

Последният задържал се на краката си главорез също налетя на вещера с корсеката си, мислейки, че дължината му дава преимущество. Гералт го удари в основата на носа и реданецът със засилка седна в една от саксиите с агаве. Друг реданец, твърде упорит, се вкопчи в бедрото на вещера и го ухапа болезнено. Вещерът се ядоса и със силен ритник лиши нахалника от възможността да хапе каквото и да било.

По стълбите дотича задъхан Лютичето и когато видя какво става, пребледня като платно.

— Гералт! — извика той след секунда. — Цири изчезна! Няма я!

— Така и очаквах. — Вещерът халоса с тоягата поредния реданец, който не искаше да лежи мирно. — И какво се туткаш, Лютиче, още вчера ти казах — ако стане нещо, тичаш с всички сили към Аретуза. Донесе ли меча?

— И двата!

— Вторият е на Цири, идиот. — Гералт тресна с тоягата опитващия се да стане от саксията реданец.

— Не разбирам от мечове — изпуфтя Лютичето. — О, богове, престани да ги млатиш. Не виждаш ли реданските орли? Те са хора на крал Визимир! Действията ти означават бунт и измяна, за това може да се озовеш в затвора...

— На ешафода — изфъфли Дийкстра, вадейки кинжала си и приближавайки се със залитане. — И двамата ще отидете на ешафода...

Не успя да каже нищо друго, защото падна на колене, ударен странично в главата от счупената дръжка на корсеката.

— Разпъване на колело — навъсено оцени Лютичето. — А преди това — нагорещени клеци...

Вещерът изрита шпионина по ребрата. Дийкстра се преобърна настрани като труп на лос.

— Разчленяване на четири — предположи поетът.

— Престани, Лютиче. Дай тук двата меча. И се омитай отгук, колкото се може по-бързо. Бягай от острова. Бягай колкото се може по-надалеч.

— А ти?

— Връщам се горе. Трябва да спася Цири... и Йенефер. Дийкстра, лежи мирно и остави на мира кинжала!

— Това няма да ти се размине — изсъска шпионинът. — Ще доведе хората си... Ще дойда за теб...

— Няма да дойдеш.

— Ще дойда. На борда на „Спейд“ имам петдесет души...

— А имаш ли сред тях хирург?

— Какво?!

Гералт мина зад гърба на шпионина, наведе се, хвана го за крака, дръпна го и го изви рязко и много силно. Чу се хрущене. Дийкстра изпищя и изгуби съзнание. Лютичето извика така, сякаш това е собствената му става.

— Можеш да не ми казваш какво ще ми направят след разчленяването на четири — промърмори вещерът. — Слабо ме вълнува.

* * *

В Аретуза цареше тишина. В балната зала бяха останали последните оцелели, вече неспособни да се развикват. Гералт не влезе там — не искаше да го видят.

Не без усилия намери стаята, в която беше пренощувал с Йенефер. Коридорите на двореца образуваха истински лабиринт и всички изглеждаха по един и същ начин.

Парцалената кукла с очи-копчета го гледаше.

Той седна на леглото и обхвана главата си с ръце. На пода на стаята нямаше кръв. Но на облегалката на стола висеше черната рокля на Йенефер. Преоблякла се е? С мъжка униформа, униформата на заговорниците?

Или са я измъкнали по бельо. С белезници от димерит.

* * *

В нишата на един прозорец седеше Марти Содергрен, лечителката. Когато чу стъпките му, вдигна глава. Бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

— Хен Гедимдейт почина — изрече тя с треперещ глас. — Сърцето. Не можах да направя нищо... Защо ме повикаха толкова късно? Сабрина ме удари. По лицето. Защо? Какво е станало?

— Виждала ли си Йенефер?

— Не, не съм. Остави ме. Искам да бъда сама.

— Покажи ми най-краткия път до Гарщанг. Моля те.

* * *

Над Аретуза имаше три преградени тераси, след които склонът на планината ставаше стръмен и недостъпен. Над скалите се издигаше Гарщанг. При основата си дворецът беше тъмен, гладък, прилепнал към скалите каменен блок. Само на най-високия етаж проблясваха мрамор и витражи на прозорци, позлатената облицовка на куполите блестеше на слънцето.

Павираният път, водещ към Гарщанг и по-нататък, до върха, се виеше около планината като змия. Но имаше още един път, по-кратък — стълби, свързващи терасите, и влизащи в черната дупка на тунел под самия Гарщанг. Именно него показа Марти Содергрен на вечерта.

Веднага след тунела имаше мост, свързващ краищата на пропаст. След моста право нагоре тръгнаха стълби, които изчезваха от полезрението след рязък завой. Вещерът ускори крачка.

Перилата на стълбите бяха украсени с фигурки на фавни и нимфи. Фигурките изглеждаха като живи. Помръдваха. Медальонът на вещера започна силно да трепери.

Гералт потърка очите си. Илюзията за движение на фигурките се дължеше на това, че формата им се променяше. Гладкият камък се превръщаше в пореста, безформена маса, проядена от вятъра и морската сол. И веднага след това отново придобиваше очертания.

Гералт знаеше какво означава това. Маскиращата Танед илюзия се колебаеше, изчезваше. Мостчето също беше отчасти илюзорно. През надупчения като решетка камуфлаж се виждаше пропастта и бучащият на дъното ѝ водопад.

Тук нямаше тъмни плочки, които да посочват безопасния път. Гералт премина през мостчето бавно, проверявайки всяка крачка и проклинайки наум изгубеното време. Когато се озова от другата страна на пропастта, чу стъпки на бягащ човек.

Веднага го позна. Отгоре по стълбите на бегом се спускаше Дорегарай, магьосникът, служещ на крал Етайн от Цидарис. Гералт помнеше думите на Филипа Ейлхарт. Магьосниците, представители на неутрални крале, са поканени като наблюдатели. Но Дорегарай тичаше по стълбите с такова темпо, че ставаше ясно, че поканата изведнъж е отменена.

— Дорегарай!

— Гералт? — извика магьосникът. — Какво правиш тук? Не стой, бягай! По-бързо, надолу, към Аретуза.

— Какво е станало?

— Предателство.

— Какво?

Дорегарай изведнъж потрепна и се изкашля странно, след което наведе глава и падна право върху вещера. Преди да успее да го подхване, Гералт забеляза стрела със сиви пера, стърчаща от гърба на магьосника. Прихвана го и залитна, което му спаси живота, защото една друга подобна стрела, вместо да му пробие гърлото, се удари в ухилената физиономия на един каменен фавн, откъсвайки носа му и

част от бузата. Вещерът пусна Дорегарай и се скри зад парапета на стълбището. Магьосникът се строполи върху него.

Стрелците бяха двама. Шапките им бяха украсени с катеричи опашки. Единият остана горе на стълбите, опънал тетивата на лъка, вторият извади меч си от ножницата и се понесе надолу, прескачайки по няколко стъпала наведнъж. Гералт отмести от себе си Дорегарай, скочи и измъкна меч си. Изсвистя стрела, вещерът прекъсна пеенето ѝ, отбивайки я с бързо движение на меч. Вторият елф вече беше близо, но когато видя отбитата стрела, за миг се спря. Само за миг — и веднага се хвърли срещу вещера, замахвайки с меч. Гералт парира удара с кратък, скосен замах, така че острието на меч на елфа се плъзна по неговото острие. Елфът загуби равновесие, вещерът плавно се обърна и го съсече през шията, под ухото. Само веднъж. Това беше достатъчно.

Стрелецът на горните стъпала на стълбите опъна лъка, но не успя да пусне тетивата. Гералт видя блясък, елфът изкрещя, разпери ръце, рухна надолу и се затъркаля по стълбите. Салтамарката на раменете му гореше.

По стълбите дотича следващият магьосник. При вида на Гералт се закова на място, вдигна ръка и една огнена мълния със свистене прелетя над вещера, разбивайки на прах една фигурка на фавн.

— Престани! — извика Гералт. — Това съм аз, вещерът!

— Проклятие! — възкликна магьосникът, приближавайки се. Гералт не си спомняше да го е виждал на банкетата. — Взех те за един от тези бандити-елфи... Как е Дорегарай? Жив ли е?

— Изглежда, че да...

— По-бързо, на другата страна на моста.

Те пренесоха Дорегарай, за щастие, благополучно, защото в бързината не обръщаха внимание на потрепващата и изчезваща илюзия. Никой не ги преследваше, но въпреки това магьосникът протегна ръка, изрече заклинание и поредната мълния разби моста. По стената на пропастта загърмяха камъни.

— Това би трябвало да ги задържи — каза той.

Вещерът изтри кръвта, течаща от устата на Дорегарай.

— Белият му дроб е пробит. Можеш ли да помогнеш?

— Аз мога — каза Марти Содергрин, изкачвайки се с усилие по стълбите откъм Аретуза, от тунела. — Какво става тук, Кардуин? Кой

го уцели?

— *Scoia'tael*. — Магьосникът изтри челото си с ръкав. — В Гарщанг кипи битка. Проклетата банда, да се чудиш кои са по-добри от другите! През нощта Филипа оковава Вилгефорц, а Вилгефорц и Францеска Финдабаир викат „катериците“ на острова! А Тисая де Врие... По дяволите, тя пък какви ги надроби!

— Говори по-ясно, Кардуин!

— Няма да губя време за говорене! Ще изтичам до Локсия и оттам незабавно ще се телепортирам в Ковир. А тези тук, в Гарщанг, нека се колят едни други. Това вече изгуби смисъл! Това е война! Цялото това меле беше организирано от Филипа, за да даде на кралете повод да започнат война с Нилфгард! Меве от Лирия и Демавенд от Аедирн провокираха Нилфгард! Разбирате ли това?

— Не — каза Гералт. — И изобщо не искаме да го разбираме. Къде е Йенефер?

— Престанете! — извика Марти Содергрин, навеждайки се над Дорегарай. — Помогнете ми! Задръжте го. Не мога да измъкна стрелата!

Те ѝ помогнаха. Дорегарай стенеше и се мятеше, стъпалата на стълбите също трепереха. Гералт отначало си мислеше, че това е резултат от магическите заклинания на лечителката, но причината беше в Гарщанг. Изведнъж витражите експлодираха, в прозорците на двореца се мярна огън, започна да излиза дим на кълба.

— Още се бият — изскърца със зъби Кардуин. — Там е горещо, заклинание срещу заклинание...

— Заклинания? В Гарщанг? Та там има антимагическа аура!

— Това е работа на Тисая! Тя най-накрая избра на чия страна да застане. Свали блокадата, разсея аурата и неутрализира двумерита. Тогава всички се хвърлиха едни срещу други. Вилгефорц и Теранова от едната страна, Филипа и Сабрина — от другата... Пръснаха се колоните и таванът се срути... А Францеска отвори входовете на подземията, откъдето изведнъж изскочиха тези дяволски елфи... Крещяхме им, че сме неутрални, но Вилгефорц само се разсмя. Не успяхме да направим барикада — уцелиха Дрителм в окото, а Рейеан го засипаха със стрели — стана като таралеж... Не изчаках понататъшния развой на събитията. Марти, още много ли остава? Трябва да се омитаме оттук!

— Дорегарай не може да ходи. — Магьосницата избърса окървавените си ръце с бялата си бална рокля. — Телепортирай ни, Кардуин!

— Оттук? Да не си се побъркала? Прекалено близо сме до Тор Лара. Порталът на Лара излъчва и изкривява всяко телепортиране. Оттук не бива да се телепортира!

— Той не може да ходи! Трябва да остана с него...

— Тогава оставай! — изправи се Кардуин. — И се забавлявай добре! На мен собственият ми живот е по-скъп! Връщам се в Ковир! Ковир е неутрален!

— Прекрасно! — Вещерът се изплю, гледайки подир изчезващия в тунела магьосник. — Колегиалност и солидарност! Но и аз не мога да остана с теб, Марти. Трябва да отида в Гарщанг. Има ли друг път?

Марти Содергрэн изсмърка с нос. После вдигна глава и кимна.

* * *

Той беше вече под стената на Гарщанг, когато върху главата му падна Кейра Мец.

Пътят, който му показва лечителката, се виеше сред висящи градини, свързани помежду си чрез спираловидни стълбища. Стълбищата бяха гъсто обрасли с бръшлян и орлови нокти. Растенията затрудняваха изкачването, затова пък даваха прикритие. На Гералт му се удаде да се добере незабелязано до самата стена на двореца. Кейра се стовари върху него в момента, в който той търсеше вход. Двамата паднаха в бодлив храст.

— Избих си един зъб — отбеляза навъсено магьосницата, леко фъфлейки. Тя беше раздърпана, изцапана, покрита с мазилка и сажди, на бузата ѝ имаше голяма синина. — И май съм си счупила крака — добави, плюейки кръв. — Това ти ли си, вещерю? Върху теб ли съм паднала? Как е станало такова чудо?

— И аз това се питам.

— Теранова ме изхвърли през прозореца.

— Можеш ли да станеш?

— Не.

— Искам да вляза вътре. Незабелязано. Как?

— Защо всички вещици сте такива побъркани? — Кейра отново се изплю и изстена, опитвайки се да се надигне с помощта на лакътя си. — В Гарщанг се води битка! Там така ври и кипи, че мазилката се сипе от стените. Цицини ли искаш?

— Не. Търся Йенефер.

— Ха! — Кейра се отказа от опитите си да се надигне. Легна. — Защо и мен някой не ме обичаше така. Вземи ме на ръце.

— Може, но друг път. Малко бързам.

— Вземи ме на ръце, ти казвам! Ще ти покажа пътя към Гарщанг. Трябва да се добера до това копеле Теранова. Е, какво чакаш? Сам няма да намериш пътя, а и да го намериш, проклетите елфи ще те убият... Не съм способна да ходя, но все още мога да запратя някое и друго заклинание. Този, който ни застане на пътя, ще съжالياва.

Тя изохка, когато той я повдигна.

— Извинявай.

— Няма нищо. — Тя обгърна с ръце шията му. — Това е заради крака. Все още ухаеш на нейния парфюм, знаеш ли? Не, не оттук. Върни се и тръгни нагоре. Има друг вход, откъм Тор Лара. Може би там няма елфи... О-о-ох! По-внимателно, по дяволите...

— Извинявай. Откъде се взеха тук тези *Scoia tael*?

— Чакали са в подземията. Танед е кух като черупка, там има огромна подземна кухня, човек може да доплува с кораб, ако знае откъде да мине. Някой им е издал... А-а-а-ах! Внимавай! Не ме треси така.

— Извинявай. Значи „катериците“ са преплували морето? Кога?

— Дявол знае. Може да е вчера, а може — преди седмица. Ние дебнахме Вилгефорц, а Вилгефорц — нас. Вилгефорц, Францеска, Теранова и Феркарт... Здравата ни изработиха... Филипа мислеше, че смятат постепенно да завземат властта в Капитула, за да влияят на кралете... А те, както се оказва, са решили да ни видят сметката по време на Събора... Гералт, не издържам... Кракът... Остави ме за малко. А-у-у-у-у!

— Кейра, имаш открита рана. Кръвта изтича през панталоните ти.

— Млъквай и слушай. Става въпрос за твоята Йенефер. Влязохме в Гарщанг, в заседателната зала. Там има антимагическа блокада, но тя не действа на двумерита, чувствахме се в безопасност.

Започна караница. Тисая и неутралните ни крещяха, ние крещяхме на тях. А Вилгефорц мълчеше и се усмихваше.

* * *

— Повтарям, Вилгефорц е предател! Съюзил се е с Емхир от Нилфгард, привлякъл е в заговора и други! Предал е Ордена, изменил е на нас и на кралете...

— Чакай малко, Филипа. Знам, че благосклонността на крал Визимир е по-важна за теб от солидарността с Братството. Същото важи и за теб, Сабрина, защото ти играеш същата роля в Каедвен. Кейра Мец и Трис Мериголд представляват интересите на Фолтест от Темерия, Радклиф е оръдие на Демавенд от Аедирн...

— Какво значение има това в случая, Тисая?

— Не е задължително интересите на кралете да съвпадат с нашите. Прекрасно знам за какво става въпрос. Кралете започнаха да избиват елфите и останалите нехора. Може би ти, Филипа, смяташ това за справедливо. Може би ти, Радклиф, смяташ за правилно да помагаш на армията на Демавенд да организира хайки срещу *Scoia'tael*. Но аз съм против! И не съм учудена, че Енид Финдабаир също е против. Обаче това още не е предателство. Не ме прекъсвай! Много добре знам какво са намислили вашите крале, знам, че искат да разпалят война. Действията, насочени към предотвратяването на тази война, може да са предателство според твоя Визимир, но не и според мен. Ако искаш да съдиш Вилгефорц и Францеска, съди и мен!

— За каква война става въпрос? Моят крал, Естерад от Ковир, не поддържа агресивните действия против Нилфгардската империя! Ковир е и ще си остане неутрален!

— Ти си член на съвета, Кардуин, а не посланик на своя крал!

— И кой ми го казва, Сабрина!

— Достатъчно! — удари с длан по масата Филипа. — Ще задоволя любопитството ти, Кардуин. Интересува те кой подготвя война? Подготвя я Нилфгард, който смята да ни нападне и да ни унищожи. Но Емхир вар Емрейс не е забравил Хълма при Соден и този път е решил да се подсигури, като извади магьосниците от играта. За целта той се е свързал с Вилгефорц от Рогевеен. Купил го е, обещал му

е власт и почести. Да, Тисая. На Вилгефорц, героят от Соден, му предстои да стане наместник и владетел на всички завоювани страни от Севера. Именно Вилгефорц, при подкрепата на Теранова и Феркарт, би трябвало да управлява провинциите, които ще бъдат създадени на местата на превзетите кралства. Именно на него се е паднала честта да размахва нилфгардския бич над населяващите тези страни роби, обречени да се трудят за благо на Империята. А Франческа Финдабаир, Енид ан Глеана, трябва да стане кралица на Държавата на свободните елфи. Разбира се, тя ще бъде нилфгардски протекторат, но елфите това ги устройва, стига император Емхир да им позволи да избиват хора. А няма нещо, което елфите да желаят повече, от възможността да избиват *Dh'oine*.

— Това е тежко обвинение. Така че и доказателствата трябва да имат същата тежест. Но преди да сложиш доказателствата на везната, Филипа Ейлхарт, трябва да знаеш моята позиция. Доказателствата могат да се изфабрикуват, действията и мотивите за тях могат да се интерпретират по различни начини. Но нищо не може да промени съществуващите факти. Ти разруши единството и солидарността в Братството, Филипа Ейлхарт. Ти окова членове на Капитула като бандити. Затова не смей да ми предлагаш място в новия Капитул, който замисля да създаде твоята продала се на кралете шайка пучисти. Между нас лежи смърт и кръв. Смъртта на Хен Гедимдейт. И кръвта на Лидия ван Бредепорт. Тази кръв беше проляна от теб с презрение. Ти беше любимата ми ученичка, Филипа Ейлхарт. Винаги съм се гордеела с теб. Но сега изпитвам към теб единствено презрение.

* * *

Кейра Мец беше бледа като пергамент.

— От известно време в Гарцанг като че ли е по-тихо — прошепна тя. — Свърши се... Гонят се из замък. Там има пет етажа. Седемдесет и шест стаи и зали. Има къде да се бяга...

— Щеше да ми разказваш за Йенефер. Побързай. Боя се, че ще изгубиш съзнание.

— За Йенефер? А, да... Всичко се движеше по нашия план, когато изведнъж се появи Йенефер. И доведе в залата медиум...

— Кого?

— Девойка, около четиринайсетгодишна. Сиви коси, огромни зелени очи... Едва бяхме успели да я разгледаме, когато тя започна да пророкува. Разказваше за събитията в Дол Ангра. Никой не се съмняваше, че говори истината. Беше в транс, а в транс никой не лъже.

* * *

— Вчера през нощта — изрече медиумът — войски със знаците на Лирия и знамената на Аедирн нападнаха Нилфгардската империя. Щурмуваха Глевицинген, пограничен форт в Дол Ангра. Херолди от името на крал Демавенд огласиха в околните села, че от този ден Аедирн поема властта над цялата страна. Населението е призовано да вдигне въоръжено въстание против Нилфгард...

— Не може да бъде! Това е чудовищна провокация!

— Много гладко ти вървят думите, Филипа Ейлхарт — каза спокойно Тисая де Врие. — Но не се заблуждавай, твоите възкличания няма да прекъснат трансa. Продължавай, детето ми.

— Император Емхир вар Емрейс е издал заповед да се отговори с удар на удара. Тази сутрин нилфгардските войски са навлезли в Лирия и Аедирн.

— Значи по този начин — усмихна се Тисая — нашите крале доказаха колко разумни, просветени и миролюбиви владетели са. А някои от магьосниците доказаха на чие дело в действителност служат. Тези, които биха могли да предотвратят завоевателната война, предвидливо бяха оковани в двумерит и против тях бяха повдигнати нелепи обвинения...

— Това е абсолютна лъжа!

— Всички вървете по дяволите! — неочаквано избухна Сабрина Глевисиг. — Филипа! Какво означава всичко това? Какво означава битката в Дол Ангра? Нима не се договорихме да не започваме преждевременно? Защо тоя маниак Демавенд не се е сдържал? Защо тая мръсница Меве...

— Млъкни, Сабрина!

— Не, не, нека говори! — вдигна глава Тисая де Врие. — Нека да разкаже за струпаната на границата армия на Хенселт от Каедвен. Нека

да разкаже за войските на Фолтест от Темерия, които сигурно вече спускат във водата лодките, скрити досега в гъсталака край Яруга. Нека каже за експедиционния корпус под командването на Визимир от Редания, който чака на брега на Понтар. Или ти си мислеше, Филипа, че сме слепи и глухи?

— Това е една голяма проклета провокация! Крал Визимир...

— Крал Визимир — прекъсна я с безизразен глас сивокосият медиум — е бил убит вчера праз нощта. Заклан е от атентатор. В Редания вече няма крал.

— В Редания отдавна нямаше крал. — Тисая де Врие се изправи. — В Редания управляваше благородната Филипа Ейлхарт, достойна наследница на Рафар Белия. Готова да пожертва десетки хиляди животи заради абсолютната власт!

— Не я слушайте! — изкрещя Филипа. — Не слушайте това момиче-медиум. Тя е оръдие, безумно оръдие... На кого служиш, Йенефер? Кой ти нареди да доведеш тук това чудовище?

— Аз — каза Тисая де Врие.

* * *

— Какво стана по-нататък? Какво стана с момичето? С Йенефер?

— Не знам. — Кейра затвори очи. — Тисая изведнъж свали блокадата. С едно заклинание. В живота си не съм виждала нищо подобно... Зашемети ни и ни блокира, след това освободи Вилгефорц и останалите. А Францеска отвори входовете на подземията и Гарщанг веднага се напълни със *Scoia'teal*. Командваше ги някакъв тип с броня и нилфгардски крилат шлем. Помагаше му човек с белег на лицето. Той умееше да отправя заклинания. И да се прикрива с магия...

— Риенс.

— Възможно е, не знам... Беше горещо. Таванът рухна. Заваляха заклинания и стрели... Настана касапница... От техните беше убит Феркарт, от нашите — Дрителм, Радклиф, Марквар, Рейеан и Бианка д'Ест... Контузиха Трис Мериголд и раниха Сабрина... Когато Тисая видя труповете, осъзна грешката си, опита се да ни защити, пробва да уговори Вилгефорц и Теранова... Вилгефорц ѝ се изсмя и ѝ се

подигра. Тогава тя се паникьоса и избяга. Ох, Тисая... Толкова трупове...

— Какво стана с момичето и с Йенефер?

— Не знам. — Магьосницата се закашля и изплю кръв. Дишането ѝ беше повърхностно и явно затруднено. — След поредната експлозия изгубих съзнание. Онзи тип с белега и елфите му ме хванаха. Теранова първо ме нарича, а после ме изхвърли през прозореца.

— Не само кракът ти е счупен, Кейра. Имаш и пукнати ребра.

— Не ме изоставяй.

— Налага се. Но ще се върна за теб.

— Да бе...

* * *

Отначало беше само блещукащ хаос, пулсиращи сенки, водовъртеж от светлина и мрак, хор от неразбираеми гласове, ехтящи откъм бездната. Изведнъж гласовете набраха сила, надигнаха се викове и глъчка. Светлината се превърна в огън, опустошаващ гоблените и килимите и изригващ във формата на снопове искри от стените, парапетите и от колоните, поддържащи сводовете.

Цири се задави от дима и осъзна, че това вече не е сън.

Опита се да се изправи, опирайки се на ръцете си. Напипа с дланта си нещо влажно и погледна надолу. Стоеше на колене в локва кръв. До нея лежеше неподвижно тяло. Тялото на елф. Досети се веднага.

— Стани.

До нея стоеше Йенефер, стиснала в ръката си кинжал.

— Госпожо Йенефер... къде сме? Нищо не помня...

Магьосницата бързо я хвана за ръката.

— Аз съм с теб, Цири.

— Къде сме? Защо всичко гори? Кой е този... Този тук?

— Казах ти някога, преди векове, че Хаосът протяга ръце към теб. Помниш ли? Не, сигурно не помниш. Този елф протегна ръка към теб. Наложил се да го убия, защото господарите му това и чакаха —

една от нас да се издаде, използвайки магия. Ще дочакат, но не сега... Съвзе ли се вече напълно?

— Тези магьосници... — прошепна Цири. — В голямата зала... Какво им говорех? И защо им го говорех? Изобщо не исках... Но бях принудена да говоря! Защо? Защо, госпожо Йенефер?

— Тихо, патенце. Допуснах грешка. Никой не е свършен.

Отдолу се разнесе грохот и ужасен вик.

— Да вървим. По-бързо. Нямаме време.

Затичаха се по коридора. Димът се сгъстяваше, душеше и заслепяваше. Стените трепереха от взривовете.

— Цири. — Йенефер се спря на пресечка между коридорите и стисна силно ръката на момичето. — Сега ме слушай внимателно. Аз трябва да остана тук. Виждаш ли стълбите? Ще слезеш по тях...

— Не! Не ме оставяй сама!

— Трябва. Повтарям ти, ще слезеш по тези стълби. До края им. Там ще има врата, а зад нея — дълъг коридор. В края на коридора има конюшня, а вътре — оседлан кон. Един. Само един. Ще го изведеш и ще го възседнеш. Това е обучен кон, той служи на куриерите, отиващи в Локсия. Знае пътя, достатъчно е да го пришпориш. Когато пристигнеш в Локсия, ще намериш Маргарита и ще останеш под нейна закрила. Не се отделяй дори на крачка от нея.

— Госпожо Йенефер! Не! Не искам да оставам сама!

— Цири — рече тихо магьосницата, — някога ти казах, че всичко, което правя, го правя за твое добро. Повярвай ми. Моля те, повярвай ми. Бягай.

Цири вече беше на стълбите, когато още веднъж чу гласа на Йенефер. Магьосницата стоеше до колоната, опряла чело в нея.

— Обичам те, детенцето ми — едва чуто прошепна тя. — Бягай.

* * *

Обкръжиха я на средата на стълбите. Отдолу чакаха двама елфи с катеричи опашки върху шапките си, а отгоре — човек с черни дрехи. Без да мисли, Цири прескочи парапета и затича по един страничен коридор. Те я последваха. Тя беше по-бърза и лесно щеше да им избяга, ако коридорът не завършваше с прозорец.

Тя погледна навън. Покрай стената имаше каменен праг, широк не повече от две педи. Цири прехвърли краката си през перваза и излезе. Отдалечи се от прозореца, притиснала гръб към стената. В далечината блестеше морето.

От прозореца се подаде един елф. Той беше със светли коси и зелени очи, а на шията си носеше копринена кърпа. Цири бързо тръгна към съседния прозорец. Но оттам се подаде човекът с черните дрехи. Неговите очи бяха черни и противни. На бузата си имаше червен белег.

— Пипнахме те, момиче!

Тя погледна надолу. Под себе си, много далеч, видя двор. А над двора, на десетина стъпки под прага, на който стоеше, имаше мостче, съединяващо две галерии. Само дето това всъщност не беше мостче, а останки от мостче. Тънка каменна пътечка с остатъци от разбити перила.

— Какво чакате! — извика човекът с белега. — Излезте и я хванете!

Светлокосият елф предпазливо стъпи върху прага и притисна гръб към стената. Протегна ръка. Беше съвсем близо.

Цири преглътна. Каменната пътечка, остатък от мостче, беше не по-тясна от гредата за балансиране в Каер Морхен. А тя беше скачала десетки пъти върху гредата, умееше да смекчава удара и да запазва равновесие. Но вещерската греда за балансиране стоеше на четири стъпки над земята, а под каменното мостче зееше толкова дълбока пропаст, че плочките на двора изглеждаха по-малки от длани.

Тя скочи, приземи се, олюля се, запази равновесие и се хвана за остатъците от перилата. С уверена крачка достигна галерията. Не можа да се сдържи, обърна се и показа на преследвачите си прегънат лакът — жест, който беше научила от джуджето Ярпен Зигрин. Човекът с белега изруга гласно.

— Скачай! — извика той на светлокосия елф, застанал на прагчето. — Скачай след нея!

— Да не си се побъркал, Риенс? — попита студено елфът. — Ако искаш, скачай ти.

* * *

Както често става в такива случаи, късметът не я съпътстваше дълго време. Когато излезе от галерията и се измъкна зад зида, в гъстия трънак, я хванаха. Сграбчи я и я стисна с невероятна сила нисък, леко пълен мъж с подут нос и цепнати устни.

— Готово! — прошепна той. — Готово, кукличке!

Цири се дръпна и изкрещя, защото ръцете, стискащи я за раменете, ѝ причиняваха страшна болка. Мъжът се закикоти.

— Не се дърпай, сиво пиленце, за да не ти подпаля перушината. Я да те видя. Да погледна пиленцето, което е толкова скъпо за Емхир вар Емрейс, императора на Нилфгард. И за Вилгефорц.

Цири престана да се дърпа. Мъжът облиза разбитата си устна.

— Интересно — зашепна той отново, навеждайки се към нея. — Уж си толкова ценна, а аз, представи си, не бих дал и пукната пара за теб. Виж ти, колко измамна била външността. Ха! Съкровище мое! Ако подаръкът за Емхир го поднесе не Вилгефорц, не Риенс, не онзи галант с шлема с перата, а старият Теранова? Какво ще кажеш, ясновидке? Нали умееш да пророкуваш?

Дъхът му смърдеше непоносимо. Цири се извърна, изви се. Той я разбра неправилно.

— Недей да ме кълвеш, пиленце! Не ме е страх от птичета. Или трябва да ме е страх? А, фалшива пророчице? Подставена прорицателко? Трябва ли да ме е страх от птичета?

— Трябва — прошепна Цири, чувствайки световъртеж и внезапно полъхнал хлад.

Теранова се засмя, отмятайки глава назад. Смехът премина във вик от болка. Отгоре се спусна голяма сива сова и впи нокти в очите му. Магьосникът пусна Цири, с рязко движение отхвърли от себе си совата и в същия миг рухна на колене, хванал се за лицето. Между пръстите му се процеждаше кръв. Цири извика и отстъпи назад. Теранова свали окървавените си пръсти от лицето си и с див, трескав глас се зае да изрича заклинание, но не успя. Зад гърба му се появи размита фигура, вещерският меч изсвистя във въздуха и преряза врата му точно под тила.

* * *

— Гералт!

— Цири.

— Отложете нежностите за после! — извика от каменния зид совата, превръщайки се в тъмнокоса жена. — Изчезвайте! Насам идват „катерици“!

Цири се освободи от ръцете на Гералт и погледна в посока на гласа с недоумение. Седналата на зида жена-сова изглеждаше ужасно. Обгорена, раздрана, омазана с пепел и кръв.

— Ти, малко чудовище — каза жената, гледайки я отгоре. — За това твое ненавременно прорицание би трябвало да те... Но обещах нещо на твоя вещер, а аз винаги си държа на думата. Не можах да ти дам Риенс, Гералт. Но в замяна ти давам нея. По-живо! Бягайте!

* * *

Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах беше бесен. Той видя само за миг момичето, което му бяха наредили да хване, но не можа да предприеме нищо, защото проклетите вълшебници разпалиха в Гарцанг такъв огнен ад, че беше невъзможно да се направи каквото и да било. Кахир загуби ориентация сред дима и пожара, започна да обикаля на сляпо коридорите, тичаше по стълбите и галерите, проклинайки Вилгефорц, Риенс, себе си и целия свят.

От един елф, когото срещна, научи, че са видели девойката извън стените на двореца, бягаща по пътя към Аретуза. И в този момент щастието се усмихна на Кахир. *Scoia'tael* намериха в конюшната оседлан кон.

* * *

— Бягай по-бързо, Цири. Близо са. Аз ще ги задържа, а ти тичай! С всички сили! Като на Мъчилището!

— И ти ли искаш да ме оставиш сама?

— Ще съм след теб! Само не се оглеждай!

— Дай ми мечата ми, Гералт.

Той я погледна. Цири неволно отстъпи. Никога не го беше виждала с такъв поглед.

— Ако получиш меча си, може да се наложи да убиваш. Ще можеш ли?

— Не знам. Дай ми меча.

— Бягай. И не се оглеждай.

* * *

По пътя затропаха копита. Цири се обърна. И застина, парализирана от страх.

Настигаше я черният рицар с шлема, украсен с крилете на хищна птица. Крилете шумоляха, черното наметало се развяваше, конските подкови хвърляха искри при ударите си в павирания път.

Цири не можеше да помръдне.

Черният кон пресече крайпътните храсти, рицарят извика гласно. В този вик беше Цинтра. В него имаше нощ, убийства, кръв и пожар. Цири успя да пребори сковавания я страх и хукна да бяга. Със засилка прескочи живия плет и падна върху каменните плочи на малко дворче с басейн и фонтанче. Оттук нямаше изход — дворчето беше заобиколено с високи и гладки каменни зидове. Конят изпръхтя зад гърба й. Тя се завъртя и потрепна, когато блъсна рамото си в твърда, неподатлива стена. Беше в капан.

Хищната птица заудря с криле, понасяйки се в полет. Черният рицар пришпори коня и прескочи живия плет, отделящ го от двора. Копитата зазвъняха по плочките, конят се подхлъзна, залитна и се стовари върху задника си. Рицарят се олюля в седлото, наведе се. Конят рязко се изправи, рицарят падна и бронята му издрънча върху плочките. Обаче веднага скочи отново на крака, бързо преграждайки пътя на притиснатата в ъгъла Цири.

— Няма да ме докоснеш! — извика тя, вадейки меча. — Никога вече няма да ме докоснеш!

Рицарят се приближи бавно, израствайки над нея като огромна черна кула. Крилете върху шлема му се люлееха и шумоляха.

— Повече няма да ми избягаш, Лъвче от Цинтра. — В процепа на шлема пламтяха безмилостни очи. — Не и този път. Този път вече

няма къде да ми избягаш, безумна госпожице.

— Няма да ме докоснеш — повтори тя с глас, в който се таеше заплаха, и опря гръб в каменната стена.

— Трябва. Изпълнявам заповед.

Когато той протегна ръка към нея, страхът ѝ изведнъж изчезна и отстъпи място на дива ярост. Напрегнатите, застинали в ужас мускули заработиха като пружини, всички научени в Каер Морхен движения се извършваха от само себе си, плавно и гладко. Цири скочи, рицарят се хвърли към нея, но той не беше подготвен за пируета, с който тя без усилие се измъкна извън обсега на ръцете му. Мечът описа дъга и го ухапа, безпогрешно попадайки между пластините на бронята му. Рицарят се олюля, падна на едното си коляно, изпод нараменника му потече струя светлочервена кръв. С яростен крясък Цири отново го заобиколи с пирует и отново го удари, този път право в камбаната на шлема, принуждавайки го да падне и на двете си колене. Гневът и яростта напълно я заслепиха, тя вече не виждаше нищо, освен омразните криле. Посипаха се черни пера, едното крило отлетя, второто падна върху окървавения нараменник. Рицарят, все още напразно опитвайки се да се изправи, пробва да спре острието, хващайки го с желязната си ръкавица, но вещерският меч разкъса ризницата и нарани ръката. След поредния удар шлемът падна. Цири отскочи, за да набере инерция за последния, смъртоносен удар.

И не го нанесе.

Черният шлем го нямаше, нямаше ги крилете на нощната птица, шумът от чийто размах я преследваше в нощните ѝ кошмари. Черният рицар от Цинтра вече го нямаше. Пред нея в локва кръв стоеше на колене блед тъмнокос юноша с объркани сини очи и устни, изкривени от ужас. Черният рицар от Цинтра беше паднал под ударите на меча ѝ, беше престанал да съществува, от зловещите криле бяха останали само отсечени пера. Ужасеният, свил се, окървавен младеж беше никой. Тя никога не го беше виждала и не го познаваше. Той ѝ беше безразличен. Не се боеше от него и не го мразеше. И не искаше да го убива.

Хвърли меча върху плочките.

Обърна се, чувайки виковете на *Scoia'tael*, приближаващи се откъм Гарщанг. Съобрази, че след малко ще я обградят в двора. Разбра, че ще я настигнат на пътя. Трябваше да ги изпревари. Приблужи се до

врания кон, почукващ с подкови по плочките на двора и с вик го подкара в галоп, като скочи в седлото в движение.

* * *

— Оставете ме... — простена Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах, отблъсквайки със здравата си ръка вдигащите го елфи. — Това не е нищо! Лека рана... Хванете я. Хванете момичето...

Един от елфите извика, върху лицето на Кахир пръсна кръв. Друг *Scoia'tael* се олюля, завъртя се и падна на колене, хващайки се с две ръце за разсечения си корем. Останалите отскочиха, пръснаха се по двора, размахвайки проблясващите си мечове.

Беше ги нападнало белокосо чудовище. То скочи върху тях от стената. От височина, от която е невъзможно да се скочи, без човек да си строши някой крайник. Невъзможно беше някой да скочи меко, да се завърти в неуловим за окото пирует и за част от секундата да убие. Но белокосото чудовище направи точно това. И започна да убива.

Scoia'tael се биеха ожесточено. Бяха повече. Но нямаха никакви шансове. Пред очите на Кахир, широко отворени от ужас, се извършваше клане. Сивокосата девойка, която преди малко го беше ранила, беше бърза, беше невероятно ловка, беше като котка, защитаваща котенцата си. Но белокосото чудовище, втурнало се след *Scoia'tael*, беше като зерикански тигър. Сивокосата девойка от Цинтра, която, кой знае защо, не беше убила Кахир, изглеждаше като побесняла. Белокосото чудовище не беше бясно. То беше спокойно и студено. Убиваше спокойно и студено.

Scoia'tael нямаха никакви шансове. Един след друг падаха мъртви върху плочките на двора. Но не отстъпваха. Не бягаха, дори когато останаха само двама и продължиха да нападат белокосото чудовище. Пред очите на Кахир чудовището отсече ръката на единия над лакътя, и докосна другия, сякаш съвсем леко, но този почти незабележим удар отхвърли елфа назад, праметна го през парапета на фонтана и го събори във водата. Водата преля над ръба на басейна, карминена вълна заля плочките.

Елфът с отсечената ръка стоеше на колене до фонтана, гледайки безумно изтичащата от чукана му кръв. Белокосото чудовище го хвана

за косата и с бързо движение му преряза гърлото. Когато Кахир отвори очи, чудовището вече беше до него.

— Не ме убивай... — прошепна рицарят, отказвайки се от опитите да се надигне от хлъзгавите от кръвта плочки. Съсечената от сивокосата девойка ръка беше изтръпнала и вече не го болеше.

— Знам кой си ти, нилфгардецо. — Белокосото чудовище изрита шлема със съсечените пера. — Ти я преследваше дълго и упорито. Но вече никога няма да можеш да ѝ причиниш зло.

— Не ме убивай...

— Дай ми един довод. Поне един. И побързай.

— Аз... — прошепна Кахир. — Аз я изведох от Цинтра. От пожара... Спасих я. Спасих ѝ живота...

Когато отвори очи, чудовището вече го нямаше, а той лежеше сам в двора, заобиколен от трупове на елфите. Водата преливаше от ръба на фонтана и размиваше кръвта върху плочките. Кахир изгуби съзнание.

* * *

Към основата на кулата беше построена сграда, представляваща голяма зала или по-скоро нещо като перистил. По покрива на перистила, вероятно илюзорен, имаше множество дупки, през които падаха лъчи светлина. Той се поддържаше от колони и пиластри, изработени във формата на оскъдно облечени кариатиди с внушителни бюстове. Точно такива кариатиди поддържаха и свода на портала, през който беше изчезнала Цири. Гералт мина през портала и откри стълби, водещи нагоре. Към кулата.

Изруга тихичко. Не разбираше защо момичето беше избягало насам. Допреди малко я беше следвал, тичайки по зидовете, и видя как конят ѝ падна и тя ловко скочи на крака, но вместо да продължи да бяга по виещия се около върха спираловиден път, тя изведнъж се затича нагоре, към една самотна кула. Едва по-късно Гералт видя на пътя елфи. Заети да стрелят с лъковете си по бягащите нагоре хора, елфите не видяха нито Цири, нито него. От Аретуза идваше помощ.

Вещерът се готвеше да последва Цири по стълбите, когато чу шум. Отгоре. Гералт се обърна рязко. Това не беше птица.

Шумолейки с широките си ръкави, Вилгефорц влетя през една дупка в покрива и бавно се спусна на пода.

Гералт застана до входа на кулата, извади меча си и въздъхна. Искрено се беше надявал, че драматичната финална битка ще бъде между Вилгефорц и Филипа Ейлхарт. Той нямаше и най-малко желание да участва в подобно драматично представление.

Вилгефорц изтупа дрехите си, оправи маншетите си, погледна вещера и прочете мислите му.

— Проклет драматизъм — каза той.

Гералт се въздържа от коментар.

— В кулата ли влезе тя?

Вещерът отново не отговори. Магьосникът поклати глава.

— Ето го и епилогът — изрече той студено. — Увенчаващият делото край. А може би това е предопределението? Знаеш ли накъде води тази стълба? Към Тор Лара. Кулата на чайката. Оттам няма изход. Всичко свърши.

Гералт отстъпи така, че фланговете му да бъдат защитени от поддържащите портала кариатиди.

— Точно така — процеди той, наблюдавайки ръцете на магьосника. — Всичко свърши. Половината от съучастниците ти са избити. Трупите на доведените на Танед елфи лежат по целия път оттук до Гарщанг. Останалите избягаха. От Аретуза идват магьосници и хората на Дийкстра. На нилфгардеца, който трябваше да хване Цири, сигурно вече му е изтекла кръвта. А Цири е там, в кулата. Казваш, че оттам няма изход? Радвам се да го чуя. Значи за там има само един вход. Този, който съм препречил.

Вилгефорц изсумтя.

— Ти си непоправим. Все така не умееш да оценяваш обстановката правилно. Капитулът и Съветът вече не съществуват. Войската на император Емхир идва на север; лишените от съветите и помощта на магьосниците крале са безпомощни като деца. Под натиска на Нилфгард кралствата им ще рухнат като пясъчни дворци. Предложих ти го снощи и днес го повтарям — присъедини се към победителите. Плюй на победените.

— Ти си този, който е победен. Ти беше само едно оръдие за Емхир. Той се нуждаеше от Цири и затова изпрати за нея оня тип с

крилете на шлема. Интересно, как ли ще постъпи Емхир с теб, когато му съобщиш за провала на мисията си?

— Стреляш на сляпо, вещерю. И, естествено, не улучваш. А ако ти кажа, че всъщност Емхир е мое оръдие?

— Няма да ти повярвам.

— Гералт, бъди разумен. Нима наистина искаш да устроиш театър, банална сцена на финалната битка между Доброто и Злото? Повтарям ти снощното си предложение. Още не е късно. Още можеш да избереш да застанеш на правилната страна...

— На страната, чиито редици днес поразредих?

— Не се усмихвай, демоничните ти усмивки не ме впечатляват. Няколко обезглавени елфи? Артауд Теранова? Дреболии, факти без значение. Можем да забравим за тях.

— Разбира се. Твоят възглед за света ми е известен. Смъртта няма значение, нали? Особено чуждата.

— Не бъди банален. Мъчно ми е за Аретуза, но какво да се прави? Да го наречем... изравняване на резултата. В края на краищата аз на два пъти се опитах да те убия. Емхир ме притискаше, така че се налагаше да ти пращам убийци. Всеки път го вършех с искрено нежелание. Разбираш ли, аз не губех надежда, че някой ден ще ни изобразят на една и съща картина.

— Откажи се от тези надежди, Вилгефорц.

— Прибери меча си. Ще влезем заедно в Тор Лара. Ще успокоим Детето на старата кръв, което някъде там, горе, сигурно си умира от страх. И ще си тръгнем оттук. Заедно. Ти ще бъдеш до нея. Ще видиш как се сбъдва предопределението ѝ. А император Емхир? Император Емхир ще получи това, което искаше. Защото забравих да ти кажа, че макар Кодрингер и Фен да са мъртви, тяхното дело и идеите им са още живи.

— Лъжеш. Махай се оттук. За да не се изплюя върху теб.

— Наистина нямам желание да те убивам. Аз не обичам да убивам.

— Нима? А Лидия ван Бредеворт?

Магьосникът се намръщи.

— Не изричай това име, вещерю.

Гералт стисна здраво дръжката на меча и се усмихна подигравателно.

— Защо Лидия трябваше да умре, Вилгефорц? Защо ѝ заповяда да умре? За да отклониш вниманието от себе си, нали? За да ти даде време да се имунизираш против димерита и да изпратиш телепатичен сигнал на Риенс? Клетата Лидия, художничката с уродливото лице. Всички знаеха, че тя е личност без значение. Всички — освен нея.

— Млъкни.

— Ти уби Лидия, магьоснико. Възползва се от нея. А сега искаш да се възползваш от Цири? С моя помощ? Не. Ти няма да влезеш в Тор Лара.

Магьосникът отстъпи крачка назад. Гералт се напрегна, очаквайки скок и удар. Но Вилгефорц не вдигна ръка, само я помръдна леко встрани. В дланта му изведнъж се материализира дълга шест стъпки тояга.

— Знам какво ти пречи да оцениш разумно ситуацията — каза той. — Знам какво ти пречи и те затруднява да видиш правилно бъдещето. Твоята арогантност. Ще те отуча да бъдеш арогантен с помощта на тази тояга.

Вещерът присви очи и леко повдигна меча.

— Изгарям от нетърпение.

Няколко седмици по-късно, когато вече беше изцелен с помощта на старанията на друидите и водата на Брокилон, Гералт се опита да разбере каква грешка е допуснал по време на боя. И стигна до извода, че по време на боя не е допуснал никаква грешка. Единствената му грешка беше преди боя. Трябваше да бяга преди започването му.

Магьосникът беше бърз, тоягата се въртеше като светкавица в ръцете му. Още по-голямо беше учудването на Гералт, когато при удара между меча и тоягата се чу метален звън. Но нямаше много време за чудене. Вилгефорц нападаше, на вещера му се налагаше да отскача във финтове и пируети. Боеше се да отбива с меча. Проклетата тояга беше желязна и при това магическа.

Четири пъти се оказваше в позиция, удобна за контраатака и нанасяне на удар. И четирите пъти нанасяше удар. В слепоочието, в шията, под мишницата, в бедрото. Всеки удар можеше да бъде смъртоносен. И всеки от ударите биваше париран.

Нито един човек не беше способен да парира такива удари. Гералт бавно започваше да разбира. Но вече беше твърде късно.

Не успя да избегне удара на магьосника. Ударът го отхвърли към стената. Той се отблъсна с гръб от нея, но не успя да отскочи, не успя да направи лъжливо нападение — ударът му беше изкарал въздуха. Получи нов удар, в рамото, отново отлетя назад и удари силно тила си в стърчащата гръд на една от кариатидите. Вилгефорц скочи към него, замахна и заби тоягата в корема му, под ребрата. Със страшна сила. Гералт се преви на две и тогава получи удар отстрани в главата. И това беше краят на битката. По принцип.

Непохватно се опита да се предпази с меча. Острието, вклинено между стената и един от пиластрите, при следващия удар се пречупи, издавайки стъклен, вибриращ стон. Гералт прикри главата си с лявата си ръка, тоягата се стовари стремително върху нея и счупи подлакътната му кост. Болката напълно го ослепи.

— Можех да ти изкарам мозъка през ушите — обади се Вилгефорц някъде много отдалече. — Но нали това е просто един урок. Ти сгреши, вещерю. Сбърка небето и звездите с отражението им върху повърхността на езеро. Аха, повръща ли ти се? Добре. Сътресение на мозъка. Кръв от носа? Прекрасно. Е, ще се видим пак. Някога. Може би.

Гералт вече не виждаше нищо и не чуваше нищо. Потъваше, потапяше се в нещо топло. Мислеше, че Вилгефорц вече си е отишъл и затова се изненада, когато железният прът стремително удари крака му, чупейки бедрената му кост.

Не помнеше дали са последвали други удари.

* * *

— Дръж се, Гералт, не се предавай — повтаряше непрекъснато Трис Мериголд. — Дръж се. Не умирай... Моля те, не умирай...

— Цири...

— Мълчи. Сега ще те измъкна оттук. Дръж се... Богове, нямам сили...

— Йенефер... Трябва да...

— Нищо не трябва да правиш! Нищо не можеш да направиш! Дръж се, не се предавай... Не губи съзнание... Не умирай, моля те...

Тя го влачеше по пода, застлан с трупове. Той виждаше гърдите си и корема, целите в кръв. Кръвта течеше от носа му. Видя крака си. Той беше завъртян под странен ъгъл и изглеждаше доста по-къс от здравия. Не чувстваше болка. Усещаше само студ, цялото му тяло беше студено, вцепенено и чуждо. Повръщаше му се.

— Дръж се, Гералт. От Аретуза идва помощ. Скоро ще е тук...

— Дийкстра... Ако попадна в ръцете на Дийкстра... с мен е свършено...

Трис изруга отчаяно.

Тя го мъкнеше по стълбите. Счупените му крайници подскачаха по стъпалата. Болката сякаш оживя, загриза вътрешностите му, слепоочията, достигна до очите, ушите и темето му. Не викаше. Знаеше, че викът ще облекчи болката му, но не викаше. Само отваряше устата си — това също носеше облекчение.

Дочу грохот.

Най-отгоре на стълбите стоеше Тисая де Врие. Косите ѝ бяха в безпорядък, лицето ѝ беше покрито с прах. Тя вдигна двете си ръце, дланите ѝ пламнаха. Изкрещя заклинание и пламтящият на върха на пръстите ѝ огън се понесе надолу във вид на ослепително тътнещо кълбо. Вещерът чу грохота на рушащи се стени и дивите крясъци на жертвите на кълбото.

— Тисая, не! — извика отчаяно Трис. — Не прави това!

— Те няма да влязат тук! — извика архимагистърът, без да обръща глава. — Тук е Гарщанг на остров Танед. Никой не е канил тук кралските подлоги, изпълняващи заповедите на недалновидните си господари!

— Ти ги убиваш!

— Мълчи, Трис Мериголд! Покушението срещу единството на Братството се провали, островът все още е под владение на Капитула! Кралете да не се бъркат в делата на Капитула! Това си е наш конфликт и ние ще си го разрешим сами! Ще решим проблемите си, а после ще сложим край на идиотската ви война! Защото ние, магьосниците, сме отговорни за съдбините на света!

От дланите ѝ се изтръгна нова кълбовидна мълния, ехото на взрива се понесе между колоните и каменните стени.

— Махайте се! — изкрещя тя отново. — Няма да влезете тук! Махайте се!

Виковете долу престанаха. Гералт разбра, че нападателите са отстъпили от стълбите, оттеглили са се. Силуетът на Тисая се разпадаше пред очите му. Това не беше магия. Той губеше съзнание.

— Бягай отгук, Трис Мериголд! — чу той отново думите на магьосницата, които отлитаха някъде отдалеч, сякаш иззад стена. — Филипа Ейлхарт вече избяга, отлетя на птичите си криле. Ти беше нейна съучастница в този отвратителен заговор, би трябвало да те накажа. Но вече се проля достатъчно кръв, имаше достатъчно смърт и нещастия. Махай се отгук! Отиди в Аретуза, при съучастниците си! Телепортирай се! Порталът в Кулата на чайката вече не съществува. Той рухна, заедно с кулата. Можеш да се телепортираш без никакви опасения. Където поискаш. Ако щеш — и при твоя крал Фолтест, заради когото предаде Братството!

— Няма да изоставя Гералт... — простена Трис. — Той не бива да попада в ръцете на реданците... Тежко ранен е... Има вътрешни кръвоизливи... Но нямам повече сили! Нямам сили да отворя телепортал! Тисая! Помогни ми, моля те!

Тъмнина. Пронизващ хлад. Отдалеч, иззад каменна стена, се чу гласът на Тисая де Врие:

— Ще ти помогна.

[1] Корсека — оръжие с дървена дръжка и тризъбо острие, употребявано от корсиканците през XIV век. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Евермен, Петер, роден през 1234 г., довереник на император Емхир Дейтвен и един от фактическите създатели на могъществото на Империята. Главен съдебен пристав на армията по време на Северните войни (виж); от 1290 г. — Върховен пазител на имперската хазна. В последния период от управлението на Емхир е издигнат в длъжност коадютор на Империята. При управлението на император Морвран Ворхис е бил несправедливо обвинен в злоупотреби, осъден и хвърлен в затвора. Починал през 1301 г. в замъка Винебург. Реабилитиран посмъртно от император Ян Калбейт през 1328 г.

Ефенберг и Талбот,
Енциклопедия
Maxima Mundi, том V

Плачете, защото приближава времето на Унищожителя на народите. Той ще прегази земите ви и ще ги разедини. И ще бъдат разрушени и обезлюдени градовете ви. Прилепи, бухали и гарвани ще се заселят в къщите ви, змии ще свият гнезда там.

Aen Ithlinnespeath

Командирът на отряда спря коня, свали шлема си и прекара пръсти през редките, сплъстени от потта коси.

— Дотук сме — каза той в отговор на въпросителния поглед на трубадура.

— Какво? Как? — учуди се Лютичето. — Защо?

— Не можем да продължим нататък. Виждате ли? Рекичката, която блести долу, е Лента. Дотам сме се разбрали да ви ескортираме. Значи е време да се разделим.

Останалите от отряда бяха спрели зад тях, но никой от войниците не беше слязъл от коня си. Всички се оглеждаха неспокойно. Лютичето заслони с длан очите си и се надигна на стремената.

— Къде я видя тази река?

— Тук долу, казах. Спуснете се по дерето и веднага ще се натъкнете на нея.

— Не може ли да ме изпратите поне до реката? — възрази Лютичето. — Да ми покажете брода...

— То да имаше какво да се показва! От май не е валило нито капка, Лента е спаднала. Може да се мине навсякъде с кон...

— Показах на вашия комендант писмо от крал Вензлав — каза трубадурът и се нацупи. — Комендантът се запозна с него и със собствените си уши чух как ви нареди да ме съпроводите до самия Брокилон. А вие искате да ме оставите тук, в този гъсталак? А ако се загубя?

— Няма да се загубите — измънка навъсено, приближавайки се към тях, един войник, който до момента не се беше обаждал. — Няма да успеете да се загубите. Преди това ще ви достигне някоя стрела на дивожените.

— Ама че сте бълзовци — подигра им се Лютичето. — Как ви е страх от тези дриади. Та нали Брокилон започва от другия бряг на Лента. Лента е границата.

— Тяхната граница — обясни командирът, оглеждайки се, — е там, докъдето летят стрелите им. Стрела, пусната от другия бряг, като нищо ще долети до края на гората и ще е с достатъчна сила, за да пробие ризница. Настоявате да отидете дотам — ваше право е, кожата си е ваша. Но на мен ми е мил животът. Няма да продължа нататък. Предпочитам да си мушна главата в гнездо на стършели.

— Нали ви обясних — Лютичето отметна шапката си назад и се изпъчи в седлото, — че отивам с мисия в Брокилон? Може да се каже, че съм посланик. Не ме е страх от дриадите. Но моля ви да ме

съпроводите до брега на Лента. А ако изведнъж в тези гъсталаци ме нападнат разбойници?

Вторият войник, навъсеният, се усмихна измъчено.

— Разбойници? Тук? Посред бял ден? Господине, през деня тук няма да срещнете жива душа. В последно време дивожените стрелят с лъковете си по всеки, който се покаже на брега на Лента, а се случва да достигнат и далеч на нашия бряг. Така че не от разбойници трябва да ви е страх.

— Вярно е — потвърди командирът. — Тези разбойници щяха да са много глупави, ако се мотаеха денем край Лента. Ние също не сме глупави. Така че вие си ходете сам, невъоръжен и без броня, и моля, не се обръщайте назад, че и от миля разстояние може да ни видят. На вас може и да ви се размине, но ако дивожените ни зърнат нас, на коне и въоръжени, няма да можем да видим слънцето от стрелите им.

— Ха! Е, жалко... — Лютичето потупа коня си по шията, гледайки надолу, към дерето. — Тогава тръгвам сам. Всичко хубаво, войници. Благодаря ви за ескорта.

— Не бързайте чак толкова. — Навъсеният войник погледна към небето. — Скоро ще се стъмни. Когато мъглата се вдигне над реката, тогава тръгнете. Защото, знаете ли...

— Какво?

— В мъглата изстрелите не са толкова точни. Ако съдбата е благосклонна към вас, дивожените може и да не ви уцелят. Но те, господине, рядко пропускат целта...

— Нали ви казах...

— За казване — казахте, не съм забравил. Че уж отивате с мисия при тях. Но аз ще ви река друго — с мисия или с процесия, на тях им е все едно. Ще ви пуснат една стрела — и край.

— Да ме уплашите ли се опитвате? — отново се наду поетът. — За кого ме вземате, за градски книжен плъх? Аз, господа войници, съм участвал в повече битки отколкото всички вие, взети заедно. И за дриадите знам повече от вас. Поне това, че те никога не стрелят без предупреждение.

— Така беше, прав сте — тихо каза командирът. — Някога предупреждавах. Забият ли стрела в някой дънер или на самия път — значи си дотам, нито крачка напред. Ако човек бързо завие наобратно

— може да си отиде жив и здрав. Обаче сега всичко е различно. Сега се целят така, че да убиват.

— И откъде това ожесточение?

— Ами, вижте, нещата стоят така — промърмори войникът. — Когато кралете сключиха примирие с Нилфгард, се заеха сериозно с елфическите банди. Явно здравата са ги притиснали, защото не минава нощ, в която оцелели да не бягат през Бруге, за да търсят укритие в Брокилон. А когато нашите преследват елфите, често се случва да се бият и с дивожените, които минават Лента, за да се притекат на помощ. А се е случвало при преследване и нашата войска да навлезе донякъде в гората... Сега разбирате ли?

— Разбирам. — Лютичето изгледа внимателно войника и кимна. — При преследването на *Scoia'tael* сте минавали Лента. Убивали сте дриади. И сега дриадите си отмъщават по същия начин. Война.

— Точно така, господине. Война. Това винаги е било битка на живот и смърт, но сега нещата много се влошиха. Между нас и тях има огромна омраза. Затова още веднъж ви казвам — ако не е наложително, не ходете там.

Лютичето преглътна.

— Там е работата — каза той, като се изпъчи в седлото и с голямо усилие направи войнствена физиономия, — че е наложително. Тръгвам. Веднага. Вечер или не, мъгла или не, трябва да вървя, защото дългът ме зове.

Годините тренировки си казаха думата. Гласът на Лютичето звучеше красиво и страховито, сурово и студено, в него се долавяха металически нотки и мъжество. Войниците го загледаха с явно възхищение.

— Преди да тръгнете — каза командирът, вадейки от дисагите си плоска дървена манерка, — си пийнете, господин певцо. Пийнете глътка вино...

— Ще ви е по-лесно да умрете — изрече навъсено вторият войник, по-мълчаливият.

Поетът отпи от манерката.

— Страхливците умират стотици пъти — обяви той гордо, веднага щом престана да кашля и си пое дъх. — Мъжественият човек умира само веднъж. Но госпожа Фортуна помага на смелите и презира страхливците.

Войниците го погледнаха с още по-голямо възхищение. Те не знаеха и не можеха да знаят, че Лютичето цитираше героическа поема. При това — написана не от него.

— А с това — поетът извади от пазвата си звънтяща кожена кесия — ми позволете да ви се отблагодаря за ескорта. Преди да се върнете във форта, преди отново да ви призове суровата служба, се отбийте в кръчмата и пийнете за мое здраве.

— Благодаря, господине. — Командирът леко се изчерви. — Вие сте щедър, а ние... Извинявайте, че ви оставяме сам, но...

— Няма нищо. Всичко хубаво.

Бардът леко наклони шапката към лявото си ухо, пришпори коня с пета и тръгна надолу по дерето, подсвирквайки си мелодията на „Сватба в Булерлин“, известна и изключително неприлична кавалерийска песен.

— А тръбачът във форта разправяше — успя да чуе той думите на намръщения войник, — че този е развейпрах, страхливец и задник. А се оказа войнствен и храбър мъж, макар и поет.

— Самата истина — съгласи се командирът. — Никой не може да го обвини, че е страхливец. Дори клепачите му не трепнаха. Че и си подсвирква, слушаш ли? Хо, хо... И чу ли какво каза? Че е посланик. Не се бой, не назначават за посланик когото и да било. Трябва да имаш глава на раменете си, за да станеш посланик...

Лютичето ускори ход, за да може да се скрие колкото се може побързо от погледите им. Не искаше да загуби току-що спечелената репутация. Защото знаеше, че няма да може да си подсвирква още дълго — вече нямаше достатъчно влага върху пресъхналите от страх устни.

Дерето беше мрачно и влажно, мократа глина и покриващият я килим от окапали листа приглушаваха тропота на копитата на сивия дорест скопец, кръстен от поета Пегас. Пегас вървеше бавно, с наведена глава. Това беше един от малкото коне, на които винаги всичко им е все едно.

Гората свърши, но между Лютичето и реката, очертана с редици елхи, имаше и широка, обрасла с храсталак ливада. Поетът спря коня. Огледа се внимателно, но не забеляза нищо подозрително. Напрегна слуха си, но чу само квакането на жаби.

— Е, конче — каза Лютичето, — веднъж се умира. Напред.

Пегас леко вдигна глава и вдигна въпросително ушите си, които обикновено бяха увиснали.

— Правилно чу. Напред.

Конят тръгна бавно, под краката му зажвака тиня. Жабите с дълги скокове бягаха изпод копитата му. На няколко крачки пред тях с шум и крякане подскочи една патица и сърцето на трубадура спря за миг, а после започна да тупти много бързо, сякаш за да навакса пропуснатото. Пегас изобщо не обърна никакво внимание на патицата.

— Яздел един герой... — промърмори Лютичето, изтривайки облятата си в пот шия с кърпичка, извадена от пазвата. — Вървял безстрашно през пущинака, без да обръща внимание на скачащите земноводни и летящите дракони. Яздел и яздел. И достигнал до безкрайна водна шир.

Пегас изпръхтя и се спря. Бяха пред реката, сред тръстики, стигащи до над стремената. Лютичето избърса потта от челото си и завърза кърпичката на шията си. Дълго, до сълзи се вглежда в гъстата елхова гора от другата страна на реката. Не забеляза нищо и никого. Повърхността на водата се сбръчкваше от носещите се по течението треволяци, над тях прелитаха тюркоазено-оранжеви птички. Въздухът потрепваше от насекомите. Рибите подскачаха, за да погълнат някое от тях, пръскайки големи кръгове във водата.

Навсякъде, докдето стигаше погледът, се виждаха боброви къщички, купчини начупени клонки, повалени и изгризани дънери, отмивани от ленивото течение. „Ама че бобри има тук — помисли си поетът, — неоценимо богатство. И нищо чудно. Никой не безпокои проклетите дървогризци. Тук не идват нито разбойници, нито ловци или пчелари, дори вездесъщите трапери не залагат тук капаните си. А онези, които са се опитали, са получили стрела в гърлото и раците са ги оглозгали в крайбрежната тиня. А аз, идиотът, идвам тук по собствена воля, тук, при Лента, реката, над която се носи смрад на мърша. Дори ароматът на мента не може да надделее над тази смрад...“

Той въздъхна тежко.

Пегас бавно стъпи във водата с предните си крака, наведе муцуна, пи дълго, после обърна глава и погледна Лютичето. От устните и ноздрите му течеше вода. Поетът поклати глава, отново въздъхна, шумно подсмръкна с нос.

— Погледна героят развълнуваната водна шир — издекламира той тихичко, старейки се да не трака със зъби. — Погледна я и тръгна напред, защото сърцето му не познаваше тревогите.

Пегас наведе глава и сви уши.

— Не познаваше тревогите, казах.

Пегас тръсна глава, халките и мундщукът му издрънчаха. Лютичето го пришпори с пета в хълбока. Конят смирено навлезе във водата.

Лента беше плитка, но много затлачена река. Докато се доберат до средата на течението, след краката на Пегас се влачеха дълги снопове трева. Конят пристъпваше бавно и с усилие, като при всяка крачка се опитваше да изтръска притесняващите го растения.

Крайбрежните храсталаци и елховата гора на другия бряг вече бяха наблизко, толкова близо, че Лютичето почувства как стомахът му пропада ниско, чак до самото седло. Той прекрасно разбираше, че наред реката, затънали в наносите, той и конят представляват прекрасна мишена, която не може да не бъде уцелена. Във въображението си вече виждаше дъгите на лъковете, с опънатата им тетива и острите крайници на насочените към него стрели.

Стисна хълбоците на коня с прасци, но Пегас не се впечатли от това. Вместо да тръгне по-бързо, конят се спря и вирна опашка. Кълбо изпражнения с плясък цопна във водата. Лютичето изстена протяжно.

— Героят — промърмори той, притваряйки очи — не успя да преодолее бурните прагове на реката. Загина храбро, пронизан от многобройни стрели. Завинаги го погълна синкавата бездна, приласкаха го в своите обятия наносите, зелени като нефрити. Изчезна без никаква следа, остана само едно конско изпражнение, носено от течението към далечното море...

Пегас, на който явно му олекна, тръгна без никакво подканване по-бързо към брега, а там, вече освободен от товара от наноси, набързо си позволи дори един къч, в резултат на което измокри панталоните и обувките на Лютичето. Поетът дори не забеляза това — картината с прицелените в корема му стрели не го напускат нито за миг, а ужасът запълзя по гърба и по тила му като огромна, студена и хлъзвава пиявица. Защото зад елхите, на по-малко от сто крачки, зад ивица сочна зелена трева, се издигаше черната, страховита стена на гората.

Брокилон.

На брега, на няколко крачки надолу по течението, се белееше конски скелет. Между костите на ребрата му бяха прораснали коприва и тръстики. Там лежаха и още някакви кости, по-малки, които не приличаха на конски. Лютичето потрепери и се извърна.

Пришпори коня с пети и с плясък и жвакане добичето се измъкна от крайбрежното блато, тинята засмърдя отвратително. Жабите за момент прекъснаха концерта си. Стана много тихо. Лютичето присви очи. Вече не декламираше, не импровизираше. Остана само студеният, отвратителен страх — силно, но лишено от творчески пориви усещане.

Пегас наостри уши и тръгна равнодушно към Гората на дриадите, наричана от мнозина Гората на смъртта.

„Пресеях границата — помисли си поетът. — Сега ще се реши всичко. Докато бях в реката, те все още можеха да проявят великодушие. Но сега вече не. Сега съм натрапник. Като онзи там... От мен също може да остане само скелет. Предупреждение за следващите. Ако дриадите са тук... Ако ме наблюдават...“

Спомни си за турнирите по стрелба с лък или площадните състезания, които беше наблюдавал; строшените щитове и манекени, уцелени или разкъсани от крайниците на стрели. Какво чувства човек, когато го уцели стрела? Удар? Болка? А може би... нищо?

Дриадите или не бяха наблизко, или още не бяха решили как да постъпят със самотния ездач, така че поетът, макар и да беше стигнал гората полумъртъв от страх, все пак беше жив, здрав и цял. Пътят към дърветата беше преграден от обрасъл с храсталак и бодлив от корени и клони ветролом, но Лютичето и без това не бързаше да стига до самия край на гората, още по-малко пък — да влиза в нея. Можеше да се застави да рискува, но изобщо не държеше да се самоубива.

Много бавно слезе от седлото и завърза коня за един стърчащ нагоре корен. Обикновено правеше така — Пегас по принцип не се отделяше от стопанина си. Обаче Лютичето не можеше да каже как ще се държи конят, когато чуе свистенето и фученето на стрелите. Досега както той, така и Пегас не бяха чували често такива шумове.

Той свали лютнята от седлото си — уникален, висококачествен инструмент с тънък гриф. „Подарък от елф — помисли си той, гледайки инкрустираното дърво. — Може да се случи така, че той да се върне при Стария народ... Освен ако друидите не го сложат до трупа ми...“

Наблизо лежеше древно, повалено от вятъра дърво. Поетът седна на дънера му, опря лютнята на коленете си, облиза устни, избърса изпотените си длани в панталоните си.

Слънцето клонеше към залик. Над Лента се вдигаше мъгла, сиво-бяла пелена покриваше ливадата. Захладня. Разнесе се крякане на жерави и отшумя, остана само квакането на жабите.

Лютичето удари струните. Веднъж и още веднъж и после пак. Повъртя ключовете, настрои инструмента и започна да свири. А след това запя:

*Yviss, m'evelienn vente caelm en tell
Elaine Ettariel Aep cor me lode deith ess'viell
Yn blath que me darienn Aen minne vain tegen a me
Yn toin av muireann que dis eveigh e aep llea...*

Слънцето се скри зад гората. В сенките на гигантските дървета на Брокилон веднага стана мрачно.

*L'eassan Lamm feainne renn, ess'ell,
Elaine Ettariel,
Aep cor...*

Не, той не чу нищо. Усети нечие присъствие.

— *N'te mirę daetre. Sh'aente vort.*

— Не стреляй — прошепна той, без да се оглежда. — *N'aen aespār a me...* Дойдох с мир...

— *N'ess a tecarth. Sh'aente.*

Подчини се, макар и пръстите му да бяха изтръпнали и вдървени върху струните, а песента с усилие да се изтръгваше от гърлото му. Но в гласа на дриадата не се усещаше враждебност, а той, по дяволите, беше професионалист!

L'eassan Lamm feainne renn, ess'ell,

*Elaine Ettariel,
Aep cor aen tedd teviel e gwen
Yn blath que me darienn
Ess yn e evellien a me
Que sh'aent te caelm a'veann minne me stiscea...*

Този път си позволи да погледне през рамо. Това, което стоеше до дънера, приличаше на омотан с бръшлян храст. Но не беше храст. Храстите нямат такива огромни блестящи очи.

Пегас тихо изпръхтя и Лютичето разбра, че зад гърба му, в тъмнината, някой гали коня по ноздрите.

— *Sh'aente vort* — помоли отново намиращата се зад гърба му дриада. Гласът му напомняше за шумолене на листа, удряни от дъждовни капки.

— Аз... — започна той. — Аз съм... Аз съм приятел на вещера Гералт. Знам, че Гералт... Че *Gwynbleidd* е сред вас в Брокилон. Дойдох...

— *N'te dice'en. Sh'aente, va.*

— *Sh'aent* — меко помоли зад гърба му втора дриада, почти едновременно с третата. И май четвъртата. Той не беше сигурен.

— *Yea, sh'aente, taedh* — повтори със сребрист звучен глас нещото, което преди минута поетът мислеше за брезичка, растяща на няколко крачки от него. — *Ess'laine... Taedh...* Ти пееш... Още за Етариел... Да?

Той я послуша.

*На живота ми е цел
да те обичам, Етариел.
Позволи ми цветето вълшебно
да запазя като спомен скъпоценен.
Ще ми напомнят винаги за любовта
тези сребърни сълзици, капчици роса.*

Този път той чу крачки.

— Лютиче!

— Гералт!

— Да, аз съм. Можеш да спреш да вдигаш шум.

* * *

— Как ме намери? Как научи, че съм в Брокилон?

— От Трис Мериголд... Проклятие... — Лютичето отново се спъна и щеше да падне, ако вървящата до него дриада не го беше хванала ловко, с изумителна за ниския ѝ ръст сила.

— *Gar'ean, taedh* — предупреди го тя със сребристия си глас. — *Va caelm.*

— Благодаря. Тук е ужасно тъмно... Гералт? Къде си?

— Тук. Не изоставай.

Лютичето ускори крачка, отново се спъна и едва не падна върху вещера, който се беше спрял в мрака пред него. Дриадите минаваха покрай тях безшумно.

— Какъв пъклен мрак... Далече ли е още?

— Не много. Ей сега ще пристигнем в лагера. Кой освен Трис знае, че се крия тук? Разприказва ли се пред някого?

— Наложих се да кажа на крал Вензлав. Трябваше ми пропуск за Бруге. Времената сега са такива, че да ти се доплаче... Освен това ми трябваше разрешение за пътуване до Брокилон. Но нали Вензлав те познава и те харесва... Представи си, назначи ме за посланик. Сигурен съм, че ще запази тайната, помолих го за това. Не се ядосвай, Гералт...

Вещерът се приближи към него. Лютичето не видя изражението на лицето му, видя само белите коси и забележимата дори в тъмнината няколкодневна бяла брада.

— Не се ядосвам. — Гералт сложи ръка на рамото на барда и на Лютичето му се стори, че студеният до момента глас на вещера леко се промени. — Радвам се, че дойде, проклетнико.

* * *

— Тук е студено — потрепери Лютичето, потупвайки клоните, върху които седяха. — Може би да ги разпалим...

— Дори не си го и помисляй — промърмори вещерът. — Забрави ли къде се намираме?

— Те до такава степен ли... — Трубадурът се огледа с боязън. — Никакъв огън, така ли?

— Дърветата мразят огъня. Те също.

— По дяволите. Така ли ще седим на студа? И в тази проклета тъмнина? Като си протегна ръката, не мога да си видя пръстите...

— Тогава не я протягай.

Лютичето въздъхна, сви се, потри лактите си. Чуваше се как седналият до него вещер чупи с пръсти тънки съчки.

В мрака изведнъж светна зелено пламъче. Отначало слабо и неясно, то бързо стана по-ярко. После се разгоряха нови, едновременно на много места; те се движеха и танцуваха като светулки или блуждаещи огънове. Гората изведнъж оживя, изпълнена с мъждиви сенки. Лютичето започна да разпознава силуетите на обкръжаващите ги дриади. Едната се приближи и остави до тях нещо като нажежени кълбовидни растения. Поетът предпазливо протегна ръка, докосна нещото с длан. Зеленото кълбо беше абсолютно студено.

— Какво е това, Гералт?

— Изгнила разновидност на един мъх, който расте само тук, в Брокилон. Само те знаят как да го слепят така, че да свети. Благодаря, Фауве.

Дриадата не отговори, но не си и тръгна. Седна до тях. На главата ѝ бе положен венец, дългите ѝ коси падаха върху раменете. На слабата светлина косите ѝ изглеждаха зелени, а може и наистина да бяха такива. Лютичето знаеше, че косите на дриадите понякога имат изумителни цветове.

— *Taedh* — изрече тя мелодично, вдигайки към трубадура очите си, искрящи върху дребното ѝ лице, пресечено от две успоредни ивици тъмна маскировъчна боя. — *Ess've vort sh'aente aen Ettariel? Sh'aente a'vean vort?*

— Не... Може по-късно — отвърна меко бардът, старателно подбирайки думите От Старата реч. Дриадата въздъхна, наведе се, погали нежно грифа на лежащата до него лютня, изправи се рязко като пружина. Лютичето гледеше как тя отива в гората, при другите, чиито сенки тихо се поклащаха под слабия блясък на зелените светлинки.

— Нали не я обидих? — попита той тихо. — Те разговарят на своя диалект, а аз не знам учтивите форми...

— Провери дали от корема ти не стърчи нож. — В гласа на вещера нямаше нито подигравка, нито усмивка. — Дриадите отговарят на обидите, като забиват нож в корема. Не се бой, Лютиче. Изглежда, те са готови да ти простят много повече, отколкото езиковите грешки. Концертът, който ти изнесе край гората, явно им се хареса. Сега за тях ти си *ard taedh*, велик бард. Те очакват продължението на „Цветето на Етариел“. Знаеш ли продължението? Все пак баладата не е твоя.

— Преводът е мой. Малко обогатих елфическата музика, не забеляза ли?

— Не.

— Така и предполагам. За щастие дриадите повече разбират от изкуство. Някъде четох, че са невероятно музикални. Така че разработих хитрия си план, за който ти, между другото, още не си ме похвалил.

— Похвалвам те — каза вещерът след кратко мълчание. — Наистина хитро измислено. А и късметът беше на твоя страна, както обикновено. Лъковете им уцелват мишената на двеста крачки. Обикновено дриадите не чакат някой да дойде на техния бряг и да започне да пее. Те са доста чувствителни към неприятни миризми. А след като течението на Лента отнесе трупа, в гората им не вонят.

— Така ли било... — изкашля се поетът и пак преглътна. — Е, важното е, че успях и те намерих. Гералт, как си тук?

— Имаш ли бръснач?

— Бръснач? Разбира се.

— Ще ми го заемеш утре, нали? Тази брада ме вбесява.

— А дриадите нямат ли... Хм... Да де, те няма защо да имат бръснари. Разбира се, че ще ти го заема. Гералт?

— Какво?

— Не нося нищо за ядене. Как мислиш, *ard taedh*, великият бард, може ли да разчита да вечеря, когато е на гости на дриадите?

— Те не вечерят. Никога. А стражите на границите на Брокилон също така и не закусват. Ще ти се наложи да изтърпиш до обяд. Аз вече свикнах.

— Но когато се доберем до тяхната столица, до техния знаменит, скрит в гъсталака Дуен Канел...

— Никога няма да се доберем дотам, Лютиче.

— Как така? Мислех, че... Но нали ти... Нали са ти предоставили убежище? Нали... те търпят...

— Много точно казано.

Мълчаха дълго.

— Война — каза най-накрая поетът. — Война, омраза и презрение. Навсякъде. В сърцата на всички.

— Поетизираш.

— Но и наистина е така.

— Точно така е. Е, говори, с какво идваш тук? Разправяй какво е станало по света, докато мен ме лекуваха тук.

— Първо — изкашля се тихо Лютичето — разкажи какво се случи в действителност в Гарщанг.

— Трис не ти ли разказа?

— Разказа ми. Но искам да чуя твоята версия.

— Ако знаеш версията на Трис, значи знаеш по-подробната и по-точната версия. Разкажи какво се случи после, когато вече бях в Брокилон.

— Гералт — прошепна Лютичето, — наистина не знам какво е станало с Йенефер и Цири. Никой не знае. Трис също...

Вещерът помръдна рязко, клонките изпращяха.

— Нима те питам за Цири или за Йенефер? — попита той с променен глас. — Разкажи ми за войната.

— Нищо ли не знаеш? Никакви ли вести не достигнаха до теб?

— Достигнаха. Но искам да чуя всичко от теб. Говори, моля.

— Нилфгардците — започна бардът след кратка пауза — нападнаха Лирия и Аедирн. Без да обявяват война. Поводът бил уж нападение на войските на Демавенд срещу някакъв пограничен форт в Дол Ангра по време на Събора на магьосниците в Танед. Някои твърдят, че това е било провокация и всичко е организирано от нилфгардци, преоблечени като войници на Демавенд. Сигурно никога няма да узнаем какво се е случило наистина. Във всеки случай реакцията на Нилфгард беше мълниеносна и масирана — могъща армия, която е била трупана в Дол Ангра от седмици, ако не и месеци, е преминала границата. Спала и Скала, двете лирийски погранични крепости, бяха превзети в движение, само за три дни. Ривия се беше подготвила за многомесечна обсада, а капитулира след два дни под

натиска на гилдиите и търговците, на които им обещаха, че ако отворят портите и дадат откуп, няма да бъдат ограбвани.

— Спазено ли беше обещанието?

— Да.

— Интересно. — Гласът на вещера отново леко се промени. — Спазване на обещанията в днешни времена? Да не говорим, че по-рано никой не си е помислял да дава такива обещания, никой не ги е и очаквал. Занаятчиите и търговците не отваряха крепостните порти, а ги защитаваха — всяка гилдия своя кула или бойница.

— Парите нямат родина, Гералт. На търговците им е все едно под чие управление ще трупат пари. А на нилфгардската хазна ѝ е все едно от кого ще измъква данъци. Мъртвите търговци не правят пари и не плащат данъци.

— Разправяй нататък.

— След капитулацията на Ривия нилфгардската армия бързо напредна на север, почти без да среща съпротива. Войските на Демавенд и Меве отстъпиха, без да успеят да се организират за решително сражение. Нилфгардците достигнаха до Алдерсберг. За да не допуснат обсада на крепостта, Демавенд и Меве решиха да приемат битката. Имаше какво да се желае от позицията на войската им... По дяволите, ако имаше повече светлина, щях да ти начертая...

— Не чертай. И съкращавай. Кой победи?

* * *

— Чухте ли, господа? — един от регистраторите, задъхан и потен, си проби път през тълпата, заобикаляща масата. — Дойде куриер от полесражението! Победили сме! Битката е спечелена! Победа! Наш, този ден е наш! Победихме врага, разбихме ги!

— По-тихо! — намръщи се Евертсен. — Наду ми се главата от тези ваши крясъци. Да, чухме, чухме. Победили сме врага, денят е наш, полесражението е наше, победата също е наша. Голяма изненада, няма що.

Приставите и регистраторите се вторачиха учудено в началника си.

— Не се ли радвате, господин пристав?

— Радвам се. Но мога да го правя и в тишина.

Регистраторите мълчаха, гледайки се един друг. „Палета — помисли си Евертсен. — Развълнувани пикльовци. Впрочем, аз не се учудвам, но там, на хълма, сигурно дори Мено Коехорн и Елан Трейх, че може би даже и белобрадият генерал Брайбант крещят, скачат от радост и се потупват по гърбовете. Победа! Този ден е наш! Кралства Аедирн и Лирия успяха да мобилизират заедно трихилядна кавалерия и десетхилядна пехота, от които още в първите дни на нападението една пета беше отрязана и блокирана във фортовете и крепостите. Наложих им се да изведат от полесражението и част от останалата армия, за да защитят фланговете си, които бяха застрашени от дълбоките рейдове на нашата лека кавалерия и диверсантските набези на отрядите на *Scoia tael*. Останалите пет или шест хиляди — от тях не повече от хиляда и двеста рицари — приеха битката на полето пред Алдерсберг. Коехорн хвърли срещу тях тринайсетхилядна армия, включително десет бронирани роты, цветът на нилфгардското рицарство. А сега се радва, крещи, удря с маршалския жезъл по бедрото си и иска още бира... Победа! Голяма изненада, няма що!“

С решителен жест събра и подреди на купчина покриващите масата карти и записки, вдигна глава и се огледа.

— Наострете си ушите! — каза рязко той на регистраторите. — Чуйте разпорежданията ми.

Подчинените му застинаха в очакване.

— Всеки от вас — започна той — е слушал вчерашната реч на господин фелдмаршал Коехорн пред сержантите и офицерите. Подчертавам, уважаеми господа, че онова, което маршалът каза на военните, нас не ни засяга. Вие ще имате други задачи и разпореждания. Мои разпореждания.

Евертсен се замисли и потърка челото си.

— Военачалник Коехорн беше казал следното: „Мир с къщите, война с крепостите“. Знаете този принцип, учили са ви на него във Военната академия. Този принцип действаше до днес, от утре трябва да го забравите. От утре сте длъжни да се ръководите от друг принцип, който отсега нататък ще стане девиз на нашата война. Този девиз и моята заповед гласят: война с всичко живо. Война с всичко, което може да гори. Вие трябва да оставяте след себе си изпепелена земя. От утре пренасяме тази война отвъд линията, зад която ще се оттеглим след

подписването на мирния договор. Ще се оттеглим, но там, отвъд тази линия, трябва да остане изпепелена земя. Кралствата Аедирн и Лирия трябва да бъдат превърнати в пепел! Спомнете си Соден! Днес дойде времето за възмездие!

Евертсен се изкашля.

— Преди войската да остави след себе си изпепелена земя — каза той на мълчащите регистриратори, — ние трябва да извлечем от тази земя и тази страна всичко, което успеем, всичко, което може да умножи богатствата на нашата страна. Ти, Аудегаст, ще се заемеш с натоварването и извозването на вече събраната и складирана селскостопанска продукция. Това, което е още на полетата и което героичните рицари на Коехорн не успеят да унищожат, трябва да се събере.

— Нямам достатъчно хора, господин пристав...

— Ще има достатъчно пленници. Накарайте ги да работят. Мардер и ти... забравих как ти викат...

— Хелвет. Еван Хелвет, господин пристав.

— Заемете се с живия инвентар. Съберете стадата, откарайте ги в съответните места под карантина. Внимавайте за шап и други зарази. Болният или подозрителен добитък да се убие, труповете да се изгорят. Останалите да се отведат на юг по определените за целта пътища.

— Слушам.

„Сега специалните задачи — помисли си Евертсен, вглеждайки се в подчинените си. — На кого да ги възложи? Всички са младоци, с жълто около устата, малко неща са видели, нямат никакъв опит... Ех, липсват ми старите, опитни пристави... Войни, войни, постоянно войни... Войниците загиват често и в големи количества, но и съдебните пристави — като се има предвид съотношението — не много по-рядко. Обаче сред войниците загубите са незабележими, защото армията постоянно се попълва — всеки иска да е войник. А кой иска да е пристав или регистриратор? Кой, когато се върне, и когато синът му го попита какво е правил по време на войната, би искал да отговори, че е отмервал зърно, че е броил миризливи кожи и е претеглял восък, че е водил мучащи и блеещи стада по неравни, покрити с волски изпражнения пътища, гълтайки прах, смрад и мухи...

Специалните задачи. Металургичен завод в Гулета с огромни пещи. Каламинов завод и голяма ковачница в Ейсенлан, петстотин центнера^[1] годишна продукция. Вълнени манифактури в Алдерсберг. Малцови мелници, винени заводи, тъкачни и бояджийски цехове във Венгерберг...

Да се демонтират и да се изнесат. Така заповяда император Емхир, Белият Пламък, Танцуващ на Гробовете на Враговете си. С две думи. Да се демонтират и изнесат, Евертсен.

Заповедта си е заповед. Трябва да се изпълни.

И най-важното. Минните шахти и техният добив. Монети. Скъпоценности. Произведения на изкуството. Но с това ще се заема аз самият. Лично.“

* * *

До издигащите се в хоризонта черни стълбове дим израснаха нови. И нови. Армията изпълняваше заповедите на Коехорн. Кралство Аедирн се превръщаше в страна на пожари.

По пътя, фучейки и вдигайки облаци прах, се точеше дълга колона от обсадни машини. За все още отбраняващия се Алдерсберг. И за Венгерберг, столицата на крал Демавенд.

Петер Евертсен гледаше и броеше. Пресмяташе. Петер Евертсен беше Върховен пазител на хазната на Империята, а по време на войната — главен съдебен пристав на армията. Изпълняваше задълженията си от двама и пет години. Броенето и изчисленията бяха неговият живот.

Стенобойната машина струва петстотин флорена, обсадната кула — двеста, катапултът — минимум сто и петдесет, най-простата балиста — осемдесет. Обучената прислуга получава десет и половина флорена месечна заплата. Колоната, пътуваща за Венгерберг, като се смятат конете, воловете и дребното оборудване, струва минимум триста гривена. От един гривен, иначе казано — половин фунт чисто злато — се исичат шейсет флорена. Годишният добив на големите мини е пет-шест хиляди гривена...

Обсадната колона беше изпреварена от лека кавалерия. По знаците на знамената Евертсен разпозна тактическата рота на княз

Винебург, една от ротите, прехвърлени тук от Цинтра. „Да — помисли си Евертсен, — тези ще си живеят живота. Битката е спечелена, аедирнската армия е разпръсната. Резервните отряди няма да бъдат хвърляни в тежки битки с редовната армия. Ще преследват отстъпващите, ще унищожават разпръсналите се, загубили командирите си групи, ще убиват, ще грабят и ще палят. Ще се веселят, защото се очертава приятна, весела войничка. Войничка, която няма да ги изтормози. И по време на която няма да ги убият.“

Евертсен изчисляваше.

Тактическата рота се състои от девет обикновени роти и наброява две хиляди конници. Макар че войниците на Винебург най-вероятно вече няма да участват в големи боеве, все пак в сблъсъците ще загине поне една шеста от личния състав. После ще има лагери и биваци, отровена храна, мръсотия, въшки, комари, заразена вода. Неизбежно ще започнат тиф, дизентерия, малария, от които ще си отиде още поне една четвърт. При това трябва да се прибави общият брой на непредвидените нещастни случаи, отнемащи обикновено около една пета от състава. Вкъщи ще се върнат осемстотин. Не повече. А най-вероятно — и толкова няма да успеят да се приберат.

Весела войничка.

По пътя преминаваха поредните роти, след кавалерията се появиха пехотните корпуси. Маршируваха стрелци с лъкове, носещи жълти салтамарки и кръгли шлемове; стрелци с арбалети, носещи плоски каски; щитоносци и копиеносци. Зад тях тежко пристъпваха оковани в броня като раци ветерани от Виковаро и Етолия, а по-нататък — разнообразна сбирщина: наемници от Метана, Турн, Маехт, Гесо и Ебинг...

Въпреки жегите, отрядите маршируваха бодро, а вдиганата от войнишките ботуши прах се кълбеше над пътя. Тупаха барабани, развяваха се знамена, поклащаха се и блестяха крайници на пики, копия, алебарди и гизарми. Войниците маршируваха бодро и весело. Преминаваше армията на победителите. Непобедимата армия. Хайде, момчета, напред, към битката! Към Венгерберг! Избийте врага, отмъстете за Соден! Насладете се на веселата война, натъпкайте си кесии с трофеи — и вкъщи, вкъщи!

Евертсен гледаше. И броеше.

* * *

— Венгерберг падна след седмица — довърши Лютичето. — Ще се учудиш, но тамошните гилдии доблестно и докрай защитаваха кулите и отредените им участъци от крепостната стена. Така че нилфгардците изклаха всички гарнизони и всички жители на града, около шест хиляди души. Когато това се разчу, започна тотално бягство. Разгромените полкове и цивилното население масово поеха към Темерия и Редания. Тълпите бежанци плъзнаха по долината на Понтар и проходите на Махакам. Но не всички успяха да се измъкнат. Конните отряди на нилфгардците ги преследваха, отрязваха пътя им за бягство... Знаеш ли какво целяха?

— Не знам. Не разбирам от тези неща... Не съм познавач на войните, Лютиче.

— Трябваша им пленници. Роби. Искаха да пленят колкото се може повече хора. За Нилфгард това е най-евтината работна сила. Затова преследваха толкова енергично бегълците. Това беше един огромен лов на хора. Нали армията бягаше и никой не защитаваше хората, които се опитваха да се измъкнат.

— Никой ли?

— Почти никой.

* * *

— Няма да успеем... — закашля се Вилис, оглеждайки се. — Няма да успеем да се измъкнем... По дяволите, границата е толкова близо... Толкова близо...

Райла се изправи върху стремената, погледна пътя, виещ се между гористите хълмове. Докъдето ѝ стигаше погледът, пътят беше осеян с изоставен багаж, трупове на коне, преобърнати каруци и каляски. Отзад, иззад горите, към небето се издигаха черни стълбове дим. Чуваше се грохот — отглас от битката, който ставаше все по-силен.

— Довършват ариергарда... — Вилис избърса потта и саждите от лицето си. — Чуваш ли, Райла? Догонили са ариергарда и избиват

всички до един. Няма да успеем!

— Сега ние сме ариергард — каза тихо наемницата. — Сега е наш ред.

Вилис пребледня, някой от заслушаните войници дълбоко въздъхна. Райла дръпна поводите, обърна тежко хриптящия, с усилие вдигащ главата си кон.

— Така или иначе няма да успеем да избягаме — изрече тя спокойно. — Конете всеки момент ще изпопадат. Преди да се доберем до прохода, ще ни настигнат и ще ни изколят.

— Да изоставим всичко и да се скрием в гората — предложи Вилис, без да я поглежда. — Поединично, всеки сам. Може да ни се удаде... да оцелеем.

Райла не отговори, а с поглед и с кимане посочи към прохода, към пътя, към последните групи от дългата колона бежанци, точеща се към границата. Вилис разбра. Изруга страшно, скочи от седлото, олюля се, облегна се на меча си.

— Слизайте от конете! — извика той на войниците. — Преградете пътя с каквото можете. Какво ме гледате? Веднъж се умира! Ние сме войска! Ние сме ариергард! Трябва да спрем преследвачите, да ги задържим поне за кратко.

Той млъкна.

— Ако успеем да задържим малко преследвачите, хората ще успеят да преминат в Темерия, от другата страна на планините — довърши Райла, също слизайки от коня. — Там има жени и деца. Какво се блещите? Това ни е работата. За това ни плащат, забравихте ли?

Войниците се спогледаха. За няколко мига Райла си мислеше, че те все пак ще избягат, ще пришпорят мокрите си и измъчени коне в последен устрем, ще се понесат след колоната бежанци, към спасителния проход. Тя грешеше. Слабо ги познаваше.

Войниците преобърнаха една каруца на пътя. Бързо издигнаха ниска и временна барикада. Абсолютно недостатъчна.

Не се наложи да чакат дълго. В дерето влетяха два коня — хриптящи, спъващи се, пръскащи около себе си късове пяна. Само на единия кон имаше ездач.

— Блайс!

— Пригответе се... — Наемникът се плъзна от седлото в ръцете на войниците. — Пригответе се, мамка му... По петите ми са...

Конят захриптя, направи няколко крачки с танцова стъпка, падна назад и тежко рухна настрани, изпъна шия и протяжно зацвили.

— Райла — каза дрезгаво Блайс, извъръщайки поглед. — Дайте... Дайте ми нещо. Загубих меча си...

Жената войн, гледайки стигащия до небето дим от пожарите, кимна към една брадва, облежната на обърнатата каруца. Блайс хвана оръжието, олюля се. Левият му крачол беше пропит с кръв.

— Какво се случи с останалите, Блайс?

— Избиха ги — простена наемникът. — Всички. Целия отряд... Райла, това не е Нилфгард... „Катерици“ са... Тези, които ни догониха, са елфи. *Scoia'tael* вървят първи, преди нилфгардците.

Един от войниците изкрещя сърцераздирателно, друг тежко се отпусна на земята, закривайки лицето си с ръце. Вилис изруга, затягайки ремъците на ризницата си.

— По местата! — извика Райла. — Зад барикадата! Няма да ни хванат живи! Обещавам!

Вилис се изплю, бързо скъса от нараменника си трицветната, черно-червено-жълта нашивка на специалните войски на крал Демавенд и я хвърли в храстите. Райла, която изглаждаше и чистеше от прахта своята нашивка, се усмихна накриво:

— Не знам дали това ще ти помогне, Вилис. Не знам.

— Ти обеща, Райла.

— Обещах. И ще изпълня обещанието си. По местата, момчета! Вдигайте арбалетите и лъковете!

Не чакаха дълго.

След като отблъснаха първата вълна, бяха останали само шестима. Битката беше кратка, но яростна. Мобилизираните от Венгерберг войници се биха като дяволи, по ожесточението си не отстъпваха на наемниците. Нито един не искаше да попадне жив в ръцете на *Scoia'tael*. Предпочитаха да умрат в боя. И умираха, пронизани от стрели, умираха от удари на копия и мечове. Блайс умря легнал, заклан от камите на двама елфи, които се стовариха върху него, скачайки от барикадата. Нито един от тях не стана. Блайс също имаше кама.

Scoia'tael не им дадоха да си отдъхнат. Върху тях се нахвърли друг ударен отряд. Вилис, получил трети удар с копие, падна.

— Райла! — успя да извика той. — Ти обеща!

Поваляйки поредния елф, наемницата бързо се обърна.

— Сбогом, Вилис! — Тя опря острието на меча малко над гръдната кост на поваления си другар и натисна рязко. — Ще се видим в пъкьла!

След малко остана сама. *Scoia'tael* я обкръжиха от всички посоки. Жената войн, омазана с кръв от главата до петите, вдигна меча си и го размаха, тръсвайки черната си коса. Стоеше сред труповете, страховита, с демонично изражение на лицето си. Елфите отстъпиха назад.

— Елате! — извика тя диво. — Какво чакате? Няма да ме хванете жива! Аз съм Черната Райла!

— *Glaeddyv vort, baenna* — спокойно каза светлокос красив елф с лице на херувим и с огромните лазурни очи на дете. Той се появи зад обкръжилите я, но все още колебаещи се *Scoia'tael*. Снежнобелият му кон хриптеше, клатеше глава нагоре-надолу, енергично риейки с копита напоената с кръв пясъчна настилка на пътя.

— *Glaeddyv vort, baenna* — повтори елфът. — Пусни меча, жено.

Наемницата се изсмя зловещо, изтри лицето си с маншета на ръкавицата си, размазвайки потта, примесена с прах и кръв.

— Моят меч струва прекалено много, за да го хвърлям, елфе! — изкрещя тя. — За да ми го вземеш, ще се наложи да ми счупиш пръстите. Аз съм Черната Райла! Хайде де, елате!

Не чака дълго.

* * *

— И никой не се притече на помощ на Аедирн? — попита вещерът след дълго мълчание. — Нали имаше някакви съюзи? Договори за взаимопомощ... Пактове...

— Редания е в хаос след смъртта на Визимир — изкашля се Лютичето. — Знаеш ли, че крал Визимир беше убит?

— Знам.

— Управлението беше поето от кралица Хедвиг, но в страната настана хаос. И терор. Лов на *Scoia'tael* и на нилфгардски шпиони. Дийкстра вилнее из цялата страна, ешафодите не изсъхват от кръв. Дийкстра още не може да ходи. Носят го в носилка.

— Досещах се. Преследва ли те?

— Не. Можеше, но не ме преследва. Както и да е, това няма значение. Във всеки случай потъналата в хаос Редания не беше в състояние да изпрати армия, способна да помогне на Аедирн.

— А Темерия? Защо крал Фолтест от Темерия не помогна на Демавенд?

— Веднага щом започна агресията в Дол Ангра — тихо каза Лютичето, — Емхир вар Емрейс изпрати мисия във Визима...

* * *

— По дяволите — изсъска Бронибор, гледайки затворената врата. — За какво говорят толкова дълго? Защо Фолтест изобщо се унижи да преговаря? Защо прие това нилфгардско псе? Трябваше да го обезглави и да изпрати главата на Емхир! В торба!

— О, богове, войводо — задави се жрецът Вилемер. — Та това е посланик! Личността на посланика е свещена и неприкосновена! Не бива...

— Не бива ли? Ще ви кажа какво бива и какво не бива! Не бива да се бездейства и да се гледа как агресорът опустошава страни, с които сме в съюз! Лирия падна! Аедирн ще падне всеки момент! Демавенд няма да може да спре Нилфгард сам. Трябва незабавно да се изпрати експедиционен корпус в Аедирн, трябва да се облекчи положението на Демавенд чрез удар на оттагъшния бряг на Яруга! Там има малко войска, по-голямата част е прехвърлена в Дол Ангра. А ние тук заседаваме! Вместо да се бием, бърборим! Че и отгоре на всичко приемаме нилфгардски посланици!

— Замълчете, войводо. — Княз Херевард от Еландер изгледа студено стария боец. — Това е политика. Трябва да се научите да гледате малко по-надалеч от конските ноздри и своето копие. Посланикът трябва да бъде изслушан. Император Емхир сигурно не го е изпратил при нас без причина.

— Ясно е, че не е без причина — промърмори Бронибор. — Емхир в момента разгромява Аедирн и знае, че ако се намесим и ние, а заедно с нас — и Редания и Каедвен, ще го разбием и ще го изтласкаме отвъд Дол Ангра, в Ебинг. Знае, че ако ударим Цинтра, ако го уцелим в

мекия търбух, ще го принудим да се бие на два фронта. Него го е страх от това! Затова се опитва да ни сплаши, за да не се намесваме! Точно с такава задача е дошъл тук нилфгардският посланик!

— Значи трябва да изслушаме посланика — повтори князът. — И да вземем решение, съответстващо на интересите на нашето кралство. Демавенд безразсъдно провокира Нилфгард и сега си носи последствията. А аз изобщо не бързам да умирам за Венгерберг. Това, което става в Аедирн, не е наш проблем.

— Не е наш? Какви ги плещите, по дяволите? Това, че нилфгардците вече са в Лирия и Аедирн, на отсамния бряг на Яруга, че от тях ни отделя само Махакам, вие наричате „не наш проблем“? Човек не трябва да има капка разум, за да...

— Стига с тия спорове! — прекъсна ги Вилемер. — Нито дума повече. Кралят идва!

Вратата на залата се отвори. Членовете на кралския съвет се изправиха, отдръпвайки назад столовете си. Много от столовете бяха празни. Главнокомандващият и повечето командири бяха при отрядите си в долината на Понтар, в Махакам и при Яруга. Празни бяха и столовете, обикновено заемани от магьосниците. Магьосниците... „Да — помисли си жрецът Вилемер, — местата, заемани от магьосниците тук, в кралския двор във Визима, стоят празни вече много дълго време. Кой знае дали няма да е завинаги.“

Крал Фолтест бързо прекоси залата, спря се при трона, но не седна, а само се наведе, опирайки ръце в масата. Беше много блед.

— Венгерберг е обсаден — изрече тихо кралят на Темерия — и ще падне всеки момент. Нилфгард върви непоклатимо на север. Обкръжените полкове още се бият, но това няма да промени нищо. Аедирн е загубен. Крал Демавенд е избягал в Редания. Съдбата на кралица Меве е неизвестна.

Съветът мълчеше.

— Нилфгардците ще достигнат до няколко дни до източната ни граница, тоест до устието на Долината на Понтар — продължи Фолтест, също толкова тихо. — Хаге, последната крепост на Аедирн, няма да издържи дълго. А Хаге е нашата източна граница. В същото време на южната ни граница... е станало нещо много лошо. Крал Ервил от Верден се е заклел във вярност на император Емхир. Отворил е портите на крепостите в устието на Яруга и е предал тези крепости.

В Настрог, Розрог и Бодрог, които би трябвало да защитават фланга ни, сега са разположени нилфгардски гарнизони.

Съветът мълчеше.

— Благодарение на това — продължи Фолтест — Ервил е запазил кралската си титла, но сега Емхир е негов сюзерен. Така че формално Верден все още е кралство, но на практика е нилфгардска провинция. Разбирате ли какво означава това? Ситуацията се преобърна. Верденските крепости в устието на Яруга са в ръцете на Нилфгард. Не мога да пристъпя към форсиране на реката. И не мога да отслабя разположената там армия, като формирам корпус, който да отиде в Аедирн и да подкрепя армията на Демавенд. Не мога да направя това. Аз съм отговорен за страната си и поданиците ѝ.

Съветът мълчеше.

— Император Емхир вар Емрейс, императорът на Нилфгард — продължи кралят, — ми предложи... договор. Приех предложението му. Сега ще ви изложа същността на този договор. А вие ще ме изслушате и ще разберете... Ще признаете, че... Ще се съгласите...

Съветът мълчеше.

— Ще се съгласите — довърши Фолтест, — че съм ви осигурил мир.

* * *

— И така, Фолтест е подвил опашка — промърмори вешерът, пречупвайки с пръсти поредната съчка. — Договорил се е с Нилфгард. Изоставил е Аедирн на произвола на съдбата...

— Да — потвърди поетът. — Обаче изпрати войска до Долината на Понтар, превзе крепостта Хаге и се настани в нея. А нилфгардците не минаха през проходите на Махакам и не прекосиха Яруга в Соден, не нападнаха Бруге, който след капитулацията и васалството на Ервил са притиснали от всички страни. Несъмнено такава е била цената за неутралитета на Темерия.

— Цири беше права — прошепна вешерът. — Неутралитет. Неутралитетът винаги е подъл.

— Какво?

— Нищо. А Каедвен, Лютиче? Защо Хенселт от Каедвен не подкрепи Демавенд и Меве? Нали имаха пакт, обединяваше ги съюз? Нали ако Хелмет, по примера на Фолтест, плюе на подписите и печатите на документите и потъпче кралската дума, това ще е страшно глупаво? Нима не разбира, че след падането на Аедирн и договора на Нилфгард с Темерия ще дойде и неговият ред, че той е следващият в нилфгардския списък? Нали на всички е ясно, че Каедвен трябва да подкрепя Демавенд? На света вече няма нито вяра, нито справедливост, но поне разум все още трябва да е останал, нали? А, Лютиче? Има ли все още разум на света? Или са останали само подлост и презрение?

Лютичето се извърна. Зелените фенери бяха близо, обграждаха ги в плътен кръг. Той не беше забелязал това по-рано, но сега го осъзна — дриадите се бяха събрали и слушаха разказа му.

— Мълчиш — каза Гералт. — Значи Цири беше права. Значи Кодрингер беше прав. А само аз, наивният, анахроничен и глупав вещер, грешах.

* * *

Стотникът Дигод, известен под прякора Полугалон, отметна платното на палатката и влезе, като сумтеше тежко и мърмореше ядосано. Десетниците наскочаха от местата си, заемайки армейски стойки и физиономии. Зивик ловко метна кожуха върху разположената между леглата бъчонка водка, преди очите на стотника да успеят да се адаптират към полумрака. Не че Дигод беше толкова върл противник на пиенето в лагера, а просто защото трябваше да се спаси бъчонката. Стотникът не напразно имаше такъв прякор — всички знаеха, че при подходящи условия той можеше да изпие половин галон домашна водка. Стотникът опустошаваше съдържанието на обикновеното четвъртлитрово войнишко канче на екс и рядко изливаше дори капка върху мустаците си.

— Е, как е, господин стотник? — попита Бодe, десетникът на стрелците. — Какво решиха благородните командири? Какви са заповедите? Минаваме ли границата? Кажете ни!

— Ей сега — изстена Полугалон. — Ама че проклета жега... Сега ще ви разкажа всичко. Само че като начало ми дайте да пийна нещо, че ще ми пресъхне гърлото накрая. И само не ми разправяйте, че нямаме, защото миризмата на домашнярка се носи на верста от палатката. И знам откъде се носи. Изпод онова кожухче ей там.

Ругаейки изпод носа си, Зивик измъкна бъчонката. Десетниците се наредиха в кръг, задрънкаха чашки и калаени канчета.

— А-а-ах! — стотникът избърса устните и очите си. — У-у-ух, бива си я. Сипи още, Зивик.

— Хайде, разказвайте през това време — подкани го нетърпеливо Боде. — Какви са заповедите? Отиваме срещу нилфгардците или ще продължим да стърчим на границата като на сватба?

— Нямаме търпение да влезете в битка, а? — Полугалон се закашля, изплю се, приседна тежко на едно седло. — Тегли ви през границата, към Аедирн, а? Не ви съдържа на едно място? Наострили сте зъби като освирепели вълчета?

— А как иначе — каза студено дребният Стахлер, пристъпвайки от крак на крак. И двата му крака, както при всеки стар кавалерист, бяха криви като дъги. — А как иначе, господин стотник. Вече пета нощ спим с обувките, в готовност. И искаме да знаем какво ще става. Или битка, или обратно във форта.

— Минаваме границата — съобщи кратко Полугалон. — Утре на разсъмване. Пет роти, Кафявата — най-отпред. А сега ще ви кажа какво ни наредиха — на нас, стотниците и командващите — войводата и благородният господин маркграф Мансфелд от Ард Карайг, който дойде направо от аудиенция при краля. Наострете уши, защото няма да повтарям. А това не са прости неща.

В палатката стана тихо.

— Нилфгардците са прекосили Дол Ангра — каза стотникът. — Прегазили са Лирия, за четири дни са достигнали до Алдерсберг, там след решително сражение са разбили армията на Демавенд. После поход и след едва шест дни обсада, са превзели Венгерберг чрез предателство. А сега изтласкват войската на Аедирн към долината на Понтар и към Дола на Блатхан. Идват към нас, към Каедвен. Затова заповедите за Кафявата рота са такива — да премине границата и бързо да тръгне на юг, към Долината на цветята. След три дни трябва

да сме достигнали река Дифне. Повтарям — за три дни, значи трябва да се движим в тръс. Нито крачка отвъд реката. Повтарям — нито крачка. Скоро на другия бряг на реката ще се покажат нилфгардците. Сега слушайте внимателно — с тях няма да влизате в бой. В никакъв случай, ясно ли е? Дори ако поискат да преминат някъде реката, само им покажете, дайте им знак, да знаят, че това сме ние, каедвенската войска.

В палатката стана още по-тихо, макар преди това да изглеждаше, че не е възможно да бъде по-тихо.

— Как така? — измънка най-накрая Боде. — Да не се бием с нилфгардците? На война ли отиваме, или не? Какво е това, господин стотник?

— Такива са заповедите. Не отиваме на война, само... — Полугалон се почеса по врата. — На братска помощ. Минаваме през границата, за да защитим хората от Горен Аедирн... Не, какви ги говоря... Не от Аедирн, а от Долна Мархия. Така каза благородният господин маркграф Мансфелд. Каза още, че Демавенд така или иначе е претърпял поражение и за това е виновна лошата му политика, така че с него вече е свършено, и с Аедирн — също. Нашият крал е заел много пари на Демавенд, предоставял му е помощи, и сега всичко трябва да бъде върнато с лихвите. А също така не можем да позволим нашите земяци и братя от Долна Мархия да бъдат поробени от нилфгардците. Трябва да ги освободим. Защото Долна Мархия е открай време наша земя, някога тези земи са били под скиптъра на Каедвен и сега ще се върнат там. Всички земи до река Дифне — там ще е границата. Такъв договор е сключил нашият милостив крал Хенселт с Емхир от Нилфгард. Но договорът си е договор, а Кафявата рота трябва да заеме позиция при реката. Разбрахте ли ме?

Никой не отговори. Полугалон се намръщи, махна с ръка.

— А, мамка му, май нищо не разбрахте, както виждам. Е, аз също нищо не разбрах. Но нали за това са кралят, графовете, войводите и дворяните. А ние сме войска! Нашата работа е да изпълняваме заповеди — отиваме за три дни при реката Дифне и заставаме там като стена. И това е всичко. Сипи, Зивик.

— Господин стотник... — запъна се Зивик. — А какво ще стане... Какво ще стане ако, например, аедирнската армия започне да

се съпротивлява? И ни прегради пътя? Все пак ще минаваме с оръжие през тяхната страна. Тогава какво?

— А ако нашите земляци и братя — подхвана язвително Стахлер, — тези, които уж трябва да освободим... Ако те започнат да ни обстрелват с лъкове и да ни замерват с камъни? А?

— След три дни трябва да сме при Дифне — отсече Полугалон. — Не по-късно. Тези, които поискат да ни спрат или забавят, явно са ни врагове. А враговете трябва да разпердушиним с мечовете. Но внимавайте! Чуйте заповедта ми! Да не се палят нито села, нито къщи, да не се взема имуществото на хората, да не се граби и да не се насилват жени! Набийте си това в главите, войници, защото който наруши тази заповед, ще отиде на бесилото. Това войводата ми го повтори десет пъти — не отиваме, мамка му, на нашествие, а на братска взаимопомощ. Какво ми се зъбиш, Стахлер? Това е заповед, мамка му! А сега бягайте при отрядите си, вдигайте всички на крака, конете и снаряжението трябва да светят като луната при пълнолуние! Преди закуска всички роти да се строят, самият войвода ще прави проверка с командващите! Ако бера срам заради някой отряд, десетникът му ще ме запомни! Изпълнявайте!

Зивик излезе от палатката последен. Присвивайки заслепените си от слънцето очи, огледа царящата в лагера суматоха. Десетниците бързаха към своите отряди, стотниците тичаха и ругаеха, дворяните, нисшите офицери и пажовете се мотаеха в краката на всички. Бронирани конници от Бан Ард се носеха из полето, вдигайки облаци прах. Жегата беше страшна.

Зивик ускори крачка. Мина покрай четиримата придворни бардове от Ард Карайг, които седяха в сянката на богато украсената шатра на маркграфа. Бардовете съчиняваха балада за победоносната военна операция, за гениалността на краля, за далновидността на командирите и мъжеството на обикновения войник. Както винаги, правеха това преди операцията, за да не губят време.

— Посрещнаха ни нашите братя, посрещнаха ни с хля-я-яб и сол... — изпя за проба един от бардовете. — Освободителите свои посрещаха с хля-я-яб и сол... Хей, Храфхир, подхвърли някоя неизползвана рима на „сол“!

Другият бард подхвърли рима. Зивик не чу каква беше тя.

Разположените на лагер сред върбите край езерцето войници наскачаха на крака, когато го видяха.

— Пригответе се! — извика Зивик, спирайки достатъчно далеч, за да може дъхът му да не повлияе на морала на подчинените му. — Преди слънцето да се вдигне на четири пръста височина, всички на проверка! Всичко трябва да блести като самото слънце — оръжия, доспехи, конят също! Ако бера срам пред стотника заради някой от вас, краката му ще откъсна! По-живо!

— Отиваме да се бием! — досети се конникът Краска, докато бързо прибираше ризата в панталоните си. — Отиваме да се бием, нали, господин десетник?

— Че къде другаде? На танци? Минаваме границата. Утре по изгрев-слънце тръгва цялата Кафява рота. Стотникът не каза в какъв строй, но нашият отряд ще тръгне най-отпред, както обикновено. Хайде де, надигайте си задниците! Строй се! Ще ви го кажа сега, защото после няма да остане никакво време. Това няма да бъде обикновена война, момчета! Велможите са измислили някаква нова, съвременна война. Някакво освобождаване или нещо подобно. Не отиваме да се бием с врага, а при тази, е... открай време наша земя, с такава... братска помощ. А сега слушайте внимателно какво ще ви кажа — хората от Аедирн да не се пипат, да не се ограбват...

— Как така? — зяпна Краска. — Как така да не се ограбват? А с какво ще храним конете, господин десетник?

— Грабете само фураж за конете, нищо друго. Но хора да не се убиват, да не се палят къщите им, да не се унищожават посевите им... Затвори си устата, Краска! Тука не ти е в селото, тука е армията, мамка ви! Слушате заповедите, иначе — на бесилото! Та както казах, да не се убива, да не се пали, жените...

Зивик млъкна, замисли се.

— Жените — завърши той след малко — да се насилват потихичко, и така, че никой да не види.

* * *

— На моста над река Дифне си стиснаха ръцете — завърши Лютичето. — Маркграф Мансфелд от Ард Карайг и Мено Коехорн,

главнокомандващ на нилфгардските войски от Дол Ангра. Стиснаха си ръцете над кървящото, угасващо кралство Аедирн, подпечатвайки бандитското разделяне на плячката. Най-отвратителният от жестовете, познати на историята.

Гералт мълчеше.

— И след като е станало дума за отвратителни неща — обади се той след малко, изненадващо спокоен, — какво става с магьосниците, Лютиче? Имам предвид онези от Капитула и Съвета.

— При Демавенд не е останал нито един — започна поетът. — Фолтест изгони от Темерия всички, които му служеха. Филипа е в Третогор, помага на кралица Хедвиг да овладее хаоса, царящ в Редания. С нея са Трис и още трима, не им помня имената. Няколко са в Каедвен. Мнозина избягаха в Ковир и Хенгфорс. Предпочетоха неутралитета, защото Естерад Тисен и Недамир, както знаеш, бяха и все още са неутрални.

— Знам. А Вилгефорц? И онези, които са с него?

— Вилгефорц изчезна. Предполагаше се, че ще изплува в превзетия Аедирн като наместник на Емхир... Но няма нито следа от него. От него и от всичките му съучастници. Освен...

— Говори, Лютиче.

— Освен една магьосница, която стана кралица.

* * *

Филавандрел аеп Фидхаил безмълвно чакаше отговор. Загледана през прозореца, кралицата също мълчеше. Прозорецът гледаше към градините, които до неотдавна бяха гордостта на предишния владетел на Дола на Блатхан, наместника на тиранина от Венгерберг. Когато беше избягал от Свободните елфи, движещи се в авангарда на войските на император Емхир, наместникът човек беше успял да изнесе от древния дворец по-голямата част от ценните вещи, даже и някои мебели. Но градините нямаше как да ги вземе, така че ги беше унищожил.

— Не, Филавандрел — каза най-накрая кралицата. — Още е рано, още е твърде рано. Не бива да мечтаем за разширяването на нашите граници, засега още не знаем дори откъде минават. Хенселт от

Каедвен дори не мисли да спази договора и да се махне от Дифне. Може да ни удари всеки момент.

— Значи не сме постигнали нищо.

Кралицата бавно протегна ръка. Пеперудката, която влетя в стаята, кацна на изящния ѝ маншет, сви и разтвори островърхите си криле.

— Постигнахме повече, отколкото можехме да очакваме — каза кралицата тихо, за да не изплаши пеперудата. — След сто години най-накрая получихме обратно нашата Долина на цветята...

— Аз не бих я нарекъл така — тъжно се усмихна Филавандрел. — След като войските преминаха през нея, тя е по-скоро Долината на пепелта.

— Отново имаме своя собствена страна — завърши кралицата, гледайки пеперудата. — Отново сме Народ, а не изгнаници. А пепелта наторява. Напролет Долината на цветята ще разцъфти отново.

— Това е прекалено малко, Маргаритке. Все още е прекалено малко. Забавихме темпото. До неотдавна се хвалехме, че ще изгоним хората в морето, откъдето са дошли. А сега ограничихме нашите граници и амбиции до Дола на Блатхан...

— Емхир Дейтвен ни даде Дола на Блатхан като подарък. Какво очакваш да направя, Филавандрел? Да искам още? Не забравяй, че дори когато приемаме подаръци, трябва да спазваме някаква мярка. Особено когато става въпрос за подаръците на Емхир, защото Емхир не дава нищо даром. Освен това трябва и да задържим земите, които ни е дал, а засега силите ни едва стигат, за да удържим Дола на Блатхан.

— Да върнем ударните си отряди от Темерия, Редания и Каедвен — предложи белокосият елф. — Да върнем тук всички воюващи с хората *Scoia'tael*. Сега ти си кралица, Енид, те ще изпълнят заповедта ти. Сега, когато най-сетне имаме свое собствено късче земя, тяхната битка изгуби смисъл. Сега тяхно задължение е да се върнат и да защитават Долината на цветята. Нека се сражават като свободен народ, защитаващ границите си. А те гинат като разбойници из горите!

Елфката наведе глава.

— Емхир не е съгласен на това — прошепна тя. — Отрядите трябва да продължат борбата.

— Защо? С каква цел? — Филавандрел аеп Фидхаил се изправи рязко.

— Ще ти кажа нещо повече. Нямаме право да ги подкрепяме и да им помагаме. Такива са условията на Фолтест и Хенселт. Темерия и Каедвен признават властта ни над Дола на Блатхан само ако официално осъдим борбата на „катериците“ и се отречем от тях.

— Тези деца умират, Маргаритке. Умират ежедневно, гинат в неравна борба. След тайните договори с Емхир хората ще се нахвърлят върху отрядите и ще ги унищожат. Това са нашите деца, нашето бъдеще! Нашата кръв! А ти ми казваш, че трябва да се отречем от тях! *Que'ss aen me dicette*, Енид? *Vorsaeke'llan? Aen vaine?*

Пеперудата излетя, запърха с крилца, устреми се към прозореца и се завъртя, подхваната от потоците горещ въздух. Франческа Финдабаир, наричана Енид ан Глеана, някога магьосница, а сега кралица на *Aen Seidhe*, Свободните елфи, вдигна глава. В прекрасните ѝ сини очи блестяха сълзи.

— Отрядите — повтори тя глухо — трябва да продължат борбата. Да нарушават реда в човешките кралства, да затрудняват военните приготовления. Такава е заповедта на Емхир, а аз не мога да се противопоставя на Емхир. Прости ми, Филавандрел.

Филавандрел аеп Фидхаил я погледна и се поклонил ниско.

— Аз ти прощавам, Енид. Но не знам дали те ще ти простят.

* * *

— И нито един магьосник не преосмисли нещата? Дори след като Нилфгард започна да убива наред и да опожарява всичко в Аедирн, нито един от тях не се отказа от Вилгефорц и не се присъедини към Филипа?

— Нито един.

Гералт мълча дълго. Най-накрая тихо каза:

— Не вярвам. Не вярвам, че никой не се е отрекъл от Вилгефорц, когато истинските причини и последствията от неговото предателство са излезли наяве. Аз, както всички знаят, съм наивен, безразсъден и анахроничен вещер. Но продължавам да не вярвам, че не се е пробудила съвестта на нито един магьосник.

* * *

Тисая де Врие положи своя отработен, красив подпис под последното изречение в писмото. След кратък размисъл добави до подписа идеограма, означаваща истинското ѝ име. Име, което никой не знаеше. Име, което тя не беше използвала много отдавна. Откакто беше станала магьосница.

Чучулигата.

Остави перото. Много старателно, точно перпендикулярно на изписания лист от пергамент. Поседя дълго време неподвижно, вторачена в червеното кълбо на залязващото слънце. После се изправи и се приближи до прозореца. Известно време наблюдава покривите на къщите. Къщите, в които по това време си лягаха да спят обикновените хора, уморени от обикновения си човешки живот и работата си, изпълнени с обикновено човешко безпокойство за съдбата си и за утрешния ден. Магьосницата погледна лежащото на масата писмо. То беше адресирано до обикновените хора. Нямаше значение, че повечето обикновени хора не можеха да четат.

Спря се пред огледалото. Поправи косите си. Поправи роклята си. Изтупа несъществуваща пращинка от широкия си ръкав. Изпъна огърлицата около шията си.

Свещниците под огледалото не бяха изравнени. Явно прислужницата ги местеше, докато чисти.

Прислужницата. Обикновена жена. Обикновен човек с очи, изпълнени със страх от онова, което предстои. Обикновен човек, изгубен във времето на презрение. Обикновен човек, опитващ се да придобие надежда и доверие в утрешния ден и в нея, магьосницата...

Обикновен човек, чието доверие не беше оправдала.

От улицата долетя шум от стъпки — потропване на тежки войнишки ботуши. Тисая де Врие дори не потрепна, не обърна глава към прозореца. Беше ѝ безразлично на кого са тези стъпки. Кралски войник? Съдебен изпълнител със заповед за ареста на предателката? Наемен убиец? Палач на Вилгефорц? Това не я интересуваше.

Стъпките утихнаха в далечината.

Свещниците под огледалото не бяха изравнени. Магьосницата ги изравни, оправи салфетката така, че ъгълът да се окаже точно по

средата, симетрично на четириъгълните поставки на свещниците. Свали от ръцете си златните гривни и ги нареди грижливо върху разтворената салфетка. Вгледа се критично, но не откри ни най-малък безпорядък. Всичко лежеше грижливо подредено. Както и трябваше да бъде.

Тя отвори чекмеджето на скрина и извади от него къс нож с кокалена дръжка.

Лицето ѝ беше гордо и неподвижно. Мъртвешко.

В къщата беше тихо. Толкова тихо, че можеше да се чуе как върху масата падат листенца от увяхващото лале.

Червеното като кръв слънце бавно докосна покривите на къщите.

Тисая де Врие седна на креслото до масата, духна свещта, намести още веднъж перпендикулярното на писмото перо и преряза вените на двете си ръце.

* * *

Умората от целодневната езда и натрупаните впечатления си каза думата. Лютичето се събуди и осъзна, че е заспал, вероятно докато е разказвал, и сигурно е захъркал наред някоя дума. Помръдна се и едва не се изтърколи от купчината клони — Гералт вече не седеше до него и не уравниаваше леговицето.

— Докъде... — Той се изкашля и се настани удобно. — Докъде бях стигнал? Аха, до магьосниците... Гералт? Къде си?

— Тук съм — отговори Гералт, едва различим в тъмнината. — Продължи, моля те. Тъкмо се готвеше да ми разкажеш за Йенефер.

— Чуй ме... — Поетът беше сигурен, че не е имал намерение дори да споменава въпросната личност. — Аз наистина нищо...

— Не ме лъжи. Познавам те.

— Щом ме познаваш толкова добре — ядоса се трубадурът, — откъде накъде очакваш да говоря? Ако ме познаваш, трябва да знаеш и защо си замълчах, защо не повтарям достигналите до мен клюки! Трябваше да се досетиш какви са тези клюки и защо искам да ти ги спестя!

— *Que suecc's?* — Една от спящите наблизко дриади скочи, събудена от възбудения му глас.

— Извинявай — каза тихо вещерът. — Ти също.

Зелените фенерчета на Брокилон вече бяха угаснали, само единици все още светеха слабо.

— Гералт — прекъсна мълчанието Лютичето, — винаги си твърдял, че стоиш настрана, че всичко ти е все едно... Тя може да ти е повярвала. И да е вярвала в това, когато е започнала тази игра заедно с Вилгефорц.

— Достатъчно — прекъсна го Гералт. — Нито дума повече. Когато чуя думата „игра“, ми се иска да убия някого. А, дай ми бръснача си. Искам да се обръсна най-накрая.

— Сега? Още е тъмно...

— За мен никога не е тъмно. Аз съм изрод.

Когато вещерът изтръгна от ръцете му торбичката с тоалетните принадлежности и тръгна към реката, Лютичето установи, че сънливостта напълно го е напуснала. Небето вече беше започнало да просветлява. Затова тръгна към гората, като внимателно минаваше покрай спящите, притиснати една към друга дриади.

— Ти принадлежиш ли към тези, които са му причинили това?

Той потрепна и се обърна. Косите на облегатата на бора дриада бяха със сребрист цвят, това се виждаше дори в утринния полумрак.

— Много грозна гледка — каза тя и скръсти ръце на гърдите си. — Някой, който е загубил всичко. Знаеш ли, певецо, това е интересно. Навремето ми се струваше, че не може да се изгуби всичко, че винаги остава нещо. Винаги. Дори във времената на презрение, когато наивността се наказва по най-жесток начин, не всичко е загубено. А той... Той е загубил един-два литра кръв, възможността да ходи нормално, част от властта си над лявата ръка, вещерския меч, любимата жена, намерената по чудо дъщеря, вярата си... Но, помислих си, дали все пак нещо не му е останало? Грешала съм. Той вече няма нищо. Дори бръснач.

Лютичето мълчеше. Дриадата не помръдваше.

— Попитах дали си сред онези, които са му причинили това — продължи тя след малко. — Но явно съм попитала напразно. Естествено, че и ти имаш вина. Та ти си негов приятел. Ако имаш приятели и въпреки това загубиш всичко, очевидно и приятелите ти имат вина. За това, което са направили, и за това, което не са направили. За това, което не са знаели, че трябва да направят.

— А какво можех аз? — прошепна той. — Какво можех да направя?

— Не знам — отговори дриадата.

— Не му казах всичко...

— Знам.

— За нищо не съм виновен.

— Виновен си.

— Не! Не съм...

Скочи, разбутвайки клоните на леговището. Гералт седеше до него, бършейки лицето си. Миришеше на сапун.

— Не си? — попита той студено. — Интересно, какво ти се присъни? Че си жаба? Успокой се. Не си. Че си глупак? Виж, в този случай сънят може и да е пророчески.

Лютичето се огледа. Двамата бяха съвсем сами на поляната.

— Къде е тя... Къде са всички те?

— На края на гората. Пригответи се, вече ти е време.

— Гералт, току-що говорих с една дриада. Тя говореше на всеобщия език без никакъв акцент и ми каза...

— Нито една от тази група не говори на всеобщия език без акцент. Присънило ти се е, Лютиче. Това тук е Брокилон. Тук доста неща могат да ти се присънят.

* * *

На края на гората ги чакаше самотна дриада. Лютичето я позна веднага — това беше онази, със зеленикавите коси, която през нощта им беше донесла светлина и го уговаряше да попее още. Дриадата вдигна ръка, нареждайки им да спрат. В другата си ръка държеше лък със стрела на тетивата. Вещерът сложи длан върху рамото на трубадура и го стисна здраво.

— Случило ли се е нещо? — попита Лютичето.

— Да. Стой тихо и не мърдай.

Гъстата мъгла над долината на Лента заглушаваше гласовете и звуците, но не дотолкова, че Лютичето да не чуе пляскането на водата и пръхтенето на коне. Някакви конници преминаваха реката.

— Елфи — досети се той. — *Scoia'tael?* Бягат в Брокилон, нали? Цял отряд...

— Не — отговори Гералт, вглеждайки се в мъглата. Поетът знаеше, че зрението и слухът на вещера са невероятно остри, но не можеше да отгатне кое от двете използва в момента приятелят му. — Това не е отряд, а само части от отряд. Пет или шест конници, три коня без ездачи. Стой тук, Лютиче. Аз отивам там.

— *Gar'ean* — предупреди го зеленокосата дриада, вдигайки лъка си. — *N'te va, Gwynbleidd! Ki'rin!*

— *Thaess aep, Fauve* — неочаквано рязко отговори вещерът. — *M'aespar que va'en, ell'ea?* Моля, стреляй. А ако не, то млъкни и не се опитвай да ме уплашиш, защото нищо не може да ме уплаши. Трябва да поговоря с Милва Бариг и ще го направя, независимо дали това ти харесва, или не. Стой тук, Лютиче.

Дриадата наведе глава. Отпусна и лъка.

От мъглата изплуваха девет коня и Лютичето видя, че наистина само на шест от тях има ездачи. Забеляза и фигурките на дриади, появили се от храстите и тръгнаха срещу конете. Видя, че се наложи да помогнат на трима от конниците да слязат от конете и да ги придържат, за да се доберат до спасителните дървета на Брокилон. Други дриади като привидения профучаха през ветролома и склона и изчезнаха в мъглата, покриваща Лента. От отсрещния бряг се разнесе вик, цвилене на кон, плясък на вода. На поета му се стори също, че е чул свистене на изстрел. Но не беше сигурен.

— Преследвали са ги — промърмори той.

Фауве се обърна, стискайки лъка.

— Ти пееш такава песен, *taedh* — каза тя. — *N'te sh'aent a'minne*, не за Етариел. Не любов. Сега не време любов. Сега време убиваш, да. Такава песен, да.

— Аз не съм виновен за това, което става... — промърмори постът.

Дриадата помълча за минута, гледайки встрани.

— И аз не съм — каза тя и бързо се скри в гъсталака.

Вещерът се върна след около час. Доведе два оседлани коня — Пегас и една дореста кобила. На чула на кобилата имаше следи от кръв.

— Това е един от конете на елфите, нали? Тези, които преминаха реката?

— Да — отговори Гералт. Лицето и гласът му бяха променени и чужди. — Това е кобила на елфите. Обаче временно ще послужи на мен. А при удобен случай ще я сменя с кон, който умее да носи ранен. Или ако раненият падне — да остава при него. Тази кобила явно не са я научили на това.

— Тръгваме ли си?

— Ти си тръгваш. — Вещерът подхвърли на поета повода на Пегас. — Всичко хубаво, Лютиче. Дриадите ще те изпратят две мили нагоре по реката, за да не попаднеш на войниците от Бруге, които сигурно още се въртят на другия бряг.

— А ти? Тук ли ще останеш?

— Не. Няма да остана.

— Научил си нещо. От „катериците“. Научил си нещо за Цири, нали?

— Довиждане, Лютиче.

— Гералт, послушай ме...

— Какво да те слушам? — извика той и изведнъж се запъна. — Та нали аз... не мога да я изоставя на произвола на съдбата. Тя е съвсем сама... Тя не бива да е сама, Лютиче. Ти не можеш да разбереш това. Никой не може да го разбере, но аз го знам. Ако бъде сама, с нея ще се случи същото, което някога... Което някога се случи с мен... Не можеш да разбереш това...

— Разбирам го. И затова ще дойда с теб.

— Ти си се побъркал! Знаеш ли къде отивам?

— Знам. Гералт, аз... Не ти казах всичко. Аз... чувствам се виновен. Не направих нищо, не знаех какво трябва да направя... Но сега знам. Искам да дойда с теб. Да те придружавам. Не ти казах... за Цири. За слуховете, които се носят. Срецнах познати от Ковир, а до тях на свой ред са достигнали думите на посланиците, върнали се от Нилфгард... Досещам се, че тези слухове може да са стигнали дори до „катериците“. И че сигурно вече знаеш всичко от тези елфи, които са прекосили Лента. Но позволи... аз да бъда този... Аз да бъда този, който да ти разкаже...

Вещерът мълча дълго, безволево отпуснал ръце.

— Скачай на седлото — каза той най-накрая с променен глас. —
Ще ми разкажеш по пътя.

* * *

Тази сутрин в двореца Лок Грим, лятната резиденция на императора, цареше необичайно оживление. Още по-необичайно го правеше фактът, че всякакво оживление, вълнение или възбуда бяха абсолютно чужди на нилфгардското дворянство, а демонстрирането на безпокойство или вълнение се смяташе за признак на незрялост. Подобно поведение се определяше от нилфгардските велможи за толкова осъдително и недостойно, че дори незрялата младеж, от която никой не очакваше да се държи прилично, се срамуваше да покаже оживление или вълнение.

Обаче тази сутрин в Лок Грим нямаше младежи. Младежите нямаше какво да правят в Лок Грим. Огромната тронна зала на двореца беше запълнена със сериозни и строги аристократи, рицари и дворяни, всички до един облечени с церемониални черни дрехи, разнообразени единствено от белите яки и маншети. Мъжете бяха съпровождани от малобройни, но също толкова сериозни и строги дами, на които традицията разрешаваше да освежат черното облекло с минимално количество скромни бижута. Всички се правеха на благопристойни, сериозни и строги. Но всъщност бяха невероятно развълнувани.

— Разправят, че е грозна. Слаба и грозна.

— Но май е с кралска кръв.

— От незаконен брак?

— Нищо подобно. Законен.

— Значи ще се качи на трона?

— Щом императорът така е решил...

— Гръм и мълния, вижте само Ардала аеп Дахи и княз Де Вет...
Ама че физиономии... Сякаш са пили оцет...

— По-тихо, графе... Учудват ли те физиономиите им? Ако слуховете се потвърдят, Емхир ще удари шамар на старите родове. Ще ги унижи...

— Слуховете няма да се потвърдят. Императорът няма да се ожени за това подхвърлено дете. Не може да постъпи така...

— Емхир може всичко. Подбирайте си думите, бароне. Внимавайте какво говорите. Вече е имало такива, които са разправяли, че Емхир не може това или онова. Свършвали са на ешафода.

— Говори се, че вече е подписал декрет за даряване на земя за нея. Триста гривена рента, представяте ли си?

— И титлата принцеса. Някой от вас виждал ли я е вече?

— Веднага след пристигането ѝ са я дали под опеката на графиня Лидертал, а около къщата са разположени гвардейци.

— Дали са я на графинята, за да я научи поне малко на добри маниери. Разправят, че тази ваша принцеса се държи като момиче от оборите...

— Какво чудно има в това? Произхожда от Севера, от варварската Цинтра...

— Това прави още по-невероятни слуховете за сватбата на Емхир. Не, не, това е абсолютно невъзможно. Императорът ще вземе за жена по-малката дъщеря на Де Вет, както се планираше. Няма да се ожени за тази узурпаторка!

— А е време най-накрая да се ожени. За да продължи династията. Време е за малък ерцхерцог...

— Тогава да се жени, но не за тази чужденка!

— По-тихо, без екзалтации! Уверявам ви, благородни господа, че такъв съюз няма да се осъществи. Каква цел би могъл да има подобен брак?

— Това е политика, графе. Ние сме във война. Такъв съюз би имал политическо и стратегическо значение... Династията, от която произлиза принцесата, има законни титли и потвърдени права върху земите край Долна Яра. Ако тя стане съпруга на императора... О, това би било отлична стъпка! Погледнете само пратениците на крал Естерад, как си шепнат...

— Изглежда, одобрявате това странно поведение, уважаеми княже? А може би дори сте посъветвали за това Емхир?

— Какво съветвам и какво не, си е моя лична работа, маркграфе. Не ви препоръчвам да подлагате на съмнение решенията на императора.

— Следователно той вече е взел решение?

— Не мисля.

— Значи грешите, щом не мислите.

— Какво искате да кажете с това, госпожо?

— Емхир е отзовал от двореца баронеса Тарнхан. Наредил ѝ е да се върне при мъжа си.

— Скъсал е с Дервла Трифин Бройне? Не може да бъде! Дервла беше негова фаворитка от три години...

— Повтарям — отзовал я е от двореца.

— Това е вярно. Разправят, че златокосата Дервла е била страшно афектирана. Четирима гвардейци са я качили насила в каретата...

— Мъжът ѝ ще се зарадва...

— Съмнявам се.

— Велико слънце! Емхир е скъсал с Дервла? Скъсал е с нея заради това сираче? Заради тази дивачка от Севера?

— Тихо... Тихо, по дяволите...

— Кой подкрепя това? Коя партия подкрепя това?

— Тихо, помолих. Гледат ни...

— Тази девойка... Искях да кажа, принцесата... Май е грозничка... Когато императорът я види...

— Искате да кажете, че още не я е виждал?

— Не е имало кога. Пристигнал е от Дарн Руах преди час.

— Емхир никога не е харесвал грозновати. Айне Дермот... Клара аеп Гвидолин Гур... А Дервла Трифин Бройне е истинска красавица...

— Може и това сираче да се разхубави с течение на времето...

— Когато я изкъпят? Принцесите от Севера май рядко се къпят...

— Мерете си думите. Може би говорим за бъдещата съпруга на императора...

— Тя е още дете. На не повече от четиринайсет.

— Повтарям, това ще бъде политически съюз... Чисто формален...

— Ако беше така, Златокосата Дервла щеше да остане в двореца. Сирачето от Цинтра би седнала политически и формално на трона до Емхир... А вечер Емхир би ѝ давал да си играе с короната и скъпоценностите, а самият той би отивал в спалнята на Дервла... Поне докато сополанката не достигне възраст, в която е безопасно да роди.

— Хм... Да. Има нещо вярно в това. Как се казва тази... принцеса?

— Ксерела или нещо такова.

— Не, не е така. Казва се... Зирила. Точно така, май Зирила.

— Варварско име.

— По-тихо, по дяволите...

— И по-сериозно! Държите се детински!

— Мерете си думите! Внимавайте да не ги сметна за обида!

— Ако искате удовлетворение, знаете къде да ме намерите, маркграфе!

— Тихо! По-спокойно! Императорът...

Не беше необходимо херолдът да полага големи усилия. Достатъчен беше един удар на тоягата му по паркета, за да се наведат всичките украсени с черни шапки глави на аристократи и рицари като житни класове при порив на вятъра. В тронната зала настана тишина, такава, че на херолда не му се наложи да напруга гласа си:

— Емхир вар Емрейс, Дейтвен Адан ин Карн аеп Монруд!

Белият Пламък, Танцуващ на Гробовете на Враговете си, влезе в залата. Премина покрай редицата дворяни с обичайната си бърза крачка, енергично размахвайки лявата си ръка. Черното му облекло по нищо не се различаваше от дрехите на дворяните, освен по отсъствието на бяла яка. Тъмните коси на императора, както винаги — несресани, се поддържаха в относителен ред от тесен златен обръч, на шията му проблясваше императорската верижка.

Емхир доста небрежно приседна на трона, поставен върху платформа, постави лакът на страничната облегалка и опря брадичка на дланта си. Не праметна крака си през другия подлакътник, което означаваше, че е задължително да се спазва церемонията. Нито една от наведените глави не се повдигна дори мъничко.

Императорът се изкашля гръмко, без да сменя позата си. Придворните си поеа дъх и се изпъчиха. Херолдът отново удари с тоягата си по паркета.

— Цирила Фиона Елен Рианон, кралица на Цинтра, княгиня на Бруге и дукеса на Соден, наследница на Инис Ард Скелиг и Инис Ан Скелиг, сюзеренка на Атре и Аб Яра!

Всички погледи се обърнаха към вратата, на която стоеше високата и изпълнена с достойнство Стела Конгрев, графиня Лидертал. До графинята вървеше притежателката на всички току-що изброени, доста внушителни титли. Слабичка, светлокоса, невероятно бледа,

леко прегърбена, с дълга бяла рокля. Рокля, в която явно се чувстваше неуютно и не на място.

Емхир Дейтвен се изправи в трона, а дворяните веднага се поклониха дълбоко. Стела Конгрев дискретно побутна светлокосата девойка, двете дефилираха покрай редицата наведени в поклон аристократи, представители на най-видните родове в Нилфгард. „Сега ще се спъне“ — помисли си графинята.

Цирила Фиона Елен Рианон се спъна.

„Грозновата и кльоцава — помисли си графинята, приближавайки се към трона. — Нестройна, а на всичко отгоре — и не особено схватлива. Но аз ще направя от нея красавица. Ще направя от нея кралица, както ми заповяда, Емхир.“

Белият Пламък на Нилфгард ги разглеждаше от висотата на трона си. Както винаги, очите му бяха леко присвити, а върху устните му тантуваше намек за подигравателна усмивка.

Кралицата на Цинтра се спъна отново. Императорът опря лакът на облегалката на трона и докосна с длан бузата си. Усмихна се. Стела Конгрев беше вече достатъчно близо, за да разпознае от кой тип е усмивката му. Вцепени се от ужас. „Нещо не е наред — помисли си тя. — Нещо не е както трябва. Ще летят глави. Велико слънце, ще летят глави...“

Овладя се, след което се поклони и накара девойката да направи същото.

Емхир вар Емрейс не стана от трона. Но наведе леко глава. Дворяните затаиха дъх.

— Кралице — обади се Емхир. Девойката настръхна. Императорът не гледаше към нея. Гледаше към събралите се в залата дворяни. — Кралице — повтори той, — щастлив съм, че мога да те приветствам в моя дворец и в моята държава. Давам ти думата си на император, че е близко денят, в който всички принадлежащи ти по право титли ще се върнат при теб заедно със земите, които са твои по наследство и на които си законен и безспорен собственик. Узурпаторите, които се разпореждат в твоите владения, започнаха война срещу мен. Те ме нападаха, като при това заявиха, че защитават твоите права и справедливи претенции. Така че нека целият свят знае, че се обръщаш за помощ към мен, а не към тях. Нека целият свят знае, че тук, в моята държава, ти ще си върнеш почестите на сюзерен и

кралското име, докато за моите врагове беше само една изгнаница. Нека целият свят знае, че в моята държава ти си в безопасност, докато моите врагове не само че отказваха да ти върнат короната, но и се опитваха да ти отнемат живота.

Погледът на императора на Нилфгард се спря върху пратениците на Естерад Тисен, владетелят на Ковир, и върху посланика на Недамир, кралят на Лигата от Хенфорс.

— Нека целият свят научи истината, включително и кралете, които се правеха, че не знаят на чия страна е справедливостта. И нека целият свят знае, че ще ти бъде оказана помощ. Твоите и моите врагове ще бъдат сразени. В Цинтра, в Соден и Бруге, в Атре, на островите Скелиге и в устието на Яра отново ще се възцари мир, а ти ще си върнеш трона, за радост на твоите земляци и всички почитащи справедливостта хора.

Девојката с бялата рокля наведе глава още по-ниско.

— А преди това да стане — продължи Емхир, — в моята държава ще получиш полагащото ти се уважение — както от мен, така и от всичките ми поданици. И тъй като в твоето кралство все още гори пламъкът на войната, като доказателство за почитта, уважението и приятелските чувства на Нилфгард към теб, ти давам титлите принцеса на Рован и Имлак, и владетелка на замъка Дарн Рован, към който сега ще отпътуваш, за да очакваш там идването на по-спокойни, щастливи времена.

Стела Конгрев се овладя и не допусна върху лицето ѝ да се появи дори следа от учудване. „Той не я оставя при себе си — помисли си тя, — а я изпраща в Дарн Рован, на края на света, там, където самият той никога не ходи. Очевидно няма намерение да се жени за тази девојка и не мисли за скорошен брак. Явно дори не иска да я вижда. Тогава защо се е отървал от Дервла? Каква е работата?“

Тя се сепна и бързо хвана девојката за ръката. Аудиенцията беше приключила. Когато излизаха от залата, императорът не гледаше към тях. Придворните се кланяха.

Емхир вар Емрейс изчака да излязат и праметна крак върху подлакътника на трона.

— Кеалах — каза той. — При мен.

Сенешалът се спря на полагащото се според дворцовия етикет разстояние и се наведе в поклон.

— По-близо — каза Емхир. — Ела по-близо, Кеалах. Ще говоря тихо. И това, което ще кажа, е предназначено изключително и само за твоите уши.

— Ваше Височество...

— Какво още е предвидено за днес?

— Приемане на акредитивните писма и връчване на екзекватури^[2] на посланика на крал Естерад от Ковир — издекламира бързо сенешалът. — Назначаване на наместници, префекти и палатини в новите провинции и палатинати. Утвърждаване на графската титла и границите на владенията на...

— Ще връчим на посланика екзекватура и ще го приемем в лична аудиенция. Всичко останало — за утре.

— Слушам, Ваше Височество.

— Кажи на виконт Ейдон и на Скелен веднага след аудиенцията на посланика да се явят в библиотеката. Тайно. Ти също ела. И доведи онзи ваш главен маг, онзи гадател... Как му беше името?

— Ксартисиус, Ваше Височество. Живее в кулата извън града...

— Не ме интересува къде живее. Прати хора за него, нека го доведат в покоите ми. Тихо, без много шум, тайно.

— Ваше Височество... Разумно ли е този астролог...

— Дадох заповедите си, Кеалах.

— Слушам.

Не минаха и три часа и всички призовани се срещнаха в императорската библиотека. Повикването не учуди Ватие де Ридо, виконт Ейдон. Ватие ръководеше военното разузнаване. Емхир го викаше много често — в края на краищата бяха във война. Не се учуди и Стефан Скелен, наричан Кукумявката, изпълняващ в императорския двор функцията на коронер^[3], ръководител на тайните служби и специалист по особени поръчения. Кукумявката никога не се учудваше от нищо.

Затова пък третият от повиканите беше невероятно учуден. Още повече, че императорът се обърна първо именно към него:

— Маестро Ксартисиус.

— Ваше Императорско Величество...

— Трябва да науча местоположението на една личност. Личност, която е изчезнала или някой я укрива. Може да е и в затвор.

Магьосниците, на които някога възложих задачата да я намерят, се провалиха. Ще се заемеш ли?

— На какво разстояние се намира... би могла да се намира въпросната личност?

— Ако знаех, нямаше да се нуждая от твоите услуги.

— Моля за извинение, Ваше Императорско Височество... — каза астрологът, заеквайки. — Работата е там, че големите разстояния затрудняват астромантиката, практически я изключват... Хъм, хъм... Ако тази личност се намира под магическа защита... Мога да опитам, обаче...

— По-накратко, маестро.

— Трябва ми време... И компоненти за заклинанията... Ако разположението на звездите бъде благоприятно, то... Хъм, хъм... Ваше Императорско Височество, това, за което питате, е много сложно... Трябва ми време...

„Още малко, и Емхир ще заповяда да го побият на кол — помисли си Кукумявката. — Ако вълшебникът не престане да бърбори...“

— Маестро Ксартисиус — прекъсна го императорът неочаквано учтиво, даже меко. — Ще получиш всичко, от което се нуждаеш. Включително и време. В границите на разумното.

— Ще направя каквото е по силите ми — увери го астрологът. — Но ще мога да установя само приблизителното местонахождение... Това ще е район или радиус...

— Какво?

— Астромантиката... — заекна Ксартисиус. — При големи разстояния астромантиката позволява само приблизително локализиране... Много приблизително, с голям толеранс... С много голям толеранс. Наистина не знам дали ще успея...

— Ще успееш, маестро — процеди императорът, а тъмните му очи проблеснаха зловещо. — Имам пълно доверие в твоите способности. Що се отнася до толеранса, колкото по-малък бъде твоят, толкова по-голям ще бъде моят.

Ксартисиус се присви.

— Трябва да знам точната дата на раждане на въпросната личност — измънка той. — По възможност — и часа... Много полезно би било и да получа някой предмет, принадлежал на тази личност...

— Коса — каза тихо Емхир. — Може ли да бъде коса?

— Ооо! — развесели се астрологът. — Това значително ще улесни нещата... Ех, да можех да получа и малко от изпражненията или урината...

Очите на Емхир опасно се присвиха, а магът се преви в нисък поклон.

— Покорно се извинявам на Ваше Императорско Величество... — измънка той. — Моля за извинение... Разбирам... Да, косата ще е достатъчна... Напълно достатъчна... Кога ще мога да я получа?

— Ще ти я доставят още днес, заедно с датата и часа на раждане. Няма да те задържам повече, маестро. Връщай се в кулата си и започвай да следиш съзвездията.

— Нека Великото слънце бди над Вашето Императорско...

— Добре, добре. Можеш да си тръгваш.

„Сега сме ние — помисли си Кукумявката. — Интересно, какво ли ни очаква?“

— Всеки, който разгласи и дума от това, което ще бъде казано след малко тук — изрече бавно императорът, — го чака разпъване на четири. Ватие!

— Слушам, Ваше Височество.

— По какъв начин попадна тук... тази принцеса? Кой е отговорен?

— От крепостта Настрог — сбърчи чело началникът на разузнаването. — Нейно Височество беше конвоирана от гвардейци под командването на...

— Не те питам за това, по дяволите! Откъде девойката се взе в Настрог, във Верден? Кой я доведе в крепостта? Кой е комендант там в момента? Кой е този, от когото получихме съобщението? Годиврон какъв беше там?

— Годиврон Питкаирн — каза бързо Ватие де Ридо. — Разбира се, той беше информиран за мисията на Риенс и граф Кахир аеп Кеалах. Три дни след събитията на остров Танед в Настрог са се явили двама души. По-точно — един човек и един полуелф. Позовавайки се на разпореждане на Риенс и граф Кахир, те са предали принцесата на Годиврон.

— Аха — усмихна се императорът и Кукумявката почувства как раменете му изстиват. — Вилгефорц се зарече да хване Цирила на

Танед. Риенс ми гарантира същото. Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах получи ясни заповеди в това отношение. И ето, че в Настрог, при река Яр, три дни след аферата на острова, Цирила е била доведена не от Вилгефорц, Риенс или Кахир, а от човек и полуелф. Годиврон, разбира се, не е и помислил да ги арестува?

— Не. Да го накажа ли за това, Ваше Височество?

— Не.

Кукумявката преглътна. Емхир мълчеше, потривайки челото си, огромният диамант на пръстена му блестеше като звезда. След малко императорът вдигна глава.

— Ватие.

— Ваше Височество?

— Вдигни на крак всичките си подчинени. Заповядвам да бъдат хванати Риенс и граф Кахир. Предполагам, че се намират на територии, които още не са превзети от нашите войски. Така че използвайте *Scoia'tael* или елфите на кралица Енид. И двамата арестувани да бъдат откарани в Дарн Руах и да бъдат подложени на изтезания.

— За какво да ги разпитваме, Ваше Височество? — присви очи Ватие де Ридо, правейки се, че не вижда колко бледо е станало лицето на сенешал Кеалах.

— За нищо. По-късно, когато поомекнат, аз ще ги разпитам лично. Скелен!

— Да?

— Веднага след като този скапаняк Ксартисиус... Ако този дърдорко-копрофил^[4] успее да установи това, което му наредих да установи... Тогава ще организиращ в посочения от него район търсенето на една личност. Ще получиш описанието ѝ. Не е изключено астрологът да посочи територия, която е под наша власт, тогава ще вдигнеш на крак всички, отговарящи за тази територия. Целият граждански и военен апарат. Това е въпрос с най-висш приоритет. Разбра ли?

— Тъй вярно. Мога ли само...

— Не можеш. Сядай и слушай, Кукумявко. Най-вероятно Ксартисиус няма да успее да установи нищо. Личността, която му наредих да търси, вероятно не е на наша, а на чужда територия и е под магическа закрила. Залагам си главата, че търсената личност се намира

на същото място, където е и нашият загадъчно изчезнал приятел, магьосникът Вилгефорц от Рогевеен. Така че ти, Скелен, ще сформиращ и подготвиш специален отряд, който ще командваш лично. Ще подбереш хора сред най-добрите. Те трябва да бъдат готови на всичко... и да не са суеверни. Тоест да не се страхуват от магии.

Кукумявката вдигна вежди.

— Твоят отряд — завърши Емхир — ще получи задачата да атакува и превземе засега неизвестното ми, но вероятно добре замаскирано и добре охранявано убежище на Вилгефорц. Нашият бивш приятел и съюзник.

— Разбрах — каза безстрастно Кукумявката. — Търсената личност, която вероятно ще е там, трябва да бъде хваната, без да падне ѝ косъм от главата ѝ, както се досещам?

— Правилно се досещаш.

— А Вилгефорц?

— На Вилгефорц може и да му падне някой косъм. — Императорът се усмихна зловещо. — Даже е задължително. Заедно с главата. Това се отнася и за другите магьосници, намерени в убежището му. Без изключения.

— Разбирам. Кой ще се заеме с издирването на убежището на Вилгефорц?

— Ти, Кукумявко.

Стефан Скелен и Ватие де Ридо се спогледаха. Емхир се облегна назад в креслото.

— Всичко е ясно, нали? И така... Какво има, Кеалах?

— Ваше Височество... — изстена сенешалът, на когото, изглежда, до този момент никой не обръщаше внимание. — Моля ви за милост...

— Няма милост за предателите. Няма милост за онези, които се противят на волята ми.

— Кахир... Моят син...

— Твоят син... — Емхир присви очи. — Още не знам в какво се е провинил синът ти. Искане ми се да вярвам, че вината му е само в неговата глупост и некадърност, а не в предателство. Ако е така, ще бъде обезглавен, а не разпънат на колело.

— Ваше Височество, Кахир не е предател... Кахир не би могъл...

— Достатъчно, Кеалах, нито дума повече! Виновните ще бъдат наказани. Те се опитаха да ме измамат, а аз не прощавам това. Ватие, Скелен, след час ще се явите да вземете подписаните инструкции, заповеди и пълномощия, след което незабавно ще пристъпите към изпълнение на задачите. И още нещо — не мисля, че има нужда да допълвам, че девойката, която неотдавна видяхте в тронната зала, трябва да си остане за всички Цирила, кралица на Цинтра и принцеса на Рован. За всички. Заповядвам ви да смятате това за държавна тайна и въпрос от първостепенна важност за държавата.

Събралиите се погледнаха смаяно императора. Дейтвен Адан ин Карн аеп Морвуд леко се усмихна:

— Или още не сте разбрали? Вместо истинската Цирила от Цинтра са ми подхвърлили някаква смотанячка. Предателите вероятно са се заблуждавали, че няма да я разпозная. Но аз ще разпозная истинската Цири. Ще я разпозная дори на края на света или в мрака на пъкъла.

[1] Центнер — мярка за тегло, равна на 100 кг. — Б.пр. ↑

[2] Изпълнение на решения, постановени от съдилища на други държави (юрид.). — Б.р. ↑

[3] Коронер — длъжностно лице, разследващо смъртни случаи при странни обстоятелства. — Б.пр. ↑

[4] Копрофилия — сексуално извращение, което се изразява във възбуда от испражнения. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Голяма загадка е, че еднорогът, макар и небивало плашлив и боящ се от хората, когато срещне жена, която още не е общувала със съпруга си телесно, тозчас отива при нея, застава на колене и без никакъв страх полага главата си в скута ѝ. Говори се, че отдавна, в незапомнени времена имало жени, които направили от това истинска професия. Живеели дълги години в безбрачие и въздържание, за да могат да служат на ловците като примамки за еднорози. Обаче скоро се изяснило, че еднорогът отива само при млади девици, а на по-старите не обръща внимание. Бидейки умно животно, еднорогът разбира прекрасно, че прекалено дълго продължилото девичество е подозрително и неестествено.

Physiologus

Събуди се от усещането за горещина. Веднага дойде на себе си от жегата, изгаряща кожата ѝ като нагорещеното желязо на палач.

Не можеше да помръдне главата си, нещо я държеше. Дръпна се рязко и изкрещя от болка, чувствайки как кожата в областта на слепоочието ѝ се разкъсва. Отвори очи. Камъкът, на който беше облегла главата си, беше тъмнокафяв от засъхнала кръв. Опипа слепоочието си и усети под пръстите си твърд струпей. Съобрази, че е бил залепен за камъка и се е откъснал, когато е размърдала главата си. Раната ѝ отново започна да кърви. Цири се изкашля, изхрачи се и изплю пясък заедно с гъстата, лепкава слюнка. Надигна се на лакти, после седна и се огледа.

От всички посоки я заобикаляше камениста, сиво-червена, осеяна с проломи и издатини равнина, тук-таме разнообразена от купчини камъни или огромни скали със странна форма. Високо над равнината висеше огромно нажежено слънце, което оцветяваше в жълто цялото небе и деформираше пейзажа чрез блясъка си и трепкането на въздуха.

„Къде съм?“

Докосна внимателно разбитото си, подпухнало слепоочие. Болеше. Много болеше. „Лошо съм се порязала — помисли си, — сигурно здравата съм се влачила по земята.“ В този момент видя раздърпаните си дрехи и откри нови огнища на болка — на кръста, по гърба, по ръцете и бедрата. При падането ѝ прахта, острите песъчинки и дребният чакъл се бяха забили навсякъде — из косата, в ушите и дори в очите ѝ, които горяха и сълзяха. Пламтяха дланите и лактите ѝ, протрити до кръв.

Бавно и внимателно изпъна краката си и отново изстена, защото лявото ѝ коляно реагира на движението с пронизваща, тъпа болка. Тя го опипа през кожата на панталоните, но не откри отоци. При дишането усещаше зловецко пробождаване отстрани, а опитът да се наведе я накара да извика, прободена от остър спазъм в долната част на гърба. „Как съм се пребила — помисли си тя. — Но като че ли нищо не съм счупила. Ако бях счупила кост, щеше да ме боли много повече. Цяла съм, само че малко понатъртена. Мога да стана. И ще го направя.“

Бавно, икономисвайки движенията, тя зае нужната поза, неловко застана на колене, опитвайки се да предпази разбитото си коляно. После застана на четири крака, охкайки, стенойки и пышкайки. След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, успя да се изправи. Но само за да се строполи отново върху камъните, защото световъртежът моментално подкоси краката ѝ. Внезапно усети как ѝ се повдига и се извъртя настрани. Нагорещените камъни я изгаряха като въглени.

— Няма да стана — изхлипа тя. — Не мога... Ще се изпека на това слънце...

В главата ѝ пулсираше тъпа, коварна, неотстъпчива болка. Всяко нейно движение усилваше болката, затова Цири престана да се движи. Закри главата си с ръце, но жегата скоро стана непоносима. Осъзна, че все пак трябва да се скрие от нея. Преодоля обезсилващото

съпротивление на наболяващото я тяло, и присвила очи от пробождащата болка в слепоочието, запълзя на четири крака към голям камък. Вятърът беше придал на камъка формата на странна гъба, чиято недооформена шапка хвърляше някаква сянка, макар и малка. Цири се сви на кълбо под нея, започна да кашля и да подсмърча.

Лежа, докато странстващото по небето слънце отново не я достигна с потоците изливащ се отгоре огън. Изпълзя до другата страна на камъка, но установи, че това няма да ѝ помогне. Слънцето беше в зенит, каменната гъба на практика нямаше сянка. Цири притисна длани към слепоочията си, разкъсвани от пронизваща болка.

* * *

Събуди се, усещайки как цялото ѝ тяло трепери. Огненото кълбо на слънцето беше загубило ослепителния си златист цвят. Сега се беше спуснало по-ниско над назъбените скали и беше оранжево. Жегата беше понамаляла.

Цири с усилие седна и се огледа наоколо. Главоболието ѝ беше поутихнало. Опипа главата си и установи, че жегата е изсушила струпей на слепоочието ѝ, превръщайки го в твърда, хлъзгава коричка. Обаче тялото продължаваше да я боли, струваше ѝ се, че на него няма нито едно здраво място. Тя се изкашля, пясъкът в зъбите ѝ изскърца; опита се да се изплюе. Безуспешно. Опря гръб на камъка, все още излъчващ топлина. „Най-накрая престана да пече — помисли си тя. — Сега, когато слънцето залязва, вече може да се понася, а скоро...

Скоро ще падне нощ.“

Тя потрепери.

„Къде се намирам, по дяволите? Как да се измъкна оттук? И накъде? В коя посока трябва да тръгна? А може би не трябва да помръдвам оттук, а да чакам да ме намерят? Та нали ще ме търсят. Гералт. Йенефер. Та нали те няма да ме оставят сама...“

Отново се опита да се изплюе и отново не успя. И тогава разбра.

Жаждата.

Тя си спомняше. Още тогава, по време на бягството ѝ, я измъчваше жажда. На седлото на врания кон, на който се беше качила, за да избяга към Кулата на чайката, имаше дървена манерка, тя

помнеше добре това. Но тогава не можеше нито да я отвори, нито да я вземе със себе си, нямаше време. А сега нямаше манерка. Сега нямаше нищо. Нищо, освен острите нагорещени камъни, освен опъващия кожата ѝ струпей на слепоочието, освен болката по цялото тяло и пресъхналото гърло, което не можеше да навлажни дори чрез преглъщане на слюнка.

„Не мога да остана тук. Трябва да потърся вода. Ако не намеря вода, ще умра.“

Тя опита да се надигне, наранявайки пръстите си от дращене по каменната гъба. Изправи се. Направи крачка. И със стон падна на четири крака, повалена от сух пристъп на гадене. Обхванаха я спазми и толкова силен световъртеж, че се наложи пак да легне.

„Безсилна съм. И сама. Отново. Всички ме предадоха, зарязаха ме, оставиха ме сама. Както някога...“

Цири почувства как невидими пипала стискат гърлото ѝ, как болезнено се свиват мускулите на челюстите ѝ, как започват да треперят напуканите ѝ устни. Тя си спомни думите на Йенефер: „Няма по-отвратителна гледка от плачещата магьосница.“ „Но нали мен никой няма да ме види тук? Никой...“

Свита на кълбо под каменната гъба, Цири изхлипа и избухна в зловещ плач. Без сълзи.

Когато най-накрая вдигна подпухналите си, непослушни клепачи, тя видя, че жегата се е смекчила още повече, а небето, допреди малко жълто, беше придобило обичайния си тъмносин цвят, и — о, чудо! — по него се виждаха тънките бели нишки на облаци. Слънчевият диск беше почервенял, беше се спуснал още по-ниско, но все още изливаше върху пустинята вълни от пулсираща жегата. А може би жегата извираше от нагорещените камъни?

Цири седна, констатирайки, че болката в главата ѝ и в разбитото ѝ тяло е престанала да я тормози. Сега тя беше нищо в сравнение със засмукващата болка, нарастваща в стомаха ѝ, и с жестокото, каращо я да кашля стържене в пресъхналото гърло.

„Няма да се поддам — помисли си. — Не бива да се поддавам. Както и в Каер Морхен, трябва да стана, да се преборя, да победя, да задуша болката и слабостта в себе си. Трябва да стана и да вървя. Сега поне знам посоките. Там, където сега е слънцето, е запад. Трябва да вървя, трябва да намеря вода и нещо за ядене. Длъжна съм. Иначе ще

загина. Това е пустиня. Попаднала съм в пустиня. Това, в което влязох в Кулата на чайката, е бил магически портал, магьосническо приспособление, с помощта на което е възможно пренасянето на големи разстояния...“

Порталът в Тор Лара беше доста странен. Когато избяга на последния етаж, установи, че там няма нищо, дори прозорци, само голи, покрити с плесен стени. И на една от стените изведнъж се запали неправилен овал, излъчващ бяла светлина. Тя се поколеба, но порталът я притегляше, приканваше я, направо я молеше да мине през него. А друг изход нямаше, само този светец овал. Така че тя затвори очи и пристъпи през него.

А после имаше само ослепителна яркост и шеметен водовъртеж, вихър, лишаваш от дъх и притискащ ребрата. Тя помнеше и полет в тишина, студ и пустота, а после отново избухване и бушуващ въздух. Над нея всичко беше синьо, а отдолу беше мъглива сивота...

Порталът я изстреля в полет, както орле пуска прекалено тежка за него риба. Когато падна върху камъните, веднага изгуби съзнание. Не знаеше за колко време.

„В храма съм чела за порталите — спомни си тя и изтръска пясъка от косите си. — В книгите се споменаваха за телепортали, действащи изкривено или хаотично и пренасящи до неясно къде. Порталът в Кулата на чайката е бил точно такъв. Изхвърлил ме е някъде на края на света. Никой не знае къде. Никой няма да ме търси тук и никой няма да ме намери. Ако остана тук, ще умра.“

Изправи се. Мобилизирайки всичките си сили и придържайки се за скалата, направи първата си крачка. После втора. И трета.

Още с първите крачки разбра, че токите на десния ѝ ботуш са скъсани и горната част на ботуша се смъква, затруднявайки ходенето. Седна, този път умишлено, а не по принуда, и огледа дрехите и снаряжението си. Съсредоточи се върху това действие и забрави за умората и болката.

Първото, което откри, беше камата ѝ. Беше забравила за нея — ножницата се беше плъзнала назад, към гърба ѝ. На колана ѝ, до камата, както обикновено, беше окачена малка кесия. Подарък от Йенефер. Кесията съдържаше онова, което „една дама винаги трябва да има в себе си“. Цири развърза кесийката. За жалост стандартната екипировка за дами не беше разчетена за ситуацията, в която беше

изпаднала. В кесията имаше гребен от костенурка, универсално ножче-пила за нокти, опакован, стерилизиран тампон от ленена тъкан и малка кутийка с крем за ръце.

Цири веднага намаза с крема горещото си лице и устните си и моментално облиза влагата. Без да му мисли много, излиза набързо кутийката, наслаждавайки се на мазнината и капчиците успокоителна влага. Използваните за ароматизиране на крема лайка, амбра и камфор имаха отвратителен вкус, но ѝ подействаха освежаващо.

Тя завърза ботуша си с измъкнато от ръкава ремъче, изправи се и тупна няколко пъти с крак за проба. Развърза тампона и направи от него широк бинт, с който превърза разбитото си слепоочие и изгореното от слънцето чело.

Стана на крака, оправи колана си, премести камата си по-близо до лявото бедро, машинално я измъкна от ножницата и провери с палец острието. Както и очакваше, беше наострено.

„Имам оръжие — помисли си. — Аз съм вещерка. Не, няма да загина тук. Глада ще го изтърпя — в храма на Мелителе понякога трябваше да се пости цели два дни. Но водата... Трябва да търся вода. Ще търся, докато не намеря. Тази проклета пустиня трябва да свършва някъде. Ако това беше голяма пустиня, щях да знам за нея, щях да я забележа на картите, които разглеждахме с Яре. Яре... Интересно, какво ли прави той сега...

Тръгвам — реши тя. — Тръгвам на запад — вижда се накъде залязва слънцето, това е единствената сигурна посока. Нали аз никога не бъркам, винаги знам в коя посока трябва да се върви. Ако се наложи, ще вървя цяла нощ. Аз съм вещерка. Веднага, щом се върнат силите ми, ще започна да тичам, като по Пътя. Тогава ще достигна бързо до края на пустинята. Ще издържа. Трябва да издържа... Ха, Гералт сигурно неведнъж е бил в пустини като тази, а кой знае, може да е бил и в по-лоши...

Тръгвам.“

Пейзажът не се беше променил след първия час ходене. Наоколо все така нямаше нищо друго освен камъни, сиво-червени, остри, премятащи се под краката, изискващи да се стъпва предпазливо. От пукнатините редките храсти, сухи и бодливи, протягаха оплетените си клони към нея. При първия попаднал ѝ храст Цири се забави, надявайки се да намери листа или млади клонки, които да може да

изсмуче или сдъвче. Но храстът имаше само разраняващи пръстите тръни. От него дори не можеше да се издяла тояга. Вторият и третият храст бяха същите и тя спря да обръща внимание на следващите — отминаваше ги, без да се спира.

Смрачи се бързо. Слънцето се спусна към назъбения хоризонт, небето се обагри в червено и пурпурно. Със здрачаването захладня. Отначало това я зарадва — студът облекчаваше изгорената кожа. Обаче скоро стана още по-студено и започнаха да ѝ тракат зъбите. Тя ускори крачка, надявайки се, че ще се сгрее, но усилието отново пробуди болката в хълбока и коленете. Започна да накуцва. Отгоре на всичко слънцето се скри изцяло зад хоризонта и моментално се спусна мрак. Беше новолуние, а звездите, от които искреше цялото небе, не помагаха. Скоро Цири престана да вижда къде стъпва. Няколко пъти падна, раздирайки болезнено кожата на китките си. Два пъти стъпалата ѝ пропадаха в пукнатини между камъните и единствено заучените вещерски движения я спасиха от счупване или изкълчване на краката. Осъзна, че така няма да се получи нищо — ходенето в тъмнината беше невъзможно.

Седна на един плосък базалтов блок, чувствайки обезоръжаващо отчаяние. Нямаше представа дали е успяла да спази посоката — отдавна беше изгубила от поглед точката, в която слънцето беше изчезнало зад хоризонта. Около нея вече имаше само кадифена, непрогледна тъмнина. И пронизващ студ. Студ, който я парализираше, жилеше ставите ѝ и я караше да се свива и да се опитва да скрие глава между наболяващите я рамене. Цири започна да тъгува по слънцето, макар да знаеше, че заедно с неговото завръщане върху камъните отново ще започне да се лее жега, която тя нямаше да може да понесе и заради която нямаше да е в състояние да продължи да ходи. Момичето усети как гърлото ѝ отново се свива от желание да заплаче, как я обземат отчаяние и безнадеждност. Но този път отчаянието и безнадеждността се смениха с гняв.

— Няма да плача! — извика тя в мрака. — Аз съм вещерка! Аз съм... Магьосница.

Цири вдигна ръце, притисна длани към слепоочието си. Силата е навсякъде. Във водата, във въздуха, в земята...

Бързо се изправи и протегна ръце; бавно и неуверено направи няколко крачки, трескаво търсейки извори. Провървя ѝ. Почти веднага

почувства в ушите си познатия шум и пулсиране, почувства енергията, бликаща от водната жила, скрита дълбоко под земята. Започна да черпи Сила, предпазливо забавяйки дишането си; знаеше, че е отслабнала, а в такова състояние рязкото постъпване на кислород в мозъка ѝ може да я накара да изгуби съзнание, което да обезсмисли усилията ѝ. Енергията постепенно я изпълваше, донасяйки познатата моментна еуфория. Белите ѝ дробове започнаха да работят по-бързо и ефективно. Цири овладя ускореното дишане — пренасищането с кислород също можеше да има фатални последици.

Получи се.

„Първо умората — помисли си тя. — Първо тази парализираща болка в ръцете и бедрата. После студът. Трябва да повиша температурата на тялото си...“

Постепенно си припомни жестовете и заклинанията. Някои от тях направи и изговори прекалено бързо — внезапно обзелите я спазми и световъртеж накараха коленете ѝ да омекнат. Тя седна на базалтовата плоча, успокои треперещите си ръце и овладя накъсаното си, неритмично дишане.

Повтори формулата, налагайки си да бъде спокойна и прецизна, напълно съсредоточена. Този път резултатът беше незабавен. Разтри бедрата и врата си, по които усещаше обхващащата я топлина. Изправи се, почувства как умората изчезва, а наболяващите я мускули започнаха да се отпускат.

— Аз съм магьосница! — извика тя, вдигайки високо ръце в знак на триумф. — Яви се, безсмъртна Светлина. Призовавам те! *Aen'drean va, eveigh Aine!*

Малко топло кълбо от светлина се издигна от дланта ѝ като пеперуда, хвърляйки върху камъните подвижна мозайка от сенки. С бавно движение на ръката Цири успокои кълбото и го премести така, че да увисне пред нея. Това не беше най-доброто решение — светлината я заслепяваше. Тя придвижи светлината зад гърба си, но и това нямаше добър ефект — собствената ѝ сянка падна върху пътя ѝ, влошавайки видимостта. Цири бавно премести светещата сфера отстрани, спря я малко по-високо от дясното си рамо. Макар кълбото да не можеше да се сравнява с истинската магическа *Aine*, девойката беше невероятно горда от своя подвиг.

— Ха! — възкликна тя надутото. — Жалко, че Йенефер не вижда това!

Цири тръгна нататък бодро и енергично, като крачеше бързо и избираше уверено пътя под мъждукащата и неуверена светлина, създавана от кълбото. Докато вървеше, се опитваше да си спомни и други заклинания, но нито едно от тях не беше подходящо за конкретната ситуация, при това някои изискваха твърде много усилия и тя малко се боеше от тях, не искаше да ги използва, без да е крайно необходимо. За съжаление не знаеше нито едно заклинание, способно да създаде храна или вода. Знаеше, че такива заклинания съществуват, но не умееше да използва нито едно от тях.

В светлината на магическата сфера мъртвата допреди малко пустиня изведнъж се изпълни с живот. Под краката на Цири тромаво прибягваха лъскави бръмбари и мъхнати паяци. Малък жълто-червен скорпион, влачещ след себе си сегментна опашка, бързо пресече пътя ѝ и се скри в един процеп между камъните. Зелено гущерче с дълга опашка се стрелна в мрака, шумолейки върху чакъла. Пред нея се разбягаха някакви наподобяващи едри мишки гризачи, чевръсти и високо подскачащи на задните си лапи. На няколко пъти тя зърваше в тъмнината блясък на очи, а веднъж чу и смразяващо кръвта съскане, излизащо изпод една камара камъни. Ако преди това се беше надявала да хване нещо подходящо за ядене, то това съскане окончателно я отказа да търси в камъните. Започна да гледа внимателно в краката си, спомняйки си за всички онези гравюри, които беше разглеждала в Каер Морхен. Гигантски скорпион. Скарлетия. Ужасница. Вихт. Ламя. Ракопаяк. Чудовища, живеещи в пустините. Тя вървеше, боязливо се оглеждаше и внимателно се ослушваше, като стискаше с потната си длан дръжката на камата.

След няколко часа светещото кълбо помръкна и хвърляният около нея кръг светлина намаля и се разми. Цири едва успя да се съсредоточи и пак изрече заклинанието. За няколко секунди кълбото засвети ярко, но веднага помръкна отново. Положеното усилие я накара да се олюлее, пред очите ѝ заиграха черни и червени петна. Тя седна тежко, карайки чакъла и камъчетата под нея да изскърцат.

Кълбото угасна напълно. Цири вече не се опитваше да направи заклинанието — изтощението, опустошението и липсата на енергия, които чувстваше, предварително обричаха опитите ѝ на провал.

Пред нея, далеч на хоризонта, се надигаше неясен отблясък.

„Загубила съм пътя — с ужас осъзна тя. — Всичко съм объркала... Отначало вървах на запад, а сега слънцето ще изгрее право пред мен. Това означава...“

Тя почувства смазваща умора и сънливост, които не отстъпваха дори пред сковаващия я студ.

„Няма да заспя — реши тя. — Не бива да заспивам... Не бива...“

Събуди се от пронизващ студ и видя, че се развиделява. Сковаващата болка, идваща от вътрешността на корема ѝ, и сухото и мъчително стържене в гърлото я накараха да дойде на себе си. Опита се да стане. Не успя. Наболяващите я вкочанени крайници не искаха да я слушат. Опипа почвата около себе си и усети влага под пръстите си.

— Вода... — изхриптя тя. — Вода!

Треперейки с цялото си тяло, тя се надигна на четири крака, притисна устни към базалтовата плоча и започна трескаво да събира с език капките роса от гладката повърхност на камъка и да изсмуква влагата от процепите. В един от тях се беше събрала почти половин шепа роса — изпи я заедно с пясъка и не се реши да я изплюе. Огледа се.

Внимателно, за да не пропусне нищо, събра с език капките от тръните на нисък храст, който по мистериозен начин беше успял да израсне между камъните. На земята лежеше камата ѝ. Тя не помнеше кога я е измъкнала от ножницата. Острието беше мътно от тънък слой роса. Цири грижливо и прецизно облиза студения метал.

Преодолявайки сковаващата тялото ѝ болка, тя запълзя на четири крака, търсейки влага по по-далечните камъни. Но златният диск на слънцето изскочи иззад каменистия хоризонт, заля пустинята с ослепителна жълта светлина и мигновено изсуши камъните. Цири посрещна с радост увеличаващата се топлина, но разбираше, че скоро, подложена на безмилостната жега, ще започне да тъгува за нощния студ.

Обърна се с гръб към яркото кълбо. Там, където беше то, беше изток. А тя трябваше да върви на запад.

Горещината нарастваше, бързо набираше сила, скоро стана непоносима. Към пладне така я беше изтощила, че тя, ще не ще, трябваше да промени посоката на движение, за да потърси сянка. Най-

накрая намери укритие — голям, наподобяващ гъба камък. Изпълзя под него.

И в този момент забеляза лежащ между камъните предмет. Това беше напълно излизаната от нея кутийка от крем за ръце.

Цири вече нямаше достатъчно сили, за да заплаче.

* * *

Гладът и жаждата надделяха над умората и отчаянието. Олюлявайки се, тя възобнови похода си. Слънцето печеше.

Далеч, на хоризонта, зад трептящата завеса на горещината, тя различи нещо, което можеше да бъде единствено планинска верига. Много далечна планинска верига.

Когато падна нощ, тя с огромно усилие почерпи Сила, но успя да измагьоса кълбо едва след няколко опита и това така я изтощи, че вече не можеше да продължи да върви. Изразходва цялата си енергия, но не можа да направи заклинание за стопяне и отпускане. Магическата светлина ѝ придаваше смелост и повдигаше духа ѝ, но студът я изтощаваше. Пронизващият и мъчителен студ не ѝ позволи да заспи чак до сутринта. Тя трепереше и с нетърпение очакваше изгрева на слънцето. Извадила беше камата от ножницата и предвидливо я беше сложила върху камъните, за да се покрие металът с роса. Беше ужасно уморена, но гладът и жаждата прогонваха съня. Издържа до съмване. Беше още тъмно, когато се зае да излизва росата от острието на камата. Веднага щом се развидели, тя веднага се надигна на четири крака, за да потърси влага в цепнатините.

Чу съскане.

Един голям шарен гуцер стоеше на най-близкия каменен блок. Беше разтворил беззъбата си паст срещу нея, виреше впечатляващия си гребен, стоеше изпъчен и удряше с опашката си по камъка. Пред гуцера се виждаше малка, пълна с вода пукнатинка.

Отначало Цири уплашено отстъпи, но веднага я обзе отчаяние и дива ярост. Опипвайки наоколо с разперените си длани, попадна на ръбест камък.

— Тази вода е моя! — извика тя. — Моя!

Хвърли камъка. Не уцели. Гущерът подскочи на лапите си с дълги нокти и ловко се плъзна в каменния лабиринт. Цири се строполи до камъка и изсмука водата от цепнатината. Веднага забеляза нещо.

Зад камъка, в кръгла ниша, лежах седем яйца, едва открояващи се на фона на червеникавия пясък. Момичето не се замисли дори за минута. Допълзя до гнездото на колене, хвана едно от яйцата и впи зъби в него. Кожестата черупка се пръсна, лепкавото ѝ съдържание потече върху дланта ѝ. Цири изсмука яйцето и облиза ръката си. Преглъщаше с усилие и изобщо не усещаше никакъв вкус.

Изсмука всичките яйца и остана да стои така, на четири крака, лепкава, мръсна, цялата в пясък, с висяща от зъбите ѝ гъста субстанция, трескаво ровейки в пясъка и издавайки нечовешки стонове. Изведнъж застина.

Изправи се, принцесо! Не слагай лактите си върху масата! Внимавай как посягаш към чинията, да не изцапаш дантелите на ръкава си! Избърши си устните със салфетка и престани да мляскаш! О, богове, нима никой не е научил това дете как трябва да се държи на масата! Цирила!

Цири се разплака и сведе глава към коленете си.

* * *

Издържа да върви до пладне, но после жегата я победи и я принуди да спре за отдых. Скрита в сянката зад един каменен израстък, тя се отпусна в дълга дрямка. Сянката не ѝ осигуряваше прохлада, но все пак беше по-добре, отколкото изгарящото слънце. Жаждата и гладът прогонваха съня.

Далечната планинска верига изглеждаше така, сякаш пламти и проблясва под лъчите на слънцето. „На върховете на тези планини — помисли си тя — може и да има сняг, може да има лед, може да има ручей. Трябва да се добера дотам, и то бързо.“

Вървя почти цялата нощ. Определяше посоката по звездите. Цири съжаляваше, че не беше внимавала на занятията и не беше пожелала да изучава звездния атлас, съхраняващ се в храмовата библиотека. Разбира се, знаеше основните съзвездия — Седемте кози, Каната, Сърпът, Драконът и Зимната девица, но тези, които виждаше в

момента, висяха високо над главата ѝ и ѝ беше трудно да се ориентира по тях. Най-накрая успя да избере от блещукащите мравчици една достатъчно ярка звезда, която според нея показваше нужната посока. Цири не знаеше каква е тази звезда и сама ѝ даде име. Нарече я Окото.

* * *

Тя вървеше. Планинската верига, към която се беше насочила, не се беше приближила ни най-малко — и сега си беше толкова далече, колкото и предишния ден. Но ѝ посочваше пътя.

Докато вървеше, се оглеждаше внимателно. Намери още едно гущерско гнездо, в него имаше четири яйца. Видя зелено растение, не по-голямо от пръстче, което по чудо беше израснало между камъните. Хвана голям кафяв бръмбар. И тънкокрак паяк.

Изяде всичко.

* * *

По пладне повърна всичко, което беше изяла, и изгуби съзнание. Когато се свести, потърси с очи поне малка сянка, но не намери и продължи да лежи, свита на кълбо, притиснала ръце към корема си.

След залез-слънце тръгна отново. Машинално. Няколко пъти падаше, изправяше се и продължаваше.

Вървеше. Трябваше да върви.

* * *

Вечер. Отдых. Нощ. Окото показва пътя. Ходене до пълно изтощение, настъпило дълго преди изгрева на слънцето. Отдых. Лош сън. Глад. Студ. Отсъствие на магическа енергия, неуспех при опита да се измагьоса светлина и топлина. Росата, излизана рано сутринта от острието на камата и пукнатините по камъните, само усилваше жаждата.

Когато слънцето изгря, тя заспа наред усиливащата се топлина. Събуди я палещата жегата. Изправи се, за да продължи да върви.

Падна в несвят след по-малко от час ходене. Когато дойде на себе си, слънцето беше в зенит и печеше. Цири нямаше сили да търси сянка. Нямаше сили да стане на крака. Но тя стана.

Вървя. Без да се предава. През целия ден. И част от нощта.

* * *

Отново проспа най-силната жегата, свила се на кълбо под наклонен, заровен в пясъка камък. Сънят беше лош и мъчителен — сънуваше вода, вода, която можеше да се пие. Огромни, бели водопади, заобиколени от мъгла и дъги. Пеещи ручей. Малки горски изворчета под сенките на потопени във водата папрати. Миришещи на влажен мрамор дворцови фонтани. Плесенявали кладенци и преливащи ведра... Капки, стичащи се от разтапящи се ледени висулки... Вода. Студена оживителна вода, от която болят зъбите, но която има толкова чуден, неповторим вкус...

Събуди се, скочи на крака и тръгна в посоката, от която беше дошла. Връщаше се, олюлявайки се и падайки. Трябваше да се върне! Беше минала покрай вода! Беше минала, без да се спре. Покрай шумящ между камъните поток! Как можеше да е толкова безразсъдна!

Дойде на себе си.

Жегата отслабваше, приближаваше вечер. Слънцето сочеше на запад. Планините. Слънцето не можеше, нямаше право да е зад гърба ѝ. Цири прогони миража, сдържайки сълзите си. Обърна се и продължи похода си към планините.

* * *

Вървя цялата нощ, но много бавно. Не стигна далеч. Заспиваше в движение и сънуваше вода. Изгряващото слънце я завари седнала на един каменен блок, вторачена в острието на камата си и оголила ръката си до лакътя.

Нали кръвта също е течност. И може да се пие.

Прогони виденията и кошмарите. Облиза покритото с роса острие на камата и продължи да върви.

* * *

Припадък. Дойде на себе си, изгаряна от слънцето и от нагорещените камъни.

Пред нея, отвъд трепкащата от горещината въздушна завеса, се виждаше ширналата се назъбена планинска верига.

Беше по-близо. Значително по-близо.

Но Цири вече нямаше сили. Тя седна.

Слънцето се отразяваше в камата, стисната в ръката ѝ — тя пламтеше. Тя беше остра — Цири знаеше това.

„Защо се мъчиш? — попита камата със сериозния, спокоен глас на педантичната магьосница, наречена Тисая де Врие. — Защо се обричаш на страдания? Приключи с това най-накрая!“

„Не. Няма да се поддам.“

„Няма да издържиш. Знаеш ли как умират от жажда? Ти всеки момент ще полудееш и тогава вече ще бъде късно. Тогава вече няма да можеш да приключиш тази история.“

„Не. Няма да се поддам. Ще издържа.“

Тя прибра камата в ножницата. Стана на крака, олюля се, падна. Стана, поклащайки се, и тръгна напред.

Над себе си, високо в небето, видя лешояд.

* * *

Когато дойде в съзнание, не помнеше кога е припаднала. Не помнеше и колко дълго е лежала. Погледна нагоре. Към кръжация над нея лешояд се бяха присъединили още два. Тя нямаше сили да стане.

Разбра, че това вече е краят. Прие този факт спокойно. Даже с облекчение.

* * *

Нещо я докосна.

Нещо побутна ръката ѝ леко и внимателно. След дългата самота, когато я бяха обкръжавали само мъртви и неподвижни камъни, това докосване, въпреки изтощението, я накара да се надигне рязко — или поне да се опита да се надигне. Това, което я беше докоснало, изпръхтя и отскочи с топуркане.

Цири седна с усилие, потривайки с кокалчетата на пръстите си очите си, чиито крайчета бяха пълни с гной.

„Вече съм полудяла“, помисли си тя.

На няколко стъпки от нея стоеше кон. Цири запремигва. Не, това не беше мираж. Това наистина беше кон. Конче. Младо конче, почти жребче.

Тя дойде на себе си. Облиза съсухрените си устни и се изкашля. Кончето отскочи, скърцайки с копита по чакъла. Движеше се много странно и цветът му също беше странен — нещо средно между жълтеникав и сив. Но може само така да ѝ се струваше, защото слънцето ѝ блестеше в очите.

Кончето изпръхтя и се приближи на няколко крачки. Сега Цири го виждаше по-добре. Толкова добре, че освен необичайния цвят забеляза и странности в структурата му — малка глава, необичайно дълга шия, тънки крака, дълга и дебела опашка. Кончето се спря, погледна Цири и завъртя глава в профил. Цири беззвучно си пое дъх.

От изпъкналото чело на кончето стърчеше рог, дълъг поне две педи.

„Това е напълно невъзможно — помисли си Цири, докато идваше на себе си и събираше мислите си. — Та нали на света вече няма еднорози, защото са измрели. Дори във вещерската книга в Каер Морхен нямаше еднорози! Четох за тях само в «Книга за митовете» в храма... А, и във *Physiologus*, която разглеждах в банката на господин Джанкарди, имаше илюстрация, изобразяваща еднорог... Но онзи еднорог приличаше повече на козел, отколкото на кон, имаше козина над копитата и козя брадичка, а рогът му беше дълъг два лакътя...“

Цири се учуди, че толкова добре помни всичко, че помни събития, станали преди сто години. Зави ѝ се свят, вътрешностите ѝ се

свиха от болка. Тя застана и се сви на кълбо. Еднорогът изпръхтя и пристъпи към нея, спря се, вдигна високо глава. Цири изведнъж си спомни какво казваха книгите за еднорозите.

— Можеш да се приближиш... — изхриптя тя, опитвайки се да седне. — Можеш, защото аз съм...

Еднорогът изпръхтя, отскочи и се отдалечи в галоп, размахвайки опашка. Но след малко се спря, вдигна глава, тупна с копито и изцвили.

— Не е вярно! — застана отчаяно тя. — Яре само веднъж ме целуна, а това не се брои! Върни се!

От усилието пред очите ѝ притъмня, тя падна омаломощено върху камъните. Когато най-накрая успя да вдигне глава, еднорогът отново се беше приближил. Гледайки я внимателно, той наведе глава и тихо изпръхтя.

— Не се страхувай от мен... — прошепна тя. — Няма защо — че нали... Че нали аз умирам...

Еднорогът изцвили, тръскайки глава. Цири изгуби съзнание.

* * *

Когато се свести, установи, че е сама. Измъчвана от болки, вкочанена, гладна, жадна и абсолютно сама. Еднорогът беше мираж, илюзия, сън. И беше изчезнал — така, както изчезват сънищата. Тя разбираше това, приемаше го и все пак чувстваше огорчение и отчаяние, сякаш това видение наистина е съществувало, било е до нея — и я е изоставило. Както я бяха изоставили всички останали.

Понечи да се изправи, но не успя. Притисна лице към камъните. Бавно протегна ръка към хълбока си и напипа дръжката на камата.

„Кръвта е течност. Трябва да се напия.“

Чу се тропот на копита и пръхтене.

— Ти се върна... — прошепна тя, вдигайки глава. — Наистина ли се върна?

Еднорогът изцвили. Тя видя копитата му — близо, до самите ѝ очи. Копитата бяха мокри. От тях се стичаше вода.

* * *

Надеждата ѝ придаде сили, изпълни я с еуфория. Еднорогът я водеше, Цири вървеше след него, все още неспособна да повярва, че това не е сън. Когато умората най-накрая я победи, започна да ходи на четири крака. А след това — и да пълзи.

Еднорогът я отведе до недълбоко дере между скалите, чието дъно беше покрито с пясък. Цири пълзеше с последни сили. Но не спираше. Защото пясъкът беше мокър.

Еднорогът спря пред една вдлъбнатина в пясъка, изцвили и удари с копито — веднъж, втори, трети път. Тя разбра. Припълзя по-близо и започна да му помага. Риеше, чупейки ноктите си, копаеше, изгребваше. Вероятно и ридаеше, но не беше сигурна в това. Когато на дъното на дупката се появи кална течност, Цири веднага притисна устни към нея и започна да пие мътната вода заедно с пясъка — толкова ненаситно, че течността веднага изчезна. Цири с огромно усилие се овладя, направи дупката още по-дълбока, помагайки си с камата, после седна и зачака. Скърцаше със зъбите си и с пясъка между тях, трепереше от нетърпение, но чакаше ямичката отново да се напълни с вода. А после пи. Дълго.

Третия път позволи на водата леко да се утаи и изпи четири глътки без пясък, макар водата да си оставаше мътна. И в този момент си спомни за еднорога.

— Ти сигурно също си жадно, Конче? — попита тя. — Но няма да вземеш да пиеш кална вода. Конете не пият кална вода.

Еднорогът изцвили.

Цири направи ямата още по-дълбока, като укрепи дъното ѝ с камъни.

— Почакай, Конче. Нека малко да се утаи.

„Кончето“ изпръхтя, тропна с копито, извърна глава.

— Не се цупи. Пий.

Еднорогът предпазливо доближи ноздрите си до водата.

— Пий, Конче, това не е сън. Това е съвсем истинска вода.

* * *

Отначало Цири отлагаше, не искаше да се отдалечава от извора. Измисли нов начин да пие — чрез изстискване в устата на намокрена в дупката кърпичка; по този начин се прецеждаха пясъкът и тинята. Но еднорогът настояваше, цвилеше, тропаше с копита, галопираше и се връщаше отново. Призоваваше я да тръгне и ѝ показваше пътя. След като хубаво обмисли ситуацията, Цири го послуша — той беше прав, трябваше да се върви, да се върви към планините, да се излезе от пустинята. Тя тръгна след еднорога, като се оглеждаше и внимателно запомняше местоположението на извора. Не искаше да се лута, ако се наложи да се върне.

Вървяха заедно през целия ден. Еднорогът, който тя наричаше Конче, водеше. Това беше странно конче. Гризеше и дъвчеше стъбла, които би подминал не само кон, но и изгладняла коза. А когато попаднаха на колона странстващи сред камъните едри мравки, веднага се зае да ги яде. Цири отначало само гледаше изумено, после се присъедини към пиршеството. Беше гладна.

Мравките се оказаха страшно кисели, но може би именно благодарение на това този път тя не повърна. Освен това мравките бяха много и ѝ се удаде възможност да поупражнява вдървените си челюсти. Еднорогът ядеше мравките цели, а тя се задоволи с вътрешностите, като изплюваше твърдите хитинови обвивки.

Продължиха нататък. Еднорогът видя няколко островчета с магарешки бодили и с удоволствие ги сдъвка. Този път Цири не се присъедини. А когато Кончето намери в пясъка гущерови яйца, яде тя, а той само гледаше.

Продължиха нататък. Цири забеляза нови магарешки бодили и ги показва на Кончето. След известно време Кончето насочи вниманието ѝ към огромен черен скорпион с опашка, дълга педя и половина. Цири стъпка гадината. Виждайки, че тя няма намерение да яде скорпиона, еднорогът го изяде сам, а скоро ѝ посочи поредното гущерово гнездо.

Сътрудничеството им се оказа съвсем ползотворно.

* * *

Вървяха.

Планинската верига беше все по-близо.

Когато се спусна непрогледна нощ, единорогът се спря. Показа се, че той спи прав. Цири, която познаваше добре конете, отначало се опита да го уговори да легне — можеше да се опита да се сгуши в него и да използва топлината му. Но нищо не излезе. Кончето се цупеше и се отдалечаваше, като постоянно поддържаше дистанция. Изобщо не искаше да се държи по класическия начин, описан в учебните книги — явно нямаше ни най-малко желание да полага глава в скута ѝ. Обзеха я съмнения. Цири не изключваше вероятността книгите да лъжат за взаимоотношенията между единорозите и девиците, но имаше и друга възможност. Единорогът явно беше млад самец и както всяко младо създание, може би изобщо не разбираше от девици. Цири отхвърли вероятността Кончето да знае за онези няколко странни сънища, които беше имала преди време, и да е способно да ги тълкува правилно. Кой би гледал сериозно на някакви си сънища?

* * *

Той малко я разочарова. Пътешестваха заедно вече два дни и две нощи, а той така и не намери вода, макар че търсеше. Няколко пъти се спираше, въртеше глава, тръгваше с рога напред, после се затичваше в тръс, започваше да изучава някой скален процеп, гребеше с копита в пясъка. Намери мравки, намери мравешки яйца и ларви. Намери гуцерово гнездо. Намери шарена змия, която ловко уби. Но не намери вода.

Цири забеляза, че единорогът постоянно криволичи, а не поддържа права линия на движение. Изпълни се с основателни подозрения, че животното съвсем не е жител на пустинята. Че просто се е заблудило в нея. Също като нея.

* * *

Мравките, които започнаха да се срещат все по-често, съдържаха в себе си кисела влага, но Цири все по-сериозно започна да се замисля за връщане при извора. Ако се отдалечаха още повече и не намереха

вода, можеше и да не ѝ достигнат силите да се върне. Жегата беше все така ужасна, непрестанното ходене я изтощаваше.

Тя вече се канеше да започне да обяснява това на Кончето, когато то изведнъж зацвили протяжно, махна с опашка и се понесе в галоп нататък, между някакви назъбени скали. Цири го последва, като в движение си похапваше мравки.

Между камъните имаше голямо празно пространство, запълнено от пясъчна площадка, в чийто център имаше вдлъбнатина.

— Ха! — зарадва се Цири. — Умно конче! Отново намери извор. В тази яма трябва да има вода!

Еднорогът изпръхтя протяжно, обикаляйки вдлъбнатината с лек тръс. Вдлъбнатината беше голяма — поне двацет стъпки в диаметър. Беше кръгла, наподобяваше фуния, и беше толкова правилна, сякаш някой беше отпечатал гигантско яйце в пясъка. Внезапно Цири осъзна, че такава правилна форма не може да съществува сама по себе си. Но вече беше твърде късно.

На дъното на фунията нещо се размърда и внезапно изригна фонтан от пясък и чакъл, който удари Цири в лицето. Тя отскочи, падна и почувства, че се плъзга надолу. Изстреляният нагоре фонтан от чакъл биеше не само в нея, а в цялата нейна половина на фунията, чийто пясъчен ръб се рушеше и се сипеше надолу на вълни, влачещи я към дъното. Цири изкрещя и размаха ръце като плувец, като напразно се опитваше да намери опора с краката си. Веднага съобрази, че резките движения само влошават положението и ускоряват посипването на пясъка. Тя се обърна по гръб, заби пети в пясъка и разпери широко ръце. Пясъкът на дъното на ямата се размърда и закипя, тя видя изпод него да излизат кафяви, завършващи с куки щипки, дълги поне половин сажени. Отново изкрещя, този път още по-силно.

Градушката от чакъл изведнъж престана да се сипе върху нея и удари в противоположния край на фунията. Еднорогът застана на задни крака, изцвили неистово, ръбът на фунията се срути под него. Опита се да се изтръгне от ронещия се пясък, но напразно — потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко и все по-бързо се плъзгаше към дъното. Страховити щипки изщракаха гръмко. Еднорогът зацвили отчаяно, подскочи, безрезултатно удряйки с копита по сипещия се пясък. Задните му крака изцяло потънаха. Щом се плъзна до дъното на ямата,

веднага го стиснаха чудовищните клещи на скритото в пясъка същество.

Когато чу ужасения му вик от болка, Цири изкрещя яростно и се хвърли надолу, измъквайки камата си от ножницата. Когато се озова на дъното, тя мигновено разбра грешката си. Чудовището се криеше дълбоко, ударите на камата не можеха да го достигнат през пясъка. Отгоре на всичко хванатият от чудовищните щипки и влачен към пясъчния капан еднорог беше обезумял от болка, квичеше и махаше на сляпо с предните си копита, заплашвайки да й строши костите.

Вещерските танци и фокуси нямаше да помогнат тук. Но имаше едно доста просто заклинание, което можеше да свърши работа. Цири призова Силата и удари с телекинеза.

Нагоре се издигна облак от пясък, разкривайки скритото чудовище, вкопчило се в бедрото на квичащия еднорог. Цири също изпищя от ужас. Никога не беше виждала нещо по-отвратително — нито на живо, нито на картинки, нито във вещерските книги. Дори не можеше да си представи нещо толкова отблъскващо.

Чудовището беше сиво-кафяво, овално и разплуто, като напила се с кръв дървеница; сегментите на издутото му тяло бяха покрити с рядка козина. Изглежда нямаше никакви крака, затова пък щипките му бяха дълги почти колкото тялото му.

Изгубило защитата на пясъка, съществото веднага пусна еднорога и започна да се зарива с бързи, резки поклащания на мехурестото си тяло. Това му се удаваше страшно добре, помагаше му също и трескаво изкачващия се по кратера еднорог, който срутваше надолу вълни от пясък. Цири беше обзета от бяс и жажда за мъст. Хвърли се към едва виждащата се над пясъка твар и заби камата си в изпъкналия ѝ гръб. Нападна го отзад, предвидливо придържайки се далеч от тракащите щипки, които, както се оказа, чудовището можеше да извива далеч назад. Удари го отново, а звярът продължи да се зарива с невероятна скорост. Но се зариваше не за да избяга, а за да атакува. Достатъчни му бяха още две поклащания, за да се скрие напълно отдолу. След това рязко изхвърли пясъка, засипвайки Цири до средата на бедрата. Тя се хвърли рязко назад, но нямаше накъде да бяга — наоколо имаше само пясък, всяко движение я повличаше надолу. А пясъкът на дъното избухна в понесла се към нея вълна, от която се подадоха щракащите, завършващи с остри куки щипала.

Спаси я Кончето. Спускайки се на дъното на кратера, то мощно удари с копитата надигащия се пясък, под който прозираше плитко заровеното чудовище. Под силните удари се разкри сивият му гръб. Еднорогът наведе глава и заби рога си точно в мястото, където снабдената с щипалки глава се съединяваше с мехурестото туловище. Виждайки, че притиснатият към земята звяр безсилно загребва въздух, Цири скочи и със замах заби камата си в треперещото тяло. Измъкна оръжието, заби го отново. И още веднъж. Еднорогът измъкна рога си и с всички сили удари издутото туловище с предните си копита.

Стъпканото чудовище престана с опитите да се зарие. И изобщо не се помръдна. Пясъкът около него се навлажни от зеленикава течност.

Не без усилия Цири и еднорогът се измъкнаха от кратера. След като се отдалечи на няколко крачки, Цири се просна омаломощено на земята, дишайки тежко и треперейки под вълните на надигащия се към гръкляна ѝ и към слепоочието ѝ адреналин. Еднорогът обикаляше около нея. Той стъпваше неловко, от раната на бедрото му течеше кръв, подир краката му оставаха червени следи. Цири се надигна на четири крака и започна да повръща. След малко тя стана и се приближи до еднорога, но Кончето не ѝ позволи да я докосне. Избяга, после се строполи в пясъка, изтъркаля се, а след това изчисти рога си, като няколко пъти го отърка в пясъка.

Цири също изчисти и изтри острието на камата си, като поглеждаше неспокойно към недалечната яма. Еднорогът стана, изцвили, приближи се бавно към нея.

— Искам да огледам раната ти, конче.

Кончето изцвили и тръсна рогатата си глава.

— Е, щом не искаш, тогава няма. Ако можеш да вървиш — да тръгваме. По-добре да не оставаме тук.

* * *

Скоро след това попаднаха на поредната широка пясъчна ивица, цялата изпъстрена с вдлъбнати в пясъка кратери. Цири ги разглеждаше ужасено — някои бяха едва ли не двойно по-големи от онзи, в който неотдавна се бяха борили за живота си.

Не се решиха да пресекат пясъчната ивица, варирайки между кратерите. Цири беше убедена, че това бяха капани за непредпазливи жертви, а седящите вътре чудовища с дълги щипала са опасни само за онези, които попаднат в кратерите. Запазвайки бдителност и придържайки се далеч от ямите, можеха да пресекат пясъчния район и напърно, без да се опасяват, че някое от чудовищата ще излезе от кратера и ще ги подгони. Беше сигурна, че няма риск, но предпочиташе да не проверяват. Еднорогът явно беше съгласен — пръхтеше, отбягваше пясъчната ивица и преграждаше пътя ѝ към нея. Заобиколиха отдалеч опасния район, придържайки се към скалите и твърдата каменеста почва, в която нито един звяр не би могъл да се закопае.

Докато вървеше, Цири не изпускаше кратерите от погледа си. Няколко пъти видя как от убийствените капани се изстрелват нагоре фонтани пясък — чудовищата дълбаеха и преустройваха леговищата си. Някои ями бяха толкова близо една до друга, че изхвърляният от чудовищата пясък попадеше в съседните ями, тревожейки скритите на дъното същества, и тогава започваше ужасна канонада и за няколко минути пясъкът наоколо започваше да свисти и да вали като градушка.

Цири се замисли какво ли ловуват пясъчните чудовища в безводната и мъртва пустиня. Отговорът дойде сам — от една от близките ями по широка дъга излетя тъмен предмет и падна с трясък недалеч от тях. След кратко колебание тя притича от скалите върху пясъка. Оказа се, че от кратера е излетял трупът на гризач, наподобяващ заек. Или поне кожата му. Трупчето беше свито, твърдо и сухо, леко и празно, като мехур. В него нямаше нито капка кръв. Цири потрепери — сега вече знаеше какво ловуват и как се хранят чудовищата.

Еднорогът изцвили предупредително. Цири вдигна глава. Наблизо нямаше нито един кратер, само равен и гладък пясък. И пред очите ѝ този равен и гладък пясък изведнъж се изду, а издутината започна бързо да се придвижва в нейна посока. Тя хвърли изсмуканото трупче и стремително скочи върху скалите.

Решението да заобиколят пясъчната ивица се оказа правилно.

Продължиха нататък, заобикаляйки дори най-малките участъци пясък и стъпвайки само по твърдата почва.

Еднорогът вървеше бавно, накуцвайки. От раненото му бедро течеше кръв. Но той все така не позволяваше на Цири да огледа раната му.

* * *

Пясъчната ивица видимо се стесни и започна да се извива. Дребният пясък отстъпи мястото си на дребен чакъл, после на баластра. От дълго време не бяха виждали кратери, затова решиха да преминат върху осеяния с чакъл път. Макар отново да я мъчеше жажда и глад, Цири тръгна по-бързо. Появи се надежда. Каменистата ивица всъщност беше дъното на река, извираща откъм планината. В реката нямаше вода, но тя водеше към извора — вероятно твърде непълноводен, за да може да напълни коритото, но достатъчен, за да могат да се напият.

Тя можеше да върви и по-бързо, но се налагаше да се забавя, за да изчаква еднорога. Той вървеше с усилие, куцаше, влачеше ранения си крак, стъпваше странично с копитото. Когато дойде нощта, той легна. И не стана, когато тя си отиде. Позволи ѝ да огледа раната.

Раните бяха две — от двете страни на силно подпухналото, пламтящо бедро. И от двете течеше кръв, а заедно с нея — и лепкава, зловонна гной.

Чудовището беше отровно.

* * *

На следващия ден стана още по-лошо. Еднорогът едва вървеше. Вечерта легна на камъните и не искаше да става. Когато тя клекна до него, той се пресегна към болното си бедро с ноздрите си и рога си и изцвили. В това цвилене имаше болка.

Гнойта течеше все по-силно, миризмата беше отвратителна. Цири извади камата си. Еднорогът зацвили тънко, опита се да стане и отново падна върху камъните.

— Не знам какво да правя... — изхлипа девойката, гледайки оръжието си. — Наистина не знам... Сигурно раната трябва да се

разреже, за да се изкара гнойта и отровата... Но аз не умея това! Може да ти навредя още повече!

Еднорогът се опита да вдигне глава, изцвили. Цири седна на камъните и обхвана главата му с ръце.

— Не са ме научили да лекувам — изрече тя с горчивина. — Учили са ме да убивам, като ми обясняваха, че по такъв начин мога и да спасявам. Това беше голяма лъжа, конче. Излъгаха ме.

Падаше нощ, бързо се стъмваше. Еднорогът лежеше. Цири трескаво размишляваше. Накъса магарешки тръни и малко от изсъхналите стъбла, които растяха в изобилие по бреговете на изсъхналата река, но Кончето не поиска да ги яде. Безсилно положи глава върху камъните и вече не се опитваше да се изправи. Само мигаше. На муцуната му се появи пяна.

— Не мога да ти помогна, Конче — изрече с глух глас тя. — Нямам нищо...

„Освен магията.

Аз съм магъосница.“

Тя се изправи. Протегна ръце. Нищо. Необходимо беше голямо количество магическа енергия, а нямаше и следа от нея. Цири не беше очаквала това. Как така? Нали навсякъде има водни жили? Тя направи няколко крачки в едната посока, после — в другата. Направи кръг. Отстъпи.

Нищо.

— Ти, проклета пустиня! — извика тя, разтърсвайки юмруци. — В теб няма нищо! Нито вода, нито магия! А магията трябваше да бъде навсякъде! И това също е било лъжа! Всички ме излъгахте, всички!

Еднорогът зацвили.

Магията е навсякъде. Във водата, в земята, във въздуха и...

И в огъня.

Цири се удари с юмрук по челото. По-рано това не ѝ беше хрумвало, може би защото там, между голите камъни, нямаше какво да се запали. Но сега под ръка ѝ бяха сухите бодили и стъбла, а за създаването на искрица би трябвало да ѝ стигне и мъничкото количество енергия, което тя все още чувстваше в себе си.

Цири накъса повечко от сухите стъбла, натрупа ги на купчина, накъса и още от магарешките тръни. Внимателно пхна ръка между растенията.

— *Aenyue!*

Купчинката засия, пламъкът затрептя, разгоря се, обхвана листата, погълна ги, издигна се нагоре. Цири добави още стъбла.

„А сега какво? — запита се тя, гледайки оживелия пламък. — Да почерпя сила? Как? Йенефер ми е забранила да се докосвам до енергията на огъня... Но аз нямам избор! Нямам време! Трябва да действам! Сухите стъбла и листата горят бързо... Огънят ще угасне... Огънят... Колко е красив, колко е топъл...“

Тя не забеляза как и кога се е случило това. Загледа се в пламъка и изведнъж почувства пулсиране в слепоочията. Хвана се за гърдите, стори ѝ се, че ребрата ѝ се пукат. В долната част на корема ѝ, в слабините и в зърната на гърдите я прободде болка, която моментално отстъпи място на блаженство. Тя се изправи. Не, не се изправи. Политна.

Силата я изпълваше като разтопено олово. Звездите на небето затанцуваха като отражения върху повърхността на езеро. Пламтящото на запад Око избухна ослепително. Цири пое вътре в себе си светлината му, а заедно с нея — и Сила.

— *Hael, Aenyue!*

Еднорогът зацвили диво и се опита да скочи, опирайки се на предните си крака. Ръката на Цири се вдигна сама, пръстите ѝ сами се свиха в жест, устата ѝ сама изрече заклинание. От пръстите ѝ излязоха вълни светлина, които докоснаха раненото бедро на еднорога, сгъстиха се, проникнаха вътре в него.

— Искам да оздравееш! Искам го! *Yass'hael, Aenyue!*

Силата експлодира в нея, изпълни я с дива еуфория. Огънят изригна нагоре, наоколо стана светло. Еднорогът вдигна глава, зацвили, после изведнъж бързо скочи на земята и направи няколко неуверени крачки. Изпъна шия, допря муцуна до бедрото си, размърда ноздри — сякаш с недоверие. Изцвили високо и протяжно, подскочи, размаха опашка и обиколи в галоп огнището.

— Излекувах те! — извика гордо Цири. — Излекувах те! Аз съм магьосница! Успях да извлека Сила от огъня. И тази Сила е в мен! Мога всичко!

Тя се обърна. Разгорелият се огън свистеше, сипеха се искри.

— Повече няма нужда да търсим извор! Повече няма да прием мътна вода! Сега имам Сила! Усещам Силата, която се крие в този

огън! Ще направя така, че върху тази проклета пустиня да завали дъжд! Водата да бликне от скалите! Тук да пораснат цветя! Трева! Алабаш! Сега мога всичко! Всичко!

Тя рязко вдигна двете си ръце и изкрещя заклинание. Не знаеше какво означават думите му, не помнеше кога ги е научила и дали изобщо ги е учила някога. Това нямаше значение. Тя чувстваше Силата, гореше с нейния огън. Тя самата беше огън. Трепереше от пронизващото я могъщество.

Изведнъж нощното небе се раздели на две от светкавица, сред скалите и тръните се развихри вятър. Еднорогът изцвили пронизително и се изправи на задните си крака. Огънят се разрасна нагоре, избухна. Клоните и стъблата отдавна бяха изгорели, сега гореше самата скала. Но Цири не обърна внимание на това. Тя усещаше Силата. Виждаше само огъня. Чуваше само огъня.

„Ти можеш всичко — шептеше пламъкът, — ти овладя нашата Сила, ти можеш всичко. Светът е в краката ти! Ти си велика! Можеш всичко!“

Сред пламъка има фигура. Висока млада жена с дълги, прави, гарвановочерни коси. Жената се смее диво и зловещо, огънят бушува около нея.

„Ти си могъща! Тези, които са те наранили, не са знаели с кого си имат работа. Отмъсти си! Отплати им се! Отплати се на всички тях! Нека треперят от страх в краката ти, нека тракат със зъби, без да смеят да погледнат нагоре, към лицето ти! Нека молят за милост! Но ти бъди безмилостна! Отплати им се! Отплати се на всички и за всичко! Отмъсти!“

Зад гърба на чернокосата — огън и дим; в дима — редици от бесилки, колове, ешафоди и подиуми, планини от трупове. Това са труповете на нилфгардците — онези, които са превзели и разрушили Цинтра, които са убили крал Ейст и баба й Каланте, онези, които са убивали хората по улиците. На едно бесило виси рицар с черна броня, въжето скърца, наоколо се кълбят врани, които се опитват да му избодат очите през процепа на крилатия шлем. Другите бесила достигат до хоризонта, на тях висят „катериците“, убили Пол Далберг в Каедвен и преследвали я на остров Танед. На висок кол се гърчи магьосникът Вилгефорц; красивото му, измамно благородно лице е смръщено и посиняло от страдание, острият окървавен връх на кола

стърчи от ключицата му... Други магьосници от Танед пълзят на колене по земята, ръцете им са вързани зад гърбовете, а острите колове чакат и тях...

Стълбовете с натрупани около тях сухи клони се простират чак до пламтящия, задимен хоризонт. До най-близкия стълб, окована с вериги, стои Трис Мериголд... А по-нататък — Маргарита Льоантил... Майка Ненеке... Яре... Фабио Сахс...

Не. Не. Не.

„Да — крещи чернокосата, — смърт за всички, отплати се на всички, презри всички! Всичките са ти причинили зло или са искали да го направят! И някой ден могат да го направят отново! Презирай ги, защото най-накрая дойде времето на презрение! Презрение, мъст и смърт! Смърт на целия свят! Смърт, гибел и кръв!“

Ръцете ти в кръв са и роклята ти е в кръв.

„Те те предадоха! Измамиха те! Сега в теб има Сила, отмъсти им!“

Устните на Йенефер са срязани и разбити, от тях тече кръв, на ръцете и краката ѝ има окови, тежките вериги са закрепени за мокрите и мръсни стени на килия. Струпаната около ешафода тълпа крещи, поетът Лютичето полага глава върху пъна, над него проблясва острието на брадвата. Събралите се около ешафода минувачи разтварят кърпичките си, за да съберат кръвта с тях... Гълченето на тълпата заглушава удара, от който подиумът се разтърсва...

„Предадоха те! Измамиха те! Всичките! Ти беше марионетка за тях, кукла на конци! Използваха те! Обрекоха те на глад, на изгарящо слънце, на скитане, на самота! Дойде времето на презрение и мъст! В теб има Сила! Ти си могъща! Нека целият свят да трепери пред теб! Нека целият свят да трепери пред Старата кръв!“

На ешафода качват вещерите — Весемир, Ескел, Ламберт. И Гералт... Гералт едва се държи на краката си, той целият е в кръв...

— Не!!!

Навсякъде около нея има огън, а зад стената на огъня — диво цвилене, еднорози се вдигат на задните си крака, тръскат глави, удрят с копита. Гривите им са като раздърпани бойни знамена, роговете им са дълги и остри като мечове. Еднорозите са огромни, огромни като рицарски коне, много по-големи от нейното Конче. Откъде са се взели?

Защо са толкова много? Пламъкът с рев се стрелва нагоре. Чернокосата жена вдига ръце, по тях има кръв. Горещината развява косите ѝ.

Гори, гори, Фалка!

— Махай се! Върви си! Не те искам! Не искам твоята Сила!

Гори, Фалка!

— Не искам!

„Искаш! Жадуваш! Желанието и жаждата кипят в теб като огън, блаженството те обзема! Това е могъщество, това е сила, това е власт! Това е най-блаженото блаженство на света!“

Светкавица. Гръм. Вятър. Тропот на копита и цвилене на вилнеещи около нея еднорози.

— Не искам тази Сила! Не искам! Отказвам се от нея!

Тя не знаеше дали е угаснал огънят, или ѝ е причерняло пред очите. Падна, чувствайки върху лицето си първите капки дъжд.

* * *

Съществуването трябва да се лиши от съществуване. Не бива да допуснем то да съществува. Съществуването е опасно. За!

Против! Съществуването не призова Силата за себе си. То постъпи така, за да спаси Ихуараквакс. Съществуването е състрадателно. Благодарение на Съществуването Ихуараквакс отново е сред нас.

Но Съществуването има Сила. Ако поиска да се възползва от нея...

Няма да може да я използва. Никога. То се отказа от нея. Отказа се от Силата. Напълно. Силата си отиде. Това е много странно...

Никога няма да разберам Съществуването.

Не е и необходимо да ги разбираме! Да отнемем съществуването на Съществуването! Докато не е станало късно! За!

Против! Да си тръгваме оттук. Да оставим Съществуването. Да я оставим на нейното предопределение.

* * *

Цири не знаеше колко дълго е лежала върху камъните, обхваната от треска и вторачила се в променящото цвета си небе. То ставаше ту тъмно, ту светло, ту студено, ту горещо, а тя лежеше, безсилна, пресъхнала и празна, като кожата на онова трупче, трупчето на гризача, изсмукано и изхвърлено от кратера.

Не мислеше за нищо. Беше самичка, чувстваше се празна. В нея вече нямаше нищо и тя не усещаше нищо в себе си. Нямаше жажда, глад, умора, страх. Беше изчезнало всичко, дори волята за живот. Имаше само огромна, студена, ужасяваща пустота. Усещаше тази пустота с цялото си съществуване, с всяка клетка на организма си.

Усещаше кръв по вътрешната страна на бедрото си. Това ѝ беше безразлично. Тя беше празна. Беше изгубила всичко.

Небето променяше цвета си. Тя не помръдваше. Нима движението в пустотата имаше някакъв смисъл?

Не помръдна, когато около нея затропаха копита, зазвъняха подкови. Не реагира на виковете и възгласите, на възбудените гласове, на пръхтенето на конете. Не се помръдна, когато я хванаха жилави, силни ръце. Когато я вдигнаха, тя увисна безсилно. Не реагира на дърпането и разтърсването, на резките, груби въпроси. Не разбираше тези въпроси и не искаше да ги разбере.

Беше празна и равнодушна. Приемаше равнодушно водата, течаща по лицето ѝ. Когато допряха манерка до устните ѝ, тя не се задави. Пи от нея. Равнодушно.

По-късно също беше равнодушна. Качиха я на седло. Чаталът ѝ беше изранен и я болеше. Тя трепереше, така че я загърнаха с чул. Беше безсилна и мека, изплъзваше се от ръцете, затова я завързаха с колан за седящия зад нея ездач. Ездачът вонеше на пот и урина. Това ѝ беше безразлично.

Наоколо имаше коне. Много коне. Цири ги гледаше равнодушно. Тя беше празна, беше изгубила всичко. Вече нищо нямаше значение.

Нищо.

Дори това, че командващият конниците рицар беше с шлем, украсен с крилете на хищна птица.

СЕДМА ГЛАВА

След като запалили кладата на престъпницата и пламъците я обхванали, тя се заела да ругае събралите се на площада рицари, барони, магьосници и градски съветници с такива зловещи думи, че всички били обзети от ужас. И макар кладата да била полята предварително с вода, за да не изгори дяволицата твърде бързо и да се измъчва повече на огъня, сега било наредено да се натрупат бързо сухи дърва и екзекуцията да приключи. Но наистина в тази проклетница имало демон, защото въпреки че започнала да пращи, не издала нито вик, а само започнала да сипе още по-страшни ругатни. „Ще се роди отмъстител от кръвта ми — крещяла тя. — Ще се роди от осквернената Стара кръв Унищожител на народи и светове. И ще отмъсти за страданията ми! Смърт, смърт и мъст за всички вас и за наследниците ви!“ Едва успяла да извика това и се запалила. Така загинала Фалка, такова наказание понесла за пролятата невинна кръв.

Родерик де
Новембре,
„История на света“,
том II

— Вижте я само. Изгоряла от слънцето, наранена, прашна. Само пие, а пък как е изгладняла! Казвам ви, дойде от изток. Преминала е през Корат. През Тигана.

— Глупости говориш! Никой не оцелява в Тигана. Дошла е от запад, от планините, по руслото на Сухак. Закачила е само края на Корат, но и това е било достатъчно. Когато я намерихме, беше паднала, лежеше в безсъзнание.

— На запад в разстояние на стотици мили се простират такива пустини. Откъде тогава е дошла пеша?

— Не е било пеша, яздил е. Кой знае откъде е дошла. Покрай нея имаше следи от копита. Сигурно е паднала от коня в Сухака. Затова е толкова натъртена и прашна.

— Интересно, защо е толкова важна за Нилфгард? Когато префектът ни прати да я издирваме, мислех, че е изчезнала някаква важна дворянка. А тази? Обикновена мърла, раздърпана като метла, че и даже някак безсловесна. Не знам дали сме намерили тази, която трябва...

— Тя е. И изобщо не е обикновена. Ако беше обикновена, нямаше да я намерим жива.

— Малко оставаше. Дъждът я е спасил. По дяволите, и най-старите дявовци не помнят някога да е валяло в Тигана. Облаците винаги заобикалят Корат... Дори когато в долините вали, там не пада нито капка!

— Гледайте я как се тъпче! Сякаш цяла седмица не си е слагала нищо в устата... Хей! Момиче! Вкусна ли е сланината? А сухият хлебец?

— Питай я на елфически. Или на нилфгардски. Тя не разбира човешки... Това е някакво елфче...

— Това е някакво недоразвито глупаче. Когато сутринта я качвах на коня, сякаш качвах дървена кукла.

— Къде са ви очите? — показвайки зъбите си, попита онзи, когото наричаха Скомлик, едър и плешив човек. — Що за хващачи сте, щом не сте я познали? Тя не е нито глупава, нито недоразвита. Прави се. Странно и хитро птиче.

— А защо е толкова важна за Нилфгард? Обещаха награди, пратиха патрули навсякъде... Защо?

— Това не го знам. Но ако я попитат както трябва... С тояга по гърбината... Ха! Видяхте ли как ме погледна? Всичко разбира, слуша внимателно. Хей, момиче! Аз съм Скомлик, следотърсач, викат ни

„хващачи“. А това е камшик, викат му бич. Ако ти е мила кожата на гърбината, почвай да говориш...

— Стига! Млъквай!

Гръмкият, рязък, нетърпящ възражения глас дойде от другия огън, до който седеше рицар с оръженосеца си.

— Скучаете ли, хващачи? — попита страшно рицарят. — Тогава хващайте се за работа! Погрижете се за конете! Изчистете оръжието ми и доспехите! В гората за дърва! И не закачайте момичето! Разбрахте ли, нахали?

— Тъй вярно, благородни господин Свеерс — промърмори Скомлик. Другарите му наведоха глави.

— На работа! Изпълнявай заповедите!

Хващачите се засуетиха.

— Съдбата ни наказва с този нещастник! — промърмори единият. — Защо префектът трябваше да ни слага под командването на тоя смотаняк?

— Какъв е важен! — промърмори другият, оглеждайки се крадешком. — А нали ние, хващачите, намерихме девойката? Само заради нашия нюх тръгнахме по руслото на Сухак...

— Аха. Заслугата е наша, а този дворянин ще вземе наградата, за нас ще останат само трохи... Ще ни хвърля флорени в краката — дръжте, хващачи, вижте колко е щедър господарят...

— Затваряй си устата — изсъска Скомлик, — че ще те чуе.

Цири остана сама при огъня. Рицарят и оръженосецът я гледаха изпитателно, но мълчаха.

Рицарят беше възрастен, но все още силен мъж със сурово, покрито с белези лице. По време на ездата си не беше свалял шлема си с птичи криле, но това не бяха онези криле, които се явяваха на Цири в кошмарите ѝ, а после и на остров Танед. Това не беше Черния рицар от Цинтра. Но беше нилфгардски рицар. Когато даваше заповеди, говореше на всеобщия език, но с ясен акцент, наподобяващ акцента на елфите. Със своя оръженосец — момче, малко по-голямо от Цири, разговаряше на език, близък до Старата реч, но не толкова напевен, потвърд. Това сигурно беше нилфгардският език. Цири, която знаеше добре Старата реч, разбираше повечето думи. Но не се издаваше. При първата почивка, на края на пустинята, която наричаха Тигана или Корат, нилфгардският рицар и оръженосецът му я засипаха с въпроси.

Тогава тя не отговаряше, защото беше апатична и зашеметена, почти не на себе си. След няколко дни езда, когато излязоха от каменистите дерета и се спуснаха надолу, към камениста долина, Цири се съвзе, започна да забелязва заобикалящия я свят и да реагира на него, макар и вяло. Обаче продължи да не отговаря на въпросите, така че рицарят изобщо престана да се обръща към нея. Изглеждаше, че тя повече не го интересува. С нея се занимаваха само грубияните, наричащи себе си „хващачите“. Те също се опитваха да я разпитват. И бяха агресивни.

Но нилфгардецът с крилатия шлем бързо ги поставяше на място. Беше очевидно кой тук е господар, и кой — слуга.

Цири се правеше на глуповата и няма, но внимателно слушаше какво се говори. Постепенно започна да разбира в каква ситуация е изпаднала. Беше в ръцете на нилфгардците. Нилфгард я беше търсил и я беше намерил, несъмнено проследявайки трасето, по което я беше изпратил хаотично работещият телепортал от Тор Лара. Това, което не се беше удало на Йенефер и Гералт, бяха успели да го направят крилатият рицар и следотърсачите хващачи.

Какво се беше случило на Танед с Йенефер и Гералт? Къде се намираше Цири? Тя имаше лоши предчувствия. Хващачите и техният главатар Скомлик говореха на груб, простонароден диалект на всеобщия език, но без нилфгардски акцент. Несъмнено хващачите бяха обикновени хора, но служеха на нилфгардския рицар. Радваше ги мисълта за наградата, която ще плати за Цири префектът. Във флорени.

Но единствените страни, в които е в обращение флоренът, а хората служат на нилфгардците, бяха управляваните от префекти имперски провинции в далечния юг.

* * *

На следващия ден, когато се спряха на брега на един ручей, Цири започна да се замисля за възможността да избяга. Магията би могла да ѝ помогне. Тя внимателно изпробва най-обикновеното заклинание, най-обикновена телекинеза. Но опасенията ѝ се потвърдиха. В нея не беше останала нито частица магическа енергия. След неразумната игра с огъня магическите способности я бяха напуснали напълно.

Цири отново стана равнодушна. Към всичко. Затвори се в себе си и изпадна в апатия.

До деня, в който на пътя покрай едно калуново^[1] поле не ги срещна Синия рицар.

* * *

— Ох, ох! — възкликна Скомлик, гледайки преградилиите пътя им конници. — Ще имаме проблеми. Това са Варнхагенови от Форт Сарда...

Конниците се приближаваха. Най-отпред, върху могъщ сивушко, яздеше гигант с лъскава синкава броня. След него се приближаваше друг брониран рицар, а след тях — двама ездачи с обикновени кафяви облекла, най-вероятно — слуги.

Нилфгардецът с крилатия шлем излезе насреща им, водейки дорестия си кон в танцов тръс. Оръженосецът му хвана дръжката на меча си и се обърна назад.

— Стойте отзад и наглеждайте девойката — подхвърли той на Скомлик и хващачите му. — Не се намесвайте!

— Да не сме луди! — отвърна тихо Скомлик веднага щом оръженосецът се отдалечи. — Да не сме луди да се намесваме в разприте между господата от Нилфгард.

— Ще има ли бой, Скомлик?

— При всички случаи. Между родовете Свеерс и Варнхаген има кръвна вражда. Слизайте от конете. Пазете девойката, в нея ни е надеждата. Ако извадим късмет, цялата награда ще е наша.

— Варнхагенови нали също я търсят? Ако победят, ще ни я вземат. Ние сме само четирима...

— Петима — скръцна със зъби Скомлик. — Единият от слугите от Сарда ми прилича на моя шурей. Ще видите, в тази битка ще спечелим ние, а не господата рицарите...

Рицарят със сините доспехи дръпна юздите на сивушкото. Крилатият застана насреща му. Спътникът на Синия се приближи и спря малко по-назад. Странният му шлем беше украсен с две ленти кожа, увиснали от забралото и наподобяващи огромни мустаци или бивни на морж. Напряко на седлото Двете бивни държеше страховито

изглеждащо оръжие, приличащо на шпонтоните^[2], носени от гвардейците от Цинтра, но с по-къса дървена част и по-дълго желязно острие.

Синия и Крилатия размениха няколко думи. Цири не чу какви, но тонът и на двамата рицари не оставяше място за съмнение. Това не бяха приятелски думи. Синия изведнъж се изправи в седлото и посочи рязко Цири, изговори нещо високо и гневно. В отговор Крилатия извика нещо не по-малко гневно и махна с желязната си ръкавица, явно казвайки на Синия да се маха. И в този момент се започна.

Синия пришпори коня си и се хвърли напред, измъквайки отнякъде брадва. Крилатия също пришпори коня си, като междуременно извади меча си от ножницата. Обаче преди бронираните рицари да започнат битката си, в атака се хвърли Двете бивни, който с удар на дървената част на шпонтоната накара коня си да препусне в галоп. Оръженосецът на Крилатия се хвърли към него, измъквайки меча си, но Двете бивни се надигна в седлото и запокити шпонтоната в гърдите на момчето. Дългото желязо с трясък проби нагръдника и ризницата му, оръженосецът изкрещя и се стовари от коня на земята, хванал и с двете ръце шпонтоната, който се беше забил чак до предпазителя си.

Синия и Крилатия се срещнаха с трясък и грохот. Брадвата беше по-опасна, но мечът — по-бърз. Синия получи удар в рамото, един сегмент на бронята му отлетя настрана, въртейки се и мъкнейки след себе си късче ремък. Конникът се олюля върху седлото, по синята броня заблестяха кафеникави ивици. Галонът на конете раздели биещите се. Крилатия обърна дорестия си кон, но в този момент върху него налетя Двете бивни, с двете си ръце вдигнал меч за удар. Крилатия дръпна юздата, и Двете бивни, който управляваше коня само с крака, профуча край него. Обаче Крилатия успя да го съсече в движение. Цири видя как бронята при рамото му се огъна, изпод метала бликна кръв.

Синия вече се връщаше, размахвайки брадвата и крещейки. Двамата рицари размениха шумни удари в движение и отново се разделиха. Двете бивни отново налетя на Крилатия, конете се сблъскаха, зазвъняха мечове. Двете бивни удари Крилатия, разкъсвайки бронята на ръкава и на рамото му, а Крилатия се изпъна и нанесе мощен удар по нагръдника на противника си. Двете бивни се

олюля на седлото. Крилатия се изправи на стремената и със замах нанесе още един удар във вече разсечената стъвка между нагръдника и рамото. Острието на широкия меч с грохот се вряза в метала и потъна в него. Двете бивни се изпъна и затрепери. Конете се сблъскаха, трополейки и хапейки мундщците си. Крилатия се опря в лъка на седлото и изтръгна меча си. Двете бивни се плъзна от седлото и рухна под копитата. Подковите зазвънтяха върху смачканата броня.

Синия обърна коня си и атакува, вдигнал брадвата си. Той с усилие управляваше коня с ранената си ръка. Крилатия забеляза това и ловко мина от дясната му страна, надигайки се на стремената за страшен удар. Синия спря удара с брадвата и изби меча от ръцете на Крилатия. Конете отново се сблъскаха. Синия беше много силен, тежката секира в ръцете му се надигна и падна така, сякаш е от тръстика. Върху бронята на Крилатия с дрънчене се стовари удар, от който дори дорестият кон приклезна. Крилатия се олюля, но се задържа върху седлото. Преди брадвата да успее да го удари отново, той пусна юздата, завъртя лявата си ръка, хвана закачения за кожен ремък тежък ръбест боздуган и със замах го стовари върху шлема на Синия. Шлемът издрънча като камбана, сега Синия се олюля. Конете пръхтяха, опитваха да се ухапят и не искаха да се разделят.

Явно зашеметен от удара на боздугана, Синия все пак успя да нанесе удар с брадвата, която с тропот се вряза в нагръдника на противника му. Това, че двамата все още се държаха на седлата си, изглеждаше като истинско чудо, но всъщност се дължеше на високите лъкове на седлата. По хълбоците на двата коня течеше кръв, особено ясно открояваща се върху светлата козина на сивушкото. Цири гледаше ужасена. В Каер Морхен я бяха научили да се бие, но тя не си представяше по какъв начин би могла да се съпротивлява на толкова силни бойци. И не вярваше, че ще може да парира дори един от мощните им удари.

Синия хвана и с двете си ръце брадвата, дълбоко врязала се в нагръдника на Крилатия, приведе се и се опря в стремената, опитвайки се да изхвърли противника си от седлото му. Крилатия със замах го удари с боздугана — веднъж, отново, трети път. Кръвта бликна изпод козирката на шлема и потече по синята броня. Крилатия пришпори дорестия кон, скокът на животното изтръгна острието на брадвата от нагръдника му. Олюлявайки се в седлото си, Синия изпусна дръжката

на брадвата. Крилатия прехвърли боздугана в дясната си ръка, налетя и със страшен удар прилепи главата на Синия към конската шия. Хванал поводата на сивушкото със свободната си ръка, нилфгардецът удряше с боздугана, синята броня къртеше като желязно гърне, кръвта течеше от сплескания шлем. Още един удар — и Синия рухна напред под копитата на сивушкото. Сивушкото отскочи, но дорестият кон на Крилатия, явно нетрениран, с грохот стъпка падналия. Синия още беше жив, за което свидетелстваше отчаяният му рев. Дорестият кон продължаваше да го тъпче, толкова стремително, че Крилатия не можа да се задържи в седлото и също се стовари долу.

— Изпотрепах се, мамка му! — възкликна хващачът, който държеше Цири.

— Така им се пада на господата рицарите! — изплю се другият.

Слугите на Синия гледаха отдалеч. Единият от тях обърна коня си.

— Стой, Ремиз! — извика Скомлик. — Ти накъде, към Сарда? Бързаш да увиснеш на бесилото?

Слугите се спряха, единият от тях погледна, засланияйки очите си с ръка.

— Ти ли си това, Скомлик?

— Аз съм! Ела, Ремиз, не се бой! Рицарските разпри не са наша работа!

Цири изведнъж реши, че е време да приключва с апатията. Тя ловко се изтръгна от хваналия я хващач, хвърли се към сивушкото на Синия и с един скок се озова върху седлото с високи лъкове.

Може би щеше да успее да избяга, ако слугите от Сарда не бяха на седла и върху отпочинали коне. Догониха я с лекота и ѝ измъкнаха юздата. Тя скочи и се понесе към гората, но конниците отново я настигнаха. Единият от тях я хвана за косата в движение, дръпна я и я повлече. Цири изпищя и увисна на ръката му. Конникът я хвърли право в краката на Скомлик. Камшикът му изсвистя, Цири изкрещя и се сви на кълбо, прикривайки главата си с ръце. Камшикът изсвистя отново и я удари по ръцете. Тя се метна настрани, но Скомлик скочи към нея, ритна я, после притисна с крак кръста ѝ.

— Искаше да избягаш, а, гадино?

Камшикът изсвистя пак. Цири отново изкрещя. Скомлик я ритна още веднъж и я удари с камшика.

— Не ме бий! — извика тя, настръхнала.

— Аха, заговори, проклетнице! Развърза ти се езичето? Сега ще ти дам да се...

— Опомни се, Скомлик! — извика един от хващачите. — Какво, да я утрепеш ли искаш? Твърде скъпо струва, за да я погубваш!

— Гръм и мълния! — каза Ремиз, слизайки от коня. — Нима това е тази, която Нилфгард търси от седмица?

— Тя е.

— Ха! Всички гарнизони я търсят. Някаква важна за Нилфгард личност! Май някакъв могъщ маг е предсказал, че трябва да се намира в този район. Така разправяха в Сарда. Къде я намерихте?

— В Тигана.

— Не може да бъде!

— Може, може — каза ядосано Скомлик, мръщейки се. — Хванахме я, наградата е наша! Какво стоите като колове? Връзвайте птичето — и на седлото. Да се махаме отук, момчета! По-живо!

— Благородният Свеерс — каза един от хващачите — май още диша...

— Няма да диша още дълго. Зарежете го. Отиваме направо в Амарило, момчета. При префекта. Оставяме му момичето и вземаме наградата.

— В Амарило? — Ремиз се почеса по тила, оглеждайки полесражението. — Там със сигурност ни очаква палачът. Какво ще кажеш на префекта? Рицарите са убити, а вие — цели? Когато нещата се изяснят, префектът ще заповяда да ви обесят, а нас ще ни ескортира до Сарда... А там Варнхагенови живи ще ни одерат. Вие може и да отивате към Амарило, но аз по-добре да се скрия в гората...

— Ти си ми шурей, Ремиз — каза Скомлик. — Макар и да си кучи син, защото биеше сестра ми, все пак си ми роднина. Затова ще ти спася кожата. Отиваме в Амарило, както казах. Префектът знае, че между Свеерсови и Варнхагенови има вражда. Да се срещнат и да се изпопребият е нещо обичайно за тях. Какво сме можели да направим? А момичето — внимавайте какво ви говоря — сме го намерили след това. Ние сме хващачи. Отсега нататък и ти си хващач, Ремиз. Префектът не знае, че сме тръгнали със Свеерс. Няма да се досети...

— Не забравяш ли за нещо, Скомлик? — попита провлачено Ремиз, гледайки втория слуга от Сарда.

Скомлик бавно се обърна, после моментално извади ножа си и със замах го заби в гърлото на слугата. Слугата изкрещя и се строполи на земята.

— Нищо не забравям — изрече студено хващачът. — Е, а сега тук сме само свои. Няма свидетели, а и наградата няма да се раздели между твърде много хора. По конете, момчета, и към Амарило! Чака ни много път до наградата, няма какво да се мотаем!

* * *

Когато излязоха от тъмната и влажна букова гора, намериха в подножието на планината селце — двайсетина къщи, заобиколени от ниска ограда и от завоя на рекичка.

Вятърът донесе миризма на дим. Цири помръдна изтръпналите пръсти на ръцете си, завързани с ремък за лъка на седлото. Цялата беше вкочанена, седалището я болеше нетърпимо, пълният мехур я измъчваше. Беше на седлото от изгрев-слънце. През нощта не беше успяла да си отпочине, защото я бяха настанили да спи с ръце, привързани към китките на лежащите от двете ѝ страни хващачи. На всяко нейно движение хващачите отговаряха с ругатни и закани за бой.

— Селище — каза единият от хващачите.

— Виждам — отговори Скомлик.

Спуснаха се надолу, копитата на конете захрущяха по високите треви, изгорени от слънцето. Скоро излязоха на неравен път, водещ право към селцето, към дървено мостче и към порта в оградата.

Скомлик спря коня и се надигна в стремената.

— Какво е това село? Никога не съм бил тук. Ремиз, познаваш ли я тази местност?

— Навремето селото се казваше Бялата рекичка — отговори Ремиз. — Но когато започнаха безредиците, няколко местни се присъединиха към метежниците, и тогава Варнхаген от Сарда се развъртя тук, изколиха или прогониха всички. Сега тук живеят само нилфгардски заселници. А селцето го прекръстиха Глисвен. Жителите му са лоши, заядливи хора. Казвам ви — да не спираме тук. Да яздим нататък.

— Конете трябва да си отдъхнат — възпротиви се един от хващачите. — И да похапнат. А и на мен ми къркорят червата. Какво ще ни направят заселниците, само сено ни трябва, какво толкова? Ще им размахаме заповедта на префекта пред носовете, нали и той е нилфгардец като тях. Ще видите, че ще започнат да ни се кланят.

— Да, бе — промърмори Скомлик. — Някой да е виждал нилфгардци, които се кланят? Ремиз, а има ли някаква кръчма в този Глисвен?

— Да. Варнхагенови не подпалиха кръчмата.

Скомлик се обърна в седлото, погледна Цири.

— Трябва да я развържем — каза той. — Не бива никой да я познае... Дайте й наметало. С качулка. Опа! Накъде, малката?

— Трябва да отида до храстите...

— Ще ти дам аз на теб едни храсти, пачавро! Клякай до пътя! И помни — в селото нито дума! Мислиш се за много хитра, а? Само се обади и ще ти прережа гърлото. Ако аз не получа флорените за теб, никой няма да ги получи.

Тръгнаха бавно, конските копита затропаха по мостчето. Иззад портата веднага се показаха заселници, въоръжени с копия.

— Стража на портата — промърмори Ремиз. — Чудя се защо.

— Аз също — каза Скомлик, изправяйки се на стремената. — Пазят портата, а откъм мелницата оградата е разтурена, може да се мине с каруца...

Приблжиха се още повече, спряха конете.

— Здравейте, стопани! — извика жизнерадостно, макар и малко изкуствено Скомлик. — Добра среща!

— Кой сте вие? — попита кратко най-високият от заселниците.

— Ние, куме, сме войска — излъга Скомлик, разположил се удобно в седлото. — Служим на Негово Величество господин префекта от Амарило.

Заселникът прекара длан по копието и погледна Скомлик изпод вежди. Явно не можеше да си спомни кога хващачът му е станал кум.

— Господин префектът ни изпрати тук — продължи да лъже Скомлик, — за да узнае как я карат земяците му, добри хора от Глисвен. Негово Величество ви изпраща поздравите си и пита дали хората от Глисвен се нуждаят от някаква помощ.

— Sprawяме се някак — отговори заселникът. Цири отбеляза, че той говори на всеобщия език със същия акцент като Крилатия, макар и да се стреми да подражава на жаргона на Скомлик. — Свикнали сме да се справяме сами.

— Господин префектът ще се радва да чуе това. Отворена ли е кръчмата? Гърлата ни са пресъхнали...

— Отворена е — отвърна навъсено заселникът. — Засега все още е отворена.

— Засега?

— Засега. Скоро ще я съборим, дъските и гредите са подходящи за хамбар. А от кръчмата няма никакъв доход. Ние се трудим с пот на челото и нямаме време да ходим в нея. Тя привлича само пътници и то главно такива, чието присъствие не ни радва. И сега там има такива.

— Кой? — Ремиз леко пребледня. — Да не са случайно от Форт Сарда? Да не са благородните господа Варнхагенови?

Заселникът се намръщи и помръдна устни, сякаш се канеше да се изплюе.

— За съжаление — не. Това е милицията на господин барона. Нисирите.

— Нисирите? — смръщи чело Скомлик. — А откъде са те? Под чие командване?

— Главатарят им е висок, мургав, мустакат като сом.

— Ха! — Скомлик се обърна към спътниците си. — Имаме късмет. Познаваме един такъв, нали? Това сигурно е старият ни приятел Веркта „Вервай ми“, помните ли го? А какво правят нисирите тук при вас, куме?

— Господата нисире — обясни навъсено заселникът — са тръгнали към Тифи. Оказаха ни чест с посещението си. Водят пленник. Един от бандата на Плъховете.

— Виж ти! — възкликна Ремиз. — Да не са пленили и нилфгардския император?

Заселникът се намръщи, стисна копието. Приятелите му замърмориха приглушено.

— Заповядайте в кръчмата, господа войници. — Жилите върху скулите на заселника играеха. — И си побъбреете с господата нисире, вашите приятели. Нали сте на служба при префекта. И попитайте господа нисирите защо водят бандита в Тифи, вместо още тук да го

побият на кол, чрез теглене с волове, както е наредил префектът. И напомнете на господата нисирите, че тук управлява префектът, а не баронът от Тифи. Имаме и волове, и наострен кол. Ако господата нисирите не желаят, то ние ще направим каквото трябва. Кажете им това.

— Ще им кажа, че как иначе. — Скомлик погледна многозначително спътниците си. — Всичко хубаво, хора.

Тръгнаха между къщурките. Селото изглеждаше запустяло, нямаше жива душа. Зад една от оградите риеше свиня, в мръсотията газеха мръсни патици. Голям черен котарак пресече пътя на ездачите.

— Пфу, пфу. — Ремиз се изплю през рамо и направи с пръстите си знак, предпазващ от уроки. — Мина ни път, проклетникът!

— Да му заседне мишка в гърлото дано!

— Какво? — обърна се Скомлик.

— Котак. Черен като катран. Мина ни път, пфу, пфу.

— Да върви по дяволите. — Скомлик се огледа. — Гледайте колко е пусто тук. Но видях през прозорците, че хората са си по къщите и дебнат. А там, в онази врата, мернах тояга.

— Пазят си жените — засмя се онзи, който пожела на котака да се задави с мишка. — Нисирите са в селото. Нали чухте какво каза оня селянин? Явно не обичат нисирите.

— И нищо чудно. „Вервай ми“ и неговата компания няма да пропуснат нито една фуста. Ех, все още живеят добре тези нисирите. Бароните им викат „стражи на реда“, затова и им плащат — да пазят реда, да наглеждат пътищата. И когато викнеш на селяните „Нисир!“, се напикават от страх. Но това е до време. Ще заколят още някое теле, ще насилват още някоя жена и накрая селяните ще ги изтърбушат с вили, помнете ми думата. Видяхте ли ония, при портата, какви гневни физиономии имаха? Това е селище на нилфгардци... С тях шега не бива... А, ето я и кръчмата...

Подкараха конете нататък.

Кръчмата имаше леко хлътнал, изцяло обрасъл с мъх покрив. Беше поотдалечена от къщите и стопанските постройките и отбелязваше центъра на цялото заградено пространство и мястото, където се пресичаха двата минаващи през селището пътя. В сянката на единственото по-голямо дърво в района имаше оградено място с две отделения — за добитък и за коне. В частта за коне имаше пет или

шест оседлани коня. Пред входа, на стъпалата, седяха двама типа с кожени якета и островърхи вълнени шапки. И двамата притискаха нежно към гърдите си глинени халби, а между тях стоеше паница, пълна с оглозгани кости.

— Какви сте вие? — извика единият от тях при вида на Скомлик и спътниците му, които слизаха от конете. — Какво търсите тук? Махайте се. Кръчмата е заета в името на закона!

— Не викай, нисире, не викай! — каза Скомлик, сваляйки Цири от седлото. — А отвори вратата по-широко, защото искаме да влезем. Твоят командир, Веркта, е наш познат.

— Аз не ви познавам!

— Защото си младок! А аз и „Вервай ми“ сме служили заедно още в Старите времена, преди Нилфгард да настъпи насам.

— Е, щом е така... — поколеба се типът, пускайки ръкохватката на меча си. — Влизайте. Нямам нищо против...

Скомлик побутна Цири, един от другите хващачи я улови за яката. Влязоха вътре.

В помещението беше мрачно и задушно, миришеше на дим и печено. Кръчмата беше почти празна — заета беше само една маса, разположена под ивица светлина, падаща от прозореца. На масата седяха няколко мъже. В дъното на помещението, при огнището, се въртеше кръчмарят, тракайки с посудата.

— Здравсти на господата нисирите! — нададе глас Скомлик.

— Не правим здрасти с храсти! — извика един от компанията при прозореца, като се изплю на пода.

Друг го спря с жест.

— По-спокойно — каза му той. — Те са наши хора, не ги ли позна? Скомлик и неговите хващачи. Здравейте, здравейте!

Скомлик се усмихна и тръгна към масата, но се спря, виждайки, че приятелите му гледат към стълба, поддържащ покрива. Под стълба, на едно столче, седеше слаб светлокос юноша, странно изпънат и напрегнат. Цири видя, че неестествената му поза се дължи на това, че ръцете му са извити назад и са завързани, а шията му е прилепена за стълба с помощта на ремък.

— Гръм да ме удари! — възкликна един от хващачите — онзи, който държеше Цири за яката. — Виж, Скомлик. Това е Кайли.

— Кайли? — наведе глава Скомлик. — Плъхът Кайли? Не може да бъде!

Един от седналите на масата нисири — дебелак, чиито коси бяха подстригани в живописен перчем — се разсмя гърлено.

— Може да бъде — каза той, облизвайки лъжицата си. — Това е Кайли, в цялата си нищожност. Ранното ставане си струваше. Сигурно ще получим за него половин шепа флоринти, в хубави имперски монети.

— Пипнали сте Кайли — намръщи се Скомлик. — Значи нилфгардският селянин казваше истината...

— Трийсет флорени, мамка му — въздъхна Ремиз. — Не е зле... Барон Луц от Тифи ли ще плати?

— Точно така — потвърди друг нисир, с черна коса и черни мустаци. — Благородният барон Луц от Тифи, нашият господар и благодетел. Плъховете ограбиха съветника му на пътя, затова той се ядоса и обяви награда. И ние, Скомлик, ще вземем тази награда, вервай ми. Ха, вижте го, момчета, как се накокошини! Не му харесва, че не той, а ние хванахме Плъха, макар и на него префектът да му е заповядал да следи бандата.

— Хващачът Скомлик също е хванал нещо. — Дебелакът с перчема посочи Цири. — Виждаш ли, Веркта? Някаква девойка.

— Виждам — изскърца със зъби чернокосият. — Какво е това, Скомлик, толкова ли си го закъсал, че отвлечаш деца за откуп? Каква е тая сополанка?

— Не е твоя работа!

— Леле, какъв си лют! — засмя се онзи с перчема. — Искаме да се уверим, че не е твоя дъщеря.

— Негова дъщеря? — засмя се Веркта, онзи с черната коса. — Да бе. За да можеш да направиш дъщеря, трябва да имаш топки!

Нисирите избухнаха в смях.

— Смейте се, овнешки глави! — наду се Скомлик. — А на теб, Веркта, ще ти кажа само едно — нека да мине една седмица, и ще видим за кое ще се шуми повече, за вас и вашия Плъх или за мен и за това, което аз съм направил. И ще видим кой е по-щедър — вашият барон или имперският префект от Амарило!

— Можеш да ме целунеш по задника — заяви презрително Веркта и се върна към пиршеството, — заедно с твоя префект, с твоя

император и целия Нилфгард, вервай ми. И не ми се надувай. Знам, че Нилфгард вече цяла седмица така преследва някаква девойка, че пушек се вдига. Знам и че е определена награда за нея. Но мен това слабо ме вълнува. Аз вече не мисля да служа на префекта и на нилфгардците и плюя на тях. Сега служа на барон Луц — само на него и на никой друг.

— Твоят барон — изплю се Скомлик — целува нилфгардски ръце и лиже нилфгардски задници вместо теб. На тебе не ти се налага да правиш това и ти е лесно да говориш.

— Не се коси — каза успокояващо нисирът. — Не говорех против теб, вервай ми. Намерил си тая девойка, която нилфгардците търсят — радвам се да го видя. Добре, че и ти ще вземеш наградата, а не скапаните нилфгардци. А това, че служиш на префекта? Никой не избира господарите си, те си ни избират. Хайде, сядай с нас, да прием за срещата.

— Добре, защо не — съгласи се Скомлик. — Само че първо дайте малко въже. Ще вържа девойката за стълба, до вашия Плъх, става ли?

Нисирите избухнаха в смях.

— Вижте го, ужасът на границата! — закикоти се дебелакът с перчема. — Въръжената сила на Нилфгард! Завържи я, Скомлик, завържи я, какво толкова? Обаче вземи желязна верига, защото този твой важен пленник ще вземе да скъса въжето и да ти хвърли един бой, преди да избяга. Изглежда страшна, чак тръпки ме побиват.

Дори спътниците на Скомлик се засмяха приглушено. Хващачът се изчерви и се приближи до масата, като завъртя колана си.

— Аз за по-сигурно, за да не избяга...

— Не ни занимавай с глупости — прекъсна го Веркта, разчупвайки хляба. — Ако искаш да побърбим, първо седни, както си му е редът. А тази девойка, ако искаш, я окачи за тавана надолу с главата. Това много слабо ме вълнува. Само че това е страшно смешно, Скомлик. За тебе и за твоя префект това може и да е важен пленник, но за мен е изтощено и уплашено дете. Смяташ да я връзваш? Тя едвам се държи на краката си, за бягство и дума не може да става, вервай ми. От какво те е страх?

— Сега ще ви кажа от какво ме е страх. — Скомлик прехапа устните си. — Това е нилфгардско селище. Заселниците не ни посрещнаха с хляб и сол, и казаха, че вече имат наострен кол за вашия

Плъх. И са прави, защото префектът издаде указ заловените разбойници да бъдат убивани на място. Ако не им дадете пленника, ще наострят колове и за вас.

— Да бе — подхвърли дебелият с перчема. — Ще уплашат гаргите. По-добре да не пробват, че ще им пуснем кръвчица.

— Няма да им дадем Плъха — добави Веркта. — Той си е наш и ще отиде в Тифи. А барон Луц ще уреди всичко с префекта. Е, стига сме ръсили празни приказки. Сядайте.

Хващачите завъртяха коланите с мечовете и охотно седнаха на масата на нисирите, като викнаха кръчмаря и съгласно указанията посочиха Скомлик като човек, който ще плаща сметката.

С ритник Скомлик прекара едно столче до стълба и дръпна Цири за ръката. Дърпането беше толкова рязко, че тя падна и удари рамото си в коляното на завързания юноша.

— Ще седиш тук — промърмори Скомлик. — И не мърдай, защото ще те пребия като куче.

— Гнида такава — изрече юношата, гледайки го с присвити очи. — Животно...

Цири не знаеше повечето думи, които излязоха от злобно изкривените устни на момчето. Но по промяната в лицето на Скомлик разбра, че това трябва да са необикновено отвратителни и обидни думи.

Хващачът пребледня от гняв, замахна, удари пленника по лицето, после хвана дългите му руси коси и удари главата на момчето в стълба.

— Хей! — извика Веркта, надигайки се иззад масата. — Какво правиш?

— Избивам му зъбите на смотания Плъх! — изрева Скомлик. — Краката ще му откъсна, и двата!

— Престани да го биеш и ела тук — Веркта седна, изпи на екс халба бира и избърса мустаците си. — От твоите пленници можеш да късаш каквото си искаш, нашите не ги закачай. А ти, Кайли, не се прави на толкова смел. Седи мирно и си мисли за ешафода, който барон Луц заповяда да се издигне в града. Списъкът на нещата, които палачът ще ти направи на този ешафод, вече е съставен, и, вервай ми, дължината му е три лакти. Половината град вече прави залози до коя точка ще издържиш. Така че си пести силите, Плъх. Аз самият зложих

дребна сума и разчитам, че няма да ме разочароваш и ще издържиш поне до кастрирането.

Кайли се изплю и извърна глава, доколкото му позволяваше стягащият шията му ремък. Скомлик позатегна колана си, изгледа зловещо свилата се върху столчето Цири, присъедини се към компанията на масата и започна да ругае, защото в донесената от кръчмаря халба бяха останали само слаби следи от пяна.

— Как хванахте Кайли? — попита той, правейки знак на кръчмаря, че иска да увеличи поръчката. — И то жив? Защото трудно ще повярвам, че сте избили останалите Плъхове.

— Всъщност просто извадихме късмет — каза Веркта, разглеждайки критично това, което току-що беше извадил от носа си. — Той беше сам. Беше се отделил от шайката и беше отишъл до Нова Ковачница, за да нощува при една девойка. Кметът знаеше, че сме наблизо, и ни извика. Пристигнахме по съмване, хванахме го в сеното, не гъкна.

— Ас неговата девойка се забавлявахме наред — закикоти се дебелакът с перчема. — Дори и Кайли през нощта да не я е задоволил, не може да е останала недоволна. Сутринта така я обработихме, че после не можеше да мръдне нито ръка, нито крак!

— Нали ви казвам, вие сте боклуци и тъпанари — извика Скомлик подигравателно. — Изпуснали сте добри пари, глупаци. Вместо да губите време с жената, трябвало е да разпитате Плъха с нагорещено желязо и да разберете къде нощува бандата. Могли сте да хванете всичките — Гиселхер и Реф... За Гиселхер Варнхагенови от Сарда даваха двайсет флорена още миналата година... А за онази, тяхната пачавра, как ѝ беше името... Като че ли Мистле... За нея префектът би дал още повече, след онова, което направи на неговите племенници при Друиг, когато Плъховете разграбиха обоза.

— Ти, Скомлик — намръщи се Верста, — или си тъп по рождение, или тежкият живот ти е изпил мозъка. Ние сме шестима. Само шестима трябваше да нападнем цялата им шайка, така ли? А наградата и без това няма да ни се изплъзне. Барон Луц ще му сгрее петите на Кайли в затвора — няма да пожали време, вервай ми. Кайли всичко ще изпее, ще издаде скривалищата им и квартирите им, тогава ще тръгнем достатъчно хора, ще обкръжим бандата, ще ги измъкнем като раци от торба.

— Да бе. Ще ви чакат те. Като узнаят, че сте хванали Кайли и веднага ще се укроят в старите си скривалища и квартири. Не, Веркта, нека да погледнем истината в очите — омазали сте работата. Разменили сте наградата срещу една фуста. Такива сте си, знаем ви вас... Само фусти са ви в главите.

— Ти си фуста! — Веркта изскочи иззад масата. — Ако ти е толкова спешно, тогава иди сам да хванеш Плъховете, заедно с твоите герои. Само че внимавай, нилфгардска подлого, защото да тръгнеш подир Плъховете не ти е като да ловиш невръстни девойчета!

Нисирите и хващачите са заеха да се надвикват и да се обиждат по какви ли не начини. Кръчмарят бързо донесе бира и измъкна празната халба от ръката на дебелака с перчема, който вече замахваше срещу Скомлик. Бирата бързо смекчи спора, намокри гърлата и успокои темперамента.

— Давай да ядем! — извика дебелакът на кръчмаря. — Пържени яйца със салам, боб, хляб и сирене.

— И бира!

— Какво се опули, Скомлик? Днес сме с пълни кесии! Кайли олекна с кон, кесия, дрънкулки, меч, седло и кожух — всичко продадохме на джуджетата.

— Червените ботушки на неговата девойка също ги продадохме. И украшенията й!

— Е, тогава наистина има с какво да се пие. Радвам се!

— И на какво се радваш толкова? Ние имаме с какво да пием, не и ти. А ти през това време можеш да издухаш носа на тази твоя важна пленница или да изчистиш въшките й. Каквато пленената, такъв и пленилият я, ха, ха!

— Вие, кучи синове!

— Ха, ха, сядай, шегувах се!

— Да пием за съгласието! Ние черпим!

— Хей, къде са яйцата, кръчмарю, чумата да те тръшне!

— И бирата давай!

Свитата върху столчето Цири вдигна глава и срещна вперените в нея зловни зелени очи на Кайли, проблясващи изпод разрошените светли коси. Побиха я тръпки. Лицето на Кайли, макар и симпатично, беше зло. Много зло. Цири веднага осъзна, че това малко по-голямо от нея момче е способно на всичко.

— Сигурно боговете са те изпратили — прошепна Кайли, пробождайки я със зелените си очи. — Като си помисля само, че не вярвам в тях, а са те изпратили. Не се оглеждай, малка идиотке. Трябва да ми помогнеш... Слушай, да те вземат дяволите...

Цири настръхна още повече, наведе глава.

— Слушай — изсъска Кайли, при което зъбите му проблеснаха съвсем по плъхски. — След малко, когато кръчмарят мине покрай нас, ще извикаш... Слушай ме, по дяволите...

— Не — прошепна тя. — Ще ме пребият...

Устата на Кайли се изкриви и Цири осъзна, че побоят изобщо не е най-лошото, което може да ѝ се случи. Макар че Скомлик беше едър, а Кайли — слаб и при това завързан, тя инстинктивно чувстваше от кого трябва да се бои повече.

— Ако ми помогнеш — прошепна Плъхът, — аз ще помогна на теб. Не съм сам. Имам приятели, които не изоставят своите в беда... Но когато моите приятели пристигнат, когато се започне, аз не бива да стърча завързан за стълба, защото тези мерзавци ще ме убият... Слушай ме, мамка му. Сега ще ти кажа какво трябва да направиш...

Цири наведе глава още по-ниско. Устните ѝ трепереха.

Хващачите и нисирите ядяха пържените яйца, мляскайки като свине. Кръчмарят разбърка казана и донесе на масата поредната халба бира и самун изпечен хляб.

— Гладна съм! — извика послушно Цири, леко пребледняла. Кръчмарят се спря, погледна я дружелюбно, после се обърна към пируващите.

— Може ли да ѝ дам ядене, господо?

— Махай се! — извика с пълна уста Скомлик, почервенявайки и пръскайки слюнка. — Стой далеч от нея, скапаняк такъв, че ще ти строша краката! Не може! А ти стой тихо, тъпачке, че ще...

— Ей, Скомлик, ти какво, да не откачи? — подхвърли Веркта, поглъщайки с усилие залък хляб, покрит с лук. — Гледайте го момчета, тарикатчето, похапва си на чужда сметка, а му се свиди да вземе нещо на детето. Дай ѝ една чиния, стопанино. Аз плащам и аз решавам на кого да се дава ядене, и на кого — не. Ако на някого не му харесва, може веднага да получи един по мутрата.

Скомлик почервеня още повече, но нищо не каза.

— Спомних си още нещо — добави Веркта. — Ще трябва да нахраним и Плъха, да не опне петалата по пътя, че баронът ще ни съдере кожата, вервайте ми. Момичето ще го нахрани. Хей, стопанино! Пригответи някакво ядене като за тях. Скомлик, какво мърмориш там? Нещо не ти харесва ли?

— Трябва да се внимава с нея. — Хващачът кимна с глава към Цири. — Защото е някаква странна птица. Ако беше обикновено девойче, Нилфгард нямаше да я търси, а префектът нямаше да дава награда...

— Веднага може да се види дали е обикновена, или не, като ѝ се погледне между краката — изхили се дебелакът с перчема — Как мислите, момчета? Дали да не я отведем до сеното за малко?

— Не си и мечтай да я докоснеш! — изрепчи се Скомлик. — Няма да позволя!

— Да бе! Някой ще те пита!

— Ще получа награда за нея и трябва да я доставя невредима! Префектът от Амарило...

— Знаеш ли колко ни дреме за твоя префект? Пиеш на наша сметка, а ти се свиди, че ще си доставим малко кеф? Ей, Скомлик, не бъди скръндза! Нищо няма да ти стане, не бой се. Ще си получиш наградата, ще доставиш девойката невредима — тя не е рибен мехур, няма да се пръсне!

Нисирите избухнаха в смях. Спътниците на Скомлик ги подкрепиха. Цири пребледня, разтрепери се, вдигна глава. Кайли се усмихваше.

— Разбра ли вече? — изсъска той, едва забележимо движейки устни. — Когато се напият, ще се заемат с тебе! Ще те изкормят. Впрегнати сме в една каруца. Прави каквото ти казвам. Успея ли аз — ще успееш и ти.

— Яденето е готово! — извика кръчмарят. Той нямаше нилфгардски акцент. — Ела, госпожице.

— Нож! — прошепна Цири, докато вземаше паницата от него.

— Какво?

— Нож! Бързо!

— Ако ти е малко, ще ти сипя още! — възкликна с неестествен глас кръчмарят, поглеждайки към пируващите и добавяйки каша в паницата. — Иди си на мястото, моля те.

— Нож.

— Иди си, защото ще ги извикам... Не мога... Ще запалят кръчмата.

— Нож.

— Не. Съжалявам, детенце, но не мога. Не мога, разбери. Иди си...

— Никой няма да излезе жив от кръчмата — повтори тя с треперещ глас думите на Кайли. — Нож. Бързо. А когато се започне, бягай.

— Дръж чинията, мърла такава! — извика кръчмарят, заставайки така, че да закрие погледа към Цири. Беше блед и зъбите му леко тракаха. — По-близо до тигана!

Тя почувства студеното докосване на кухненския нож, който той мушна в колана ѝ, като скри дръжката му под салтамарката ѝ.

— Много добре — изсъска Кайли. — Застани така, че да ме заслониш. Остави чинията на коленете ми. Вземи с лявата ръка лъжицата, а с дясната — ножа. И режи въжето. Не тук, глупачке. Под лакътя ми, при стълба. Внимавай, гледат ни.

Цири почувства, че гърлото ѝ е пресъхнало. Наведе глава почти до самата чиния.

— Храни ме и яж сама. — Зелените очи я гледаха изпод присвитите вежди, хипнотизираха я. — И режи, режи. По-смело, малката. Ако успея аз — ще успееш и ти...

„Вярно е — помисли си тя, докато режеше въжето. Ножът миришеше на желязо и лук, острието беше неравно от многократното наостряне. — Той е прав. Знам ли накъде ме водят тези мерзавци? Знам ли какво иска от мен този нилфгардски префект? Може би в това Амарило и мен ме очаква палач, разпъване на колело и клещи, нагорещено желязо... Няма да позволя да ме отведат като овца на заколение. По-добре да рискувам.“

Прозорецът излетя с грохот заедно с рамката си и с хвърления отвън пън за сечене на дърва; всичко това се стовари върху масата, предизвиквайки опустошение сред паниците и халбите. След пъна върху масата скочи светлокоса, късо подстригана девойка с червена салтамарка и високи червени ботуши, стигащи над коленете. Клекнала върху масата, тя извади меча си. Един от нисирите, най-бавният, не успя да отскочи и рухна назад заедно с пейката — от разсеченото му

гърло течеше кръв. Девойката ловко скочи на земята, отстъпвайки мястото си на влитащия през прозореца младеж с късо кожухче.

— Плъховете-е-е! — изкрещя Веркта, опитвайки се да извади заплелия се в колана му меч.

Дебелакът с перчема извади оръжието си и скочи към клекналата на пода девойка, замахна, но тя, макар и на колене, ловко отби удара и отскочи встрани, а младежът с кожухчето скочи след нея и със замах удари нисира в слепоочието. Дебелият моментално омекна и се стовари като чувал на пода.

Вратата на кръчмата се отвори с ритници и в помещението нахлуха още двама Плъхове. Първият беше висок и мургав, носеше осеян с копчета кафтан и имаше яркочервена превръзка на челото си. С два удара на меча той отхвърли двама от хващачите в противоположни посоки и се зае с Веркта. Вторият — нисък и набит, светлокос — с широк удар съсече Ремиз, шурейт на Скомлик. Останалите хващачи се втурнаха да бягат към кухнята. Но Плъховете вече бяха и там — от задната стая изведнъж изскочи тъмнокоса девойка с приказно шарени дрехи. С бързо мушкане тя прободде един от хващачите, после се завъртя и отблъсна друг, след което се зае с кръчмаря, преди той да успее да извика кой е.

Помещението се изпълни с крясъци и звън на мечове. Цири се скри зад стълба.

— Мистле! — Разкъсал прерязаните въжета, Кайли се бореше с ремъка, който притискаше шията му към стълба. — Гиселхер! Реф! Насам!

Обаче Плъховете бяха заети с битката; единственият, който чу вика на Кайли, беше Скомлик. Хващачът се обърна и вече се готвеше да прикове Плъха към стълба. Цири реагира мигновено и машинално — както по време на битката с виверна в Грос Велен и както на Танед; всички научени в Каер Морхен движения се извършиха от само себе си, почти без нейно участие. Тя изскочи иззад стълба, завъртя се в пирует, налетя на Скомлик и го удари силно в бедрото. Тя беше прекалено дребна и лека, за да отблъсне огромния хващач, но успя да наруши ритъма на движенията му. И да предизвика вниманието му върху себе си.

— Ти, пачавро!

Скомлик замахна, мечът описа дъга във въздуха. Тялото на Цири отново направи пестелив финт и хващачът за малко да падне, политайки след набралия инерция меч. Ругаейки, той замахна още веднъж, влагайки цялата си сила в удара. Цири отскочи ловко, приклепна уверено с левия си крак и направи обратен пирует. Скомлик замахна още веднъж, но и този път не успя да я уцели.

Между тях изведнъж се строполи Веркта, опръсквайки и двамата с кръв. Хващачът отстъпи, огледа се. Отвсякъде го заобикаляха трупове. И Плъхове, приближаващи се с насочени към него мечове.

— Стойте — изрече студено мургавият с червената превръзка на челото си, докато най-накрая освобождаваше Кайли. — Изглежда много иска да съсече девойката. Не знам защо. Не знам също по какво чудо досега не е успял. Но да му дадем шанс, щом толкова много иска.

— Да дадем шанс и на нея, Гиселхер — каза набитият. — Нека това бъде честна битка. Дай й някакво желязо, Искра.

Цири усети в дланта си ръкохватката на меч. Малко тежичък.

Скомлик запъхтя яростно и се хвърли срещу нея, размахвайки меча като мелница. Той беше твърде бавен — Цири се изплъзваше от ударите с бързи финтове и завъртания, като дори не се опитваше да парира сипещите се върху нея удари. Мечът ѝ служеше само за противотежест, улесняваше финтовете.

— Жестоко! — засмя се подстриганата девойка. — Това е акробатика!

— Бърза е — съгласи се многоцветната, която беше дала меча на Цири. — Бърза е като елфка. Ей, дебелак? Може би искаш да опиташ с някоя от нас? С нея няма да се справиш.

Скомлик отстъпи, огледа се, после изведнъж неочаквано скочи напред, опитвайки се да прободне Цири с върха на меча си, като при това се изпъна като чапла с издаден напред клюн. Цири се изплъзна от удара с къс финт и се завъртя. За секунда виждаше изпъкналата, пулсираща вена на врата на Скомлик. Знаеше, че от тази позиция той нямаше да успее нито да парира, нито да избегне удара. Знаеше къде и как трябва да удари.

Но не го направи.

— Достатъчно. — Тя усети върху рамото си ръка. Девойката с пъстрата дреха я отблъсна, в същия момент двама други Плъхове —

онзи с късото кожухче и подстриганата девойка — притиснаха Скомлик в ъгъла, насочили мечове към него.

— Стига с тази игра — повтори шарената, обръщайки Цири към себе си. — Продължи твърде дълго. И то по твоя вина, момиче. Можеш да го убиеш, а не го убиваш. Кой знае защо ми се струва, че няма да останеш жива дълго време.

Цири потрепна, гледайки в огромните тъмни очи с формата на бадеми. Видя зъбите в полуотворената за усмивка уста — бяха толкова дребни, че усмивката изглеждаше неестествена. Това не бяха човешки очи и човешки зъби. Многоцветната девойка беше елфка.

— Време е да тръгваме — каза рязко Гиселхер, онзи с червената превръзка на челото си, явно водачът им. — Наистина продължи прекалено дълго. Мистле, довърши тоя нещастник.

Късо подстриганата се приближи, вдигна меча си.

— Милост! — извика Скомлик, падайки на колене. — Не ме убивайте! Имам малки деца... Мънички...

Девойката го удари рязко, завъртайки се. Кръвта блисна, оставяйки неправилна ивица от кафеникави точки върху бялата стена.

— Не мога да понасям малки деца — каза остриганата, докато с бързо движение на пръстите си забърсваше кръвта от острието.

— Не стой, Мистле — напомни й мъжът с червената превръзка. — По конете! Трябва да се омитаме оттук! Това е нилфгардско селище, тук нямаме приятели!

Плъховете светкавично напуснаха кръчмата. Цири не знаеше какво да прави, но нямаше време за чудене. Мистле, късо подстриганата девойка, я побутна към вратата.

Пред кръчмата, сред парчетата от халбите си и сред оглозганите кости, лежаха нисирите, които бяха охранявали входа. Откъм селището тичаха въоръжени с копия заселници, но при вида на излизащите навън Плъхове веднага се скриха между къщите.

— Яздиш ли на кон? — извика Мистле на Цири.

— Да...

— Тогава се качвай на някой — и препускай! За главите ни е обявена награда, а това е нилфгардско село. Всички вече са се хванали за лъковете и рохатините^[3]! Препускай след Гиселхер! Насред улицата! По-надалеч от къщите!

С лекота Цири прескочи ниската ограда, хвана юздите на един от конете на хващачите, скочи на седлото и удари коня по задника с плоската страна на меча, който така и не беше изпускала. Препусна в галоп, изпреварвайки Кайли и многоцветната елфка, която се казваше Искра. Понесе се след Плъховете в посока на мелницата. Видя как иззад ъгъла на една от къщурките изскочи човек с арбалет и се прицели в гърба на Гиселхер.

— Съсечи го! — чу иззад гърба си. — Съсечи го, момиче!

Цири се приведе напред на седлото, променяйки посоката на коня с дърпане на юздите и с натиск на краката, и замахна с меча. Човекът с арбалета се обърна и в последния миг тя видя изкривеното му от ужас лице. Вдигната за удар ръка се забави за момент и това беше достатъчно, за да може носещият се в галоп кон да премине покрай стрелеца. Цири чу изщракването на освобождаващата се тетива, конят извили и се изправи на задните си крака. Цири измъкна краката от стремената, моментално скочи и се приземи приклепнала. Приближилата се Искра се наведе от седлото, замахна рязко и съсече стрелеца през тила. Той падна на колене, а после — и по лице; вдигна се облак прах. Раненият кон цвилеше и подскачаше наблизко и най-накрая се понесе между къщите, хвърляйки къчове.

— Идиотка! — извика елфката, преминавайки покрай Цири. — Проклетата идиотка!

— Скачай! — извика Кайли, приближавайки се към нея. Цири притича, хвана протегнатата ръка. От удара се олюля, ставата на рамото ѝ изпука, но тя успя да скочи на коня и да се хване за раменете на светлокосия Плъх. Препуснаха в галоп, минавайки покрай Искра. Елфката се върна, за да се разправи с още един стрелец на арбалет, който хвърли оръжието си и побягна към плевнята. Искра го настигна без усилие. Цири извърна глава. Чу как стрелецът изкрещя — кратко и диво като звяр.

Догони ги Мистле, водейки оседлан кон за юздите. Извика нещо. Цири не разбра думите, но веднага съобрази какво трябва да направи. Пусна раменете на Кайли и скочи на земята в движение. Затича се към конете, които се бяха приближили на опасно разстояние от сградите. Мистле ѝ хвърли юздата, обърна се и извика предупредително. Цири се обърна точно навреме, за да избегне с ловко странично завъртане

коварен удар с копие, нанесен от якичък заселник, който беше изскочил от свинарника.

Това, което се случи после, дълго време я преследва в сънищата ѝ. Тя помнеше всичко, всяко движение. Страничното завъртане, което я спаси от удара на копието, ѝ предостави идеална позиция за атака. Типът с копието, силно наведен напред, не можеше нито да отскочи, нито да се предпази с оръжието, което държеше и с двете си ръце. Цири нанесе плосък удар, правейки обратен полупирует. За миг видя отворената за вик уста върху обраслото с няколкодневна брада лице. Видя плешивината над челото и по-светлата кожа над линията, отбелязваща къде е стояла предпазващата от изгаряне шапка. А после всичко, което виждаше, беше заслонено от фонтан кръв.

Тя все още държеше коня за юздите; животното се уплаши от зловещия вой, дръпна я и я повали на колене. Цири не изпусна юздите. Раненият виеше и хриптеше, мятеше се конвулсивно по сламата и купчините тор, а кръвта извираше от него като от заклана свиня. Цири чувстваше как стомахът ѝ се надига към гърлото.

Искра спря коня си наблизо. Тя хвана юздата на тъпчещия на място кон на Цири и дръпна силно, вдигайки на крака все още вкопчената в ремъка девойка.

— На седлото! — изкрещя Искра. — И тръгвай!

Цири успя да се сдържи и да не повърне, след което скочи върху седлото. По меча, който не изпускаше от ръцете си, имаше кръв. Тя с усилие се сдържа да не го хвърли колкото се може по-надалеч.

От прохода между къщурките излетя Мистле, влачейки след себе си двама души. Единият успя да се изтръгне, побягна и прескочи оградата, вторият получи удар с меч и падна на колене, хващайки се с двете си ръце за главата...

Цири и елфката препуснаха в галоп, но веднага спряха конете, защото откъм мелницата се връщаше Гиселхер, следван от останалите елфи. Окуражавайки се с викове, зад тях се носеше тълпа от въоръжени заселници.

— След нас! — извика в движение Гиселхер. — След нас, Мистле! Към реката!

Мистле, наведена настрана, дръпна юздите и се понесе след тях, като прескачаше ниските оградки на дворовете. Цири притисна глава към гривата на коня и също препусна след останалите. До нея в галоп

се носеше Искра. Вятърът развяваше прекрасните ѝ тъмни коси и разкриваше мъничко ушенце с остър връх, украсено с дребна обеца.

Раненият от Мистле все още пълзеше на колене наред пътя, олюлявайки се и хванал с двете си ръце окървавената си глава. Искра промени посоката на коня си, приближи се към него и му нанесе удар с всички сили отгоре надолу с меча. Раненият изкрещя. Цири видя как отсечените му пръсти се разлетяха встрани като трески от разсечена съчка и паднаха на земята като дебели бели червеи.

С огромно усилие Цири се сдържа да не повърне.

При една дупка в оградата на селището ги чакаха Мистле и Кайли, останалите Плъхове вече бяха далече. Четиримата се понесоха в галоп, прекосиха рекичката, пръскайки вода на височината на конските глави. Наведени и притиснали бузи към гривите, те излязоха на пясъчен склон и препуснаха през изпълнено с лупина виолетово поле. Искра, която беше с най-добър кон, се откъсна напред.

Понесоха се към една гора, сред сенки и влага, между дънерите на букове. Настигнаха Гиселхер и останалите, но забавиха ход само за миг. Гората свърши, те излязоха в поле с калунови храсти и отново препуснаха в галоп. Скоро Цири и Кайли започнаха да изостават — конете на хващачите не можеха да издържат на темпото на прекрасните расови жребци на Плъховете. Цири имаше допълнителни затруднения — едва докосваше с крака стремената на едрия кон, а в движение не можеше да ги повдигне. Умееше да язди без стремена не по-лошо, отколкото с тях, но знаеше, че няма да издържи дълго на галоп в тази поза.

За щастие след няколко минути Гиселхер спря предната групичка и изчака тя и Кайли да се присъединят към тях. Цири премина в тръс. Не можеше да вдигне стремената, защото в ремъците нямаше дупчици. Затова без да намалява скоростта, прехвърли десния си крак над лъка на седлото и седна по дамски.

Когато Мистле видя позата на девойката, се разсмя.

— Виждаш ли, Гиселхер, тя е не само акробатка, но и циркова артистка. Ех, Кайли, откъде го намери това дяволче?

Искра, сдържайки красивата си кафява кобила, все така суха и напиреща да премине в галоп, се приближи, избутвайки сивия кон на Цири. Той изпръхтя и отстъпи. Цири дръпна юздата, навеждайки се назад в седлото.

— Знаеш ли защо си още жива, кретенке? — попита елфката, отмятайки косите си от челото. — Селянинът, когото милосърдно пощади, натисна спусъка преждевременно и уцели коня ти, а не теб. Иначе сега щеше да имаш стрела в гърба. За какво го носиш този меч?

— Остави я, Искра — каза Мистле, опипвайки мократа от пот шия на коня си. — Гиселхер, трябва да забавим темпото, иначе ще уморим конете! Нали никой не ни гони?

— Трябва да прекосим Велда колкото се може по-бързо — отговори Гиселхер. — От другата страна на реката ще отдъхнем. Кайли, как е твоят кон?

— Ще издържи. Не е расов, не може да участва в надбягвания, но е силен.

— Тогава да потегляме!

— Момент — каза Искра. — А тази сополанка?

Гиселхер се огледа, оправи червената превръзка на челото си, задържа поглед върху Цири. Лицето му сега приличаше малко на лицето на Кайли — същата зловеща извивка на устните, същите присвити очи, същите остри и изпъкнали скули. Обаче той беше по-голям от светлокосия. Синкавите сенки върху бузите показваха, че вече се бръсне редовно.

— Наистина — изрече той дрезгаво. — Какво да правим с теб, момиче?

Цири наведе глава.

— Тя ми помогна — обади се Кайли. — Ако не беше тя, онзи нещастник щеше да ме прикове към стълба...

— Всички в селото видяха как избяга с нас — добави Мистле. — Съсече един, той едва ли ще оцелее. Това са заселници от Нилфгард. Ако момичето им попадне в ръцете, ще я убият. Не можем да я изоставим.

Искра изсумтя гневно, но Гиселхер махна с ръка.

— Нека дойде с нас до Велда — реши той. — А там ще видим. Седни на коня както трябва, момиче. Ако изостанеш, няма да те чакаме. Разбра ли?

Цири побърза да кимне.

* * *

— Говори, момиче. Каква си ти? Откъде си? Как се казваш? Защо те ескортираха?

Цири наведе глава. Докато язدهа, имаше достатъчно време, за да се опита да измисли някаква история. Тя измисли няколко. Но главатарят на Плъховете не приличаше на човек, който би повярвал на някоя от тях.

— Е? — подкани я Гиселхер. — Пътуваш с нас от няколко часа. Спирахме за почивка, а още не съм ти чул гласа. Да не си няма?

Огънят лумна нагоре заедно със сноп искри, заливайки руините на пастирската колиба с вълна златист блясък. Сякаш подчинявайки се на заповед на Гиселхер, огънят освети лицето на девойката, за да може по-лесно да се прочетат лъжата и фалшът върху лицето ѝ. „Та аз не мога да им разкрия истината — помисли си Цири с отчаяние. — Та те са разбойници. Бандити. Ако научат за нилфгардците, за това, че хващачите щяха да вземат награда за мен, може да решат самите те да приберат наградата. Освен това истината е прекалено неправдоподобна, за да повярват в нея.“

— Взехме те от селището — продължи бавно главатарят на бандата. — Доведохме те тук, в едно от нашите скривалища. Дадохме ти храна. Седиш край нашия огън. Така че говори — каква си ти?

— Остави я на мира — обади се изведнъж Мистле. — Като те погледна, Гиселхер, все едно виждам някой нисир, хващач или един от онези нилфгардски кучи синове. И се чувствам като на разпит, завързана в стая за разпити пред скамейката на палача!

— Мистле е права — обади се светлокосият младеж с късото кожухче. Цири потрепна, когато чу акцента му. — Момичето явно не иска да казва коя е и има право на това. Когато се присъединих към вас, аз също не бях много приказлив. Не исках да узнавате, че съм един от нилфгардските кучи синове...

— Престани, Реф — махна с ръка Гиселхер. — При теб беше съвсем различно. А ти, Мистле, преувеличаваш. Това не е никакъв разпит. Просто искам да чуя каква е тя и откъде е. Веднага щом науча, ще ѝ посоча пътя към вкъщи, това е всичко. Как мога да го направя, ако не знам...

— Ти нищо не знаеш — извърна поглед Мистле. — Дори дали тя всъщност има дом. Аз си мисля, че няма. Хващачите са я уловили на пътя, когато е била сама. Това е нещо обичайно за тези страхливци.

Ако я пратиш да ходи накъдето ѝ видят очите, тя няма да оцелее в гората. Ще я разкъсат вълците или ще умре от глад.

— Тогава какво да правим с нея? — с юношески бас каза ниският здравеняк, разбърквайки огъня. — Да я оставим близо до някое село?

— Прекрасна идея, Асе — усмихна се Мистле. — Не знаеш ли какви са селяните? Никога не им достига работна ръка. Ще пратят момичето да пасе добитъка, като преди това ще ѝ счупят крака, за да не може да избяга. През нощта ще я смятат за ничия, а може би дори за обща собственост. Ще си плаща за яденето и за покрива над главата, знаеш с какво. А през пролетта, изпаднала в родилна треска, ще ражда нечий изтърсак в мръсния свинарник.

— Ако има кон и меч — каза бавно Гиселхер, все още загледан в Цири, — не бих искал да съм на мястото на онзи, който ще се опита да ѝ счупи крака. Или да ѝ направи изтърсак. Нали видяхте танца ѝ в кръчмата с оня хващач, когото после Мистле уби? Той се въртеше във въздуха, а тя отскачаше, сякаш нищо не е станало... Да, наистина не ме интересуват особено името ѝ и рода ѝ, но бих се радвал да узная къде е научила тези номера...

— Номерата ѝ няма да я спасят — обади се неочаквано Искра, която до момента беше заета с точенето на меча си. — Тя може само да танцува. За да оцелее, трябва да може да убива, а тя не умее това.

— Може и да умее — озъби се Кайли. — Когато съсече през шията оня заселник в селището, кръвта му плисна на половин сажан нагоре...

— А тя самата за малко да припадне при вида му — изсумтя елфката.

— Та тя е още дете — вметна Мистле. — Досещам се каква е и къде е научила номерцата си. Случвало ми се е да срещам такива. Танцьорка или акробатка от някоя пътуваща трупа.

— Откога започнахме да се интересуваме от танцьорки и акробатки? — изсумтя отново Искра. — По дяволите, полунощ приближава, спи ми се. Да приключваме вече с тия празни приказки. Трябва да се наспим и да отпочинем, за да можем утре вечерта да сме в Ковачница. Нали не сте забравили, че тамошният кмет е издал Кайли на нисирите? Така че цялото им село трябва да научи какво означава нощта да приеме червен облик. А девойката? Има си кон, има си меч.

Честно си ги заработи. Ще ѝ дадем малко ядене и пари. Задето спаси Кайли. И нека върви накъдето иска, нека сама се грижи за себе си...

— Добре — със стиснати устни процеди Цири и се изправи.

Настана тишина, нарушавана единствено от прашенето на огъня. Плъховете я гледаха с любопитство и чакаха.

— Добре — повтори тя, учудвайки се колко чуждо ѝ звучи гласът ѝ. — Не сте ми притрябвали, не съм ви молила... И изобщо не искам да оставам с вас! Веднага си тръгвам...

— Значи изобщо не си няма — отбеляза навъсено Гиселхер. — Умееш да говориш и при това с нахалство...

— Вижте очите ѝ! — изсумтя Искра. — Вижте как държи главата си. Хищна птица! Младо соколче!

— Искаш да си тръгваш? — каза Кайли. — А къде, ако мога да попитам?

— Какво ви интересува? — извика Цири, а очите ѝ запламтяха със зелен блясък. — Аз питам ли ви накъде отивате? Това не ме интересува! И вие също не ме интересувате! Нямам нужда от вас! Ще успея... Ще се справя! Сама!

— Сама? — повтори Мистле, усмихвайки се странно.

Цири млъкна и наведе глава. Плъховете също мълчаха.

— Сега е нощ — каза Гиселхер най-накрая. — Нощем не се язди. Никой не язди сам, момиче. Тези, които са сами, загиват. Там, около конете, има чулове и кожи. Избери си нещо. Нощем в планините е студено. Какво си ме зяпнала с тези твои зелени фенери? Спретни си постеля и лягай да спиш. Трябва да отпочинеш.

След кратък размисъл Цири го послуша. Когато се върна, влачейки одеяло и една от кожите, Плъховете вече не седяха около огъня. Стояха наредени в полукръг, а червеният отблясък на огъня се отразяваше в очите им.

— Ние сме Плъховете на Пограничието — изрече с гордост Гиселхер. — Усещаме плячката от цяла миля. Не ни е страх от капани. И няма нищо, което да не можем да прегризем. Ние сме Плъховете. Ела тук, момиче.

Цири го послуша.

— Ти си нямаш нищо — продължи Гиселхер, подавайки ѝ украсен със сребро колан. — Вземи поне това.

— Нямах си нищо и никого — каза Мистле и с усмивка наметна върху раменете ѝ зелен сатенен кафтан, след което ѝ тикна в ръцете ажурена блузка.

— Нямах си нищо — рече Кайли, а неговият подарък беше кинжал в ножница, искряща от скъпоценни камъни. — Ти си сама.

— Нямах си никого — повтори след него Асе. Цири прие орнаментен портупей^[4].

— Нямах си близки — произнесе с нилфгардски акцент Реф и ѝ връчи чифт ръкавици от мека кожа. — Нямах си близки и...

— Навсякъде ще бъдеш чужда — довърши с привидно безразличие Искра и бързо и безцеремонно надяна на главата на Цири шапка с фазанови пера. — Навсякъде чужда и винаги различна. Как да те наричаме, малко соколче?

Цири я погледна в очите.

— *Gvalch'ca*.

Елфката се разсмя.

— Когато вече започнеш да говориш, говориш на много езици. Малко соколче! Ще носиш име на Стария народ, име, което сама си избра. Ще бъдеш Фалка.

* * *

Фалка.

Не можа да заспи. Конете тъпчеха и пръхтяха в тъмнината, вятърът шумеше в короните на елите. Небето искреше от звезди. Окото, което толкова много дни ѝ беше верен водач в каменната пустиня, светеше ярко. Окото сочеше запад. Но Цири вече не беше сигурна, че това е правилната посока. Не беше сигурна в нищо.

Не можеше да заспи, макар че за пръв път от много дни се чувстваше в безопасност. Вече не беше сама. Беше си спретнала легло от клони малко встрани, по-далеч от Плъховете, които спяха върху нагрятия от огъня глинен под на разрушената колиба. Беше далеч от тях, но чувстваше тяхната близост и присъствие. Не беше сама.

Чу тихи стъпки.

— Не се бой...

Кайли.

— Няма да им кажа — прошепна светлокосият Плъх, клякайки и навеждайки се над нея. — За това, че те търси Нилфгард. Няма да им кажа за наградата, която е обещал за теб префектът от Амарило. Там, в кръчмата, ти ми спаси живота. Ще ти се отблагодаря. С нещо приятно. Сега.

Легна до нея, бавно и внимателно. Цири се опита да се измъкне, но Кайли я притисна към постелята с движение, което не бе грубо, но беше силно и решително. Леко сложи пръсти върху устните ѝ. Това беше излишно — Цири беше парализирана от страх, а от свитото ѝ, болезнено сухо гърло не можеше да излезе нито звук, дори да поискаше да извика. Но тя не искаше. Тишината и мракът бяха нещо по-добро. По-безопасно. Уютно. Скриваха страха и срама ѝ. Тя изохка.

— Тихо, малката — прошепна Кайли, докато внимателно разкопчаваше блузката ѝ. Бавно, с меки движения измъкна дрехата през ръцете ѝ и издърпа долната част на ризата ѝ над бедрата. — И не се бой. Ще видиш колко е приятно.

Цири потрепери от докосването на сухата, груба и грапава длан. Лежеше неподвижно, напрегната и вцепенена, изпълнена със скованац страх и отвращение, усещаше горещи вълни по слепоочието и бузите си. Кайли мушна лявата ѝ ръка под главата ѝ и се примъкна по-близо до нея, опитвайки се да отмести дясната ѝ ръка, с която тя беше хванала долната част на ризата си и напразно се опитваше да я придърпа отново надолу. Тя започна да трепери.

В околния мрак изведнъж долови движение, почувства разтърсване, чу звук от ритник.

— Да не се побърка, Мистле? — промърмори Кайли, леко надигайки се.

— Остави я, свиня такава!

— Махай се! Отивай да спиш.

— Остави я на спокойствие, ти казах!

— А аз да не би да я безпокоя? Тя да не крещи или да се дърпа? Само исках да я гушна преди лягане. Не се бъркай.

— Махай се оттук или ще те ръгна.

Цири чу проскърцването на кинжал в метална ножница.

— Не се шегувам — изрече Мистле, слабо открояваща се в мрака над тях. — Отивай при момчетата. По-бързо.

Кайли седна, изруга под нос, после безмълвно стана и бързо си отиде.

Цири почувства как по бузите ѝ текат сълзи. Бързо, все по-бързо. Пълзяха като подвижни червеи към косата около ушите ѝ. Мистле легна до нея, грижливо я покри с кожата. Но не оправя раздърпаната риза. Остави я така, както си беше, Цири отново затрепери.

— Тихо, Фалка. Всичко е наред.

Мистле беше топла, миришеше на смола и дим. Дланта ѝ беше по-малка от дланта на Кайли, по-деликатна, по-мека. По-приятна. Но докосването и накара Цири отново да се напрегне, тялото ѝ отново се скова от страх и отвращение, бузите ѝ пламнаха и гърлото ѝ се сви. Мистле се притисна към нея, галейки я нежно и шепнейки успокояващо, но в същото време дребната ѝ длан неотстъпно пълзеше като горещ охлюв — спокоен, сигурен, решителен, наясно със своя път и с целта си. Цири почувства как железните щипки на отвращението и страха се разтварят и я пускат, почувства как се измъква от обятията им и се спуска надолу, дълбоко, все по-надълбоко, в топло и мокро бласто на смирение и безсилно покорство. Отвратително и унизително приятно покорство.

Изстена гласно, отчаяно. Дъхът на Мистле пареше шията ѝ; кадифените и влажни устни гъделичкаха ръцете ѝ и ключицата, бавно местейки се надолу. Цири изстена отново.

— Тихо, Соколче — прошепна Мистле, внимателно пхвайки ръката ѝ под главата ѝ. — Вече няма да бъдеш сама. Няма.

* * *

Цири стана на разсъмване. Измъкна се изпод кожата бавно и внимателно, за да не събуди Мистле, която спеше с полуотворена уста и с ръка върху очите. Ръката ѝ беше покрита с гъша кожа. Цири грижливо зави девойката и леко я целуна по подстриганата, стърчаща като четка коса. Мистле измърка в съня си. Цири изтри сълзата от бузата си.

Вече не беше сама.

Останалите Плъхове също спяха, някой хъркаше гръмогласно, някой също толкова гръмко изпусна газове. Искра лежеше с ръка върху

гърдите на Гиселхер, буйните ѝ коси бяха разпилени в безпорядък. Конете пръхтяха и пристъпваха, наблизко кълвач дълбаеше кората на бор с къси поредици от удари.

Цири притича до реката. Ми се дълго, потрепервайки от студ. Миеше се с резки движения на треперещите си ръце, стараейки се да измие от себе си това, което беше невъзможно да се измие. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Фалка.

Водата се пенеше и шумеше върху камъните и плуваше към далечината, към мъглата.

Всичко плуваше към далечината. Към мъглата.

Всичко.

* * *

Те бяха измет. Бяха необичайна сбирщина, родена от войната, нещастieto и презрението. Войната, нещастieto и презрението ги бяха свързали и ги бяха изхвърлили на един и същ бряг, така както пълноводната река изхвърля по бреговете черни, дрейфувачи и изгладени от камъните парчета дърво.

Кайли се бе събудил сред дим, огън и кръв, в разграбена малка крепост, между труповете на родителите си, братята и сестрите си. Докато бродеше по осеяния с трупове двор, се натъкна на Реф, войник от наказателния корпус, който император Емхир вар Емрейс беше изпратил, за да усмири бунтовете в Ебинг. Реф беше един от тези, които бяха превзели и разграбили крепостта след два дни обсада. След превземането на крепостта приятелите на Реф го бяха изоставили, макар че той беше още жив. Ала полагането на грижи за ранените не е сред обичаите на главорезите от нилфгардските специални части.

Отначало Кайли искаше да убие Реф. Обаче не му се искаше да броди сам. А Реф, както и Кайли, беше на шестнайсет години.

Заедно лижеха раните си. Заедно убиха и ограбиха събирача на данъци, заедно се напиха в кръчмата, а после, когато язدهа през селото върху трофейните коне, разхвърляха наоколо остатъците от ограбените пари, като при това се смееха до припадък.

Заедно бягаха от преследванията на нисири и нилфгардски патрули.

Гиселхер беше дезертирал от армията. Най-вероятно това беше армията на владетеля на Гесо, встъпила в съюз с въстаниците от Ебинг. Най-вероятно. Защото Гиселхер не беше много наясно къде са го замъкнали онези, които го бяха вербували. Тогава беше страшно пиян. След като изтрезня и по време на строевата подготовка получи първите си наказания от сержанта, избяга. Отначало бродеше сам, но когато нилфгардците разгромиха въстаническата конфедерация, горите се напълниха с дезертъори и бегълци. Бегълците бързо се обединиха в банди. Гиселхер се присъедини към една от тях.

Бандата ограбваше и подпалваше села, нападнаше конвои и кервани, бягаше и се криеше от ескадроните на нилфгардската кавалерия. Веднъж бандата на Гиселхер се натъкна на Горските елфи в шубраците и намери гибелта си под дъжд от стрели със сиви пера, сипещи се от всички страни. Една от стрелите рани Гиселхер в рамото, приковавайки го към близкото дърво. Елфката, която на сутринта измъкна стрелата и превърза раната му, се казваше Аениеведен.

Гиселхер никога не научи защо елфите са осъдили Аениеведен на изгнание, за какви провинения са я изпратили на смърт — защото за една свободна елфка самотата в тясната ивица, отделяща свободния Стар народ от хората, беше равносилна на смъртна присъда. Самотната елфка беше обречена да загине. Освен ако не си намереше спътник.

Аениеведен си намери спътник. Името ѝ, което в свободен превод означаваше „Дете на огъня“, беше твърде трудно и твърде поетично за Гиселхер. Той я нарече Искра.

Мистле произхождаше от богато дворянско семейство от град Турн в Северен Маехт. Баща ѝ, васал на княз Рудигер, се присъединил към въстаническата армия, загубил битката и изчезнал безследно. Когато населението на Турн избягало при вестта за пристигащата наказателна армия, прословутите „Миротворци от Гемера“, семейството на Мистле последвало всички останали, а самата Мистле се загубила в обхванатата от паника тълпа. Издокараната и изящна благородничка, която още от малка била носена в носилка, не била в състояние да поддържа темпото на бегълците. След три дни самотно скитане тя попаднала на вървящи след нилфгардците ловци-хора. Момичетата под седемнайсетгодишна възраст били ценни. Стига да са

недокосвани. Ловците решили да проверят дали е недокосната. След проверката Мистле плакала цяла нощ.

В долината на река Велда керванът на ловците бил разгромен и избит до крак от банда нилфгардски мародери. Убити били всички ловци и пленници от мъжки пол. Поцадени били само девойките. Те не знаели защо. Неведението им не продължило дълго.

Мистле беше единствената оцеляла. От рова, в който се беше озовала — гола, покрита със синини, нечистотии, мръсотия и засъхнала кръв, — я измъкнал Асе, синът на селския ковач, преследващ нилфгардците от три дни, обезумял от желание да отмъсти за онова, което мародерите направили с баща му, майка му и сестрите му и за всичко, което беше видял, докато се бе крил в конопа.

Един ден всички те се срещнали на празника Ламас, Празникът на жътвата, в едно селце в Гесо. Войната и недоимъкът по това време все още почти не били засегнали земите над Горна Велда — селяните празнували Месеца на сърпа с весели забави и танци, както е по традиция.

Не им се наложило да се търсят дълго в развеселената тълпа. По твърде много белези се откроявали сред останалите. Прекалено много общи неща имали помежду си. Свързвала ги любовта към крещящите, шарени, необичайни дрехи, крадените дрънкулки, красивите коне, мечовете, които те не сваляли дори по време на танците. Откроявали се със своята дързост и арогантност, със самоувереността си, със своята рязкост и грубост.

И с презрението.

Бяха деца на Времето на презрение. И изпитваха единствено презрение към останалите. Разчитаха само на силата. Ловкостта на владеене на оръжието, придобита по пътищата. Решимостта. Бързият кон и острият меч.

И приятелите си. Компанията. Защото самотният загива — от глад, от меч, от стрели, от селски тояги, от бесилки и пожари. Самотният загива — заклан, съсечен, намушкан, осквернен, като играчка, предавана от едни ръце в други.

Срещнаха се на Празника на жътвата. Навъсеният, мургав, дългурест Гиселхер. Слабият, дългокос Кайли със зловни очи и устни, свити в противна гримаса. Реф, все още говорещ с нилфгардски акцент. Високата, дългокрака Мистле с подстригани, стърчащи като

четка сламеноруси коси. Пъстрата Искра с огромни очи, гъвкава и ефирна в танца, бърза и убийствена в битките, с тънки устни и дребни елфически зъби. Широкоплещестият Асе със светъл, къдрав мъх на брадичката.

Предводител им стана Гиселхер. Нареккоха се Плъхове. Тогава някой ги назова така. Хареса им.

Грабежа и убиваха, а жестокостта им стана пословична.

Отначало нилфгардските префекти ги подценяваха. Бяха сигурни, че, подобно на другите банди, и те ще станат жертва на сплотени и разгневени селяни, ще се изпопробият и изколят помежду си, когато алчността към натрупаната плячка надделее над бандитската солидарност. Префектите бяха прави по отношение на останалите банди, но грешаха за Плъхове. Защото Плъхове, деца на презрението, презираха плячката. Нападаха, ограбваха и убиваха за развлечение, а заграбените от керваните на армията коне, добитък, зърно, фураж, сол, катран и дрехи раздаваха из селата. Разплащаха се с шепи злато и сребро с шивачите и занаятчиите за онова, което обичаха повече от всичко — оръжие, дрехи и украшения. Онези, които получаваха дарове от тях, ги хранеха, пояха, приемаха ги по домовете си и ги укриваха; и дори изтезавани до кръв от нилфгардците и нисирите, не издаваха маршрутите и скривалищата на Плъхове.

Префектите определяха високи награди — и отначало се намериха такива, които се полакомиха за нилфгардското злато. Но нощем колибите на доносниците биваха обхващани от пламъци, а бягащите от пожара умираха от остриетата на призрачни конници, кръжащи сред дима. Плъхове нападаха по плъховски. Тихо, коварно, жестоко. Плъхове обожаваха да убиват.

Префектите се захванаха с изпитания в борбата с другите банди способ — пробваха да изпратят сред Плъхове предатели. Не се получи. Плъхове не приемаха никого. Сплотената шесторка, родена от Времето на презрение, не желаше натрапници, презираше ги.

До деня, в който не се появи ловка като акробатка сивокоса мълчалива девойка, за която Плъхове не знаеха нищо, освен едно — тя беше такава, каквито някога са били те, всеки от тях. Самотна и изпълнена с огорчение за всичко, което ѝ е отнело Времето на презрение.

А във времената на презрение онези, които са сами, загиват.

Гиселхер, Кайли, Реф, Искра, Мистле, Асе и Фалка.

Префектът от Амарило страшно се учуди, когато му съобщиха, че Плъховете са станали седем.

* * *

— Седем? — учуди се префектът от Амарило, поглеждайки войника с недоверие. — Казваш, че са били седем, а не шест? Сигурен ли си?

— Да бях и толкова здрав, колкото съм сигурен! — отговори единственият оцелял от клането войник.

Пожеланието беше напълно уместно — главата и половината лице на войника беше бинтована с мръсни, напоени с кръв превръзки. Префектът, който беше участвал в не една битка, знаеше, че войникът е съсечен с меч отгоре, със самия връх на острието, с удар отляво — много точен и прецизен, изискващ опит и скорост, насочен към дясното ухо и бузата, незащитени от шлема.

— Разказвай.

— Пътувахме по брега на Велда към Турн — започна войникът. — Имахме заповед да конвоираме един от керваните на господин Евертсен, пътуващ на юг. Нападнаха ни при разрушен мост, когато преминавахме през реката. Единият фургон заседна, затова впрегнахме конете от другия, за да го измъкнем. Част от конвоя продължи нататък, а аз останах с петима и с пристава. И в този момент ни нападнаха. Приставът, преди да го убият, успя да извика, че това са Плъховете, а после те ни нападнаха. И изколиха всички до един. Когато видях това...

— Когато видях това — намръщи се префектът, — пришпори коня, за да избягаш. Но беше прекалено късно да си спасиш кожата.

— Настигна ме точно онази седмата, която отначало не бях забелязал — наведе глава войникът. — Девойка. Почти дете. Мислех, че Плъховете са я оставили най-отзад, защото е млада и неопитна.

Гостът на префекта излезе от сянката, в която стоеше до момента.

— Девойка? — попита той. — Как изглеждаше?

— Като всички тях. Изрисувана като елфка, пъстра като папагал, накичена с дрънкулки, с кадифе и брокат, с шапка с пера.

— Светлокоса?

— Като че ли да, господине. Като я видях да налита с коня, реших, че поне нея ще убия за отмъщение за приятелите ми, кръв за кръв... Минах отдясно, за да я ударя... и не знам как тя направи това, но не уцелих. Сякаш удрях призрак... Не знам как тази дяволица го направи... Макар че се предпазих, тя веднага ме уцели. Право в муцуната... Господа, бил съм се при Соден, при Алдерсберг. А сега получих от това дете белег за цял живот...

— Радвай се, че си жив — промърмори префектът, гледайки госта си. — И се радвай, че са те намерили съсечен на кръстопътя. Сега ще минаваш за герой. Ако беше избягал без борба, ако ми беше докладвал за загубата на конете и стоката без белег върху лицето, вече щеше да се люлееш на бесилото. Хайде, изчезвай. Връщай се в лечебницата.

Войникът излезе. Префектът се обърна към госта си:

— Сам виждате, уважаеми господин коронер, че службата тук не е лека, няма почивка, не оставаме без работа. Вие там, в столицата, си мислите, че в провинцията само си разправяме истории, прием бира, пощипваме девойките и вземаме подкупи. Никой не го е грижа да изпрати повече пари или хора, само ни дават заповеди: дай, направи, намери, вдигни всички на крака, тичай от сутрин до мрак... Имаме пет или шест банди, подобни на Плъховете. Наистина, Плъховете са най-страшните, но не минава и ден...

— Достатъчно, достатъчно — нацупи се Стефан Скелен. — Знаем какво целите с оплакванията си, господин префекте. Но напразно. Никой няма да ви освободи от дадените заповеди, не разчитайте на това. Плъхове или не, банди или не, но издирванията трябва да продължат. С всички достъпни средства, до отмяна на заповедта. Това е повелята на императора.

— Търсим от три седмици — намръщи се префектът. — И то без да сме особено наясно кого или какво търсим — призрак, дух или игла в купа сено. А последствията? Само при мен няколко души изчезнаха безследно, със сигурност убити от бунтовниците или бандите на елфите. Казвам ви, господин коронер, щом досега не сме намерили

тази ваша девойка, няма и да я намерим. Дори и да е била тук, в което се съмнявам. Освен ако...

Префектът млъкна, замисли се, гледайки коронера изпод вежди.

— Тази девойка... Седмата, която язди с Плъховете...

Кукумявката махна пренебрежително с ръка, старайки се жестът му и изражението му да изглеждат убедително.

— Не, господин префект. Не търсете прекалено лесни решения. Изрисуваната полуелфка или някоя друга бандитка с брокат със сигурност не е девойката, която търсим. Със сигурност. Продължавайте търсенето. Това е заповед.

Префектът се намръщи, гледайки през прозореца.

— А с тази банда — добави с равнодушен глас коронерът на император Емхир, Стефан Скелен, наричан Кукумявката, — с тези Плъхове или както там ги наричат... Справете се с тях, господин префекте. В провинцията трябва да има ред. Изловете ги и ги избесете, без циркове и церемонии. Всичките.

— Лесно е да се каже — промърмори префектът. — Но ще направя каквото е по силите ми, уверете императора. И все пак мисля, че тази, седмата девойка, за по-сигурно трябва да се хване жива...

— Не — прекъсна го Кукумявката, внимавайки гласът му да не трепне. — Никакви изключения, да се обесят всички. Цялата седморка. Не искаме да чуваме нито дума повече за тях.

[1] Калуната е пълзящ миниатюрен храст с вечнозелени листа, разположени керемидообразно един върху друг. — Б.р. ↑

[2] Шпонтон — средновековно хладно оръжие, състоящо се от дълга дървена част, късо желязно острие и ръкохватка, разположена помежду им. — Б.пр. ↑

[3] Рохатина (пол. rohatyna) — леко оръжие на старата полска конница. — Б.пр. ↑

[4] Ремък за носене на хладно оръжие. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.